

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဂေဟဒီလော်

ရိုဗီယိုနဲ့ ဂျူးလီယက်
ကိုကိုနဲ့ ခက်ခက်

BURMESE
CLASSIC
COM

အချစ်
အနုပညာစာပေ

လေဒီဇင်

ရိုမိယို နှင့် ဂျူးလိယတ်

တိုတို နှင့် ဒက်ဒက်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၃၊ ဇန်နဝါရီလ
ထုတ်ဝေသူ^၆

ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)
ရွှေဥစာပေတိုက်
အမှတ်(၃၃)၊ ကျိတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊

အတွင်းပုံနှိပ်သူ
မျက်နှာပုံးနှင့်

ရန်ကုန်မြို့။
ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)
ရွှေပဒေသာအော်ပီဆက်
အမှတ်(၃၃)၊ ကျိတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ချိမှု
အုပ်စု

၁၀၀၀ ကျပ်
၅၀၀

လေဒီဇိုင်း
ရိုမီယိုနဲ့ ဂျူးလိယက် ကိုကိုနဲ့ ခက်ခက်/လေဒီဇိုင်း။
ရန်ကုန်၊ ရွှေဥစာပေ၊ ၂၀၁၃ ။
၃၅၉ - စာ၊ ၁၂.၃ x ၁၈ စင်တီ
(၁) ရိုမီယိုနဲ့ ဂျူးလိယက် ကိုကိုနဲ့ ခက်ခက်

ကိုကိုက ရိုမီယို၊
ပျိုပျိုက ဂျူးလိယက်
ဒါပေမဲ့...

ကမ္ဘာကျော် ရိုမီယိုနဲ့ ဂျူးလိယက်လို
တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်တွဲပြီး
သွေပွဲဝင်မယ့် ချစ်သူတွေတော့ မဟုတ်ပါဘူး
တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်တွဲပြီး
ဘဝတိုက်ပွဲကို ဆင်နွှဲတော့မယ့်
ချစ်သူတွေပါ...

၆

လေဒီဇယ်

“ဒီပန်းချီပြခန်းက နေ့တိုင်းဖွင့်တာလား”

“နေ့တိုင်းဖွင့်ပါတယ်။ အေးဆေးကြည့်ရအောင် လို့ပါ”

“ဖွင့်တာမကြာသေးဘူးထင်တယ်။ ဖွင့်ပွဲလုပ်တဲ့ အစီအစဉ် MR TV 4 မှာ အမှတ်တမဲ့ တွေ့လိုက်တယ်။ သေချာမကြည့်ဖြစ်လိုက်ဘူးကွာ”

“ဟုတ် . . . ငါးလလောက်ရှိသွားပြီခင်ဗျ”

“ဘာအစီအစဉ်တွေရှိလဲ”

“ရှိပါတယ်။ နိုင်ငံတော်ရဲ့ သမိုင်းဝင်နေ့တွေမှာ

အထူးအစီစဉ်တွေ ပြုလုပ်မှာပါ။ ပြီးတော့ ဝိုင်းချုပ်မွှေးနေ၊ အမေနေ၊ အဖေနေ၊ ကမ္ဘာ့ကဗျာနေ . . . အဲဒီလိုနေတွေမှာ ပန်းချီပညာရှင်တွေ ကိုယ်တိုင် ဒီမှာလာပြီး ရှင်းလင်းပြသ ပေးဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ်”

“ဇေယျာ”

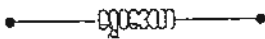
“ဒီကြားထဲ အထူးအစီအစဉ်လုပ်ဖို့ရှိရင်တော့ ကြိုတင် ကြော်ငြာပေးပါမယ်။ အခုလောလောဆယ်တော့ တစ်လတစ်ခါ ပန်းချီကားတွေ လဲပြီး ပြသပေးနေပါတယ်”

“ကောင်းတယ်ကွာ။ ဒီပြခန်းလေးကိုတော့ သဘော ကျတယ်။ တခမ်းတနားကြီး မဟုတ်ဘဲ လူငယ်ဆန်ဆန် ဖိသားစုဆန်ဆန်နဲ့ နွေးနွေးထွေးထွေးရှိတယ်။ ကော်ဖီဆိုင် နဲ့လည်း တွဲဖွင့်ထားတာဆိုတော့ အဆင်ပြေတာပေါ့”

“ဟုတ်”

“ဒါနဲ့ ပြခန်းသက်သက်ပဲလား။ အရောင်းအဝယ်နဲ့ ပတ်သက်တာတွေ ဘာတွေဇေ”

“အင်း . . . အရောင်းအဝယ်လည်း လုပ်ပါတယ်။ ပထမတော့ ပြခန်းသက်သက်ပဲ စီစဉ်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ လာ ကြည့်သူတိုင်းက သူတို့အပိုင်သိမ်းချင်တဲ့ကားတွေ တစ်ခု

မဟုတ် တစ်ခုတော့ တွေ့သွားတာပဲလေ။ အဲဒီအခါကျတော့ ပန်းချီဆရာနဲ့ ညှိပြီး လုပ်ဖြစ်သွားရော”

“ကျေးဇူးပဲကွာ . . . ကိုယ်လည်း စိတ်ကြိုက်တွေ ရင် ဝယ်ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျ။ အေးဆေးကြည့်ပါ”

ဒီနေ့ သူ့ကို လာမေးတဲ့သူက အတော်ကို ကံထူး လို့ပါပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူက ကော်ဖီဆိုင်ရော ပန်းချီပြခန်းရော တွဲဖွင့်ထားတယ်ဆိုပေမယ့် ကော်ဖီဆိုင် ထဲကိုလည်း အဝင်နည်းသလို ပြခန်းထဲမှာလည်း ကြာရည် နေတတ်တဲ့အကျင့်မရှိလို့ ဖြစ်ပါတယ်။

ဝန်ထမ်းတွေကိုသာ အချိန်ပြည့် တာဝန်ပေးအပ် ထားပြီး မန်နေဂျာကလည်း သူငယ်ချင်းဖြစ်နေတာကြောင့် သူက အကျိုးအကြောင်း ကိစ္စမျိုးစုံနဲ့ အပြင်ပဲသွားလာနေ တတ်တာများသူပါ။ သွားလာရောက်စွဲတွေ မရှိရင်တော့ သူ ပန်းချီပြခန်းရဲ့နောက်ထဲက သူ့အတွက် ရုံးခန်းလို သီးသန့် လုပ်ထားကဲ့အခန်းထဲမှာပဲ အေးဆေးနေထိုင်တတ်ပါတယ်။

အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်တာမျိုး၊ ဝန်ထမ်းတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောဆိုတိုင်ပင်ဆွေးနွေးစရာမျိုးရှိရင်လည်း

အဲဒီအခန်းလေးထဲမှာပဲ လုပ်တတ်ပါတယ်။ ဒါမှမဟုတ် လည်း အင်တာကွန်တို့၊ ဖုန်းတို့နဲ့ပေါ့။

ပြီးတော့ သူက ဆိုင်ထဲမှာ CCTV ကင်မရာတွေ လည်း တပ်ဆင်ထားသေးတာမို့ ဆိုင်အခြေအနေကို လေ့လာ အကဲခတ်ချင်တဲ့အခါမျိုး၊ သူဆိုင်မှာ ဘယ်သူတွေ လာထိုင်တတ်သလဲဆိုတာကို ရှိချင်တဲ့အခါမျိုးတွေမှာလည်း အဲဒီအခန်းလေးထဲကပဲ ကွန်ပျူတာနဲ့ လှမ်းကြည့်နေတတ်သူ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီကနေ့တော့ ကားဟောင်းလဲတော့မယ့်ရက်မို့ လူပဲခူးသွားတာလား? မုန်တိုင်းသတင်းရှိနေလို့ပဲ လူ့ အလာနည်းတာလား? ပြခန်းထဲမှာ လူအတော်ရှင်းနေပါတယ်။ ဒါကြောင့် အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ သူကိုယ်တိုင် စိတ်ဝင်တစား ရှင်းပြနေမိတာ ဖြစ်ပါတယ်။ လူအားလုံးရှင်းသွားမှာ ပန်းချီကားတွေကို လျှောက်ကြည့်ရင်း ကော်ဖီဆိုင်ဘက်က သူငယ်ချင်း မန်နေဂျာအောင်အောင်ဆီ ဖုန်းခေါ်လိုက်ပါတယ်။

“ဟေ့ကောင် . . . ဂျာကြီး”

“သူငယ်ချင်း”

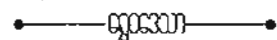

“ဒီနေ့ ဆိုင်အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲကွ့၊ ကားတွေ အရမ်းရှင်းနေသလားလို့”

“ဆိုင်အခြေအနေက ပုံမှန်ပဲ။ အခု နှာနေမှ ရှင်းသွားတာ။ မုန်တိုင်းသတင်းရှိထားတော့ ဒီည အေးဆေး ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်။ လေးနာရီလည်း ကျော်သွားပြီဆိုတော့ မုန်တိုင်းကြောက်ပြီး သိပ်လာကြမယ် မထင်တော့ဘူး”

လူတွေဟာ ပြောမှသိ၊ ထိုမှနာဆိုသလို နာဂစ် ဖြစ်ပြီးချိန်ကတည်း မုန်တိုင်းသတင်းတွေကို အလေးထား ဂရုစိုက်လာကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ မိုးကလေးအုံ့ လေပြည်ကလေး သွေးလာရင်ပဲ မုန်တိုင်းရှိလို့လား? လေရော မိုးရော ကျလာပြီဆိုရင် အဲဒါမုန်တိုင်းဝင်တာလား? မုန်တိုင်းအဖျား ခတ်တာလား? စသည်ဖြင့် သူပြော ကိုယ်ပြော ဟိုသတင်းမို့ ဒီသတင်းမို့နဲ့ ရာသီဥတုကို သိသိသာသာ စိတ်ဝင်စားလာကြပါပြီ။

မိဘတွေကလည်း မုန်တိုင်းသတိပေးချက်တွေ ဘာတွေ ရှိလာရင် သားသမီးတွေကို အပြင်ပေးမထွက်တော့သလို အလုပ်တွေ ကျောင်းတွေတောင် သိပ်သွားခွင့်

အသေဆွေရင် ဆွေပြန်ရော။

ဒီတစ်ခါတော့ သူ ကြည့်နေရင်းကနေ အံ့သြခွယ်
ကောင်းစွာပဲ တိမ်ညို တိမ်မည်းတွေက အလိပ်လိုက် တက်
လာပြီး မိုးရွာဖို့အတွက် လှလှပပပြင်ဆင်နေပါပြီ။ လေက
လည်း စောစောထက်ပိုပြီး တိုက်ခတ်လာပါတယ်။ ခဏနေ
တော့ အောင်အောင်ဆီက ဖုန်းဝင်လာတယ်။

“ပြော . . . အောင်အောင် . . . ဘာထူးလဲ”

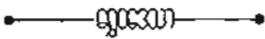
“မိုးကတော့ ကြီးလိမ့်မယ်ထင်တယ် သူ့ငယ်ချင်း။

ဒါပေမဲ့ ဖြတ်သွားတာဆိုတော့ သိပ်မစိုးရိမ်ရပါဘူး။ အနည်း
ဆုံး နှစ်နာရီထက် မပိုဘူးလို့ ငါ သတင်းရထားတယ်”

“အေးလေ . . . အခု နောက်ပိုင်း ရာသီဥတုက
ဒီလိုမျိုး ခဏ ခဏ ဖြစ်နေတော့ လူတွေလည်းစိုးရိမ်နေကြ
တာပေါ့။ ဒါနဲ့ ဆိုင်ထဲ လှုပ်တတ်သွားပြီလား”

“အင်း . . . ကောင်မလေးတစ်ယောက်တည်း
ကျန်နေတယ်။ အဲဒီကောင်မလေးက မိုးအခြေအနေကို
ကြည့်ပြီး ဆိုင်ထဲမှာ အချိန်အကန့်အသတ်မရှိ။ နေခွင့်ပြုဖို့
ဝိတ်တာကိုသန့်ကို Request လုပ်တယ်တဲ့”

“ဒါပြောဖို့လိုလို့လားကွာ။ ကော်ဖီလာသောက်တဲ့

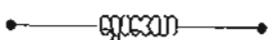
ကိုယ့်ကပ်စတမ်မာပဲ။ သူ အလကားလာထိုင်နေတာမှ
မဟုတ်တာ။ ထိုင်နိုင်သလောက် ထိုင်။ ဆိုင်ဝိတ်ချိန် ည
တစ်နာရီထက်ကျော်သွားရင်တော့ တာဝန်မယူဘူး။ ကပ်
စတမ်မာတွေ အဆင်ပြေဖို့ အရေးကြီးတယ်”

“အဲဒီအတွက်ကတော့ မယူနဲ့။ တို့ဘက်က
ဝန်ဆောင်မှု အပြည့်ပေးပြီးသားပါ။ မင်း သိအောင်လို့သာ
ပြောပြတာ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုကြည့်ရတာ တစ်ခုခုထူးနေသလို
ပဲကွ”

“ဘယ်လိုထူးတာလဲ။ လာနေကျ ကပ်စတမ်မာ
မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူးထင်တယ်။ သူ့ပုံစံကတစ်မျိုး ဖြစ်နေ
တာ သိသာတယ်။ အိမ်က ထွက်ပြေးလာတာလား။ မသိ
အောင်ပဲ မိုးထွက်လာတာလား။ ချိန်းထေးတဲ့ တစ်ယောက်
ယောက်များ မလာလို့လား။ ပြီးတော့ ကြောက်လည်း
ကြောက်နေသလိုလို ကားလည်းမပါဘူး”

“အင်း . . . အခက်အခဲ တစ်ခုခုရှိလို့ဖြစ်လိမ့်မယ်။
မင်းပြောတဲ့အထဲက တစ်ခုခုဖြစ်ရင်လည်း ဖြစ်မယ်။ မိုးလေ
ဝသအခြေအနေကြောင့် အပြန်ကားမရမှာ စိုးရိမ်ပြီး ကြောက်

နေတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ အဆင်
ပြေသလိုနေပါစေ။ ကိုယ့်ဘက်ကသာ ဝန်ခံဆောင်မှု မပေါ့
လျော့စေနဲ့။

“အိုခေ . . . စိတ်ချ သူငယ်ချင်း”

သူဟာ ဖုန်းပြောရင်း ရုံးခန်းထဲကို ဝင်လာတာဖြစ်
ပါတယ်။ ရုံးခန်းထဲရောက်မှ ဖုန်းချပြီး စားပွဲပေါ်က ကွန်ပျူ
တာနဲ့ သူ့ဆိုင်တွင်းရဲ့အခြေအနေကို အကဲခတ်လိုက်မိ
တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ Monitor ပေါ်မှာပေါ်လာတဲ့ အုံ့ဩ
စရာ မြင်းကွင်းလေးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရပါတော့တယ်။ သူ
မျက်လုံးတွေ ဘယ်လိုမှ မခွာနိုင်တော့ဘဲ ကွန်ပျူတာရှေ့မှာ
ထိုင်ပြီး မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေမိလေရဲ့။

အကြောင်းကတော့ အောင်အောင်ပြောတဲ့ . . .

“သူ့ကို ကြည့်ရတာ တစ်ခုထူးနေသလိုပဲ” . . . “သူပုံစံက
တစ်မျိုးဖြစ်နေတာ သိသာတယ်” ဆိုတဲ့ စကားတွေထက်
အဲဒီကောင်မလေးက ဆိုင် Decoration နဲ့ အလွန်လိုက်
ဖက်တဲ့ ရက်ရက်စက်စက်လှတဲ့ ကောင်မလေး တစ်
ယောက်ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။

သူမပုံစံကလည်း တကယ်ပဲ အိမ်က ထွက်ပြေး

လာတာလား? မသိအောင်ဘဲ စိုးထွက်လာမိလို့လား? သူမ
ချိန်းထားတဲ့သူများ ရောက်မလာလို့ပဲလား? အောင်အောင်
ပြောသလို တစ်ခုခုကို စိုးရိမ်ကြောက်လန့်နေသလိုမျိုးပါ။
သေချာတာကတော့ သူမမှာ အခက်အခဲတစ်ခု ရှိနိုင်တယ်
ဆိုတာပါပဲ။

သူမရဲ့မျက်နှာ လှလှကလေးက စိုးနဲ့အတူ မှိုင်းညှို့
လာပြီး ဖုန်းခေါ်နေတာကို တွေ့လိုက်ရပြန်တယ်။ ဒါပေမဲ့
ဖုန်းက ခေါ်လို့မရဘူးထင်တယ်။ နောက်တစ်ခါ ကြိုးစား
ပမ်းဈားထပ်ခေါ် ပြန်တော့လည်း ရပုံမပေါ်ပါဘူး။ သူမက
သက်ပြင်းချပြီး ဖုန်းကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပါတယ်။

ပြီးတော့ အပြင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက် ဆိုင်ထဲကို
အကဲခတ်လိုက်နဲ့ သူမစိတ်တွေ မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေပုံရ
တယ်။ အဲဒီလိုနေရင်းနဲ့ သူမဆီဖုန်းဝင်လာတယ် ထင်
တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူမ မလိုလားတဲ့ဖုန်း ဖြစ်လို့ပဲလား? ပြော
စရာရှိတာ အေးဆေးပြန်ပြောပြီး ပိတ်လိုက်ပုံရပါတယ်။
တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ အဲဒီဖုန်းကို သူမ အိတ်ကလေးထဲ
ထည့်သိမ်းထားလိုက်ပါတော့တယ်။

သူလည်း Monitor ကနေ အကြည့်ခွာပြီး အပြင်

က မိုးလေဝသကို အကဲခတ်လိုက်မိတယ်။ မိုးမှောင်က ပိုကျလာသလို လေကလည်း ပိုကြမ်းလာတာမို့ အောင်အောင်ဆီ ဖို့နဲ့တစ်ချက်လှမ်းထိုးလိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ မိုးက ငြုန်းဆို တဝေါဝေါနဲ့ သည်းကြီးမဲကြီးရွာချလိုက်ပါပြီ။

“အောင်အောင်”

“ပြော . . . သူငယ်ချင်း”

“ငါ ခဏနေရင် ဝင်လာခဲ့မယ်။ ထုံးစံအတိုင်း ကပ်စတမ်မာ ဒီရိုင်းပေါ့ကွာ။ ငါ ထိုင်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာ ဝိတ်တာ တစ်ယောက်ကို သောက်နေကျ ကော်ဖီတစ်ခွက် ပို့ခိုင်းပေး”

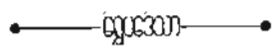
“အိုခေ”

“ငါ ဒီကောင်မလေးကို ကြည့်ရင်းနဲ့ စိတ်ဝင်စားလာတယ်”

“ကောင်မလေးက အလန်းလေးကွ။ ချစ်စရာလေး”

“အဲဒါက တစ်ကဏ္ဍပေါ့ကွာ။ သူ့မှာ အခက်အခဲ တစ်ခုရှိနေပုံရတယ်။ စိုးရိမ်ကြောက်လန့်သလိုလည်း ဖြစ်နေ ဘယ်။ ကူညီသင့်ရင် ကူညီရလိမ့်မယ်”

“အင်း . . . ကူညီနိုင်ရင်တော့ အကောင်းဆုံးပေါ့”

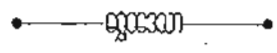

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ။ ငါ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားတယ်”

သူ ချက်ချင်းပဲ နံရံမှာချိတ်ထားတဲ့ အနက်ရောင် Zara ဂျာကင်ကို ယူပြီး ဝတ်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကားသော့ယူပြီး ဆိုင်ထဲက သူ ထိုင်နေကျနေရာလေးဆီ လှမ်းလာခဲ့တယ်။ သူက သူ့ရဲ့ “ပန်းချီရိုမီ” ဆိုတဲ့ဆိုင်ကလေးကို ဖွင့်ပွဲနေ့ကလွဲပြီး ကပ်စတမ်မာဒီရိုင်းမျိုးပဲ ထိုင်တတ်ခဲ့တာပါ။ အဲဒါ အရသာတစ်မျိုးလည်း ခံစားရသလို အတွေးသစ် အမြင်သစ်လည်း ရတယ်လို့ထင်ပါတယ်။

အဆင်ပြေချင်တော့ သူထိုင်တဲ့နေရာနဲ့ သူမ ထိုင်တဲ့နေရာက မျက်စောင်းထိုးအနေအထားလေး ဖြစ်နေတာပါပဲ။ ပြီးတော့ သူက ဆိုင်ရဲ့တောင်ဘက်နံရံကနေ အတွင်းဘက်ကို မျက်နှာမူပြီး ထိုင်သလို သူမကလည်း မြောက်ဘက်နံရံကနေ အတွင်းဘက်ကို မျက်နှာမူပြီး ထိုင်နေတာမို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်နီးပါး သူမမျက်နှာလေးကို အပီရှိုးခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ ကြည့်စမ်း . . .

ဒီလိုမျက်နှာချင်းဆိုင် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် မြင်တွေ့လိုက်ရမှာ သူ့မရဲ့အလှက အပြစ်ကင်းတဲ့အလှစစ်ကလေးမှန်း သူ ကောက်ချက်ချလိုက်မိလေတယ်။ အပြစ်

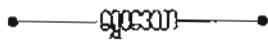

ကင်းတဲ့အလှဆိုတာက သူ့အတွက်တော့ အရမ်းချော အရမ်းလှတာမျိုးထက် ကလေးတစ်ယောက်လို ချစ်စရာ ကောင်းတာမျိုး၊ ဖြူစင်နုနယ်တာမျိုးကို ဆိုလိုတာ ဖြစ်ပါတယ်။ အသက်ကလည်း သူ့ထက် လေးငါးနှစ်လောက် ငယ်မယ် ထင်ရတယ်။

သူက ကိုယ့်အထာလေးနဲ့ကိုယ် အေးဆေးအစီအပြင် ရှိုးနေပေမယ့် သူမကတော့ သူ့ကို ရိုးရိုးကပ်စတစ်မာ တစ်ဦး ဝင်လာသလို တစ်ချက်သာကြည့်ပြီး အပြင်ကို လှမ်းဝေးနေပါတယ်။

သဘာဝလား၊ ဆေးဆိုးထားတာလား မသိနိုင်တဲ့ ထူးထူးခြားခြား အညှို့ရောင် တောက်တောက်ကလေး ဖြစ်နေတဲ့ ဆံနွယ်တွေက ပန်းပေါ်မှာ ညီညီလေးဝဲဖြာနေတယ်။ မထူမပါး မျက်ခုံးတန်းကလေး၊ မျက်ဝန်းအိမ်လှလှကလေး၊ နှာတံစင်းစင်းကလေး၊ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးကလေး၊ မေးရေလှလှကလေး၊ မျက်နှာပြည့်ပြည့်ကလေး၊ ပြီးတော့ ဒူးလောက်ရှိတဲ့ လက်တိုဂါဝန်အဖြူကလေးနဲ့ ငွေရောင် ဒေါက်ဖီနပ် အချွန်လေး။

အဲဒါတွေအားလုံးကို ခြုံကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင်

သူမဟာ ကလေးတစ်ယောက်လို၊ အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်လို ဖြူစင်အပြစ်ကင်းပြီး ချစ်စရာကောင်းလွန်းလှပါတယ်။ သူဟာ သူမကိုကြည့်ရင်းနဲ့ ရင်ထဲမှာ တစ်ခါမှ မဖြစ်ဘူးတဲ့ လှုပ်ရှားမှုမျိုး တစ်ခါမှ မခံစားဘူးတဲ့ ခံစားမှုမျိုးတွေ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပါတယ်။

အရမ်းကို ထူးဆန်းပါတယ်။ အဲဒီစိတ်လှုပ်ရှားမှုနဲ့ ခံစားမှုဆိုတာက . . .

- ✦ သူမရဲ့လိုအပ်ချက်မှန်သမျှကို ဖြည့်ဆည်းပေးချင်တာမျိုး . . .
- ✦ သူမရဲ့အခက်အခဲမှန်သမျှကို ရှေ့ကနေ ကာကွယ်ရှင်းလင်းပေးချင်တာမျိုး . . .
- ✦ သူမကို အလိုလိုက် ဂရုစိုက်ပေးချင်တာမျိုး . . .
- ✦ သူမကို ကလေးတစ်ယောက်လို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့စောင့်ရှောက်ပေးချင်တာမျိုး . . .
- ✦ သူမကို ညီမလေးတစ်ယောက်လို နွေးနွေးထွေးထွေးနဲ့ ပြုစုပေးမပေးချင်တာမျိုး . . . တွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။
- ✦ ပြီးတော့ . . . သူမကို . . . ?

ကြည့်စမ်း . . . ဘယ်လောက်အံ့သြစရာကောင်းပါသလဲ။ အဲဒီလို နွေးထွေးလို့ကပ်ဖိုတုံခံစားမျိုး၊ အဲဒီလို ပိတ်တွေ စွတ်စိုစိမ့်စိုင်းနေတဲ့ အတွေးမျိုးတွေဟာ သူနဲ့ စိတ်တူသဘောတူ တွဲနေတဲ့ ကောင်မလေးတွေအပေါ်မှာရော သူ့ကို ကြိုက်နေတဲ့ ကောင်မလေးတွေအပေါ်မှာရော ဘာဖြစ်လို့ မပေါ်ရတာလဲ။

မိုးတွေကလည်း သည်းလို့ကောင်း၊ ကောင်မလေးကလည်း ငေးလို့ကောင်း၊ သူ့ကလည်း တွေးလို့ကောင်းနေတုန်းမှာ ပိတ်တာတစ်ယောက်က သူ့အတွက် ကော်ဖီလာပို့ပေးပါတယ်။

“အိုခေ”

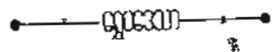
“လိုအပ်တာရှိရင်ပြောပါခင်ဗျာ”

“အင်း . . . နေဦး”

အဲဒီအချိန်မှာ Romantic ဆန်တဲ့ အကြံအစည် လှလှကလေးတွေ သူ့ခေါင်းထဲကို ဝင်ရောက်လာခဲ့တယ်။

“မိုးက အရမ်းကြီးတော့ အတွင်းထဲမှာ စိမ့်အေးလာ နိုင်တယ်။ Air con ပိတ်ထားလိုက်”

“ဟုတ် . . . Heater ဖွင့်ပေးရမလားခင်ဗျာ”

“အဲလောက်ထိ မလိုအပ်ဘူး”

“ဟုတ်”

“ပြီးတော့ ဟိုကောင်မလေးသောက်တဲ့ကော်ဖီကို သိလား”

“ဟုတ် . . . သိပါတယ်”

“အဲဒီကော်ဖီမျိုးအစားကို အပူခဲ Travel mug ထဲမှာ ထည့်ပြီး ကားထဲမှာ သွားထားလိုက်။ ဒီမှာကားသော့ကားကိုလည်း အဆင်သင့်ထွက်လို့ရအောင် ရွှေ့ထားလိုက်”

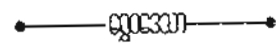
“ဟုတ်”

“မင်းအဆင်မပြေရင် ကိုသန့်ကို အကူအညီတောင်း၊ ပြီးတော့ ထီးတစ်လက်ယူလာပြီး အပင်တစ်နေရာမှာ ထောင်ထားပေး”

“ဟုတ် . . . အမြန်ဆုံးစီစဉ်ပေးပါမယ်”

“အိုခေ”

သူ ကော်ဖီသောက်နေတုန်းမှာတော့ သူမက ပြန်ဖို့ ပြင်ဆင်နေပါပြီ။ ဟိုကြည့် ဒီကြည့်နဲ့ ပြန်ဖို့အတွက် အခက်အခဲဖြစ်နေပုံကို ပီပီရီရီလေးထိန်းသိမ်းရှာတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူမ မျက်ဝန်းလေးတွေက ဘယ်လိုမှ ဟန်မဆောင်

တတ်ပါဘူး။ သူမရောက်နေတဲ့အချိန်ကလည်း အတော်ကြာပြီဖြစ်သလို နာရီကလည်း ငါးနာရီကျော်သွားပြီဆိုတော့ မိုးက ဒီထက်ပိုမှောင်လာဖို့ပဲ ရှိပါတော့တယ်။

ဒီတော့ သူမ မပြန်လို့ဘယ်ရတော့မလဲ။ လေရော မိုးရော စောစောကထက်စာရင် အရှိန်အဟုန်လျော့ကျသွားပေမယ့် ရွာတာကတော့ မရပ်သေးပါဘူး။ လမ်းပေါ်မှာလည်း လူအသွားအလာရော ကားအသွားအလာပါ မရှိသလောက် ရှင်းနေပါတယ်။ သူမက အပြင်ရောက်တော့ လမ်းပေါ်ကို ချက်ချင်းထွက်မသွားသေးဘဲ ပေါ်တီကိုပုံစံမျိုးလုပ်ထားတဲ့အမိုးကလေးရဲ့အောက်မှာ ရပ်နေတယ်။

လေအသော့မှာ စံနွယ်ကလေးတွေ တစ်ဝဲဖြစ်နေပုံနဲ့ ဂါဝန်အနားစကလေး တလွင့်လွင့်ဖြစ်နေပုံက တစ်မျိုးလေး လှပနေလိုက်တာ။ ဖြူနသွယ်လျတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကလေးကိုလည်း မိုးစက်မိုးပေါက်တို့ နောက်ခံပြီး ပန်းချီဆွဲလိုက်မယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်များ အနုပညာရသတွေ ပြည့်ဝလိုက်မလဲ။

သူကြည့်နေတုန်း ကောင်မလေးက ထွက်သွားဖို့ ချိန်ဆနေပါပြီ။ မိုးဒဏ်ကြောင့် အေးစိမ့်လာမှုနဲ့အတူ လေ

ကလည်း တစ်ချက် တစ်ချက် ဝေ့လာသေးပြန်တော့ သူမချမ်းလာတယ်ထင်ပါတယ်။ လက်နှစ်ဖက်ပိုက်ပြီး ကုပ်ကုပ်ကလေးဖြစ်နေရာတယ်။ သူ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ဇျတ်ခနဲထလာခဲ့ပါတော့တယ်။

သူကအရောက် သူမက ခြေတစ်လှမ်းအစမှာ သူလုပ်လိုက်မိတဲ့ပုံစံကြောင့် သူမရဲ့ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်သွားသလို သူ့ကိုလည်း မျက်လုံးလေးကြောင်တောင်တောင်နဲ့ တအံ့တဩ မော့ကြည့်တယ်။ သူ လုပ်လိုက်တဲ့ပုံစံက အထူးအဆန်းမဟုတ်ပါဘူး။ ရိုးရိုးကလေးပါ။ သူ ဝတ်ထားတဲ့ ဂျာကင်ကို ချွတ်ပြီး သူမကိုယ်လေးပေါ်မှာ လှမ်းမြဲပေးလိုက်တာပဲ ဖြစ်ပါသိသိ။

“ဟင်! . . . ဘာလုပ်တာလဲ”

“ခြုံပေးတာလေ။ ဝတ်ထားလိုက်ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့ ပိုင်ဆိုးပိုင်နင်းလာလုပ်တာလဲ”

“မင်းကိုကြည့်ပြီး အဲဒီလိုလုပ်ပေးချင်စိတ် ပေါ်လာလို့”

“ဟင့်အင်း . . . ဘာမှမဆိုင်ဘဲနဲ့ လူမြင်လို့ မကောင်းပါဘူး။ ပြန်ယူပါ . . . ရော့”

သူမက ပြောပြောဆိုဆို အကျီကိုခွာပြီး ပြန်ပေးပါတယ်။

“အခု ဘာမှမဆိုင်ပေမယ့် နောက်ဆိုရင် ဆိုင်လာမှာပဲ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ချမ်းနေတာကို မြင်လို့ အနွေးထည်ချုံပေးတဲ့ကိစ္စဟာ လူ့မြင်မကောင်းတဲ့ကိစ္စလား ပြန်မယူပါဘူး။ ဝတ်ထားလိုက်ပါ။ မင်း မဝတ်ရင် ကိုယ် ဝတ်ပေးမယ်”

သူကလည်း ပြောပြောဆိုဆို အကျီကို ဇွတ်ဝတ်ပေးဖို့ ပြင်လိုက်မှ . . .

“ရ . . . ရပါတယ်။ ကျွန်မဘာသာဝတ်ပါ့မယ်” ဆိုပြီး ခပ်မြန်မြန်ပဲ ဝတ်လိုက်ပါတယ်။

“မင်း . . . အိမ်ပြန်ဖို့ အခက်အခဲဖြစ်နေတယ် ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကားတွေမဖြစ်လို့ ဟိုဘက်လမ်း ထိပ်ထွက်ရှာမလို့ပါ”

“မိုးကမပြတ်ချင်ဘူး။ ဒီအချိန် ကားရဖို့က-အရမ်း ခက်သွားပြီ။ ကိုယ်လိုက်ဖို့ပေးမယ် ဘယ်လိုလဲ”

“အားနာရောကောင်းပါတယ်။ ရပါတယ်”

“မှောင်လာပြီလေ။ ဒီထက်ပိုခက်သွားဖို့ပဲ ရှိတယ်။ အားမနာပါနဲ့ ကောင်မလေး။ မင်းအိမ်ကို ကိုယ် တကယ် လိုက်ဖို့ပေးမှာပါ”

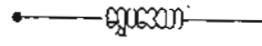
သူဟာ အပြောနဲ့အတူ ဝိတ်တာလေးအဆင်သင့် ထောင်ထားပေးတဲ့ ထီးကို သွားယူပြီး သူမကို မိုးပေးလိုက်ပါတယ်။

“လာ . . . ဟိုရှေ့က ကားက ကိုယ့်ကားပဲ”

သူ့ရဲ့ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပြုမူဆက်ဆံပုံကြောင့် သူမက ဝိုးရွံ့တဲ့မျက်ဝန်းလေးနဲ့ မော့ကြည့်ပြန်တယ်။

“လာလေ . . . ငြင်းဦးမလိုလား။ ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့။ ငြင်းလည်း မငြင်းပါနဲ့။ မင်းငြင်းမယ်ဆိုရင် ကိုယ်ဆွဲတင်မှာနော်”

သူက စောစောကလို အကျီဝတ်ပေးသလိုမျိုး တကယ်လုပ်တော့မယ့်ပုံစံပြလိုက်မှ သူမ ငြိမ်ငြိမ်ကုပ်ကုပ် တလေး လိုက်ပါလာပါတော့တယ်။ သူ အတိုင်းအဆမရှိ ပျော်ရွှင်လန်းဆန်းသွားတယ်။ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ အတူတွဲပြီး ထီးဆောင်းဖူးတယ် လို့ သူ့ဘဝမှာ မရှိခဲ့ဘူး။ အခု ရှိလာပြန်တော့လည်း အရမ်း

လှပြီး ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးဖြစ်နေတာ ဘယ်
လောက်အံ့ဩစရာ ကောင်းပါသလဲ။

ကိုယ်စိတ်ဝင်စားတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ ထီးအတူ
တွဲစောင်းရတဲ့ ကြည်နူးမှုအရသာက တကယ်ပဲ ထူးဆန်း
လှပါတယ်။ သူက သူမကို ကားရှေ့ခန်းမှာပဲ ထိုင်စေလိုက်
တယ်။ ကားထဲ အတူတူ ရောက်လာတော့ ပိတ်တာပို့ထား
တဲ့ ကော်ဖီခွက်ကလေးကို ဖွင့်ပြီး သူမကို ပေးလိုက်တယ်။

“ကော်ဖီပူပူလေးသောက်လိုက်”

“...”

“မင်း ချမ်းနေတာမို့လား။ နွေးသွားအောင်လို့ပါ”

“ကျွန်မ သောက်ပြီးပါပြီ”

“ထပ်သောက်လိုက်ပါ။ ဒီတစ်ခွက်နဲ့ ဘာမှဖြစ်
မသွားပါဘူး”

သူမလက်ထဲ ဇွတ်ထည့်ပေးလိုက်မှ ယူပါတယ်။
Travel mug ခွက်အဖုံးလေးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တဲ့ သူမ
မျက်နှာလေးက မရွံ့မရှဲနဲ့ အပြုံးကလေးဝင့်သွားသလိုပါ။
ပြီးတော့ ထီးတစ်ချောင်းကို နှစ်ယောက်ဆောင်းလာရုံရလို့
ကားထဲအဝင်မှာ မလုံမလဲနဲ့ သူမဆံစလေးတွေအပေါ် ဖိုးဖွဲ

ကလေးတွေလည်း စင်နေခဲ့ပါတယ်။ သူ ကားမမောင်းသေး
ဘဲ သူမ ကော်ဖီသောက်ပြီးတဲ့အထိ ဂရုတစိုက်ကြည့်ပြီး
စောင့်နေလိုက်တယ်။

“မိုးရွာတာတောင် တစ်နာရီကျော်သွားပြီဆိုတော့
ဆိုင်ထဲကို မင်း ရောက်နေတာ တော်တော်ကြာသွားပြီ ထင်
တယ်”

“သုံးနာရီထဲက ရောက်နေတာပါ”

“မင်းမှာ အခက်အခဲတစ်ခုရှိနေပုံရတယ်”

“အိမ်အတွက် စိုးရိမ်တဲ့အခက်အခဲလောက်ပါပဲ။

ကျန်တဲ့ကိစ္စက သိပ်ပြဿနာမရှိပါဘူး။ တကယ်တော့
ကျွန်မက အင်္ဂလန်က ပြန်လာတဲ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်
နဲ့ ဒီမှာချိန်းထားတာ။ ဒီရောက်မှ မုန်တိုင်းရှိတဲ့သတင်း ကြား
လို့ သူ့အိမ်က ပေးမလွှတ်တော့ဘူးဆိုပြီး ဖုန်းဝင်လာခဲ့တာ”

“ဒီနေ့ မုန်တိုင်း အဖျားခတ်မယ့်သတင်းကို လူ
တော်တော်များများသိထားကြတယ်။ မင်းက သတိမထား
မိဘူးလား”

“သတိတော့ ထားမိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ . . . ဟို . . .”

“ဘာလဲ ဒါပါဆတာမို့လား။ မြန်မာပြည်က အရင်

လို မဟုတ်တော့ဘူး ကောင်မလေးရဲ့ ရာသီဥတုကို စိတ်
ဝင်စားလာကြပြီ။ အရင်ကဆို တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
တွေ့ရင် နေကောင်းလား။ စားပြီးပြီလားလို့ပဲ နှုတ်ဆက်
တတ်ကြတာ။ ခုဆိုရင် Good day! တွေ Weather Fine!
တွေ ဘာတွေဖြစ်နေကြပြီ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ဆိုတာက သူငယ်ချင်း
ဘက်က အစီအစဉ်ပျက်သွားလို့ပါ။ သူသာ ရောက်လာခဲ့
ရင် ဒီမိုးအစီ အိမ်ကိုပြန်ရောက်ပါတယ်”

သူမက ပြောရင်း သောက်ပြီး ကော်ဖီခွက်ကို
လှမ်းပေးပါတယ်။ သူမအပြောကြောင့် သူ ပြုံးလိုက်မိလေ
တယ်။

“မင်းအတွေးက သေချာရေရာမှမရှိပါဘူး။ ဘာပဲ
ဖြစ်ဖြစ် ဘယ်ကိုပဲသွားသွားပေါ့။ ပွင့်လင်းရာသီမရောက်
မခြင်း ရာသီဥတုကို အထူးဂရုစိုက်ဖို့တော့ လိုတယ်။ ဒါနဲ့
အိမ်အတွက် စိုးရိမ်တဲ့အခက်အခဲဆိုတာ ကိုယ် တစ်ဆိတ်
လောက် သိခွင့်မရဘူးလား”

ဒီတစ်ခါတော့ သူ့ရဲ့မေးခွန်းကြောင့် သူမက ပြုံးပါ
တယ်။

“ဘာလဲ . . . ကိုယ်ဆန္ဒတွေ အရမ်းစောသွား
တယ် ထင်တယ်။ မတတ်နိုင်ဘူး။ မင်းကိုမြင်လိုက်ကတည်း
က ဒီလိုကူညီပေးချင်စိတ် ပေါ်လာတာ။ ပြီးတော့ မင်းမှာ
အခက်အခဲရှိရင်လည်း ကူညီဖြေရှင်းပေးချင်နေမိတယ်”

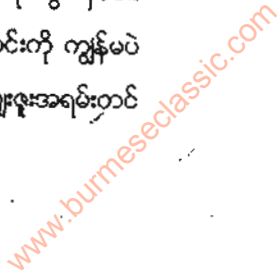
“ကျွန်မက မိဘနဲ့နေရတာ မဟုတ်ဘူးရှင်။ အချိန်
ရော စည်းကမ်းရော အရမ်းတိကျတဲ့ အခွင့်အလမ်းကြီးနဲ့ နေ
ရတာပါ။ သူကပြောရင် ပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်မှ ကြိုက်တာ။
သူ့ကို ငါးနာရီအရောက် ပြန်ခဲ့ပါ့မယ်လို့ ကတိပေးခဲ့လို့”

“ဪ . . . ဒါက အေးဆေးဖြေရှင်းလို့ရတဲ့ကိစ္စ
ပါ။ အပျိုကြီး တော်တော်များများက အဲလိုပဲလို့ ကိုယ် သိ
ထားတာပဲ။ ထားပါတော့ အဲဒီလို ကတိပျက်ခဲ့ရင် ဘာဖြစ်
သွားနိုင်လဲ”

“ပြစ်ဒဏ်ပေးတာတွေ ခံရပါတယ်”

“ဝိုး! . . . အထူးအဆန်းပါလား။ ဒါဆို ကိုယ်ကူ
ပြောပေးရမလား”

“ဟင့်အင်း . . . အဲဒါဆို ပိုဆိုးသွားမှာပါ။
ဒီလောက်ပဲ သိထားပါ။ ကျွန်မအဖေအကြောင်းကို ကျွန်မပဲ
အသိဆုံးမို့လို့ပါ။ ဒီလိုပြောတာပဲ ကျွန်မ ကျေးဇူးအရမ်းတင်

ရပါပြီ”

“အိုခေ . . . အိုခေ . . . ဟုတ်ပါတယ်။ ကိုယ့် ဘက်ကသာ ရမှတော့ရတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် အတိုင်းထက်လွန်နေတာပါ။ နောက်မှ ကိုယ်တို့ အေးဆေး ပြန်တွေ့ကြသေးတာပေါ့။ ကဲ . . . Let's go”

သူဟာ အပြောနဲ့အတူပဲ ကားစက်နှိုးပြီး လမ်းပေါ် ထွက်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ သူမနေတဲ့နေရာကို မေးပြီး အပြန်ဆုံးနည်းနဲ့ မောင်းလာခဲ့တယ်။ မှန်တိုင်းက အဖျား ခတ်တယ်ဆိုရုံလောက် ခတ်သွားတာဖြစ်သလို လေထက် မိုးက ပိုကြီးခဲ့တာမို့ လမ်းပေါ်မှာ အပျက်အစီး အလေအလွင့် တစ်ခုမှ မတွေ့ရဘဲ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း မောင်းလို့ရခဲ့ ပါတယ်။

အချိန်ကလည်း ခြောက်နာရီ ကျော်သွားခဲ့ပါပြီ။ မိုးကလည်း သွားရင်းလာရင်းနဲ့ စဲသွားပြီဆိုတော့ လမ်းပေါ် မှာ လူတွေ့ရော ကားတွေ့ရော ပုံမှန်နီးပါးလောက် ပြန်မြင် ခဲ့ရပါပြီ။ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ သူမတို့လမ်းထိပ်ကို ရောက် လာခဲ့ပါတယ်။

“ရှေ့နားလေးမှာပဲ ရပ်ပေးပါရမယ်။ ဟိုးလေးအိမ်

ကျော်က ကျွန်မတို့အိမ်ပါ”

“အိမ်ရှေ့ထိလိုက်ပို့ပေးမယ်လေ။ မိုးမှ မတိတ် သေးတာ”

“ရပါတယ်။ ဖြစ်ပြီးသားပြဿနာထက် ပိုကြီးသွား မှာ စိုးလို့ပါ”

သူ ပြုံးပြီး ကားကို ရပ်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ်တိုင်ပဲ သွက်သွက်လက်လက်နဲ့ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက် တယ်။ သူမဆင်းတော့လည်း ထီးက အဆင်သင့်မိုးပေးပြီး သာ။ သူမက သူ့ကို မဝံ့မရဲမော့ကြည့်တယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် သူက ထီးအတူတူစောင်းပြီး သူမပခုံးလေးကို ထွေးပွေ့ရှင်း အိမ်ထဲထိ လိုက်ပို့ပေးချင်တာပါ။

သူမတို့နေတဲ့နေရာကလည်း လူကုတ်ထဲတွေသာ နေတဲ့ နေရာမျိုးဆိုတော့ လမ်းပေါ်မှာ အသွားအလာမရှိ သလောက် တိတ်ဆိတ်ရှင်းလင်းနေပါတယ်။ မသိတဲ့သူ တွေကတော့ သူတို့ကို ချစ်သူနှစ်ဦးလို့ ထင်မှတ်လောက်ပါ ရဲ့။ ကြည့်စမ်း . . . တအင်သာတွေ့ရပေမယ့် သူမက သူ ရင်ထဲမှာ အထင်ကရ ခိုဝင်လှစေခဲ့ပြီပဲ။

မကြာခင်မှာ သူမနဲ့ခွဲရတော့မယ်။ ကံကြမ္မာက

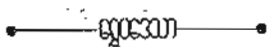
ဘယ်လိုနည်းနဲ့များ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ခွင့်ပေးဦးမလဲ။ သူမက သူ့ကို မီးမာကြည့်သလို သူ့ကလည်း ပြန်လည်စိုက်နေရင်းက ဂျာကင်ကို ချွတ်ပေးဖို့ပြင်တာမို့ သူမပန်းလေးကို ဖိပြီး တားလိုက်မိတယ်။

“မချွတ်ပါနဲ့။ အရမ်းအေးနေတယ်။ ဝတ်သွားလိုက်တော့။ ဒီထီးပါစောင်းသွား”

သူ့ရဲ့ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် လုပ်တတ်တဲ့အကျင့်ကို သူမက ဓကနဲ့နားလည်သွားခဲ့တယ် ထင်ပါတယ်။ တစ်ခွန်းမှ မပြင်းတော့ဘဲ ထီးကို ညင်ညင်သာသာလေး လှမ်းယူပါတယ်။

“ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်ရှင့်။ အဲဒီကျေးဇူးကို ကျွန်မ ဘယ်လိုဆပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး။ အခက်အခဲအရမ်းဖြစ်နေတဲ့ အချိန်မှာ အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးခဲ့တာ ပြောမပြုတတ်အောင်ပါပဲ”

“ကိုယ် နားလည်တယ်။ အဲဒါ အရေးမကြီးပါဘူး။ မင်းကို ပြောပြီးပြီလေ။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကကို မင်းကို မြင်မြင်ခြင်း ဒီလိုလေ့ပေးချင်တာပါလို့။ အရေးကြီးတာက ကိုယ် မင်းနဲ့ နောက်ထပ် ဘယ်တော့တွေ့ခွင့်ရမလဲ”

“ကျွန်မ စီစဉ်ပါ့မယ်။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကော်ဖီဆိုင်လေးထဲမှာ ဒီက အစ်ကိုနဲ့ကျွန်မနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေကတည်းက အစ်ကိုကို ကျွန်မအရမ်းရှက်နေမိတာပါ။ မန်နေဂျာနဲ့ ဝိတ်တာတွေကိုလည်း ရှက်တယ်”

“... ”

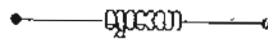
“အားလုံးက နားလည်တဲ့အကြည့်နဲ့ ကြည့်နေကြတော့ ပိုအားနာမိတယ်။ သူ့ဌေးသာသိသွားရင် ပိုဆိုးမယ်။ ငါ့ကို တစ်မျိုးထင်တော့မှာပဲဆိုပြီး ဆိုင်အပြင်ကို အမြန်ထွက်လိုက်မိတာပါ”

“အဲဒီအတွက်လည်း မပူပါနဲ့။ ပန်းချီရိုမီက သူ့ဌေးကို ကိုယ် ပိုင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင့်။ ဟို . . . ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ပါနဲ့။ အိမ်ရဲ့အခြေအနေကြောင့်ပါ။ ကျွန်မ ဘက်ကပဲ အရင် စဆက်သွယ်ပါ့မယ်”

“အိုဇေ”

သူ့ကလည်း နပ်ပါတယ်။ သူမ မပြောခင်ကတည်းက ပေးဖို့စီစဉ်ထားတဲ့ အိတ်ဆောင် Visiting Card ကလေးကို ဖျတ်ခနဲ ထုတ်ပေးလိုက်ပါတယ်။ သူမက အဲဒီ

ကတ်ကလေးကို ချက်ချင်းပဲ ငုံ့ကြည့်ပြီး . . .

“ဖန်းချိုရိမိ”

လို့ ခပ်ဖွဖွရေရွတ်ရင်း သူ့ကို မျက်လုံးဝိုင်းပေးနဲ့
မော့ကြည့်တယ်။

“ပန်းချိုရိမိဆိုတာ . . .”

“ဟုတ်တယ် . . . ပန်းချိုရိမိဆိုတဲ့ ကော်ဖီဆိုင်
ပိုင်ရှင်သူဌေးက ကိုယ်ပဲ”

“ရှင်”

သူမရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး ရှက်ရွံ့စိုးရိမ်မှုတွေရော၊ အံ့
ဩမှုတွေရော လွှမ်းခြုံသွားပါတော့တယ်။

“ဘာလဲ . . . အံ့ဩသွားပြီလား”

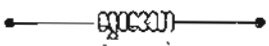
“ဒါ . . . ဒါဆိုရင် ကျွန်မ ပိုပြီး အားနာရောတွေ၊
ကျေးဇူးတင်စရာတွေ ဖြစ်ရပြန်ပြီ”

“သူဌေးမဟုတ်ရင် အဲဒီလိုမဖြစ်ဘူးပေါ့”

“ဟို . . . အဲလိုမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီအစ်ကိုအပေါ်ကို
ကျေးဇူးတင်တဲ့အတိုင်းအတာကတော့ ဒီအတိုင်းပါပဲ။

သူဌေးကိုယ်တိုင်က ကူညီခဲ့တာမို့လို့ ပိုအားနာမိတာမျိုးပါ”

“အိုခေ . . . တစ်ခုတော့ မှတ်ထားပါ ကောင်မ

လေး။ ကိုယ့်ဘဝမှာ ဒီလိုအလုပ်မျိုး တစ်ခါမှမလုပ်ဖူးဘူး။
တကယ်ကူညီချင်တဲ့ဆန္ဒရှိရင်တောင် ကိုယ့်တပည့်တွေကို
ခိုင်းလို့ရတယ်။ မင်းကိုမို့လို့ . . .”

သူ့စကားက သူမကို အနေခက်သွားစေတယ်
ထင်ပါတယ်။

“ဟို . . . အဲဒါဆိုရင် သူဌေးရဲ့နာမည်ကရော
ပန်းချိုရိမိပဲလား”

“နီး . . . ရိုမီယိုကိုကိုတဲ့”

“ဟင်”

သူမ ပိုပြီး အံ့ဩသွားပါတယ်။

“အံ့ဩပြန်ပြီလား။ ကိုယ့်နာမည်ကို သိနေလို့ဟား”

“ဟင့်အင်း . . . တစ်ခါမှ မသိပါဘူး။ ဒီလို နာမည်
မျိုး တကယ်ရှိနေတာ ထူးဆန်းလို့ပါ”

“ကိုယ့်ဒယ်ဒီက တမင်ဆန်းဆန်းလေးဖြစ်အောင်
ပေးခဲ့တာတဲ့”

“ဪ . . . ဒါ . . . ဒါဆို ကျွန်မ ဆက်သွယ်ဖြစ်
အောင် ဆက်သွယ်လိုက်ပါမယ်။ သူဌေးကို ကောင်းကောင်း

ဧည့်ဝတ်ကျေချင်ပါတယ်။ ကျွန်မသွားတော့မယ်နော်။ ဂရု

စိုက်ပြီး ပြန်ပါ သူဌေး”

သူမဟာ ချက်ချင်း ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိဘဲ ပျာရီ ပျာယာ နှုတ်ဆီကပ်ပြီး လှည့်ထွက်သွားပါတယ်။ သူ ပြုံးပြီး

“ဟေ့! ကောင်မလေး . . . မင်းနာမည်ကိုလည်း ပြောခဲ့ဦးလေ”

လို့အော်လိုက်မှ နောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ ရပ်ပေး ပါတယ်။

“ကိုယ့်နာမည်ကိုတော့ သိချင်ပြီး မင်းနာမည်ကို တော့ မပြောလို့ ဘယ်ရမလဲ။ မပြောရင် ကိုယ် နောက်က လိုက်လာမှာနော်”

သူမပြောရင်း သူမနောက်ကို တကယ်ပဲရောက် သွားပါတယ်။ အဲဒီတော့မှ သူမက နောက်ကိုလှည့်ကြည့် တယ်။

“ကျွန်မနာမည်က ပြောစရာမလိုအောင် သိနိုင်မှာပေါ့”

“လောကကြီးမှာ မပြောဘဲနဲ့ သိတဲ့နာမည်မျိုး ရယ်လို့ ကိုယ် မကြားဖူးသေးဘူး။ အဲဒါမျိုး ဘယ်မှာမှ မရှိ နိုင်ပါဘူး”

“အခုရှိလာပါပြီ”

“မဝေ့နဲ့ကွာ”

“ကျွန်မလည်း အံ့ဩလွန်းလို့ပါ”

“ကိုယ်အရမ်းသိချင်နေလို့ အထာကိုင်တာလား”

“ကျွန်မက ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင် သူဌေးကို ဘာဖြစ် လို့ အထာကိုင်ရမှာလဲ။ Automatic ကို သိရမယ့်နာမည် မျိုးမို့လို့ပါ”

“Automatic သိရမယ့်နာမည်! . . . ကျစ်! . . .

ဒီအချိန်မှာ ပဟောဠိနန်းတော်မကြည့်ချင်ဘူး ကောင်မလေး။

မင်းကိုယ်တိုင်ပြောတာပဲ ကြားချင်တယ်”

“ကျွန်မနာမည် ဂျူးလီယက်ပျိုပျို”

“ဟာ!”

သွားပြီ။

ဒီတစ်ခါ မျက်လုံးအကြီးအကျယ်ဝိုင်းသွားတာက

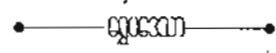
တော့ သူပါပဲ။ လှစ်ခနဲ ကသုတ်ကရက်ထွက်ပြေးသွားတဲ့

သူမကိုတောင် ခြံထဲဝင်သွားမှ သတိထားလိုက်မိပါတယ်။

ဒါကြောင့် သူမပုံစံအထူးအဆန်းဖြစ်နေတာကိုး။

ကြည့်စမ်း . . . ဒါမျိုး တကယ်ရှိတယ်လား။

ရိုမီယိုကိုကို & ဂျူးလီယက်ပျိုပျို . . .

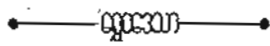

ကြည့်စမ်း . . . ဒါမျိုး တကယ်ရှိတယ်လား။

ရိုမီယို ကိုကိုတဲ့ . . .

ဂျူးဟာ အံ့ဩလွန်းပြီး ရင်ဘတ်ထဲ ဝုန်းဒိုင်းကျဲ သွားလိုက်တာ။ ခြံတံခါးဖွင့်ပြီး စောင့်ကြိုနေတဲ့ အိမ်ဖော် မလေး "မိမိ" ကိုတောင် ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ဘဲ အိမ်ထဲကို တာသုတ်ကရက်ပြေးဝင်လာခဲ့မိပါတယ်။

"အောင်မယ်လေး! ပေါ်လာသေးတယ်။ အိမ်ပြန် လာဖော်ရသေးတယ်။ လာခဲ့စမ်း . . . လာခဲ့ . . . လာခဲ့"

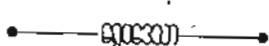
ဧည့်ခန်းထဲရောက်မှ ဒေါသတွေ ဗရမ္မာနဲ့ ဆီးကြို နေတဲ့ "ကြီးကြီးခင်" ကို တွေ့လိုက်ရတာမို့ လက်ထဲက ထီး တောင် အလန်တကြားနဲ့ ပြုတ်ကျသွားခဲ့ပါတယ်။ ငြီးတော့ ကြီးကြီးခင်က ရှေ့အံ့ကြိတ်ပြီး ဂျူးအခန်းထဲကို ဆွဲခေါ်ထိုး သွင်းပါတယ်။ အခန်းထဲရောက်တော့လည်း စိတ်ရိုတိုင်း အော်ပြီး ထုရိုက်ပြန်သေးတယ်။

"ကြည့်စမ်း . . . လူကြီးတွေကို ဒေါသထွက် အောင်လုပ်တဲ့ကလေး။ လူကြီးတွေကို စိတ်ပူအောင်လုပ် တဲ့ကလေး။ ဒီအချိန်မှ ပြန်လာရသလား။ ဒီအချိန်ထိအောင် နေရသလား . . . ကဲ . . . ကဲ"

"အား . . . နာတယ် ကြီးကြီးရဲ့။ ဒီမှာ မှန်တိုင်းမိ ပြီး ပင်ပန်းလာတာကို"

"အောင်မာ . . . ဒီလိုလေသံမျိုးနဲ့ ပြန်ပြောရ သေးတယ်။ အေး . . . ညည်းပင်ပန်းတာက အကြောင်း မဟုတ်ဘူး။ ခိုင် ပင်ပန်းတာကမှအကြောင်း။ ကဲ . . . ဒီ ပြဿနာကို ဘယ်လိုလုပ်မှာတုန်း"

"သိရဲ့သားနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်လို့ရတော့မှာလဲ။ သူ ပေးတဲ့အပြစ်ကို ခံယူဖို့ပဲရှိတော့တာပေါ့"

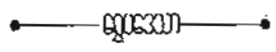
ဂျူးက အေးဆေးပြန်ပြောရင်း ဂျာကင်ကို ချွတ်ပြီ နံရံမှာ လှလှပပလေးချိတ်ထားလိုက်ပါတယ်။

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့များ အချိန်မတော်မှ ပြန်ရောက်လာရတာလဲ သမီးရယ်။ သုံးနာရီတည်းက ကော်ဖီဆိုင်ထဲကို ရောက်နေတယ်ဆိုရင် ငါးနာရီမထိုးခင် အိမ်အရောက် ပြန်လာလို့ကို ရတယ်။ မိုးလည်းလွတ်တယ်။ ခိုင်နဲ့လည်း ပြဿနာတက်စရာအကြောင်းကို မရှိဘူး။ ငါ့မှာ ဘယ်လောက် အပြောအဆိုခံလိုက်ရတယ်ထင်လဲ။ ညည်းတင် အပြစ်ခံရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ပါ အပြစ်ပေးခံရတော့မှာ”

“... ”

“ဒီကိစ္စက ညည်းမှားတာ မိရွှေဂျူး။ ခိုင်က စည်းကမ်းရှိဖို့နဲ့ အချိန်တိကျဖို့ကိုပဲ အလေးထားတာ။ ကျန်တဲ့ အခွင့်အရေးတွေ အကုန်အပြည့်အဝပေးပြီးသား။ ဒီလောက် အခွင့်အရေးတွေ ပေးထားတာတောင် ရတဲ့အခွင့်အရေးကို ကောင်းကောင်းအသုံးမချတတ်ဘူး”

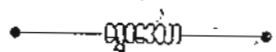
“ဂျူး ဖုန်းဆက်ပြောသားပဲ ကြီးကြီးခင်ရယ်။ တောင်းပန်ပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ဂျူးမှားတာပါ။ ဆိုင်ရောက်တော့လည်း ဘရကိုဖုန်းက ခေါ်လို့မရဘူး။ ဖုန်းဝင်

လာတော့လည်း မုန်တိုင်းရှိတယ်ကြားလို့ သူ့အိမ်က ပေးမလွှတ်တော့ဘူးတဲ့။ အချိန်ကလည်း လေးနာရီကျော်သွားပြီ။ ဂျူးတစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ပြန်လာရင်လည်း မုန်တိုင်းမိမှာ သေချာတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဆက်ထိုင်နေလိုက်တာပါ”

“အေး ညည်းဘက်က ကြည့်တော့လည်း ညည်းမှန်တာပဲ။ ခိုင်ဘက်က ကြည့်တော့လည်း ခိုင် မှန်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် ဘယ်လောက်ပဲမှန်မှန် ကိုယ့်အခေါ်ရဲ့ စည်းကမ်းကိုသာ ဦးစားပေးပြီး ‘လိုက်နာရတာ ထုံးစံ’ မဟုတ်လား။ ဟိုက ကမ္ဘာမှာ နစ်ယောက်မရှိနိုင်တဲ့ မယ်တိကျ။ မယ်စည်းကမ်း။ ကိုယ့်အခေါ်အကြောင်းကို သိနေရဲ့ သားနဲ့များ သမီးရယ်”

“ဂျူးလည်း မာမီခိုင်ကို လှမ်းပြောဖို့ စဉ်းစားပါသေးတယ်။ ပြောလည်း ဆင်ခြေဆိုပြီး လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူးလေ။ တကယ် ဖုန်းဆက်ကြည့်တော့လည်း မာမီက ဖုန်းပိတ်ထားတာကိုး။ ဂျူးရောက်နေတဲ့ဆိုင်လေးကလည်း စိုးရိမ်ပူပန်စရာတစ်ခုမှ မရှိပါဘူး။ အရမ်းအဆင့်မြင့်ပါတယ်။ လေဒက် မိုးဒက်ရော ဇီလျင်ဒက်ရော စိတ်ချရတဲ့

ဆိုင်လေးပါ။ ကြီးကြီးက မာတို့ကို နည်းနည်းပါးပါး ရှင်းပြပေး ထားဖို့ ကောင်းပါတယ်”

“သူဒီပေးထားတဲ့အချိန်ထက်ကျော်ရင် ဘယ်တုန်း က ရှင်းပြလို့ ရဖူးလဲ။ ငါးနာရီထိုးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း ဒေါသတွေထွက်ပြီး သောင်းကျန်းလိုက်တာ။ ကျုပ်တို့မှာ နေရာမရှိဘူး။ အဲဒီအချိန်ကတည်းက အခန်းထဲကို ဝင် သွားတာ ထွက်ကိုမလာတော့ဘူး”

“ဟင်း! မာမိခင်ကို ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ။ အချိန် တိကျမှုကြီးက စိတ္တဇကိုဆန်နေပါပြီ ကြီးကြီးခင်ရယ်။ ဟို ဒါနဲ့ . . . မာမိ ဘာမှတော့မဖြစ်ဘူးမို့လား။ နေကောင်းတယ် မှလား”

“သူက ဒေါသကြီးတဲ့ရောဂါကလွဲရင် ဘာရောဂါ ရှိလို့လဲ”

“ဒေါသကြီးလွန်းရင်လည်း ရောဂါတစ်ခုခုက နောက်ထပ်ကပ်ပါလာတတ်တယ် ကြီးကြီးခင်ရဲ့”

“အဲဒါကြောင့် သူ့ကို ဝရစိုက်ဖို့ပြောနေတာပေါ့။ ကျုပ်မှာ ညည်းဝင်လာကတည်းက ပြောချင်ဆိုချင်နေတာ။ သူ့ကြားသွားရင် ထွက်လာမှာစိုးလို့ ဒီထဲဆွဲခေါ်လာခဲ့ရတာ”

“အဲဒါဆိုလည်း ဘာမှပြောမနေပါနဲ့တော့ ကြီးကြီး ရယ်။ ပြဿနာဖြစ်ပြီးလက်စနဲ့ ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ။ ဒါ ဘာရကိုကြောင့်ဖြစ်ရတာ။ သူ့ကို ယုံမိလို့”

“ . . . ”

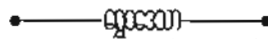
“ဟင်း! . . . တွေ့ကြသေးတာပေါ့ ဘရဂီရယ်။ မာမိ ဂျူးကို အပြစ်ပေးသလို ဂျူးလည်း ဘရဂီကို အပြစ် ပြန်ပေးရမယ်”

ဂျူးက မကျေမနပ်ပြောပြီး စုတင်မှာ သွားထိုင် လိုက်တော့ ကြီးကြီးကလည်း ဂျူးဘေးနားမှာ ဝင်ထိုင်ပါ တယ်။

“ဒါနဲ့ နေပါဦး။ ခုနဲ့ လိုက်ပို့ပေးတဲ့လူငယ်လေးက ဘယ်သူလဲ။ ဘယ်ကလဲ . . . ပြီးတော့ ထီးတွေ၊ ဂျာကင် တွေကရော”

“ကြီးကြီးခင် လှမ်းမြင်လိုက်လို့လား”

“ကျုပ်မှာ ညည်းအချိန်မီပြန်မရောက်လို့ ဝင်လိုက် ထွက်လိုက်နဲ့ ခေါင်းမီးတောက်နေတာလေ။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လည်း လှမ်းမြင်တယ်။ မိဖော်ကိုဆို ထီးတစ်ချောင်းနဲ့ ထွက် ကြိုနေရတာ။ အဲဒီကလေးကို သေချာမှတ်မိလိုက်တယ်တဲ့။”

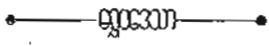
မှန်မှန်ပြောနေမှာ ဂျူးဂျူး။ ရိုးရိုးသားသားရော ဟုတ်ရဲ့လား။
ပြဿနာကို ရှုပ်ပြီးရင် ရှုပ်ချင်မလုပ်နဲ့”

“ဘယ်သူက တမင်သက်သက်ရှုပ်ချင်မှာလဲ ကြီး
ကြီးရယ်။ ရိုးသားပါတယ်။ ဂျူးလည်း ပထမတော့ မသိဘူး။
ဆိုင်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း မှန်တိုင်းခိုပြီး ကျန်နေခဲ့တာနဲ့။
အဲဒီလူက လိုက်ပို့ပေးတာ။ လမ်းထိပ်ရောက်မှ မိတ်ဆက်
လို့ သိသွားတာပါ။ သူက အဲဒီဆိုင်ပိုင်ရှင်တဲ့”

“ပိုင်ရှင်ကလည်း ငယ်ငယ်လေး။ သမီးထက်ကြီး
လှ လေးငါးနှစ်ထက် မပိုပါဘူး”

“ကြီးကြီးကလည်း ဒီခေတ်မှာ လူငယ်လုပ်ငန်းရှင်
တွေ အများကြီးရှိနေတာ။ ထီးရော၊ ဂျာကင်ရော ဂျူး ဖိုးမိ
ပြီး အေးနေမှာစိုးလို့ သူ ပေးလိုက်တာ”

“အေး . . . ရိုးသားတယ်ဆိုပြီးရော၊ လူကောင်း
တစ်ယောက်ဆိုပြီးရော၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိန်းကလေးတစ်
ယောက်တည်း မှန်တိုင်းမိနေတဲ့အချိန်မှာ ဒီလို အိမ်တိုင်
ရာရောက်လိုက်ပို့ပေးတဲ့ကျေးဇူးက ဘယ်လောက်ကြီးမား
လဲ။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ သူ့ကျေးဇူးကို ပြန်ဆပ်ဖို့
မပေမနဲ့”

“ဂျူးလည်း ကြီးကြီးကို အဲဒါပြောမလို့။ အခု
ကြီးကြီးပြောလာတာနဲ့ အိုကေပဲ။ သူ့ကျေးဇူးကို တစ်နေ့နေ့
တစ်ချိန်ချိန်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဖြစ်နိုင်ရင် မနက်ဖြန် သဘက်
ကို ဆပ်ပစ်ချင်တာ”

“ဟင်၊ . . . ဒီလောက်တောင် ရင်းနှီးခဲ့လို့လား”

“ရင်းနှီးဆို သူ့နာမည်ကို ကြီးကြီးသိရင် အရမ်း
အံ့ဩသွားမှာ။ သူလည်း ဂျူးနာမည်ကိုကြားတော့ ပုံစံက
အံ့ဩပြီး ရှောင်ရသွားသလိုပဲ။ သူ့နာမည်က ဘယ်လောက်
ထူးဆန်းလဲ သိလား . . . ကြီးကြီး”

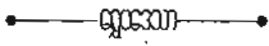
“ဘယ်လိုနာမည်ပို့လို့လဲ”

“ရိုမီယိုကိုကိုတဲ့”

“ဘုရားရေ . . . ရိုမီယိုကိုကို!”

ကြီးကြီးခင် အံ့ဩသွားပုံကို ဂျူး သဘောကျပြီး
ပြုံးပြုံးလေး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိပါတယ်။ ဒီအချိန်ဆို အဲဒီ
ရိုမီယိုကိုကိုလည်း ဂျူးလိုပဲ သူနဲ့သက်ဆိုင်သူတစ်ယောက်
ယောက်ကို ဂျူးလီယက်ပျိုပျိုအကြောင်းတွေ ပြန်ပြောပြ
ရင်း သဘောကျနေမယ် ထင်ပါရဲ့။

“အို၊ . . . ဒီလိုနာမည်မျိုး တကယ်ပဲရှိလို့လား”

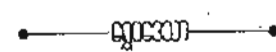

သမီးရယ်။ သမီးက အရင် သမီးနာမည်ကို ပြောပြလိုက်လို့ သူက နောက်ပြောင်ပြီး အဲဒီနာမည်ကို တမင်ပြောလိုက်တာများလား။”

“ကြီးကြီးကလည်း သူက အရင်မိတ်ဆက်ပြီး သူ့နာမည်ကို အရင်ပြောတာပါ။ ဂျူးတောင် အရမ်းအံ့သြပြီး လန့်သွားလို့ ကိုယ့်နာမည်ကို တော်တော်နဲ့ ပြန်မပြောနိုင်ခဲ့ဘူး။”

“ဘုရား . . . ဘုရား . . . မဖြစ်ဘူး . . . မဖြစ်ဘူး။ ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်ပါတဲ့။ ရှိမီယိုနဲ့ ဂျူးလီယက်ဆို ကတည်းက ဘာလဲဆိုတာ ကလေးကအစ သိတယ်။ သမီးတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာလည်း တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်မကျန်ခဲ့ဘဲနေမှာ မဟုတ်ဘူး။ တော်ပြီ . . . ဂျူးဂျူး အဲဒီသူငယ်ကို ကျေးဇူးဆပ်မယ့်ကိစ္စ ခေါင်းထဲမထည့်နဲ့တော့။ ငါ စိတ်မချဘူး။”

“ဟာ . . . ဘာဖြစ်လို့ စိတ်မချရမှာလဲ။ နာမည်နှစ်ခု ဒီလိုလာဆိုတာနဲ့ပဲ ကျေးဇူးဆပ်မယ့် အစီအစဉ်ကို ဖျက်ပစ်ရမှာလား။ ဒီလိုဆိုဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ဘယ်သူက ကြိုသိမှာလဲ။ မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ကိစ္စကို။ တကယ်ဆို

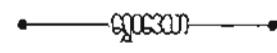

ဒီလိုမျိုး ရှားရှားပါးပါး နာမည်အတွဲလိုက်ကလေး ဆုံဖြစ်ခဲ့တဲ့ အတွက် ကြီးကြီးကတောင် ဂုဏ်ပြုပေးရဦးမှာ”

“အို! . . . စကားနေခက် တရားပါ။ ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်ပါဆိုတဲ့ စကားတွေ မကြားဖူးဘူးလား။ ဆုံမှ ဆုံတတ်ပေတယ်။ ရှိမီယိုနဲ့ ဂျူးလီယက်ရယ်လို့။ ဒီလို နာမည်အတွဲလိုက် ဆုံတွေ့ပြီဆိုကတည်းက ဘယ်လိုမိဘမျိုးက စိတ်ချတော့မှာလဲ”

“အခုခေတ်က နာမည်တွေကို သူထက်ငါ အဆန်းတကာ အဆန်းဆုံးဖြစ်အောင် ပေးနေကြတဲ့ခေတ်နော် ကြီးကြီး။ တကယ်လို့ ရာဇဓာတုကလျာနဲ့ နတ်သျှင်နောင်တိုတဲ့နာမည်တွေမျိုး ဆုံဖြစ်ခဲ့ရင်ရော၊ ရှင်ဓမ္မန္တန်းနဲ့ မင်းနန္ဒာဆိုတဲ့နာမည်တွေမျိုး ဆုံဖြစ်ခဲ့ရင်ရော၊ သီတာနဲ့ ရာမဆိုတဲ့ နာမည်တွေမျိုး ဆုံဖြစ်ခဲ့ရင်ရော ကြီးကြီးက ဒီလိုပဲ ပြောမှာမှလား။”

“ဟဲ့ . . . အခုခေတ်က အကြံအဖန်များပြီး အမှန်အကန်မရှိသလောက် ရှားသွားပြီဆိုတာရော ထည့်မတွက်တော့ဘူးလား။ အို! . . . ဘယ်လိုပဲတွေးတွေး ရေရှေး ရင်လေးရလောက်တယ်။ ညည်းတို့ဟာက ဇာတ်လမ်းများ ဖြစ်

လာသလား။ ခုမြင်၊ ခုတွေ့၊ ခုကြိုက်၊ ခုချစ်၊ ခုညား၊ ခုကွဲ
တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေ အများကြီးပဲ”

“ကြီးကြီးရယ် . . . ကြီးကြီးက အပျိုကြီးရယ်
မပြောရဘူး။ ခုမှ စတွေ့ခဲ့တာကို အဆုံးထိ ဇာတ်လမ်း
လိုက်ဆင်ပြီး စိုးရိမ်နေတော့တာပဲ။ ဂျူးမှာ မာမီပေးတဲ့
အပြစ်ကိုလည်း ခံရဦးမယ်။ ကြီးကြီးကလည်း ခါးခါးသီးသီး
ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင် သူ့ကို ဘယ်လိုကျေးဇူးပြန်ဆပ်လို့ရတော့
မှာလဲ။ ကြီးကြီးပဲ သူ့ကျေးဇူးကို ပြန်ဆပ်ဖို့ မမေ့နဲ့ဆို”

“အဲဒါက ရိုးရိုးသားသားမှတ်လို့ပြောတာ”

“အခုလည်း ရိုးရိုးသားသားပဲ ကြီးကြီးရဲ့”

“အပြင်သဏ္ဍာန်ရိုးသားပြီး အတွင်းစိတ်က မရိုး
သားတဲ့လူတွေ တစ်ပုံကြီး။ ရိုမီယိုကိုဆိုတဲ့ကောင်လေး
က ဂျူးလီယက်ပျိုချိုဆိုတဲ့ကောင်မလေးကို တွေ့သွားပြီးမှ
တော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ ပုံမှန်ရှိနိုင်ပါတော့မလား”

“အဲဒါက သူ့စိတ်ဆန္ဒလေး၊ သူ့စိတ်ထဲမှာ ပုံမှန်ဖြစ်
တာ မဖြစ်တာကို တစ်ကဏ္ဍထားလိုက်ပါ။ လူမှုရေးကဏ္ဍ
အနေနဲ့ ကြည့်ရင်တော့ ကျေးဇူးပြန်ဆပ်သင့်ပါတယ်
ကြီးကြီး ရယ်။ သူက ကြီးကြီးထင်တဲ့လူစားမျိုး မဖြစ်နိုင်ပါ”

ဘူး။ ယုံကြည်စိတ်ချရလောက်ပါတယ်”

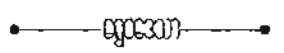
“ . . . ”

“ဟို . . . ဒီလိုလုပ်ပါလား ကြီးကြီး။ သူ့ကို ကျေးဇူး
ဆပ်တဲ့အနေနဲ့ အိမ်မှာ တမင်းဖိတ်ကျွေးလိုက်မယ်လေ။
အဲဒီနေ့ကျရင် သူ့နဲ့စကားပြောကြည့်လိုက်ပေါ့။ ရင်းနှီးလာ
ပြီဆိုရင် သူ ဘယ်လိုလူစားလဲဆိုတာ ကြီးကြီး ခန့်မှန်းလို့
ရမှာပါ။ လူ့မြင်လိုက်တာနဲ့တင် ကြီးကြီး စိတ်တစ်မျိုး
ပြောင်းသွားနိုင်ပါတယ် . . . နော် . . . အရင်ဆုံး အဲဒီလို
စိတ်လိုက်ရင် မကောင်းဘူးလားဟင်။ ခွင့်ပြုပေးပါ ကြီးကြီး
ရယ်”

ဂျူး ဖပ်ဖပ်မောအောင် ရင်းပြလိုက်မှ ကြီးကြီးက
တစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ သက်ပြင်းချပြီး ဂျူးကို မျက်
စောင်းချီပါတော့တယ်။ အဲဒီတော့မှ ဂျူးလည်း ကြီးကြီးခန္ဓာ
ကိုယ်ကြီးကို ဖျတ်ခနဲ သိုင်းဖက်ပြီး ချိုချိုသာသာလေးလေး
တွဲတွဲနဲ့ ထပ်ချွဲနိုင်ပါတော့တယ်။

“နော် . . . ကြီးကြီး အဲဒီအစီအစဉ်ကို အရင်ဆုံး
ဖြစ်မြောက်အောင် လုပ်ပေးပါနော်”

“နေစမ်းပါဦး။ ခုဟာက ငါက ညည်းကို ရှုပူဖို့”

လား။ ညည်းတောင်းဆိုတာကို ငါက လက်ခံပေးဖို့လား”

“နာစ်ချက်ခုတ် နစ်ချက်ပြတ်ပေါ့ ကြီးကြီးရဲ့။ ဒီလို မှ မဟုတ်လည်း ဂျူးက မနက်ကျ အဲဒီကိစ္စကို ကြီးကြီး... ဟိ မရ ရအောင် ပူဆာဖို့ စိတ်ကူးပြီးသား”

“တစ်ပူပေါ်နှစ်ပူဆင့်ဆိုသလို လောလောဆယ် ပြဿနာတောင် ရှင်းလို့မပြီးသေးဘူး သမီးရယ်”

“ဟာ ... ကြီးကြီးကလည်း ဒါ ပြဿနာမှ မဟုတ် တာ။ ဂျူးလည်း ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းတွေရော၊ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတွေရော အများကြီး ပေါင်းနေတာ ပါ။ ဒီကြားထဲ အဒေါ်နစ်ယောက်ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို လည်း ရေလိုက် ငါးလိုက် ပေါင်းတတ်သေးတယ်ဆိုတော့ လူကဲခတ် ဒီလောက်ကြီး မညံ့ပါဘူး။ သူလည်း ဘယ် လောက်ပဲကူညီ ကူညီ ဂျူး စိတ်ထဲမှာ ပုံမလာရင် ဒီလို အခွင့်အရေးပေးမိမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟင်း . . . ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်”

“ခုဟာက မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်းမို့လို့ မကောင်းတတ်လို့ ကူညီတဲ့ပုံစံမျိုး မဟုတ်ဘူး။ မကောင်း တဲ့ အကြံမျိုးနဲ့မလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ့်ကို လိုက်

လို့က်လဲ့လဲ့နဲ့ ဇေးဇေးမမကို ကူညီတာ။ ဘယ်လိုပြောရ မလဲ။ ကြီးကြီးခင်နဲ့ မာမီခိုင်လို့ပဲ မိသားစုဝင်တစ်ယောက် လို၊ ညီမလေးတစ်ယောက်လို နွေးနွေးထွေးထွေးနဲ့ အရမ်း ကို ဂရုစိုက်တာ။ တွေ့ဆုံပွဲလုပ်တဲ့နေ့ကျရင် ကြီးကြီး သိမှာပါ”

“ပြီးရော . . . ပြီးရော . . . အဲဒီနေ့ကျမှ အကဲ ခတ်ကြည့်မယ်။ ဒီသူငယ်ကို မိတ်ဆွေလုပ်သင့်... မလုပ်သင့်”

“တကယ်နော် ကြီးကြီး။ အမြန်ဆုံး စီစဉ်နော်”

“အေးပါ . . . ခိုင်ကို ဒီတစ်ပတ်အတွင်း အေးအေး ဆေးဆေး ဈေးဝယ်ပြီး ပြောကြည့်ပါမယ်”

“ဟေး . . . ဒါမှ တို့ကြီးကြီးခင်၊ ဒါကြောင့် ကြီးကြီး ခင်ကို အားကိုးတာ၊ ကြီးကြီးခင်ကို ပိုချစ်တာ”

ဂျူးက ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ကြီးကြီးခင်ကို ဖက်ထား ရင်းကနေ ပါးပြင်ကို တရွက်မက်မက် မွှေးကြူလိုက်ပါ တယ်။ မနက်ခင်း အရုဏ်ဦးကလေးက ကြီးကြီးရဲ့ မွှေးယုံ လွန်းတဲ့ မြန်မာ့သနပ်ခါးစစ်စစ်အနံ့နဲ့ ခေါင်းမှာ ပန်ထားတဲ့ စပယ်ပန်းအနံ့တို့ကြောင့် စိတ်အာရုံကို ကြည်နူးလန်းဆန်း မှုတွေ အပြည့်အဝ စီးဝင်လာခဲ့သလိုပါပဲ။

“တော်စမ်းပါအေ . . . ခိုင့်ရှေ့ကျ ဟာမိခိုင်ကို ပိုချစ်တာလို့ ပြောဦးမှာမို့လား။ ကဲ . . . အချိန်လည်းကြည့်ဦးရူးရူး ငိုက်မဆာဘူးလား။ ဘာမှမစားခဲ့ရသေးဘူးမို့လား”

“အင်း . . . ကော်ဖီပဲသောက်ခဲ့တာ။ နည်းနည်းတော့ ဆာလာသလိုပဲ”

“ကောင်းပြီ၊ ရေမချိုးနဲ့တော့ အပြင်သွားခါနီးမှ ချိုးသွားတာမို့လား။ ခြေလက်မျက်နှာသန့်စင်ပြီး အဝတ်လဲထားလိုက်။ ပြီးရင် ကြီးကြီး ခေါက်ဆွဲပြုတ်အချိုလုပ်ပြီး မိမော်ကို ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်”

“ဟုတ်”

“ဪ . . . ဒါနဲ့ ခိုင်က အမိန့်ထုတ်ပြီးမှ သူ့အခန်းထဲကိုဝင်သွားတာနော်။ မနက်ကျရင် အပြစ်ခံယူဖို့ ဧည့်ခန်းထဲကို ခုနစ်နာရီအရောက်ကြွပါတဲ့”

“စိတ်ညစ်လိုက်တာ ကြီးကြီးရယ်။ ဘယ်လိုအပြစ်တွေ ပေးဦးမှာလဲ မသိဘူး”

“ဘယ်သိမလဲ။ သူက ပြစ်ဒဏ်ကို မရိုးရအောင် ပေးနေတဲ့ဟာကို”

“ဟင်း”

ကြီးကြီးခင်က ပြောပြီးထွက်သွားတော့ ရူး စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိလေတယ်။ ဒီတစ်ခါ ဘယ်လိုအပြစ်ပေးတာကို ခံရဦးမှာလဲလိမ့်။ ဒါပေမဲ့ ရူးဟာ အဲဒီအပြစ်ပေးခံရမှာကို စိတ်ပျက်မိတာကလွဲပြီး ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်ကြောက်လန့်မှုဖြစ်တာမျိုးတော့ သိပ်မရှိတော့ပါဘူး။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အချိန်မလေးစားမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မကြာခဏ ပြစ်ဒဏ်ပေးတာတွေ ခံခဲ့ရသလို ခံခဲ့ရတဲ့ပြစ်ဒဏ်တွေကလည်း ကိုယ့်အသားနာစေတဲ့ ပြစ်ဒဏ်မျိုး မဟုတ်ဘဲ မဲတတ်သိတာတွေ တတ်သိခဲ့ရတဲ့ပြစ်ဒဏ်မျိုး၊ မရရှိဘူးတဲ့အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတတွေ ရရှိခဲ့ရတဲ့ပြစ်ဒဏ်မျိုးတွေ ဖြစ်လို့ပါပဲ။

ပြီးတော့ အဲဒီလို အပြစ်ပေးခံရခြင်းရဲ့ နောက်ဆက်တွဲရလဒ်အနေနဲ့ ရူးဟာ မလွဲသာ၊ မရှောင်သာတဲ့ အခက်အခဲမျိုးကလွဲရင် အချိန်ကို လေးစားတန်ဖိုးထားတတ်သော၊ စည်းကမ်းရှိသော၊ လိမ္မာပါးနပ်သော၊ အပြောအဆို အနေအထိုင် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော၊ ဘာသာတရားကိုင်းရှိုင်းသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖြစ် ရပ်တည်နိုင်ခဲ့လို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ရူးရဲ့မိသားစုနဲ့အတူနေခဲ့မယ်ဆိုရင်

တောင် ဂျူးဟာ ဒီလိုမိန်းကလေးဖြစ်လာနိုင်မယ် မထင်ပါဘူး။
ဒါကြောင့် ဟာမီခိုင်ဘက်ကလည်း အချိန်တိကျမှု
မရှိတိုင်း ဖြစ်ဒဏ်တွေ မရိုးနိုင်အောင် ပေးလေ့ရှိသလို၊ ဂျူး
ဘက်ကလည်း အချိန်ကို မလေးစားတာ မဟုတ်ပေမယ့်
တစ်ခါတစ်ရံ ရွတ်ချော်သွားတာမျိုးတွေရှိခဲ့ရင် အဲဒီဖြစ်ဒဏ်
တွေကို မပြီးမပြုလိုက်နာခဲ့ရတာ အကျင့်တစ်ခုလို့ ဖြစ်နေ
ခဲ့ပါပြီ။ (ဖြစ်ဒဏ်ခံနေရချိန်အတွင်း မွန်းကျပ်လွန်းလို့ စိတ်
ပျက်မိတာကလွဲရင်ပေါ့)

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီတစ်ခါ ခံရမယ့်အပြစ်ကတော့
ဂျူးအတွက် ထိုက်တန်တယ်လို့ပဲ တွေးလိုက်မိပါတယ်။ ဂျူး
အပေါ်ကို အတိုင်းထက်အလွန် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲနဲ့ ကူညီ
စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့သူ၊ အကြင်နာရိပ်တွေနဲ့ နွေးနွေးထွေး
ထွေး ဂရုစိုက်ဖေးမပေးခဲ့သူ၊ ပြီးတော့ ဂျူးရဲ့စိတ်ကို အချိန်
တိုကလေးအတွင်းမှာ လွှမ်းမိုးငြိတွယ်စေနိုင်ခဲ့သူ၊ အဲဒီလို
အချိန်အဝါတွေ လွှမ်းမိုးခြုံနေတဲ့ ရိုမီယိုကိုဆိုတဲ့ လူသား
တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့ရလို့လေ။

ဂျူးဟာ အိပ်ရာဝင်တဲ့ထိ တော်တော်နဲ့ အိပ်မပျော်
နိုင်သေးဘဲ သူ့ရဲ့ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကူညီဖေးမပေးခဲ့ပုံတွေ၊

နွေးနွေးထွေးထွေး ဂရုစိုက်ပေးခဲ့ပုံတွေ၊ ပြီးတော့ ချစ်သူ
တစ်ယောက်လို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း စိုးမိုးခဲ့ပုံတွေကို တစ်မိမိမိမိ
မြင်ယောင်နေမိပါတယ်။

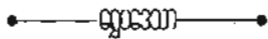
ကြည့်စမ်း . . . တဒဂံသာ တွေ့ခဲ့ရပေမယ့် သူက
ဂျူးရင်ထဲမှာ အထင်ကရ ခိုင်လုံလာခဲ့ပြီပဲ။ ကံကြမ္မာက
ဘယ်လိုနည်းနဲ့များ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ခွင့်ပေးမလဲ။

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ပြောဖူးတယ်။

မနက် အိပ်ရာနိုးနိုးခြင်း အရင်ဆုံး သတိရမိတဲ့ သူဟာ ကိုယ့်ရဲ့စိတ်ကို အလွမ်းမိုးနိုင်ဆုံးသူပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ် တဲ့။ အဲဒီစကားလေးဟာ သူ့အတွက်တော့ သေချာသွားခဲ့ပါ ပြီ။ သူမဟာ သူ့ရဲ့စိတ်ကို ဘယ်လောက်ထိများ လွှမ်းမိုးစေ နိုင်ခဲ့ပြီလဲ။ ညနေကမှ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ တွေ့ ဆုံပုံလေးက အိပ်မက်ထဲထိတောင် ထင်ဟပ်လာသလို ရှိ ခဲ့ပါတယ်။ မနက်အိပ်ရာနိုးတော့လည်း သူမမျက်နှာလေး

သာ မြင်ယောင်လာတော့တယ်။

ဂျူးလီယက်ပျိုပျို . . . တဲ့ . . .

နေ့မှာတွေ့တော့ နွေဦးသမီးပျို

မိုးမှာတွေ့တော့ မိုးနတ်မင်းသမီး

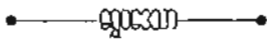
ဆောင်းမှာတွေ့တော့ စန္ဒီပိုက်

အင်း . . . သူ့အတွက်တော့ မိုးနဲ့အတူ တွေ့ခဲ့ရ

တာမို့ မိုးနတ်မင်းသမီးကလေးပေါ့။ သူဟာ ညနေကအဖြစ် အပျက်ကလေးကို တွေးပြီး အိပ်ရာကနေ အပြုံးနဲ့ နိုးထ လိုက်တယ်။ နံရံက ခန်းစည်းစကို ဆွဲကြည့်လိုက်တော့ ရာသီဥတုက အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ကြည် လင်သာယာနေလိုက်တာ။

တိမ်ခိုင်း တိမ်ငွေ့ကင်းစင်နေတဲ့ နေရောင်ခြည်က နေ့သစ်ကို သူ မဟုတ်သလို ကြိုဆိုနေလိုက်ပုံများ။ ညနေ တဖြင့် မိုးပဲ ပြိုကျတော့မလိုလို၊ ဒါကြောင့် မြန်မာပြည်မှာ ခုန်ကုန်မိုးက နာမည်ကြီးခဲ့တာ။ ဒါမှမဟုတ်လည်း မုန်တိုင်း အဖျားခတ်သွားတာကြောင့်လည်း ဖြစ်မှာပေါ့လေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမနဲ့တွေ့ဆုံဖို့လိုက်ပဲ သူ့အတွက် ရာသီဥတုက ရုတ်တရက် ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန် လုပ်ပေး

လိုက်တာထင်ပါရဲ့။ သူဟာ တစ်ခါမှ မတွေ့စဖူး ကံကို ရိုးမယ်ဖြစ်တဲ့အဖေ့အဖွားမျိုးတောင် တွေးလိုက်မိပါတယ်။

ပြီးတော့ ရေချိုးခန်းဝင်၊ အဝတ်အစားလဲ၊ ပြင်ဆင်စရာရှိတာ ပြင်ဆင်ပြီး ထုံးစံအတိုင်း breakfast မစားခင် နေ့စဉ် ဘုရားဝတ်ပြုနေကျ အလုပ်ကို ပြုလုပ်ရပါတယ်။ သူ ဘုရားခန်းထဲကထွက်လာတဲ့အခါမှာတော့ အလုပ်ခန်းထဲက ထွက်လာတဲ့ နိုင်ငံကျော် "ပန်းချီဆရာကြီးဦးမီးဖ" နဲ့ ပက်ပင်းတိုးပါတော့တယ်။

အဝတ်အစားက ကပိုကရီ၊ မျက်နှာက ခပ်နွမ်းနွမ်း၊ မျက်လုံးတွေက ရီဝေဝေ၊ ဆံပင်နဲ့ နှုတ်ခမ်းမွှေးတွေက ခပ်ရည်ရည်ဆိုတော့ ရုပ်နဲ့နာမ် သိပ်အစေးမကပ်တဲ့ပုံပါပဲ။

"ဟော! . . . သား"

"ဟာ! . . . ဒက်ဒီ ဒီနေ့ အစော့်ကြီးပါလား"

"အေး . . . ဒီနေ့မနက်စောစော အရှက်ရတာနဲ့ ကွာ။ မောနင်း ရှိမိ"

"မောနင်း ဒက်ဒီ။ အခု အလုပ်ခကာ နားလိုက်ပြီလား"

"သုံးနာရီခွဲက ထဆွဲနေတာဆိုတော့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက အစာတောင်းနေပြီလေ။ သူ့ကို breakfast ကျွေးရဦးမှာပေါ့"

"ဒါဆို ဒီနေ့ breakfast ဝိုင်းကို အချိန်နည်းနည်း ပိုပေးလို့ရမလား"

"သားအတွက်ဆို ပေးရမှာပေါ့ကွာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

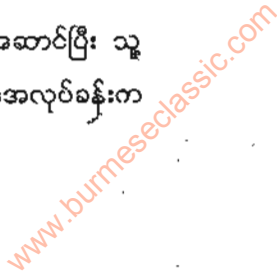
"သား ဒီနေ့ ဒယ်ဒီကိုပြောစရာရှိတယ်။ မေးလည်း မေးစရာရှိလို့"

"အိုဇေ . . . စိတ်ကြိုက်ပြော၊ စိတ်ကြိုက်မေး စမ်းကွာ။ ဒီနေ့ ဒက်ဒီ အာရုံလန်းနေတာနဲ့ အတော်ပဲ။ အခု မနက် ထဆွဲတဲ့ကားက မနက်ဖြန်ဆို ပြီးပြီကွ"

"ဒီတစ်ခါ မြန်သားပဲ ဒက်ဒီ။ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးမို့လို့လဲ။ သား နည်းနည်းမြည်းကြည့်ရမလား"

"မင်း မမြည်းဘူးတဲ့ကားရှိလို့လားကွာ။ မင်းက taste သမားပဲ။ အရောင်းအဝယ်ကလည်း လုပ်သေးတဲ့ ကောင်ဆိုတော့ ဒက်ဒီက မပြုလို့ရမလား . . . လာ"

ဒက်ဒီက ပြောရင်း ရှေ့ကနေဦးဆောင်ပြီး သူ့အလုပ်ခန်းထဲကို ခေါ်သွားပါတယ်။ အဲဒီအလုပ်ခန်းက

ပန်းချီဆွဲဖော်ဆွဲဖက်တွေကလွဲရင် ဘယ်လိုလူမျိုးကိုမှ အဝင်မခံပါဘူး။ သူတောင် ဒက်ဒီ စိတ်ပါလက်ပါရှိတုန်း တရုတ်သေခွင့်တောင်းမှ ဝင်ခွင့်ရတာမျိုးပါ။ အခန်းထဲ ရောက်တော့ စုတ်ချက်ကလေးတွေ သေသပ်လှပလွန်းတဲ့ Canvas မျက်နှာပြင်ကို သူ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လိုက်မိပါ တော့တယ်။

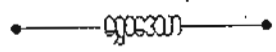
“ဟိုး! . . . မြန်လိုက်တာ။ ပုံလေးက တော်တော် ပေါ်နေပြီပဲ ဒက်ဒီ။ မိုက်တယ်ဗျာ . . . ဒီတစ်ခါ Country ဒီရိုင်းလေးနော်”

“အင်း . . . ဆွဲချင်နေတာ ကြာပြီကွာ။ တခြားကား တွေ ဦးစားပေးနေတာနဲ့။ ဒါ စုတ်ချက်အကြမ်းတွေပဲ ရှိ သေးတယ်။ Fine Touch တောင် မဝင်ရဲသေးဘူး”

“သားကြည့်ရတာ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးထူးဆန်းနေ သလိုပဲ။ ဒီအိမ်ပုံစံလေးရယ်၊ ဒီစိုက်ခင်းတွေရယ်၊ ဒီမြင်း ရယ်က ဒက်ဒီ သားကို ငယ်ငယ်က ခဏ ခဏ ပြောဖူးတဲ့ ဒက်ဒီရဲ့အတိတ်မြေက အိမ်ပုံစံလေးနဲ့ တူနေသလိုပဲ။ ဧကန္တ”

“အစစ်ပေါ့ကွာ။ တူတာ ဘယ်ဟုတ်လိမ့်မလဲ”

“ဒါဆို မြင်းလှည်းကရော”

“မင်း ဝမာလူမျိုးမဟုတ်လား။ မပြီးခင် ဝမာ မမြင် စေနဲ့လေ”

“ဟား . . . ဆောရီး ဒက်ဒီရာ . . . ဆောရီး။ သား စိတ်အရမ်းလောသွားတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီပန်းချီကားက ထူးခြားနေတာကိုး။ အနုပညာသမားတွေက စာပဲဖြစ်ဖြစ် ပန်းချီပဲဖြစ်ဖြစ် လက်တွေ့ခံစားရတဲ့အဖြစ်အပျက်နဲ့ လက် တွေ့ မြင်ကွင်းတွေကို တင်ပြမယ်ဆိုရင် စိတ်ကူးယဉ်လုပ် ကွက်တွေထက် ခံစားသက်ဝင်မှု အရမ်းကောင်းတယ်တဲ့။ အလုပ်ချိန်လည်း အပြီးမြန်တယ်တဲ့”

“အင်း”

“အဲဒါ အမှန်ပဲမို့လား ဒက်ဒီ။ သားက အနုပညာကို မဖန်တီးတတ်ပေမယ့် ခံစားတတ်သူဖြစ်နေတော့ ဒါမျိုးတွေ ကို နားလည်တယ်။ ယုံလည်း ယုံတယ်။ ဒီမှာ ချိတ်ထားတဲ့ ဒက်ဒီရဲ့ Old Flame ပုံတွေကို ကြည့်ရင် အဖြေကပေါ်နေ ပြီပဲ။ ဒက်ဒီအချစ်ရဲ့အပြုံးကို ဆွဲထားလိုက်တာများ မိနာ လီဇာနဲ့တောင် မလဲနိုင်ဘူးလေ”

“ဟား . . . ဟား . . . ဒါပေါ့ကွာ။ ဝါသားပဲ ဒီ လောက်တော့ နှင်ရမှာပေါ့။ ကိုယ်နေခဲ့တဲ့ပုံစံအတိုင်း ပုံဖော်

www.burmeseclassic.com

တာနဲ့ ကိုယ် ခံစားရတဲ့ ခံစားမှုအတိုင်း တင်ပြတာဆိုတော့ သက်ဝင်တာပေါ့”

တကယ်တော့ သူက ဒက်ဒီရဲ့ ရည်းစားဟောင်းဆို တာကို မြင်ဖူးဖို့မပြောနဲ့ နာမည်တောင် ကြားဖူးတာ မဟုတ် ပါဘူး။ သူ ရှစ်တန်းနှစ်တုန်းက “ဒါ . . . ဒက်ဒီရည်းစား ဟောင်းရဲ့ပုံတူတွေပဲ” လို့ ပြောခဲ့လို့သာ သူကလည်း ပြော တဲ့အတိုင်း သတ်မှတ်ခဲ့ရတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

“ဒါကြောင့် ဒက်ဒီဆွဲတဲ့အထဲမှာ ဒီအမျိုးသမီးပုံနဲ့ အခု Country ဒီဇိုင်းက Classic အဖြစ်ဆုံးလို့ထင်ထယ်၊ ဒက်ဒီရဲ့ လက်ရာအမှန်ကတော့ Classic နဲ့ Modern ရောစပ်ထားတဲ့ လက်ရာမျိုးဗျ။ သား ဒါကိုကြည့်ပြီး ဘာ သွားမြင်လဲဆိုတော့ ဆယ်တန်းနှစ်တုန်းက ဒက်ဒီပြဖူးတဲ့ Claude Monet ရဲ့ ပန်းချီကားလေး ဒီကားမှာ မိုးနေးရဲ့ အငွေ့အသက်တွေ လွှမ်းမိုးနေသလို ထင်ရတာပဲ”

“အိုဇေ . . . မင်း မဖန်တီးတတ်ရင် နေပါဇေ။ ဒီလောက်ခံစားတတ်ပြီဆိုရင်ပဲ ဒက်ဒီ လုံးဝ ကျေနပ်ပြီ”

“ဒါဆို ဒီကားပြီးရင် ဒက်ဒီ ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူး လဲ”

“ခုချိန်ထိတော့ မပြောတတ်သေးဘူး”

“ပြခန်းတင်ဖို့ရော”

“စိတ်ကြိုက်ဖြစ်မယ်၊ အထူးခြားဆုံးလည်း ဖြစ် သွားမယ်ဆိုရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့”

“အနုပညာသမားတွေ ကြိုက်မယ့်လက်ရာဗျ။ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိရင် သားကို ပေးကိုင်ဗျာ။ ဒက်ဒီ ဘယ် လောက် လိုချင်လဲ ပြော”

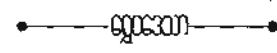
“No! . . . Not For Sale လည်း ဖြစ်ရင်ဖြစ်မယ်”

“ဟင်၊ ပြခန်းတင်ဖို့လည်း မသေချာဘူး၊ ရောင်း လည်း မရောင်းဘူးဆိုတော့ ဘာလုပ်မှာလဲ ဒက်ဒီရော”

“ . . . ”

“ဟို . . . ဒက်ဒီပါတာနာ ဦးကျော်ထင်ကြီးကိုတော့ သွားမပြလိုက်နဲ့နော်။ သူက Antique dealer ဆိုတော့ ပန်းချီကား၊ ဓတတ်တော်များများကို အရောင်းအဝယ်လုပ်ဖူး တယ်။ ပစ္စည်းတစ်ခုကို မြင်လိုက်တာနဲ့ ဘယ်အဆင့်ရှိလဲ ဆိုတာ သိတယ်။ တော်ကြာ ဒက်ဒီ မကြွကြွအောင် ခြေ နေဦးမယ်နော်”

“သိပါတယ်ကွာ။ ကိုယ့်သားကိုယ်တောင် ပေး

မကိုင်တာ တခြားလူကို ခေါင်းထဲထည့်ပါ့မလား”

“အိုခေ . . . သား လာရွပ်တာနဲ့ ဒက်ဒီ ဝိုက် အရမ်းဆာနေတော့မယ်။ ဒါနဲ့ ဒက်ဒီ အာရုံလန်းနေတုန်း ဆံပင်တွေ၊ နှုတ်ခမ်းပွေးတွေ ရှင်းလိုက်ပါလား။ အရမ်းရှည် နေပြီ”

“ဒီကားပြီးရင် ရှိုင်းမယ်ကွာ။ Beauty Sallon မှာ Shaving သွားလုပ်မယ်။ Body Scrub ပါ လုပ်ပစ်မယ်ကွာ”

“ဟား . . . ဟား . . . ဝိုက်တယ်။ ဒါမှ တို့ဒက်ဒီ။ ပန်းချီကားတစ်ကားပြီးတိုင်း အဲလို Relax သွားလုပ်ပါဗျ”

သူတို့သားအဖနှစ်ယောက် ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ ထွက်လာတော့ အိမ်တော်ထိန်း ဒေါ်စန်းက နံနက်စာစားဖို့ လာခေါ်တာနဲ့ တိုးပြန်တယ်။

“သားအဖနှစ်ယောက် နံနက်စာ သုံးဆောင်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီကွယ်။ ပူပူနွေးနွေးလေး စီစဉ်ထားပါ တယ်”

“ခုပဲ စားတော့မှာ ဒေါ်စန်း။ ဘာတွေစီစဉ်ထားလဲ”

“မောင်အေတွက်က ထမင်းကြော်၊ ကြက်ကြော်၊ ဝက်အူချောင်းကြော်။ သားလေးအတွက်က ဖက်ထုပ်

ဆီချက်။ ပြီးတော့ သားအဖနှစ်ယောက်ရဲ့အကြိုက် လက်ဖက် ရည် ကျွဲစိမ့်လေးလည်း နှပ်ထားပါတယ်”

“အိုခေ . . . တော်တယ်။ ဒီနေ့ ဒေါ်စန်းစီစဉ်တာ ကောင်းတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို လျှောက်လာကြရင်း စားပွဲမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်ပါတယ်။ တကယ်ပါပဲ ဒေါ်စန်း က အချို့ပွဲမှအစ စားချင်စဖွယ် လှလှပပဖွယ်ဖွယ်ရာရာ စီမံ ပေးထားတာစုံလို့။

“ကဲ . . . သားက ဒက်ဒီကို ဘာတွေများပြောစရာ တွေ၊ မေးစရာတွေရှိနေတာလဲ။ စားသောက်ရင်း ပြော၊ ပြောရင်း စားသောက်ကြတာပေါ့ကွာ”

“ဒက်ဒီ အေးဆေးပဲစားပါ။ အပီဆွဲ။ ဒက်ဒီက စိတ် နဲ့ အလုပ်လုပ်ရတာဆိုတော့ ဝိုပင်ပန်းတယ်။ ပြီးမှ ကော်ဖီ သောက်ရင်း ပြောမယ်”

“မင်းလည်း ကောင်းကောင်းစား၊ ဝဝစား။ စားနိုင် မှ အားရှိမှာ။ မနက်ခင်းစာက အားအပြည့်ဆုံးပဲ။ ဒါမှ တလစ်တွေမှာ ကဲနိုင်မယ်။ ဆော်ဖ်လေးတွေ တစ်ယောက် ပြီး တစ်ယောက် ချိတ်နိုင်မယ်”

“ဟာ . . . ဒက်ဒီကလည်း အခု သားပြောမှာ လည်း ဧကောင်မလေးကိစ္စဗျ”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . သေလိုက်ပါတော့ ကွာ။ စမိတာတောင် မှားပါပြီ”

ဒက်ဒီက တဟားဟားနဲ့သဘောကျသွားပြီး ထမင်းကြော်ကို အပီဆွဲပါတော့တယ်။ သူတို့သားအဖနှစ်ယောက်က သားအဖလိုက် ညီအစ်ကိုလိုနေထိုင်တတ်သူတွေပါ။ ဒက်ဒီတက်ကသာ ဘဝရဲ့လှိုဏ်းချက်တွေ၊ ခံစားမှုတွေ၊ မျှီသိပ်မှုတွေ၊ ဟန်ဆောင်မှုတွေ ရှိကောင်းရှိချင်ရှိမယ်။

သူ့ဘက်ကတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်လိုပျော်ရွှင်စရာမျိုးပဲရှိရှိ၊ ဘယ်လိုအခက်အခဲမျိုးပဲရှိရှိ ဒက်ဒီကို ဖွင့်ပြောပြလိုက်ရမှ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားတတ်တာမျိုး ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရှိအောင်လည်း သူ့ဘဝကို ဒက်ဒီက ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခဲ့တာဆိုရင် မမှားပါဘူး။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အဖေလည်း ဒက်ဒီ၊ အမေလည်း ဒက်ဒီ၊ ညီအစ်ကို မောင်နှမလည်း ဒက်ဒီ၊ ဆွေမျိုးသားခြင်းလည်း ဒက်ဒီဖြစ်ခဲ့လောက်အောင် သူတို့ သားအဖနှစ်ယောက်ရဲ့

ဘဝက အတွယ်အတာ အနှောင်အဖွဲ့တစ်ခုမှ မရှိဘဲ အေးအေးချမ်းချမ်း ဇိမ်ကျကျနေနိုင်ခဲ့လို့ပါ။

ဘယ်လောက်ထိ အေးချမ်းခဲ့သလဲ၊ ဘယ်လောက်ထိ ဇိမ်ကျခဲ့သလဲဆိုတာ သူ မှတ်မိသလောက် ပြောရမယ်ဆိုရင် ဒက်ဒီရဲ့ဇာတိချက်ကြော့ မွေးရပ်မြေက အထက်အညာမှာရှိတဲ့ နယ်မြို့လေးတစ်မြို့လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒက်ဒီက ဆွေမျိုးမရှိသလောက် ရှားတဲ့အပြင် တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်တာမို့ အဘိုးက မြင်းလှည်းကလေးပြေးဆွဲကာ တစ်လှည်း၊ ခြံထွက်သီးနံ စိုက်ပျိုးရေးက တစ်ဇက်နဲ့ အိမ်တွင်းရေးကို ပြည့်စုံဖူလုံအောင် ထားပေးခဲ့ပါတယ်တဲ့။ အဘွားကတော့ ဒက်ဒီကို မွေးပြီးကတည်းက ဆုံးသွားခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဒက်ဒီက ပညာရေးကို ဖြောင့်ဖြောင့် တန်းတန်းသင်နိုင်ခဲ့သလို ဝါသနာပါတဲ့ပန်းချီပညာကိုလည်း စိတ်ရှိသလောက် ရှူးသွပ်နိုင်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်ချင်တော့ ကံကြမ္မာအလှည့်အပြောင်းတစ်ခုက ဒက်ဒီကို ဒီထက်ပိုအေးချမ်းတဲ့ဘဝ ရောက်အောင်ပဲ ပို့ဆောင်ပေးလိုက်သလား? ဒါမှမဟုတ် ဒီလို အေးချမ်းနေတာကို

မကြည့်ချင်လို့ပဲ ဒုက္ခတွေ ဖန်တီးပေးခဲ့လေသလား?

ဒီကံဒီ အဝေးသင် ဒုတိယနှစ်တက်နေတုန်းမှာ အဲဒီကံကြမ္မာ အလှည့်အပြောင်း ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက် လိုက်ပုံက မထင်မှတ်ဘဲ အဘိုး ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ် ပြီး သေဆုံးသွားခဲ့တာကို ကြုံခဲ့ရပါတယ်တဲ့။ အဘိုး ဆုံးပြီး လို့ မကြာခင်မှာ တစ်ယောက်တည်း အိမ်ကလေးထဲမှာ ကျန်နေခဲ့တဲ့ ဒက်ဒီကို ရိုသေစွာ ချစ်ဆွမ်းလေးတစ်စုက စိုးရိမ် ပူပန်ကြပြီး ကိုယ့်ထဲကိုယ့်ဟာထဲက မိန်းကလေးတစ်ယောက် နဲ့ လက်ထပ်ပေးခဲ့ပြန်တယ်တဲ့။

အဲဒါနဲ့လည်း ကိစ္စက မပြတ်သေးပါဘူး။ ဒက်ဒီ လက်ထပ်ပြီးလို့ တစ်နှစ်အတွင်းမှာ သူ့ရဲ့ဓမ္မးသမိခင် ကော့ရှူးရှင်ကလည်း သူ့ကို လှူပြည်ရောက်အောင် အားကြိုး မာန်တက် စို့ဆောင်ပေးပြီး လူ့လောကထဲက ထွက်ခွာသွား ခဲ့ပြန်ပါတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ဒက်ဒီဟာ လောကကြီးအလယ်မှာ ကလေးပေါက်စလေးတစ်ယောက်နဲ့ မျက်စိသူငယ် နား သူငယ် ကျန်ခဲ့ပြီး စိုက်ရင်းပျိုးရင်း ပန်းချီဆွဲရင်း ဘဝကို ရုန်းကန်ဖြတ်သန်းခဲ့ရတာ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒါတွေအားလုံးဟာ သူ့ကို ဒက်ဒီပြောပြလို့ သိ

ခဲ့ရတာပါ။ သူ အမှန်တကယ် မှတ်မိနေတာကတော့ မူလ တန်းအရွယ်မှာ ကျောင်းချိန်ကလွဲရင် ဒက်ဒီ ပန်းချီဆွဲတဲ့ နောက် တကောက်ကောက်လိုက်ခဲ့ရတာတွေ၊ ကျောင်းရှေ့ နဲ့ ဘုရားစောင်းတန်းတွေမှာ ပန်းချီထိုင်ဆွဲပြီး ရောင်းခဲ့ရတဲ့ ပုံတွေပါပဲ။

သူက ငါးတန်းလောက်နဲ့ ပန်းချီကားရောင်းရတဲ့ ငွေတွေကိုကိုင်ခဲ့ရသလို၊ သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း ပန်းချီ ကားလေးတွေ လိုက်ရောင်းပြီး စီးပွားရှာတတ်ခဲ့ပါပြီ။ မုန့်ဖိုး ဆိုတာ တချို့ကလေးတွေလို မိဘမိက တစ်ခါမှ တောင်း ရတယ်မရှိဘဲ သူ့လက်ထဲကို အလိုလိုဝင်လာနေသလိုပါပဲ။

သားအဖနှစ်ယောက် အဲဒီလို အေးဆေးနေလာ ရင်း တစ်နေ့မှာ ဒက်ဒီက ရန်ကုန်က သူဌေးတစ်ယောက် နဲ့ချိတ်ပြီး ဒီဘဝကို ရောက်ခဲ့ရတာဖြစ်ပါတယ်။ တိုတိုပြော ရရင် ရှိတဲ့အိမ်နဲ့ခြံကလေးကို ရောင်း၊ မြောက်ဒဂုံမှာ အိမ် ငှားနေ၊ ငှားနေရင်းကနေ သူဌေးဆက်သွယ်ပေးတဲ့ ပန်းချီ တွေဆွဲ၊ ဆွဲရင်းကနေ လက်ရာကောင်းတော့ နာမည်ကြီး လာ၊ နာမည်ကြီးလာရာကနေ အနုပညာလောကထဲမှာ "ပန်းချီမီးဖို" ဆိုပြီး အငြိမ်ဖွားရသွားခဲ့တာပဲပေါ့။

အခုဆိုရင် သူတို့သားအဖနှစ်ယောက်က ကိုယ်ပိုင်
ခြံမြေတိုက်တာကား အားလုံးနဲ့ စမတ်ကျနေပြီဖြစ်သလို
အိမ်တွင်းမှုကိစ္စအတွက်လည်း သူငယ်ချင်းမတစ်ယောက်
က စိတ်ချလုံခြုံမှုရှိတဲ့အ သက်လေးဆယ်ကျော် ဒေါ်စန်း
ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးကို ခေါ်လာပေးတာမို့ အေးအေးချမ်း
ချမ်းနဲ့ နေသားတကျ ရှိသွားခဲ့ပါပြီ။

သူကလည်း ဒီနှစ်ထဲမှာ ကျောင်းပြီးပြီးချင်း
ကော်ဖီဆိုင်ကလေးနဲ့အတူ သူ ဝါသနာပါတဲ့ ပန်းချီပြခန်း
လေးပါ တွဲဖွင့်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒက်ဒီကလည်း Commercial
ရော၊ Fine ရော စုံနေတဲ့အပြင် ခရီးတွေပါ မကြာခဏ
ထွက်ပြီး ဆွဲနေရတာဆိုတော့ ခုံညားပြေပြစ်တဲ့လူပုံစံက
တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပန်းချီပုံပေါက်နေသလိုတောင် ထင်လာရ
ပါတယ်။

သူတို့သားအဖနှစ်ယောက်ရဲ့ အလုပ်က ကိုင်း
ကျွန်းဖို၊ ကျွန်းကိုင်းဖိုဖြစ်နေတာမို့ သူ့ရဲ့ကော်ဖီဆိုင်ကလေး
ကလည်း အမြဲလိုလို ပန်းချီသမား၊ စာသမား၊ ကဗျာသမား
တွေနဲ့ စည်ကားနေတတ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဆိုင်ကလေးက
ဥရောပစတိုင်လ်ဖြစ်ပြီး အတွင်း Decoration ကလည်း

ဒက်ဒီကိုယ်တိုင် လက်စွမ်းပြထားတာကြောင့် လူငယ်
အများစု နှစ်ခြိုက်တဲ့ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်အဖြစ် ထင်ရှား
ပြန်သေးတယ်။

ဒီကြားထဲ သူက စိတ်ကြိုက်ပန်းချီကားတွေ တွေ့
ရင် အရောင်းအဝယ် ထလုပ်တတ်သေးတာဆိုတော့ သူတို့
သားအဖလောက် ဝါသနာနဲ့ စီးပွားရေးနဲ့ တစ်ထပ်တည်းကျ
တဲ့ဘဝမျိုး၊ သူတို့သားအဖလောက် လက်ဖျားငွေသီးတဲ့
ဘဝမျိုး၊ သူတို့သားအဖလောက် အေးချမ်းဖိမ်ကျတဲ့ဘဝမျိုး
ရှိနိုင်ပါဦးမတဲ့လား။

အဲဒီလို ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အပြန်အလှန်
တိုင်ပင်ပြီး နှစ်ကိုယ်တစ်စိတ်လို နေလာခဲ့တဲ့ သားအဖမို့
သူ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒက်ဒီကိုမှ မတိုင်ပင်ရရင် မပြီးတဲ့ဘဝမျိုး
ကို သက်ရောက်နေပါပြီ။ ဒါကြောင့်လည်း ညနေကမှ တွေ့
ခဲ့ရတဲ့ ခိုးနတ်မင်းသမီးကလေးရဲ့အကြောင်းကို ဖွင့်ပြောဖို့
တက်ကြွနေခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ထူးခြားတာတစ်ခုက သူကသာ ဒက်ဒီကို
သမီးရည်းစားကိစ္စပါမကျန် ဖွင့်ပြောတိုင်ပင်တတ်ခဲ့ပေမယ့်
ဒက်ဒီကတော့ ဒါလေးတစ်ခုတော့ ချမ်းသာပေးပါဦးဆိုတဲ့

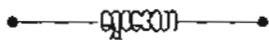

ဒီရိုင်းမျိုးဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့ ရည်းစားဟောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး heart break ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်ထင်ပါရဲ့။ အဲဒီလွမ်းထုပ်ကြီးကိုပဲ ရင်မှာ ထာဝရလိုက်ထားနေလို့ပါ။

ရည်းစားဟောင်းကလွဲရင် ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ မိန်းမတွေကို မိန်းမထင်တဲ့လူစားမဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ဆိုတာ ဝေးရော၊ ရည်းစားထားပါဆိုလည်း ပြောမရ၊ အမျိုးသမီးတွေဘက်ကစပြီး ကမ်းလှမ်းတာကိုလည်း စိတ်မဝင်စား။ မိန်းမ မယူဘဲ မိန်းမရတဲ့နည်းကို အကြံပေးပြန်တော့လည်း နားမဝင်။ (ဥပမာ - အိမ်မှာပြုစုယုယပေးမယ့် မောင်းမတော်လေးခန့်ထားတာမျိုးပေါ့။)

မိန်းမနဲ့ပတ်သက်လာရင် ဘာဆို ဘာမှ ပြောဆို အကြံပေးလို့မရပဲ တစ်ယောက်ဆိုတစ်ယောက် ပီတောက်ဆို ပီတောက်သာ ကျောက်ချပြီး ယစ်မှူးနေခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ယမကာလေး ဘာလေး သောက်မိတဲ့ အခါမျိုးဆိုရင်တော့ အော်ဟစ်ရင်ဖွင့်တာမျိုးကို သူ ကြုံဖူးတယ်။ အဲဒီလို ရင်ဖွင့်တတ်တာကလည်း ဘယ်သူ ဘယ်ဝါရယ် ဘာကြောင့်ရယ်ဆိုတာမျိုး ရေရေရာရာ မသိရပါဘူး။

သူ့ရည်းစားဟောင်းရဲ့ခွဲတွေ ရှိရာကို သွားပြီး အဲဒီ

ပုံတွေကို လက်ညှိုးနဲ့ထိုးရွယ်ရင်း . . .

“ဟေ့ . . . မင်း ဘယ်ပြေးမလဲ မိချိုသဲ . . .

တွေ့လို့ကတော့ ငါ့အကြောင်း သိစေရမယ် . . .

မင်း ငါ့လက်က လွတ်လိမ့်မယ် မထင်နဲ့ . . .”

ဆိုပြီး အော်ဟစ်ပေါက်ကွဲတတ်တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဒက်ဒီမျက်ဝန်းတွေက လွမ်းရိပ် ဆွေးရိပ်တွေနဲ့ ရီဝေခိုင်းညှို့နေတာမျိုး ဖြစ်နိုင်ပေမယ့် ဒက်ဒီနောက်က လိုက်ပြီး ချောင်းကြည့်ခဲ့တဲ့သူကတော့ တစ္ဆေခွဲနဲ့ ရယ်လို့ကောင်းနေခဲ့ပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ မှတ်ထားလိုက်တာ တစ်ခုကတော့ ဒက်ဒီရည်းစားဟောင်းရဲ့အမည်မှာ “မချိုသဲ” ဖြစ်ပါသည်ဆိုတာပါပဲ။

သူဟာ စားရင်းသောက်ရင်းနဲ့ သူတို့သားအဖ နှစ်ယောက်ရဲ့ ရာဇဝင်ကို ပြန်ပြောင်းတွေ့တော့နေလိုက်တာ ဒက်ဒီတောင် ထမင်းကြော် ကုန်ခွားပြီမို့ သူ လက်ဖက်ရည်ခဲထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်။

“ဒက်ဒီ . . . အခု သားပြောမှာက ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကို အပိုင်သိမ်းလိုက်ရရင် ကောင်းမလားလို့”

“ဟာ၊ . . . မင်းမှန်တိုင်းကလည်း မိုးမအံ့ လေ

ပြည်မသွေးဘဲနဲ့ ချက်ချင်း ဝင်ဆောင့်တာပါလား။ ညက
မိုးလိုထင်တယ်”

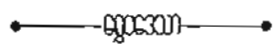
“ဟုတ်တယ်ဗျ။ သား အဲလိုလုပ်လိုက်ရင် အေး
ချမ်းနေတဲ့သားတို့ဘဝထဲကို စိုပြည်သာယာမှုလေးတွေ
ထပ်ပြီးရောက်လာမယ်။ ဒက်ဒီလည်း မြေးလေးတွေကို
ကြည့်ပြီး အရမ်းပျော်လာမယ်။ ပြီးတော့ ဘဝရဲ့အနှစ်သာရ
တွေကိုလည်း ဒီထက်ပိုပြီးရလာလိမ့်မယ်”

“နေစမ်းပါဦး . . . မင်းက ဒီလောက်ထိ ကြံစည်ရ
အောင် မင်းကောင်မလေးဘက်က သေချာနေလို့လား”

“အခုမှ Try မှာ ဒက်ဒီရ”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဒီတစ်ခါတော့
အသည်းအသန်ပါလား သားရယ်။ ဒါဆို မင်းလက်ရှိတွဲစန
တဲ့ ကောင်မလေးတွေကို ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“အေးဆေးပါ ဒက်ဒီရာ။ အဲဒါတွေက အပိုင်သိမ်း
လောက်တဲ့ထိ ဖီလင်မလာဘူး။ ဒါကြောင့် ဒက်ဒီကို ပြော
စရာစရာ မေးစရာစရာ ရှိတယ်လို့ သား ပြောတာပေါ့။
ချစ်တာနဲ့ ကြိုက်တာ ဘာအရေးကြီးဆုံးလဲ ဒက်ဒီ။ ပြီးတော့
အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ။ အဲဒီအဖြေနှစ်ခုကို သား သိချင်တယ်”

“အင်း . . . ငါ့သား ဒီလိုမေးတတ်လာပြီဆိုရင်
တော့ သားကို ယုံရတော့မှာပေါ့။ ဒီကောင်မလေးကို အပိုင်
သိမ်းတော့မယ်ဆိုတာ သေချာသွားပြီပေါ့”

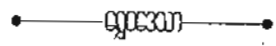
ဒက်ဒီက အဲဒီစကားကို ပြုံးပြုံးလေးနဲ့ သူ့မျက်နှာ
ကို စိုက်ကြည့်ပြီး ပြောတာဖြစ်ပါတယ်။

“ကောင်းပြီ . . . သား သိချင်တဲ့ ပထမအဖြေက
နည်းနည်းရှည်မယ်ကွ။ ဒီကိစ္စက လူငယ်အများစု အငြင်း
အခုံလုပ်တတ်တဲ့ကိစ္စပဲ။ ဒက်ဒီတို့ ငယ်ငယ်တုန်းကလည်း
အဲဒါတွေကို အသားကုန်ငြင်းခဲ့တာ”

“ . . . ”

“ဒက်ဒီကတော့ အသည်းနှလုံးသာ အရေးအကြီး
ဆုံး။ ချစ်ဖို့သာ အရေးကြီးဆုံးလို့ သတ်မှတ်တယ်ကွ။
တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မေတ္တာစစ်နဲ့ အပြန်အလှန်
ချစ်ကြမယ်ဆိုရင် ကြုံလာသမျှ လောကဓံကိုလည်း လက်
တွဲရင်ဆိုင်နိုင်မယ်။ အရာရာကိုလည်း ချစ်မေတ္တာနဲ့ ကျော်
လွှားနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ဒက်ဒီ။ သားလည်း အချစ်က အဓိက
ပဲလို့ ထင်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ အသက်အရွယ်က အတွေးအမြင်တွေကို ပြောင်းလဲစေတယ်ကွ။ အခုခေတ်ကျတော့ အဲဒီလို မဟုတ် တော့ဘူး။ ချစ်တာနဲ့ ကြိုက်တာဆိုရင် ကြိုက်ဖို့ကိုပဲ အရေး ကြီးတယ်လို့ ထင်နေကြပြီ။ ထင်တာမဟုတ်ဘူး ခိုင်ခိုင်မာ မာကို ယူဆနေကြပြီကွာ။ ဥပမာအနေနဲ့ သားတို့ကိုပဲ ကြည့်”

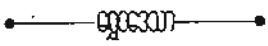
“...”

“အိမ်ကလီလုပ်နေကြတဲ့လူငယ်တွေ တစ်ယောက် နဲ့တစ်ယောက် ချစ်တာလား၊ ကြိုက်တာလား၊ ဘာမှန်း ကွဲကွဲ ပြားပြားမသိဘဲ တွဲနေကြတဲ့လူငယ်တွေဟာ များသောအား ဖြင့် အချစ်ထက် အကြိုက်ကို ဦးစားပေးနေကြတာပဲ”

“အဲဒါ အမှန်ပဲ ဒက်ဒီ”

“သူ အဆင့်အတန်းရှိတာကို ကြိုက်တာ၊ သူ ပညာတော်တာကို ကြိုက်တာ၊ သူ့ရဲ့အလှကို ကြိုက်တာ၊ သူ့ရဲ့ (background) စိဘဂျက်အရှိန်အဝါအဆင့်အတန်းကို ကြိုက်တာ၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် သူ့ကိုတော့ လုံးဝမှီခိုအားကိုး လို့ရမယ်ဆိုပြီး ကြိုက်တာ”

“မှန်လိုက်တာ ဒက်ဒီဇော်၊ ဒီခေတ်လူငယ်တွေရဲ့

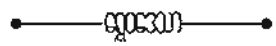
ဒီစိုင်းက ဒါမျိုးတွေလား”

“အေး . . . ဒါပေမဲ့ အရေးကြီးတာတစ်ခုတော့ ရှိ တယ်ကွ။ လူတစ်ယောက်ကို အရင်က ဘယ်လိုမှ မချစ်ဦး တော့ နောက်ပိုင်း သူ့မှာ ကြိုက်စရာတွေ များလာရင်လည်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ချစ်လာတတ်တာရှိတယ်”

“...”

“ပြီးတော့ လူတစ်ယောက်ကို အသည်းပေါက် မတတ်ချစ်တယ်ပဲ ထားဦး သူ့ရဲ့စိတ်ဓာတ်။ သူ့ရဲ့အကျင့် စရိုက်၊ သူ့ရဲ့စီးပွားရေးနဲ့ သူ့ရဲ့လူမှုရေးတွေကို မကြိုက်ပြန် ရင်လည်း သူ့အပေါ် ရှိပြီးသားချစ်မေတ္တာလေးတောင် တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မှေးမှိန်လာနိုင်တယ်။ ဒီတော့ ခုခေတ် လူငယ်တွေ အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ်ဆိုရင် ဒက်ဒီတို့ခေတ် က အလေးထားခဲ့တဲ့ အချစ်ရယ်၊ သားတို့ခေတ်မှာ အလေး ထားနေတဲ့ အကြိုက်ရယ် အဲဒီခေတ်နှစ်ခေတ်ကို ချိန်ထိုး ကြည့်ဖို့ လိုသွားပြီ”

ဒက်ဒီက စကားမပြောတော့ လုံးလုံး ပြောတော့ သူ လုံးလုံးကို အရှုံးပေးခဲ့ရပါပြီ။ နှုတ်နဲ့နာမ် သိပ်အစေးမကပ် ဘဲ လှပုံကလည်း ပန်းချီပုံပေါက်နေပေမယ့် အခုလို သူ

သိချင်တာတွေ ရှင်းပြပေးတဲ့အခါမှာတော့ ဒက်ဒီရဲ့အရှိန် အဝါက ဇနီးချီပညာရှင်ထက် ပိုပြီး လေးစားဂုဏ်ယူဖွယ် ကောင်းနေပါတော့တယ်။

“ဒါကြောင့် သား သိချင်တဲ့ ချစ်တာနဲ့ ကြိုက်တာ ဘာအရေးကြီးဆုံးလဲဆိုတာကို ဖြေပေးရမယ်ဆိုရင် ဒီခေတ် မှာ နှစ်မျိုးလုံး အရေးကြီးတယ်လို့ တိတိကျကျ ဖြေရလိမ့် မယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အချစ်ချင်းလည်း တူ မယ်။ သူ့အပေါ်မှာ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့အချက်ကလေးတွေ လည်း များမယ်။ ကိုယ့်အပေါ်မှာလည်း သူ ကြိုက်တဲ့ အချက်ကလေးတွေ များမယ်ဆိုရင် ပျော်ရွှင်သာယာမယ့် အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်မှာပေါ့ကွာ”

“ဟား . . . ဒက်ဒီပြောတာတွေက ရေရေလည် လည် မှန်တယ်ဗျာ။ လုံးဝ လေးစားတယ်။ မှတ်သားစရာ အပြည့်ပဲ။ နောက်အဖြေတစ်ခုကရော”

“အိုခေ . . . နောက်ထပ် သားသိချင်တဲ့အဖြေ တစ်ခုကတော့ တိုတိုတုတ်တုတ်ပဲ ငါ့သား။ အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲဆိုတော့ အချစ်ဆိုတာ အကြောင်းပြချက် လုံးဝ မရှိ ဘူး။ အသည်းနှလုံးရဲ့စေးချက်အတိုင်း ချစ်ချင်လို့ကို ချစ်

လာတာပဲဖြစ်တယ်”

“ . . . ”

“အဲဒါ အတိအကျပဲ။ ပြီးတော့ အဲဒီအချစ်က လူမျိုးမရွေး နေရာမရွေးဘူးနော်။ သူပေါ်ချင်တဲ့အချိန်၊ ပေါ် ချင်တဲ့လူဆိုမှာ သွားပေါ်တာ။ မင်း ဘယ်သူ့ကို သွားမေးမေး မှုသာကွဲသွားမယ်။ အဓိကအကြောင်းအရာကတော့ ဒါပဲ”

“အဲဒါပြောတာပေါ့ ဒက်ဒီရ။ သားရင်ထဲမှာ အခု ဖြစ်နေတာလည်း အဲဒါမျိုးပဲ။ ဟို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒက်ဒီရော။ ဒက်ဒီပြောတာတွေက ဒီခေတ်နဲ့ လုံးဝကွက်တိကျပေမယ့် သားကတော့ အကြိုက်ကို နောက်မှည့်ယူပြီး ဝေလာဝေလာ ဆယ် အချစ်ကိုပဲ အလေးထားတော့မယ်။ ဒက်ဒီတို့ခေတ် ကို ပြန်သွားမယ်။ ပြီးတော့ ဒက်ဒီလိုပဲ တစ်ယောက်ဆို တစ် ယောက် ပီတောက်ဆို ပီတောက် ကျောက်ချပြီး ချစ်တော့ မယ်”

“ဟား . . . ပြဿနာပါလား။ မင်းက ပြောင်းလဲ ချင်တော့လည်း ချက်ချင်း”

“ချက်ချင်းကို ရင်ဘာစွဲထဲမှာ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ် လာတာဗျ”

“ဒီလောက်တောင် အသည်းအသန်ဖြစ်နေတာ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲဆိုတာ အရင်ဆုံးတင်ပြဦးမှပေါ့၊ မင်းဇယားကို ရှုမပြဘဲ ငါကသာ မင်းသိချင်နေတာတွေကို ဖြေနေရမှာလား”

“ဒက်ဒီကလည်း ပြောပြမှာပေါ့ဗျာ၊ ဒက်ဒီသာဆို ရင် သားတို့နှစ်ယောက်ကို ပန်းချီဆွဲပေးချင်စိတ် ပေါက် သွားလိမ့်မယ်”

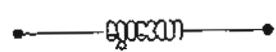
“ဒီလောက်တောင် လိုက်ဖက်ညီလို့လား”

“သား ပြောပြလိုက်ရုံနဲ့ ဒက်ဒီ ခန့်မှန်းလို့ရမှာပါ။ တွေ့ဆုံပုံကတော့ မဆန်းဘူး ဒက်ဒီ၊ ဒီထက်ဆန်းတဲ့ ဇာတ် လမ်းတွေတောင် သားမှာ ရှိခဲ့တာပဲ။ ဒီကောင်မလေးနဲ့ကျ တော့ နောက်ဆုံးပြန်ခါနီးမှ အရမ်းအံ့ဩရာကောင်းသွား တာ”

“ဖြစ်ရမယ်၊ ဘယ်လိုများတွေ့ခဲ့ကြလို့လဲ ရိုမီရယ်”

“ညနေကျမှ သားဆိုင်လေးထဲမှာ တွေ့ခဲ့တာ ဒက်ဒီရ၊ တွေ့ဆုံပုံက ဒီလို . . .”

လို သူ အစပိုပြီး ညနေက ငိုနတ်မင်းသမီးကလေး နဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့ပုံကို ဇာတ်လမ်းတစ်ခုလို မျက်စိထဲပေါ်လာ

အောင် ပြောပြလိုက်ပါတော့တယ်။

x x x x x
x x x x x
x x x x x

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

သူ့ရဲ့ မိုးရွာချိန်ဇာတ်လမ်းလေးကို ရိုက်ကွင်းတစ်ခု လို မျက်စိထဲ ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် ပေါ်အောင် ပြောပြပြီး ချိန်မှာတော့ ဒက်ဒီက သဘောကျသွားပြီး ပထမဦးဆုံး တဟားဟားနဲ့ အော်ရယ်ပါတော့တယ်။ ပြီးတွေ့ တွေးတွေ့ ဆဆနဲ့ ခေါင်းလေး ဆတ်ဆတ်ညိတ်လေရဲ့။

“အဲဒါပဲ ဒက်ဒီ၊ ဘယ်လောက်ထူးဆန်းလဲ၊ ပြန်ခါ နီးကျမှ heart beat က ပြောင်းဆန်သွားတာ”

“အင်း . . . သား shock ရမယ်ဆိုလည်း ရလောက်ပါတယ်၊ ဇာတ်လမ်းလေးက အရမ်းလှတယ်ကွာ၊ Romantic ဆန်တယ်၊ ငြိမ့်နေတာပဲ၊ သားရဲ့ heart beat ကို ဒက်ဒီ ခံစားလို့ရတယ်၊ နားထောင်နေရင်း ဒက်ဒီ ရင်ဘတ်ထဲကိုတောင် ကူးစက်လာသလိုပဲ”

“ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဒက်ဒီကလည်း”

“ဒါကြောင့် ငါ့သား စောစောစီးစီး မမေးဘူးတာ တွေ မေးပြီး အသည်းအသန်ဖြစ်နေတာကိုး”

ဒက်ဒီကလည်း တပြုံးပြုံးနဲ့ သဘောကျနေတော့ သူ့ရင်ထဲ ဝိုပြီး ကြည်နူးမဆုံးဖြစ်ရတာပေါ့။

“ငါ့သားက တကယ်နပ်တို့ကောင်ပဲကွ။ ဒက်ဒီ ထက်တောင် ပညာတွေပြည့်ဝနေပါလား။ သားရဲ့ ကိုင် တွယ်ပုံက အရိုင်းစပယ်လေး ချက်ချင်းကို ကြွေကျပြီး မြေခ သွားစေမယ့်ဒီရိုင်း”

“သူ့အလိုလိုတတ်တဲ့ပညာတွေပါ ဒက်ဒီရာ။ ဒီ ကောင်မလေးနဲ့ကျမှ အဲဒီလိုဖြစ်သွားတာ အရမ်းထူးဆန်း တယ်။ ဒါကြောင့် ဒက်ဒီကို တိုင်ပင်တာပေါ့”

“အိုခေ . . . ဒါဆိုရင် သားရဲ့သဘောက”

“သား စောစောက ပြောပြီးပြီလေ။ ကြိုးစားပြီး အပိုင်သိမ်းလိုက်တော့မယ်။ ဒက်ဒီကော ဘယ်လိုသဘော ရလဲ”

“ဒက်ဒီကတော့ ဘာပြောစရာလို့လဲ။ သား ပြော လို့သာ သိရတာလေ။ သား သဘောကျတာဆိုရင် ဆက် လှုပ်ရှားပေါ့။ သားတို့ချင်းပေါင်းရမယ့်ကိစ္စပဲ”

“ဒါဆို သူ ဆက်သွယ်လာတဲ့နေ့က စပြီး ကြိုးစား တော့မယ်”

“ဒါနဲ့ ဒီကောင်မလေးရဲ့အဒေါ်က အချိန်ရော၊ စည်းကမ်းရော အရမ်းတိကျတဲ့ အပျိုကြီးဆိုတာကိုတော့ ဒက်ဒီစိတ်ဝင်စားတယ်ကွ။ အပျိုကြီး အများစုက အဲဒီလို စရိုက်မျိုးရှိတတ်ပေမယ့် အတိုင်းထက်လွန်လာရင်တော့ မကောင်းဘူး ရှိမိ။ မင်း ကောင်မလေးထက် အဲဒီအပျိုကြီးရဲ့ ကာရိုက်တာကို ပိုသိထားဖို့လိုမယ်။ ဒက်ဒီလည်း သိထားမှ ဖြစ်မယ်”

“စိတ်ချ ဒက်ဒီ။ သား ကြိုးစားတော့မှပဲ သိပ်မကြာ စေရပါဘူး။ ဒက်ဒီ သိစေရမယ်။ ဒက်ဒီကိုပဲ အရင်ဆုံး တိုင်ပင်မှာ”

“ကောင်းပြီ . . . ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ သား တကယ်ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီဆိုရင် အိမ်ထောင်ပြုမယ့် သား တစ် ယောက်အတွက် ဇခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ဆုံးမမှုတစ်ခု၊ သတိ ပေးမှုတစ်ခုပေါ့ကွာ။ အဲဒါကိုတော့ ဒက်ဒီ နောက်ဆုံးအနေ နဲ့ ပေးလိုက်မယ်”

“ပြောပါ ဒက်ဒီ”

“အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ဘဝတစ်ခုကို ထူထောင်ရတာပဲ ငါ့သား။ အဲဒါကို မင်းခေါင်းထဲ အသေရိုက်ထည့်ထား။ ရိုမီယိုကိုကိုရဲ့ဘဝကို ဂျူးလိယက်ယိုယိုဆီ ပုံအပ်ရလိမ့်မယ်။ ဂျူးလိယက်ယိုယိုကလည်း သူ့ဘဝကို ရိုမီယိုကိုကိုရဲ့ လက်ထဲ ပုံအပ်လိမ့်မယ်”

“ . . . ”

“အဲဒီလို နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး တစ်ဘဝဖြစ်သွားပြီဆိုရင် ကြုံလာသမျှအခက်အခဲတွေကို အတူတူရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းပြီး ကျော်လွှားနိုင်ရမယ်။ ကြုံလာသမျှ ဖျော်ရွှင်ခြင်းတွေ၊ ဝမ်းနည်းခြင်းတွေကိုလည်း အတူတူမျှဝေခံစားနိုင်ရမယ်။ ဘာမဆို အတူတူပေါ့ကွာ။ အဲဒါတွေကို လက်ခံနိုင်တဲ့ အရည်အချင်းနဲ့ ရင်ဆိုင်နိုင်တဲ့သတ္တိတွေရှိမှ မင်း အိမ်ထောင်သည်ဘဝထဲကို ဝင်ဖို့ဆုံးဖြတ်ပါ”

“ . . . ”

“ဒီလောက်ဆို ဒက်ဒီဆိုလိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို သားသိမှာပါ။ ကျန်တဲ့အပိုင်းကိုတော့ ဘာမှမပြောလိုဘူး။ ဒက်ဒီဘက်က စိတ်ချထား”

ဒက်ဒီ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဆိုတာ သူ့ချက်ချင်းပဲ

နားလည်လိုက်ပါတယ်။ ဆုံးဖြတ်ချက် မခိုင်မာဘဲနဲ့ အရည်အချင်းတွေ၊ သတ္တိတွေလည်း မရှိဘဲနဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သွားပြီး ဒုက္ခမပေးဖို့ ဆုံးမလိုက်တဲ့သဘောပါပဲ။

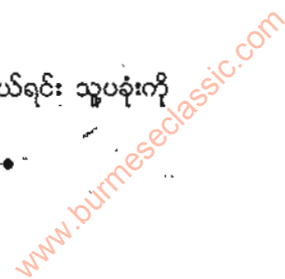
“လေးစားပါတယ် ဒက်ဒီ။ သားဘက်ကလည်း လုံးဝစိတ်ချထားပါ။ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးပြီဆိုတော့ ဒက်ဒီ စိုးရိမ်တာမျိုး ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“အိုစေ . . . သားကို ယုံပါတယ်။ သားရဲ့အချစ်ကိစ္စ အမြန်ဆုံးအောင် မြင်လိမ့်မယ်လို့လည်း ဒက်ဒီ ထင်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သားပြောတဲ့ဇာတ်လမ်းကို ခန့်မှန်းကြည့်ရတာ ကောင်မလေးက အချိန်တိုတိုလေးနဲ့ သားရဲ့ အရှိန်အဝါကို စိုက်သွားပုံပေါ်တယ်။ ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်ပါတဲ့ ရိုမီယိုကိုကို . . . ရိုမီယိုကိုကိုနဲ့ ဂျူးလိယက်ယိုယိုဆိုကတည်းက ပွဲသိမ်းပြီပေါ့”

“ဟား! . . . ဒါကြောင့် ဒက်ဒီကို တိုင်ပင်တာ ဒက်ဒီကို အားကိုးတာ”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ကြိုးစားထား ငါ့သား”

ဒက်ဒီက တဟားဟား အော်ရယ်ရင်း သူ့ပခုံးကို

ပုတ်ပြီး ထသွားပါတော့တယ်။ သူလည်း ပြုံးပျော်ကြည်နူး
 စွာနဲ့ပဲ ကားဆီကို သွက်သွက်လက်လက် လှမ်းလာခဲ့တယ်။
 ဒက်ဒီ သဘောကျလောက်အောင်ပဲ သူ့ရဲ့ plot က ရင်ခုန်
 စရာကောင်းခဲ့တာ မဟုတ်လား။ သူငယ်ချင်းတွေ သိရင်
 လည်း သူ့အဖြစ်ကို သဘောကျလို့ဆုံးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။
 မထင်မှတ်ဘဲ ကြုံဆုံခဲ့ရတဲ့ သူ့ရဲ့ကံကြမ္မာက တကယ်ပဲ
 အံ့ဩစရာကောင်းလှပါပေတယ်။

ပျိုပျိုဂျူးလိယက်ရေ . . .

ကိုကိုရီယိုယိုရဲ့ အချစ်မြားလေးက မင်းရင်ဘတ်
 တည့်တည့်ကို အချိန်တိုကလေးနဲ့ ပစ်ခွင်းဖို့ ရွယ်ခဲ့ပြီဆိုတာ
 မင်းလည်း အချိန်တိုကလေးမှာပဲ ဖမ်းစားမိနိုင်မှာပါ။
 မင်းကို ကိုယ်ချစ်မယ် . . .

— ဆွမ်း —

ဘယ်လောက် အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်ပါသလဲ။
 အချိန်တိုကလေးအတွင်းမှာပဲ သူဟာ ဂျူးရဲ့ စိတ်
 အစဉ်ကို လွှမ်းမိုးနိုင်ခဲ့ပြီလား။ ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်ပါ
 ဆိုသလို နာမည်တွေကိုက ရိုမီယိုကိုကိုနဲ့ ဂျူးလိယက်ပျိုပျို
 နို့လို့ ဒီလိုဖြစ်ခဲ့တာလား။
 အိပ်ရာက နိုးနိုးချင်း ဂျူး အရင်ဆုံး သတိရလိုက်
 မိတာက ရိုမီယိုကိုကိုဖြစ်နေသတဲ့။ ဂျူးဟာ ညနေက
 အပြစ်အပျက်ကလေးကို တွေးပြီး အိပ်ရာကနေ အပြုံးနဲ့

— ဆွမ်း —

နီးထလိုက်တယ်။ မှန်ပြတင်းက ခန်းစည်းစကို ဆွဲကြည့်လိုက်တော့ ရာသီဥတုက အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ကြည်လင်သာယာနေလိုက်တာ။

ကြည့်စမ်း . . . တိမ်ခိုး တိမ်ငွေ့ ကင်းစင်နေတဲ့ နေရောင်ခြည်က နေ့သစ်ကို သူမဟုတ်သလို ကြိုဆိုနေလိုက်ပုံများ။ ညနေကတော့ ဂျူးတစ်ယောက်တည်း ရူးပဲ ရူးရတော့မလိုလို။ အင်း . . . သူ့နဲ့တွေ့ဆုံဖို့ရှိလို့ကိုပဲ ဂျူးအတွက် ရာသီဥတုက ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန်လုပ်ပေးလိုက်တာ ထင်ပါရဲ့။ ဂျူးဟာ တစ်ခါမှ မတွေးစဖူး ကံကို ရိုးမယ် ဖွဲ့တဲ့အတွေးမျိုးတောင် တွေးလိုက်မိပါတယ်။

ပြီးတော့ ရေချိုးခန်းဝင်း၊ အဝတ်အစားလဲ၊ ပြင်ဆင်ရာရှိတာ ပြင်ဆင်ပြီး ထုံးစံအတိုင်း breakfast မစားခင် နေ့စဉ် ဘုရားဝတ်ပြုနေကျအလုပ်ကို ပြုလုပ်ရပါတယ်။ ဒီနေ့ကတော့ အပြစ်ခံယူဖို့အတွက် ဧည့်ခန်းထဲကို ဓနစ်နာရီအရောက်သွားရမှာမို့ ငါးပါးသီလတောင် မြတ်စွာဘုရားကို တောင်းပန်ပြီး အပြေးအလွှားယူရမယ့်အဖြစ်ပါ။ ဂျူးဘုရားဝတ်ပြုပြီးလို့ ဧည့်ခန်းထဲကို တန်းတန်းမတ်မတ်ဝင်လာတဲ့အခါမှာတော့ . . .

ပြင်သစ်ဆံထုံးက ခုံခုံညားညား၊ မျက်နှာပြင်ဆင်မှုက ဖွေးဖွေးလွလွ၊ နှုတ်ခမ်းတို့က ချယ်ရီရောင် စိုစိုပြည်ပြည်၊ ဘလောက်စံပုံစံချုပ်ဝတ်ထားတဲ့ ကချင်ရိုးရာဝမ်းဆက်က သေသေသပ်သပ်၊ စိန်တွေ၊ ရွှေတွေက ဖြိုးဖြိုးဖျပ်ဖျပ်၊ တိကျပြတ်သားမှု အရှိန်အဝါတွေက တစ်ကိုယ်လုံးမှာ လွှမ်းခြုံစွာနဲ့ မျက်နှာကို မာန်ပါပါပင့်ချီပြီး စမတ်ကျကျ၊ ဒူးထပ်ချိတ်ထိုင်နေတဲ့ မာမီ "ခက်ခက်ခိုင်" ကို မြင်လိုက်ရပါတော့တယ်။

မာမီခိုင်ဟာ အချိန်တိကျမှုနဲ့ စည်းကမ်းရှိမှုကို ဘယ်လောက်တန်ဖိုးထားသလဲ။ ဘယ်လောက်ရှူးသွပ်သလဲဆိုရင် သူ့ရဲ့ ဓနွာကိုယ်ကောက်ကြောင်းနဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်ခြယ်သတတ်ပုံကိုက စရွေးကိုက်ပဲ ထွင်းထားသလိုလို၊ ဖယောင်းရုပ်တုကြီးပဲ ဖြစ်သွားသလိုလို ဂျူး စိတ်ထဲမှာ ထင်လာရပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံများဆို တိကျလွန်းအားကြီးလို့ မျက်နှာပါ လေးထောင့်ပုံစံ ဘောင်ခတ်ထားသလို ထင်ရရဲ့။

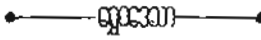
ဂျူး ရောက်လာတာကိုမြင်တော့ မာမီခိုင်က ခပ်စိမ်းစိမ်းလှမ်းကြည့်တယ်။ ပြီးခင်မှာ ခြေဆုံးခေါင်းဖျား သေ

www.burmeseclassic.com

သေချာချာ စိုက်ကြည့်တာမို့ ဂျူးက မာမီနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်ပြီး ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဝန်ထုပ်ကရီ ထိုးဖို့ မိနစ်အနည်းငယ်ပဲလိုတော့တယ်ထင်တယ်။ ကြီးကြီး ခင်ပါ ခပ်သုတ်သုတ် ရောက်လာပါတော့တယ်။

ကြီးကြီးခင် အဲဒီလို ခပ်သုတ်သုတ်ရောက်လာ တာက အကြောင်း နှစ်ချက်နဲ့ပါ။ ပထမတစ်ချက်က မာမီ ခိုင်ရဲ့အချိန်ကို လေးစားလို့။ ဒုတိယတစ်ချက်က ဂျူးရှေ့မှာ ကာဗာလုပ်ဖို့။ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အချိန်တို့၊ စည်း ကမ်းတို့နဲ့ ပတ်သက်လာရင် မာမီခိုင်က ဘယ်သူ ဘယ် လောက်ဝင်ပြောပြော ဘယ်သောအခါမှ အခွင့်အရေးမပေး ခဲ့သလို၊ ကြီးကြီးခင်ကလည်း ဘယ်သောအခါမှ အခွင့် အရေး မရ၊ ရ ရှေ့ကနေ အနည်းငယ်တော့ ကာဗာဝင်လုပ် လိုက်ရမှ နေသာတိုင်သာရှိတဲ့သူဖြစ်ပါတယ်။

ဂျူး အရိုက်ခံရမယ်ကြံတိုင်း ဂျူး မအော်ခင် ကြုံ အော်တတ်တဲ့သူ၊ ဂျူး ပြစ်ဒဏ်ခံရဖို့ ကြံတိုင်း ဂျူးရှေ့က အရင် ဆင်ခြေတွေပေးတတ်သူ၊ ဂျူး အဆူအပူခံရဖို့ ကြုံ လာတိုင်း ဂျူးရှေ့က အရင် ကာဗာတွေ အမျိုးမျိုးလုပ်နေ တတ်သူပေါ့။ အဲဒီလို အလိုလိုက်တာချင်းတူပေမယ့် အလို

လိုက်ပုံချင်းကွဲပြားတဲ့ အဒေါ်နှစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ကို ဂျူးက ရူးလောက်အောင် ခံစားနေရတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဂျူးကလည်း အဲဒီလို ရူးလောက်အောင် ချစ်တဲ့ အဒေါ်နှစ်ယောက်ရဲ့ကြား မှာ နေရတာကိုပဲ ကိုယ့်မိဘနဲ့နေရတာထက် ပိုပျော်မွေ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။

“အဲဒါ ဘာလုပ်နေတာလဲ။ ထိုင်”

“လို့ စကားစမှ ဂျူး မာမီရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်ရပါတယ်။”

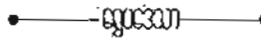
“ညနေကကိစ္စအတွက် ဂျူး တောင်းပန်ပါတယ် မာမီခိုင်”

“ပြဿနာလုပ်ပြီးတိုင်း အဲဒီလိုတောင်းပန်လို့ ရ လား”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ဒါပေမဲ့ . . . ဟို . . .”

“တော်ပြီ . . . မပြောနဲ့တော့။ ညက ငါ ဘယ် လောက် ဒေါသဖြစ်ခဲ့ရသလဲ၊ သောကတွေ ဘယ်လောက် ရောက်ခဲ့ရသလဲ၊ အချိန်တို့ စည်းကမ်းတို့နဲ့ ပတ်သက်ရင် အမျိုးမျိုးပုံစံ သွင်းခဲ့တာတောင် ဒီလို ဖြစ်ရသလား။ ဒါမှ ဟေ့ဟေ့ ငါ့ကို တမင်သက်သက် နှုပ်လိုက်တာလား”

“ဂျူးက တမင်သက်သက် လုပ်မယ့်ကလေးလား”

ခိုင်ရယ်”

“မိမိမခင် အေးအေးနေပါ။ ခိုင် မမခင်ကို မပြော
သေးဘဲနဲ့ လုံးဝဝင်မပြောပါနဲ့။ ကိုယ့်အပြင်ကိုယ် သိတယ်
မှလား ဂျူးဂျူး”

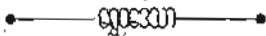
ဂျူးဟာ နှာခေါင်းရှုံ့ချင်လာမှုကို ကြိုးစားထိန်းပြီး
ဟုတ်တစ်လုံးကို မပြောချင် ပြောချင် ပြောလိုက်ရပါတော့
တယ်။

“ဟုတ်”

“ကောင်းပြီ။ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ်သိရင် ပြစ်ဒဏ် ခံ
ယူဖို့ပဲ ကြိုးစားတော့။ တခြား ဘာမှမပြောချင်ဘူး။ ပြော
စရာအကြောင်းလည်း မရှိဘူး။ အဲဒီတော့ . . .”

“နေပါဦး ခိုင်ရယ်။ ပြဿနာဖြစ်ပြီးတိုင်း ဘယ်သူ
မှ ပြောရေးဆိုခွင့်မရှိဘူးဆိုပေမယ့် ဒီတစ်ခါတော့ မမခင်
ပြောတာကို နားထောင်ပေးပါဦး။ ညနေကကိစ္စက ရာသီ
ဥတုကြောင့် ဖြစ်သွားခဲ့တာပါ။ အချိန်မီ ပြန်လာလို့ရပေ
မယ့် လမ်းမှာ မတော်တဆတစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာ ကြောက်လို့
မုန်တိုင်းခိုနေခဲ့တာပါတဲ့ ခိုင်ရယ်”

“ဟင့်အင်း . . . သတ်မှတ်ပေးထားတဲ့အချိန်ထက်

ကျော်ရင် ဘာတွေပဲဖြစ်ဖြစ် ခိုင်ကို လာမပြောပါနဲ့။ ခိုင်
မကြားချင်ဘူး။ ဒေါသထွက်လွန်းလို့ သွေးတို၊ နှလုံးတွေ
ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်။ တကယ်ဆို ဒီကိစ္စမှာ မမခင်ရဲ့အလို
လိုက်မှုတွေ အများကြီးပါတယ်။ ခိုင် မပြောခဲ့ဘူးလား။ ဒီနေ့
မုန်တိုင်းသတင်းရှိတယ်။ အပြင်မထွက်ကြပါနဲ့လို့။ မိုးနဲ့
နွားသိုးက အစိုးမရဘူး မမခင်။ ရာသီဥတုကလည်း ကိုယ့်
နောက်မပါဘူး သူ့ဖြစ်ချင်သလိုဖြစ်တာ”

အဲဒါအမှန်ပဲမို့ ကြီးကြီးခင် နှုတ်ဆိတ်သွားပါတယ်။

“သတိပေးနေတဲ့ကြားက မုန်တိုင်းက အရူးခတ်
ရုံလေး ခတ်မှာပါ။ ရာသီဥတုက ဒီလောက်ကောင်းနေတာ
တို မစိုးရိမ်ရပါဘူး။ တစ်ခါတလေ သတင်းတွေက မှား
တတ်ပါတယ်ဆိုပြီး ပေးလွှတ်လိုက်တာမှလား။ ဒီတစ်ခါ
မမခင်ကိုပါ အပြစ်ပေးရလိမ့်မယ်”

“အလိုတော်၊ . . . ကျုပ်က ဘာအပြစ်တွေ ခံယူ
မူတာတုန်း။ မထင်မှတ်ဘဲ ဖြစ်သွားခဲ့တာပါ ခိုင်ရယ်”

“မထင်မှတ်ဘဲ ဖြစ်သွားတာတွေကလည်း ထင်
မှတ်စရာတွေ ဖြစ်လာတတ်တယ်။ မမခင်က အလိုလိုက်
လွန်းအားကြီးတယ်လေ။ ဒီမှာ မမခင် . . . ခိုင်က အချိန်တို၊

စည်းကမ်းတို့နဲ့ ပတ်သက်လာရင် လုံးဝ ထိလို့မရဘူးဆိုပေမယ့် ဘယ်သူ့ကိုမှ ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲရောက်အောင် မလုပ်ပါဘူး။ အခွင့်အရေးတွေ အပြည့်အဝပေးပြီးသားပါ။ အချိန်ကိုလည်း ခွာချိန်းပြီး သတ်မှတ်ပေးတာပါ။ ဒါ ပေါ့ဆလို့ ဖြစ်ရတာ။ မလေးစားလို့ဖြစ်ရတာ”

“ကဲပါ . . . ဟုတ်ပါပြီ။ ခိုင် ပြောတာ မှန်ပါတယ်။ မမခင် မှားတာပါ။ ခိုင် သတိပေးတားမြစ်နေတဲ့ကြားက အလိုလိုက်မိလို့ ဒီလိုဖြစ်သွားတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကလေးကို တော့ အရမ်းအပြစ်မပြောပါနဲ့ ခိုင်ရယ်။ ဝေပျံဆလို့မဟုတ်ပါဘူး။ ခိုင်ကိုလည်း မလေးစားလို့ဖြစ်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူများကြားရင်တောင် မိဘဆုံးမမှုမရှိတဲ့ကလေး၊ ယဉ်ကျေးမှုမရှိတဲ့ကလေးလို့ ထင်သွားပါဦးမယ်”

“အို . . . ဘယ်သူ ဘာထင်ထင်လေ ခိုင်က မှန်တာ လုပ်တာပဲ။ ဘယ်သူ့ကို ဂရုစိုက်ရမှာလဲ။ ပြီးတော့ ကိုယ့်အိမ်ထဲမှာဖြစ်တဲ့ကိစ္စ ဘယ်သူကြားအောင် အော်နေလို့လဲ”

“အဲဒါလည်း ဟုတ်ပါတယ် ခိုင်ရယ်။ အခု မမခင် ပြောချင်တာက ကလေးကို ပြစ်ဒဏ်တွေ သိပ်ပြီးမကြပ်

မတ်ဖို့ပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဂျူးက ဒီလိုပြစ်မှုမျိုးကို ခကာ ခကာ ကျူးလွန်နေတဲ့ကလေးမဟုတ်ပါဘူး။ ခိုင်ရဲ့ အချိန်နဲ့ စည်းကမ်းကို အမြဲတမ်း လေးစားလိုက်နာခဲ့တဲ့ ကလေးပါ။ တစ်ခါတလေ အခန့်မသင့်လို့ စည်းကမ်းပျက်သွားခဲ့ရင်တောင် ပေးတဲ့ပြစ်ဒဏ်ကို မညည်းညူဘဲ ပြီးအောင်လုပ်နိုင်ခဲ့တဲ့ကလေးပါ”

“ . . . ”

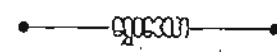
“ပြီးတော့ ပြစ်ဒဏ်ခံရမှာကြောက်လို့လည်း ခိုင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အမှားအယွင်းတစ်ခုမှ မရှိအောင် နေလာခဲ့တဲ့ကလေးပါ ခိုင်ရယ်။ ဒါကြောင့် မလွဲသာမရှောင်သာလို့ ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့အမှားအတွက် ကလေးကို ပြစ်ဒဏ်တွေ လျော့ပေါ့ပေးလိုက်ပါ ခိုင်”

“ဟင့်အင်း . . . အဲဒီလို နေထိုင်လာခဲ့တဲ့ကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်လို့ကိုပဲ ဒီတစ်ခါ ပြစ်ဒဏ်ကို ပိုပြီး ပြင်းပြင်း ထန်ထန်ပေးရမယ်”

“မာမီ”

“ခိုင်”

မာမီခိုင်ခကားကြောင့် ဂျူးနဲ့ကြီးကြီးခင် လန့်ပြီး

ခေါင်းထောင်လာပေမယ့် မာမီခိုင်က မျက်နှာထားမာမာနဲ့ လက်တူပြတာကြောင့် ငြိမ်ကျသွားရပြန်ပါတယ်။

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား။ ငါ့ဘဝက ဒီလိုနေ့တောင် တာပါလား။ ငါ့အဒေါ်က ဒီလိုအဒေါ်ပါလားဆိုတာကို သိသိကြီးနဲ့ စည်းကမ်းကို ဖောက်ဖျက်လို့ပဲ။ ဒါမှလည်း နောင်ကို ရာသီဥတုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆင်ခြင်လာနိုင်မယ်”

“ခိုင်ရယ် . . . ဘာဖြစ်လို့များ အချိန်တိကျမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒီလောက်အောင် အစွန်းရောက်နေတာလဲ။ သေရေးရှင်ရေးနဲ့ ပတ်သက်လာရင်ရော အချိန်ကို ဒီလိုပဲ ဆုံးဖြတ်တော့မလို့လား။ ဒီအစွန်းရောက်နေတဲ့ စိတ်ကြီးကို လျှော့ချလိုက်ပါတော့ ခိုင်ရယ်။ ကြာလာရင် ရောဂါတွေ ဘာတွေရလာမှာ စိုးရိမ်တယ်”

“ခိုင် ငယ်ငယ်လေးတည်းက ပြောခဲ့ပြီးပြီပဲ။ ခိုင်ဟာ လူ့ဘဝထဲကို အချိန်တိကျဖို့နဲ့ စည်းကမ်းရှိဖို့အတွက် သီးသန့်ရောက်လာခဲ့တာပါလို့။ ဒါပေမဲ့ ဒီစိတ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မမခင်ရဲ့ စိုးရိမ်မှုကိုတော့ ခိုင် အသိအမှတ်ပြုပါတယ်။ ဒါကလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ခိုင်မိသားစုနဲ့ ခိုင်ရဲ့အပေါင်းအသင်းတွေသာ ခိုင်ရဲ့အချိန်နဲ့ စည်းကမ်းကို အလေးထား

ပြီး ဆက်ဆံမယ်ဆိုရင် မမခင် စိုးရိမ်တာမျိုး လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

တကယ့်ကို ကမ္ဘာမှာဖြိုင်စံရှားတဲ့ တစ်ယူသန့်၊ တစ်ဇွတ်ထိုး၊ တစ်ထစ်ချ၊ ငွေကျလှတဲ့ အပျိုကြီးမမ၊ ဘယ်သူ ဘယ်လောက်ပြောပြော နားမဝင်ဘဲ အဲဒီလက်ကိုင် သဘောတရားကြီးကိုပဲ ပြန်ပြောလေ့ရှိသူ ဖြစ်ပါတယ်။ အင်းလေ . . . အဲဒီလိုသဘောတရားတွေ၊ အဲဒီလို အယူအဆတွေနဲ့ နေနိုင်အောင်လည်း မာမီခိုင်ရဲ့ဘဝက အစစအရာရာ ကံကောင်းခဲ့တာကိုး။

“ဟုတ်ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ ခိုင်ရယ်။ ဂျူးတ နောက်ဆုံးနှစ်လည်း ရောက်နေပြီ။ ခိုင် ပုံစံသွင်းခဲ့တဲ့ အတိုင်းလည်း ရနေပါပြီ။ ဒါကြောင့် ဂျူး ဗွန်းကျပ်စေမယ့် ငြိမ်အက်မျိုးတော့ . . . ”

“တော်ပြီ မမခင်။ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှထပ် မပြောပါနဲ့။ အချိန်မရှိဘူး။ အခုတောင် အချိန် ဘယ်လောက်ကုန်သွားပြီလဲ။ ခုနစ်နာရီခွဲက နံနက်စာ စားချိန်နော်။ ဒီတော့ ခိုင်ပြောမယ့်ပြစ်ဒဏ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့အစီအစဉ်ကို ကိုးနာရီအတွင်း ပြီးအောင်လုပ်ပေးပါ။ မမခင်ရဲ့

စုန်းနဲ့ ဂျူးရဲ့ဆက်သွယ်ရေးကိရိယာပေါင်းစုံကို ခိုင်ဆီ လာ အိပ်ပစ္စည်းအားလုံးကို နှစ်လတိတိ သုံးခွင့်မရှိဘူး။ ပြီးတော့ အိပ်နစ်လလုံး ညနေ ငါးနာရီခွဲကနေ ခုနစ်နာရီထိ တရား ဆိုင်ရမယ်။ ပြီးတော့ လာမယ့်နောက်ဆုံးနှစ်ကို အဝေးသင် ပြောင်းရမယ်။ ကျောင်းကိစ္စအားလုံး ငါ့တာဝန်ထား။ အပြင် သွက်ဖို့ နှစ်လပိတ်တယ်”

“ဟာ . . . မာမီ”

“ပါးစပ်ပိတ်ထား မိဂျူး။ ငါ့စကား မဆုံးသေးဘူး”

“ခိုင်ရယ် . . . ဆက်သွယ်ရေးကိရိယာပေါင်းစုံ

သိမ်းထားမယ်ဆိုတော့ ဧည့်သည်ဆောင်သည်။ သာဓက နာရေးတွေနဲ့။ ပြီးတော့ ဂျူးကလည်း သူ့ကျောင်းကိစ္စတွေ သူငယ်ချင်းတွေ၊ ဘာညာကိစ္စတွေနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“အဲဒါ ခိုင်တာဝန်ထားပါ။ ခိုင် ကြည့်ပြီးဖြေရှင်းပေး

မယ်။ Online ပေါ်ပါတက်လို့ရလိမ့်မယ် မထင်နဲ့။ ipad အသေးအမွှားကအစ hand phone, laptop အစုံပဲနဲ့ ပြီးတော့ ဂျူးက ရှိသမျှ စိန်ထည်၊ ရွှေထည်တွေနဲ့ ဘဏ်မှ Savings Account လုပ်ထားတဲ့စာအုပ်ပါ အိပ်ရမယ်”

“အဲဒါတွေကတော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး မာမီရယ်။

ဖေဖေတို့နဲ့ကျတော့ အဆက်အသွယ် ဘယ်လိုလုပ်ရတော့မလဲ”

“ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ကိုယ် မလုပ်နဲ့ပေါ့။ ညည်းအ

က ငါ့အစ်ကို။ ငါ့အစ်ကိုတွေအားလုံးက ငါ ပြီးရင်ပြီးတယ်”

အိပ်ပစ္စည်းအားလုံးကို နှစ်လတိတိ သုံးခွင့်မရှိဘူး။ ပြီးတော့ အိပ်နစ်လလုံး ညနေ ငါးနာရီခွဲကနေ ခုနစ်နာရီထိ တရား ဆိုင်ရမယ်။ ပြီးတော့ လာမယ့်နောက်ဆုံးနှစ်ကို အဝေးသင် ပြောင်းရမယ်။ ကျောင်းကိစ္စအားလုံး ငါ့တာဝန်ထား။ အပြင် သွက်ဖို့ နှစ်လပိတ်တယ်”

သွားပြီ . . . ဂျူးမျက်နှာ ပုပ်သိုး ညိုမည်းသွား

သလို ကြီးကြီးခင်လည်း သက်ပြင်းရှည်ကြီးကိုသာ ချနိုင်ပါ တော့တယ်။

“ခိုင်ရယ် ကျောင်းတော့ ပြီးအောင်တက်ပါစေ။

အိပ်နစ်ပဲကျန်တော့တာ။ ကလေးမှာ ဒါလေးတစ်ခုပဲ ပျော် နှင်လွတ်လပ်ခွင့်ရှိတာ”

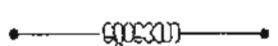
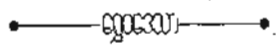
“ဟုတ်ပါတယ် မာမီရယ်။ ကျန်တဲ့ပြစ်ဒဏ်တွေကို

တော့ ဂျူး ပြီးအောင်လုပ်နိုင်ပါတယ်။ ကျောင်းကိုတော့”

“တော်ပြီ . . . ပြောမရမှန်းသိရက်နဲ့ ပြောနေရင်

အာတာပဲ အဖတ်တင်တင်မယ်။ အဲဒါ အချိန်ကို မလေးစား တဲ့အတွက် ငါ ချမှတ်တဲ့ပြစ်ဒဏ်ပဲ။ ကျောင်းမတက်ရလို့

ညည်း ဘာမှဖြစ်မသွားဘူး။ ငါကလည်း ထားချင်လို့ ထား နေတာ မဟုတ်ဘူး။ ညည်းလင်တွေ ဘာတွေယူရင် အပြီး

လေးပါအောင်လို့”

မာမို့စကားဆုံးသွားတော့ စောစောက နောက်နား မှ ယောင်ချာချာလုပ်နေတဲ့ မိမော်က မာမို့အနားကို ခပ် သုတ်သုတ် ရောက်လာပါတယ်။

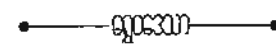
“အန်တီလေး ခုနစ်နာရီခွဲဖို့ သုံးမိနစ်ပဲလိုပါတော့ တယ်ရှင့်။ နံနက်စာစားဖို့အတွက် အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါပြီ”

“သိတယ် . . . စကားမဆုံးသေးလို့ အခုလာပြီ။ ကြားတယ်နော် ဂျူးဂျူး။ ပစ္စည်းအားလုံး ကိုးနာရီအတွင်း လာအပ်ရမှာနော်။ တရားထိုင်ဖို့လည်း ဒီနေ့ပဲ စမယ်။ ကဲ စားကြ သောက်ကြမယ်”

“နေရင်ထိုင်ရင်း ကျုပ်ဖုန်းပါ အသိမ်းခံရပြီ။ ကျုပ် မှာ ဒီဖုန်းလေးနဲ့ပဲ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ ဟိုသတင်း ပြော ရ ဒီသတင်းပြောရ၊ ကိုရီးယားကားတွေအကြောင်းပြောရနဲ့ ခုတော့ နားအေးပြီ။ အေးလေ . . . ငါကလည်း တားမြစ်နေ တဲ့ကြားက အလိုလိုက်မိတာကို”

“ . . . ”

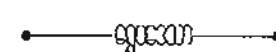
“ကဲ . . . သမီးလည်း စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ ကွယ်။ သမီး မာမိပေးတဲ့ဖြစ်ဒဏ်က ဘဝအတွက် အကျိုး

ရှိမယ့်ဖြစ်ဒဏ်တွေပါ။ ပြီးတော့ သမီးကို အေးအေးဆေး ဆေးနဲ့ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ နေခွင့်ပေးလိုက်တာနဲ့ အတူ တူပါပဲ”

ကြီးကြီးခင်ကတော့ ပြောမရမှန်းသိရက်နဲ့ မပြော ရရင် မနေနိုင်တဲ့ ဒီဇရီသူပီပီ မာမို့ခိုင်ကိုပဲ ပြောသလိုလို၊ ဂျူးကိုပဲပြောသလိုလိုနဲ့ တဗျစ်တောက်တောက် ပြောရင်း မာမိခိုင်နောက်က တန်းစီပြီး လိုက်ပါလာခဲ့ရပါတော့တယ်။ ဂျူးကတော့ တစ်ခွန်းမှပြောရေးဆိုခွင့်မရှိသူမို့ ထုံးစံအတိုင်း နှုတ်ခမ်းစုပြီး လိုက်ပါခဲ့ရတာပေါ့။ မာမိခိုင်ကတော့ ဘယ် သူ စုစု၊ ဘယ်သူမဲ့မဲ့ သူ့ကိုစွဲပြီးသွားပြီမို့ တစ်ချက်တောင် လှည့်မကြည့်တော့ပါဘူး။

တကယ်တော့ ဂျူးတို့အိမ်ကလေးက အိမ်ဖော် မိမော် အပါအဝင် မိန်းမသားတွေချည်း လေးယောက် တည်းနေတဲ့ ပျော်ရွှင်အေးချမ်းသာယာတဲ့ အိမ်ကလေးတစ် အိမ်ဖြစ်ပါတယ်။ မာမိခိုင်ရဲ့ အစွန်းတစ်ဖက်ရောက်တဲ့ အချိန်တိကျမှုကလွဲရင်ပေး၊ ဘယ်လောက်ထိ ပျော်ရွှင်အေး ချမ်းသာယာခဲ့သလဲဆိုတာ ဂျူး မှတ်မိသလောက် ပြောရ မယ်ဆိုရင် မာမိခိုင်ရဲ့ဇာတိချက်ကြော့မွေးရပ်မြေက မန္တလေး

မြို့ဖြစ်ပါတယ်။

မွေးချင်း မောင်နှမ သုံးယောက်ထဲမှာ မာမိခိုင်က အငယ်ဆုံး။ တစ်ဦးတည်းသော သမီးဖြစ်တာမို့ မိဘနဲ့ အစ်ကိုနှစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်မေတ္တာတွေ၊ အလိုလိုက် ဂရုစိုက်မှုတွေကို အလွန်ပယ်ရရှိခဲ့သူလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ မိဘနှစ်ဦး (ဂျူးရဲအဘိုးအဘွား)ကလည်း မန္တလေးမြို့ရဲ့ ထိပ်တန်း သူဌေးစာရင်းထဲမှာ ပါဝင်ပါတယ်။ အစ်ကိုနှစ်ယောက်က တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အိမ်ထောင်ကျသွားပေမယ့် မာမိခိုင်ကတော့ ကိုယ့်စိတ် ကိုယ့်သဘောနဲ့လည်း အိမ်ထောင်မရ၊ မိဘပေးစားတာကိုလည်း လက်မခံဘဲ ဒီအတိုင်းပဲ အေးဆေးနေလာခဲ့သူပါ။

မာမိခိုင် ဘွဲ့ရပြီးတဲ့အချိန်မှာ အဘွားဆုံးသွားတော့ ဂျူးက မွေးခါစလေးပဲ ရှိပါသေးတယ်။ အဲဒီအချိန်က တည်းက ဂျူးကို မာမိခိုင် ထိန်းကျောင်းလာခဲ့တာဟာ ဘယ်လိုရေစက်ကြောင့်ရယ်မသိ မေမေတစ်ယောက်လုံး ရှိနေရဲ့သားနဲ့ ဂျူးက မာမိခိုင်သိပ်မှ အိပ်သလို၊ မာမိခိုင် ကျွေးမှ ကောင်းကောင်းစားပြီး မာမိခိုင်လက်ပေါ်မှာပဲ ပျော်ဖြူးနေခဲ့ပါသတဲ့။ အဲဒီလိုနေလာခဲ့တာ ဂျူးလေးတန်းနှစ်မှာ

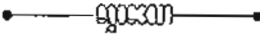

အဘိုးဆုံးပါးသွားပြန်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ မောင်နှမသုံးယောက် ရှေ့ရေ အတွက် တိုင်ပင်စီစဉ်ပြီး အမွေတွေခွဲခဲ့ကြပါတယ်။ အစ်ကို အကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ ဂျူးရဲဖေဖေက လက်ရှိအလုပ်နဲ့ လက်ရှိ အိမ်မှာပဲ အခြေချမှဖြစ်သလို၊ အငယ်ကလည်း သူ့အမျိုး သမီးအလုပ်ရှိတဲ့ စင်ကာပူမှာ အခြေချမှဖြစ်ပြီး မာမိခိုင်က တော့ ရန်ကုန်မှာ အခြေချဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီ အစီအစဉ်နဲ့ပဲ အမွေတွေကို အမျိုးကျခွဲဝေခဲ့ကြတယ်။ အိမ် အပိုသုံးလုံးကိုတော့ တစ်ဦးတည်းသော ညီမလေးမာမိခိုင် အတွက်ပဲ အပိုဆုအဖြစ် ထားပေးခဲ့ကြပါတယ်။

ဂျူး လေးတန်းအောင်ပြီးချိန်မှာတော့ မာမိခိုင်က ဇာတိမြေကို စွန့်ခွာပြီး ရန်ကုန်ကို အပြီးပြောင်းရွှေ့ခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဖော်အဖြစ် အစ်မဝမ်းကွဲတော်တဲ့ ကြီးကြီး ခင် "သီတာခင်" ကိုပါ အပြီးခေါ်ခဲ့သလို အိမ်ဖော်အဖြစ် မာမိခိုင်ရဲ့လက်ခွဲတော် မိမိကိုပါ တစ်ပါတည်း ခေါ်လာခဲ့တာပါပဲ။ ဂျူးကတော့ မာမိခိုင်နဲ့ ဘယ်လိုမှမခွဲနိုင်ဘဲ မွေးစားသမီးအဖြစ် လိုက်ပါခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

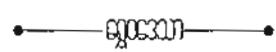
အဲဒီလိုနဲ့ မာမိခိုင်ဟာ ရရှိထားတဲ့အမွေတွေနဲ့

အတူ မန္တလေးကအိမ်တွေကို လူငှားထားပြီး ဘဝကို အေးအေးဆေးဆေး သက်သောင့်သက်သာ ဖြတ်သန်းနေတာမို့ ဂျူးတို့အိမ်ကလေးက မိန်းမသားလေးယောက်တည်းနဲ့ သာယာငြိမ်းချမ်းတဲ့ အိမ်ကလေးဖြစ်ခဲ့ရတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ထူးခြားတာတစ်ခုကတော့ မာမီခိုင်ရဲ့အချိန်တိကျမှုပြဿနာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အချိန်တိကျမှုကို ဘယ်လောက်ထိ ရူးသွပ်သလဲဆိုရင် မာမီခိုင် ကျောင်းသူဘဝတုန်းက စိုးရာနောက် လိုက်ပြေးဖို့အထိ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အချစ်ကြီးချစ်ရသူတစ်ယောက် ရှိခဲ့တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ အဲဒီချစ်သူကို စိုးရာနောက်လိုက်ဖို့ ချိန်းလိုက်တဲ့အခါမှာ အဲဒီချစ်သူက ချိန်းတဲ့အချိန်ကို မရောက်လာခဲ့လို့ မာမီခိုင်က ဘယ်လိုအကြောင်းပြချက်မှ၊ ဘယ်သူပြောတာကိုမှ လက်မခံဘဲ အဲဒီချစ်သူကို လုံးဝ ကျောခိုင်းစွန့်ပစ်လိုက်ပါသတဲ့။

အဲဒါဟာ ကြီးကြီးခင်ပြောပြသလောက် ဂျူး သိထားခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်ကလေးပါ။ အဲဒီအချိန်ကတည်းက မာမီခိုင်ဟာ ရည်းစားလည်း ထပ်မထား၊ အိမ်ကပေးစားတာကိုလည်း လက်မခံဘဲ အသည်းကွဲသာခံပြီး အသက်မက

ချစ်ရတဲ့ချစ်သူထက် အချိန်ကိုသာ အသက်မက မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဂျူး မှတ်ထားလိုက်တာတစ်ခုကတော့ မာမီခိုင် အပျိုကြီးဖြစ်ရခြင်း၏ အဓိကတရားခံမှာ "အချိန်တိကျမှုပြဿနာ" ဖြစ်ပါသည်ဆိုတာပါပဲ။

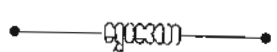
“အန်တီလေး ဖုန်းလာနေပါတယ်”

ဂျူးဟာ မာမီခိုင်အကြောင်းကို တွေ့ရင်း နန်းကြီးသူပ်ကို စိတ်မပါသလို စားနေလိုက်တာ မိမော်အသံထွက်လာမှ အသိပြန်ဝင်လာခဲ့ပါတယ်။ အမြဲတမ်း သတင်းပေါင်းစုံပြောရင်း စိုပြည်သာယာခဲ့တဲ့ breakfast ဝိုင်းလေးက ဒီနေ့တော့ ပြစ်ဒက်ကိုယ်စီခံရတော့မှာပိုပဲလား စကားအသံတွေ တိတ်ပြီး ဖွန်းခရင်းသံတွေသာ ကြီးစိုးနေခဲ့ပါတယ်။

“ဘယ်ကလဲ”

“မန္တလေးကပါ”

“အင်း . . . ဒီမှာ မနက်စာစားနေတယ်လေ။ အဆင်ပြေသလို ကြည့်ပြောလိုက်။ နာရီကရော ဘယ်လောက်ရှိသွားပြီလဲ”

“ရှစ်နာရီပါ အန်တီလေး”

“ရှစ်နာရီမခွဲခင် ဖုန်းပြန်ဆက်ပါလို့။ ခွဲပြီးသွားရင် အန်တီလေး ဖုန်းကိုင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့”

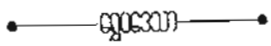
မာမီခိုင် စားနေရာမှ ခေါင်းမဖော်ဘဲ ပြောလိုက် တဲ့အပြောကြောင့် ဂျူးနဲ့ကြီးကြီးခင် ထုံးစံအတိုင်း အဓိပ္ပာယ် ပါတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြည့်မိကြပါတယ်။

“ဒါနဲ့ ကိုကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော် မိမော်”

“ဟုတ် . . . ဦးကြီး မဟုတ်ပါဘူး အန်တီလေး။ ဦးကြီးဆိုရင် သမီးက ဦးကြီးလို့ ပြောမှာပါ”

ခဏနေတော့ မာမီခိုင်က စားသောက်ပြီး အပြင် ထွက်ဖို့ ပြင်ပါတယ်။ မထွက်ခင် တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ breakfast ဝိုင်းလေးကို မာမီခိုင်ကပဲ စတင်ဖြိုးခွင်းလိုက်ပါတယ်။

“ကဲ . . . မမခင် ပစ္စည်းတွေကို ခိုင့်အခန်းထဲ သွားထားပေးပါ။ ခိုင် ဖုန်းပြောရမှာမို့လို့ တစ်ခုချင်း သတိ ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အခု ရှစ်နာရီခွဲတော့မယ်။ မမခင် ရဲ့ တူမကို လုံးဝအလိုမလိုက်နဲ့နော်။ ကြားတယ်နော် မိဂျူး။ ပစ္စည်းအပ်ပြီးရင် ညနေတရားထိုင်ဖို့အတွက် အခုထဲက စိတ်ဓာတ်ကို ပြင်ဆင်ထား။ အင်္ကျီအဖြူနဲ့ ယောဂီလုပ်ချည်

ပါ အဆင်သင့်ပြင်ထား”

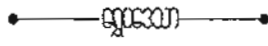
“ဟုတ်”

“စိတ်ချပါ ခိုင်ရယ်။ ပစ္စည်းထားတာ ဘယ် လောက် ကြာတာမှတ်လို့။ မိမော်လည်း ရှိနေတာပဲ။ ခိုင် သာ ဖုန်းဖြောင့်ဖြောင့်ပြော”

ကြီးကြီးခင် ပြန်ပြောလိုက်မှပဲ မာမီခိုင် စိတ်ချ လက်ချထွက်သွားပါတော့တယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ဂျူးနဲ့ ကြီးကြီးခင်လည်း ရှိသမျှ ဆက်သွယ်ရေးကိရိယာပေါင်းစုံ ကို မာမီခိုင်အခန်းထဲ သွားထားရပါတယ်။ ဂျူးမှာ ရှိသမျှ စိန်ရွှေငွေ ကျောက်သံပတ္တမြား အားလုံးကိုလည်း အပ်ရပါ တယ်။

“သူပြောတဲ့အတိုင်း ပစ္စည်းတွေ တစ်ခုမှ မကျန် စေနဲ့နော် ဂျူးဂျူး။ သမီးမှာရှိတဲ့ပစ္စည်းမှန်သမျှဟာ ခိုင်ပဲ ဝယ်ပေးခဲ့တာဆိုတော့ ခိုင်က အားလုံးကို မှတ်မိနေတယ်”

“သိပါတယ် ကြီးကြီးခင်ရယ်။ ကျောင်းလည်း မတက်ရတော့ဘူး။ တရားလည်း ထိုင်ရတော့မယ်ဆိုတော့ ဒီပစ္စည်းတွေကို ဘာလုပ်တော့မှာလဲ။ သီလရှင်ဝတ်ဖို့ပဲ ကောင်းတော့တယ်။ ဒါနဲ့ ကြီးကြီးခင် မာမီက အရင်တုန်း

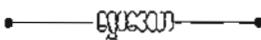
က သူ့ချစ်သူကို သူ့ချိန်းတဲ့အချိန်ရောက်မလာလို့ ဖြတ်ပစ်လိုက်တာဇော ဟုတ်ရဲ့လား။ အဲဒီလူကပဲ ဗာမီကို အချိန်တိကျလွန်းလို့ စိတ်ပျက်သွားတာများလား”

“အောင်မယ်လေး၊ . . . တိုးတိုးပြောပါ သမီးရယ်။ ခိုင် ကြားသွားလို့ တစ်ပူပေါ် နှစ်ပူဆင့်နေပါဦးမယ်။ ဘယ်ဟုတ်ရမလဲ။ မယ်တိကျရဲ့ ချစ်သူကလည်း မောင်တိကျပဲ။ ချစ်သူတွေဖြစ်ပါပြီဆိုကတည်းက ခိုင်ရဲ့အချိန်တိကျမှုကို တစ်သေမသိမ်း လိုက်နာခဲ့တာ။ ခိုးရာနောက်လိုက်မယ့် နေ့ကျမှ နောက်ကျသွားလို့ ဖြတ်ပစ်လိုက်တာပါဆို”

“ . . . ”

“သိတဲ့လူတွေက ဝိုင်းဖျောင်းဖျတာလည်း မရ။ အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြဖို့မပြောနဲ့ လာတောင်းပန်တာကို တောင် လက်မခံဘဲ အသည်းပဲ အကွဲခဲခဲ့တာ။ ဒီရန်ကုန်ကို ခြေချလိုက်တာလည်း အဲဒီကိစ္စတွေပါတယ်။ ဒါတွေကို သမီးသိရင် သမီးရင်ထဲမှာပဲထားနော်။ အပြင်လူတွေကို မပြောမိစေနဲ့”

“ဂျူး နားလည်ပါတယ် ကြီးကြီးခင်ရဲ့။ အဲဒီလူလည်း အရူးတစ်ဝိုင်းကို ဖြစ်ကျန်ခဲ့မှာပဲနော်။ အမြဲတမ်း

အချိန်ကိုလိုက်နာခဲ့သမျှ တကယ့်အရေးကြီးတဲ့နေရာကျမှ နောက်ကျသွားခဲ့တာဆိုတော့ ဗာမီက ချစ်သူထက် နာရီကို ပိုချစ်တာပဲ။ အဲဒါကြောင့်ထင်တယ် တစ်ခါတလေကျ ဗာမီ မျက်နှာက နာရီကြီးနဲ့တူလာသလိုပဲ”

“ဟယ်၊ . . . ဒီကလေးမ ပေါက်ကရ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဗာမီခိုင် အချိန်တိကျမှုကို ဘယ်လောက်ပဲ အရူးအမူးဖြစ်ဖြစ် အချစ်နဲ့ပတ်သက်လာရင် တော့ အရမ်းကို ကြေကွဲခံစားခဲ့ရမှာပဲ။ အိမ်ထောင်မပြုဘဲ နေတာကြည့်ရင် အဖြေက ပေါ်နေပြီလေ”

ဂျူးနဲ့ကြီးကြီးခင်က အဲဒီလိုစကားတပြောပြောနဲ့ ပစ္စည်းတွေ အပ်ပြီးလို့ မာမီခိုင်အခန်းထဲက ထွက်လာခဲ့စဉ် မှာပဲ မာမီခိုင် ဖုန်းပြောနေတဲ့အသံက နားထဲကို တန်းတန်း မတ်မတ်ဝင်လာတာကြောင့် အကွယ်တစ်နေရာကနေ နားထောင်နေလိုက်မိပါတယ်။

“အင်း . . . သူတို့ဘက်က အမြန်ဆုံးစီစဉ်ချင်တယ်ဆိုတော့ လုပ်ပေးရမှာပေါ့။ ကိုယ်ခေါ်တဲ့ဈေးလည်း ရထားတယ်ဆိုတော့လေ။ ဒါကြောင့် သဘက်ခါထွက်လာခဲ့ဖို့ စီစဉ်လိုက်မယ်။ ဖြစ်တယ်မလား”

www.burmeseclassic.com

“...”

“အိုခေပါ။ အဆင်ပြေပါတယ်။ ရောက်လက်စနဲ့ ကိုကြီးတို့နဲ့လည်း နှစ်ရက် သုံးရက်လောက် နေလိုက်ဦးမယ်လေ”

မာမီခိုင် ဆက်ပြောနေတဲ့စကားတွေကို ဂျူး နားမထောင်နိုင်တော့ပါဘူး။ ခရီးထွက်ရတော့မှာပဲဆိုတဲ့အသိနဲ့ ပျော်လွန်းလို့ လက်ခုပ်ကြိတ်တီးရင်း ခုန်ဆွ ခုန်ဆွဖြစ်သွားမိပါတယ်။

“ကြည့်စမ်း . . . ကြားတယ်မို့လား ကြီးကြီးခင်။ မာမီခိုင် မန္တလေးသွားတော့မယ်။ အိုး၊ ဝမ်းသာစရာကြီးပဲ။ ပျော်လိုက်တာ”

ဒါပေမဲ့ သိပ်မကြာပါဘူး။

“မမခင်ရေ . . . ဂျူးဂျူး ပစ္စည်းတွေ ပို့ပြီးပြီလား။ မာမီခိုင်က ဇုန်းပြောပြီး ဂျူးတို့ကို လှမ်းအော်ခေါ်လိုက်တာမို့ ကြီးကြီးခင်နဲ့ ဂျူးဟာ ချက်ချင်းပဲ ကိုယ်ရှိန်သပ်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲ ရောက်ရှိသွားပါတယ်။

“အားလုံးပို့ပြီးပြီ ခိုင်ရဲ့။ အစုံပဲ”

“အိမ်တစ်လုံးတော့ ရောင်းထွက်သွားပြီ မမခင်

ရေ။ ဝယ်တဲ့လူက သူတို့လုပ်ရမယ့် အစီအစဉ်တွေကို အမြန်ဆုံးအကောင်အထည်ဖော်ချင်တယ်တဲ့။ အိမ်ရှင်ကလည်း လက်မှတ်ကို အမြန်ဆုံးထိုးပေးပါဆိုတာနဲ့ ခိုင် သွားရလိမ့်မယ်။ မိဂျူးကိစ္စကလည်း ဒီနေ့မှ စမှာဆိုတော့ ခိုင် သဘက်ခါသွားဖို့ ချိန်းလိုက်တယ်။ ကိုကြီးတို့ဆီမှာလည်း ဂေတော့ နေလိုက်ဦးမယ်။ ဒီတော့ မမခင်က မိဂျူး လုပ်ရမယ့်အလုပ်တွေကို ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် ခိုင်းတော့ လုံးဝ အလိုလိုက်လို့မရဘူးနော်”

“စိတ်ချ ခိုင်။ ဒီတစ်ခါတော့ ငါ့ညီမ စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်စေရမယ်။ ရောက်လက်စနဲ့ အေးအေးဆေးဆေးနေခို”

“ဟုတ်တယ် မာမီ။ ရောက်လက်စနဲ့ ဖေဖေတို့နဲ့ ပျော်ပျော်နေခဲ့ပါ။ ဂျူးအတွက်လည်း စိတ်ချပါ။ ဂျူးက မာမီပေးတဲ့ ပြစ်ဒဏ်တွေကို သေသေချာချာလုပ်တတ်ခဲ့တာပဲဟာ။ ဟို . . . မိမော်ပါ ခေါ်သွားမှာမှလား မာမီ”

မာမီခိုင်က ဘယ်သွားသွား မိမော်ကို လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းဖို့ ခေါ်သွားတတ်တာမို့ ဂျူးနဲ့ကြီးကြီးခင်က လွတ်လပ်သွားပြီအထင်နဲ့ တက်တက်ကြွကြွ ပြောလိုက်ပေမယ့် မာမီခိုင် ပြန်ပြောလိုက်တဲ့စကားကတော့ ဂျူး

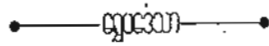

တို့ နှစ်ယောက်လုံးကို အကြံအိုက်သွားပေးတော့တယ်။

“ဒီတစ်ခါတော့ ခေါ်မသွားတော့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ သမီး ပြစ်ဒဏ်ခံရတိုင်း ဟာမီက အနားမှာရှိနေ ခဲ့တာဆိုတော့ ဟာမီမှမရှိရင် မိမော်ရှိမှဖြစ်မယ်။ မိမော်ကို အားလုံးကြည့်ခိုင်းထားခဲ့ရမယ်။ မဖြစ်မနေကိစ္စသို့လို့သာ ဟာမီက သွားတောင်သွားချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဟို . . . မမခင်ကို မယုံလို့မဟုတ်ဘူးနော်။ မိဂျူးကိုလည်း စိတ်မချ လို့ မဟုတ်ဘူး။ မမခင်ကိုလည်း ယုံတယ်။ မိဂျူးကိုလည်း ဘယ်လိုပြစ်ဒဏ်ပေးပေး ပြီးအောင် တကယ်လုမိနိုင်တဲ့ အတွက် စိတ်ချတယ်။ စိတ်မချတာက မမခင် မိဂျူးကို အမှတ်တမဲ့အလိုလိုက်မိမှာစိုးလို့”

ဂျူးနဲ့ ကြီးကြီးခင်ဟာ ထုံးစံအတိုင်း မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်ပေးမယ့် မျက်နှာမပျက်အောင်တော့ ကြိုးစားပြီး ထိန်းလိုက်ကြပါတယ်။

“နောက်တစ်ချက်က မမခင် ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ မိဂျူးကို ကြည့်ရ၊ အိမ်အလုပ်တွေလုပ်ရနဲ့ ဒီကြားထဲ ခိုင် က ဆက်သွယ်ရေးပါ ဖြတ်ထားမှာဆိုတာ ဘယ်လိုပဲတော့ တွေး လက်တိုလက်တောင်းက ရှိဖို့လိုတယ်လေ။ ဒီတော့

မမခင်အတွက် အဆင်ပြေအောင် ခိုင် အားလုံးစီစဉ်ပေးခဲ့ ခယ်။ အိမ်မှာ လိုအပ်တာမှန်သမျှကိုလည်း နေ့လယ်ကျ နိုင်နဲ့မမခင် သွားဝယ်ကြမယ်။ ဒီမှာလည်း အခက်အခဲမရှိ အောင်၊ ခိုင်လည်း ဟိုမှာ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်နေနိုင်အောင်ပေါ့

ဟာမီခိုင် ဘာတွေ ဘယ်လိုပဲပြောပြော မိမော်ကို ထားခဲ့ရတဲ့အဓိကရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ဂျူးနဲ့ ကြီးကြီးခင် တို့ မယုံလို့ဆိုတာ အဖြေက သိသိသာသာပေါ်နေပြီပဲ။ ဘဝည်းဥစ္စာပြည့်စုံစုလုံစွာနဲ့ အိမ်ထဲမှာ အကျယ်ချုပ်ထားခဲ့ ခယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့လေ။ ဟင်း! . . . ဇိမ်တောင်ကျ သေးတယ် အပျိုကြီးခက်ခက်ခိုင်ရေ . . . ကုသိုလ်လည်း ချ ဝမ်းလည်း ဝ။

ဒါပေမဲ့ အကြံအိုက်သွားတဲ့ ဂျူးအတွက် ခဏ အတွင်းမှာပဲ ကံကောင်းမှုတစ်ခု ပြန်ခနဲပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပါ တယ်။ ထွက်ပေါက်တစ်ခုလို့လည်း ဆိုနိုင်ပါတယ်။ အဲဒါက တော့ အိမ်ရှေ့မှာ ဘရူဂျီကားဟွန်းသံ ထွက်ပေါ်လာတာ ပဲဖြစ်ပါတယ်။ မိမော်က ခပ်မြန်မြန်သွားဖွင့်ပေးတဲ့အခါမှာ ဘိုယိုအပြစ်ကိုယ် သိနေတဲ့ ဘရူဂျီကလည်း ဧည့်ခန်းထဲ ဘို ခပ်သွက်သွက်ဝင်ရောက်လာပါတော့တယ်။

“ဂျွန့်”

“... ”

“အန်တီကြီး... အန်တီလေး... နေကောင်း”

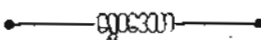
ရဲလား”

“... ”

“ကြည့်စမ်း... ဘရင်ကီ။ နင်က ဒီလိုလေသံနဲ့ နှုတ်ဆက်နိုင်တယ်ပေါ့လေ။ အေး... အေးလုံးနေကောင်း တယ်။ ဒါပေမဲ့ မကောင်းတဲ့ကိစ္စက မကောင်းဘူး။ ညနေ က ကိစ္စအတွက် နင့်ကို သိပ်စိတ်ဆိုးတယ် ဘရင်ကီ။ အခု အဲဒီကိစ္စအတွက် ငါ အပြစ်ပေးခံရပြီ။ ငါတင်မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကို အလိုလိုက်လို့ဆိုပြီး ကြီးကြီးခင်ပါ အပြစ်ပေးခံရပြီ”

“ဟယ်!... ငါ စိတ်မကောင်းလိုက်တာဟယ်။ အဲဒီကိစ္စအတွက် ငါ တောင်းပန်ဖို့လာခဲ့တာပါ။ အေးလုံးကို ဘယ်လိုမျက်နှာပြုရမုန်းတောင် မသိပါဘူး ဂျွန့်ရယ်။ မိုးရွာ တဲ့အချိန်ကတည်းက နင့်ဖုန်းရော အန်တီလေးဖုန်းရော တောက်လျှောက်ခေါ်နေခဲ့တာပါ။ ဘယ်လိုမှကို ခေါ်လို့မပေး ဘူး။ အခု မနက်လည်း ခေါ်ပါမသေးတယ်”

“တော်ကြစမ်း... အဲဒီကိစ္စကို လုံးဝမကြားချင်”

“... ”

တွေ့တွေ့ချင်း ရန်တွေ့ဖို့အားခဲထားတဲ့ ဂျွန့်နဲ့ တွေ့ တွေ့ချင်း တောင်းပန်ဖို့ အားခဲထားတဲ့ ဘရင်ကီတို့ရဲ့ ပွက် လောရိုက်မှုကို မာမိခိုင် သည်းမခံနိုင်ဘဲ ထအော်လိုက်ပုံက အားလုံးကို လန့်ဖျပ်ပြီး ငြိမ်ကျသွားစေခဲ့ပါတယ်။ ဟိန်း ထွက်သွားတဲ့အသံနဲ့အတူ မျက်နှာပါ ချက်ချင်းပြောင်းလဲ ဖန်တင်းသွားပြီး ထိုင်ရာက ပြုန်းခနဲ ထရပ်တယ်။

“ခိုင်”

“... ”

“သမီး... ဘရင်ကီ”

ဂျွန့်လည်း ဘာပြောရမုန်းမသိဖြစ်ဘူးသလို ကြီးကြီးခင်လည်း ဘယ်လိုထိန်းရမုန်းမသိဖြစ်သွားစဉ်မှာ ဘရင်ကီက မာမိခိုင်ရှေ့က ဖျတ်ခနဲရောက်သွားပြီး လက်အုပ် ချိရင်း သူ ပြောချင်တာတွေကို ဆက်ပြောပါတော့တယ်။

“တောင်းပန်ပါတယ် အန်တီလေးရယ်။ သမီး မှား တာပါ။ သမီးရဲ့အပြစ်ပါ။ သမီးအားလုံးကို တောင်းပန်ဖို့ လာ ခဲ့တာပါ။ တကယ်ဆို သမီးနဲ့ဂျွန့်က ဒီအိမ်မှာပဲ တွေ့လိုက် မယ်ဆိုရင် ဒီပြဿနာတွေဖြစ်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ အခုတော့

သမီးက အင်္ဂလန်ကပါလာတဲ့ boy friend တစ်ယောက်နဲ့
မိတ်ဆက်ပေးချင်တာနဲ့ Surprise ဖြစ်အောင်ဆိုပြီး ကော်ဖီ
ဆိုင်မှာချိန်းနှံမိတာပါ။ လာခါနီးကျမှ အဲဒီသူငယ်ချင်းက
လည်း ပေါ်မလာ၊ ဧည့်သည်ကမပြတ်၊ မုန်တိုင်းက ဝင်လာ
နဲ့ အစီအစဉ်တကျ မဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။

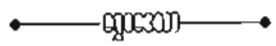
“တော်ပြီလို့ ပြောနေတယ်။ ငါ့ရှေ့ကဖယ်”

“အန်တီလေးရယ် . . . သမီးတောင်းပန်ပါတယ်။
အချိန်ကို မလေးစားလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ လာခါနီးမှ အခက်
အခဲက ဆိုဖြစ်ပြီး အိမ်က ပေးမလွှတ်တော့လို့ပါ”

“ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မတောင်းပန်နဲ့
ဘရင်နီ။ ချိန်းတဲ့အချိန် ရောက်မလာလို့ ပြဿနာဖြစ်ပြီဆို
ရင် အဲဒီပြဿနာရဲ့ နောက်ဆက်တွဲအကြောင်းတရားတွေ
ကို ငါ နားထောင်လေ့မရှိဘူး။ တောင်းပန်တဲ့လူက မျက်နှာ
ပြောင်တိုက်ပြီး တောင်းပန်ရုံပေမယ့် စောင့်ခဲ့ရတဲ့လူက
စိတ်ခံစားမှုတွေ အရမ်းနှစ်နာတယ်”

“ . . . ”

“ငါ မင်းကို ချစ်ပါတယ် ဘရင်နီ။ အချိန်မလေး
စားတာကိုတော့ အရမ်းမုန်းတယ်”

ကြည့်စမ်း . . . မာမိခိုင်ရဲ့ အချိန်တိကျမှု ရူးသွပ်
ပုံက သြချလောက်စရာ။ ဂျူးနဲ့မခြား ချစ်ချစ်ခင်ခင်ပေါင်း
လာတဲ့ ဘရင်နီကို သူစိမ်းဆန်ဆန် ရက်ရက်စက်စက် ပြော
ပြီး ရှောင်ထွက်သွားပါတော့တယ်။

“ဘရင်နီ . . . ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ပါနဲ့
သမီးရယ်။ သမီးအန်တီလေးရဲ့အကြောင်းကို သမီးလည်း
သိပြီးသားပဲ။ သူက အချိန်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြဿနာဖြစ်လာ
ပြီဆိုရင် ဘယ်သူပြောတာမှ လက်မခံဘူးဆိုတော့ သမီးက
ပဲ နားလည်ပေးလိုက်ပါနော်”

“နားလည်ပါတယ် အန်တီကြီးရယ်။ အန်တီလေး
က ချစ်စရာကောင်းပြီးသားပဲဟာ။ အခုပြောသွားတာက
လည်း သမီးကို မုန်းလို့မှ မဟုတ်တာ။ သမီးကသာ အပြစ်
ကျူးလွန်မိတာကို သမီးတောင်းပန်ပါတယ်နော်”

“အေးပါကွယ် . . . ဖြစ်ပြီးမှ ဘာတတ်နိုင်တော့
မှာလဲ။ နောက် ဒီလိုမဖြစ်အောင်သာ ဆင်ခြင်ပေါ့။ တကယ်
ဆို ဂျူးဂျူးကလည်း ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကို ရန်တွေ့ချင်ရင်
နောက်မှတွေ့ပေါ့။ ခုတော့ ရော့ရှင်ရောက်ချင်း ရန်တွေ့
လိုက်တော့ ပုပ္ဖုနွေးနွေးဒေါသဖြစ်ထားတဲ့ ခိုင်ကပါ စွပ်ကော့

www.burmeseclassic.com

ဆော့တာပေါ့ သမီးရယ်”

“ဟင်း၊ . . . ငါကလေး နင့်ကို အဲဒီကော်ဖီဆိုင်မှာ တာတည်းက ရန်တွေ့ချင်နေတာ။ ငါ့ကို မှန်တိုင်းမိအောင် လုပ်တဲ့အတွက် နင့်ကို အလျော်တောင်းချင်နေတာ”

“အို . . . ပေးမယ် စိတ်ချ။ နင် ဘာအလျော် လိုချင်လဲ ပြော။ ဒီကို ထွက်လာတာတည်းက နင် ကျေနပ် အောင် လုပ်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးသား”

“ကဲ . . . ကဲ . . . နှစ်ယောက်သား ပွတ်လော ရိုက်မနေနဲ့ဦး။ ဒီနေ့တော့ ပြောစရာရှိတာ မြန်မြန်ပြောပြီး ပြန်။ ခက်ခက်ခိုင်ခိုင် ဖိုးလေဝသက ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး။ ခရီးထွက်ဖို့ အစီအစဉ်ကလည်း ရှိသေးတော့ လုပ်စရာရှိ တာတွေ သူ့အချိန်နဲ့သူ မလုပ်ရင် ပြဿနာထပ်တက်သွား နိုင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်။ လာ . . . ငါ့အခန်းထဲ သွားပြော မယ်”

အဲဒီလိုနဲ့ ကြီးကြီးခင်ရဲ့ ဖျောင်းဖျူမှုကြောင့် ဂျူးတို့ နှစ်ယောက် အခန်းထဲ ခပ်သုတ်သုတ်ရောက်လာခဲ့ကြ ပါတယ်။

“ညနေကကိစ္စအတွက် ငါ တကယ်ပဲ တောင်းပန် ဝီတယ် ဂျူးရယ်။ ဟို . . . နင်နဲ့အန်တီကြီးကို အန်တီလေး တာ ဘယ်လိုအပြစ်တွေပေးလိုက်တာလဲ”

“အေး . . . နင် ကြားရင် အံ့ဩသွားမယ်။ ငါ့ရဲ့ မှီသမျှ အတွင်းပစ္စည်းပေါင်းစုံနဲ့ ဆက်သွယ်ရေးကိရိယာ ပေါင်းစုံကို သိမ်းလိုက်ပြီ။ အိမ်ဖုန်းလည်း ဖြုတ်တော့မယ်”

“ဒါများ . . . ဖုန်းတွေပေါ့လွန်းလို့”

“နားထောင်ဦး။ အဲဒါနဲ့ မပြီးသေးဘူး။ ကျောင်းကို လည်း လုံးဝဒေးတက်ခွင့် မပေးတော့ဘူးတဲ့။ အပြင်ထွက် ခွင့်လည်း နှစ်လပိတ်တယ်တဲ့”

“ဟင်”

“ပြီးတော့ အဲဒီနှစ်လလုံး ညနေ ငါးနာရီခွဲကနေ ခုနစ်နာရီထိ တရားထိုင်ရမယ်တဲ့”

“ဘုရားရေ!”

“ကြီးကြီးခင်ကိုလည်း hand phone သုံးခွင့်မပြု တော့ဘူး”

“ဟား . . . အန်တီလေးပေးတဲ့ ပြစ်ဒဏ်က နင့် တို့ လုံးဝအကျယ်ချုပ်ချလိုက်တာနဲ့ အတူတူပဲ။ ဒါဆိုရင်

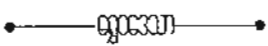
နှင့် ဘာဖြစ်ချင်လဲ။ ငါ ဘာကူညီရမလဲ ပြော။ နှင် အလျော်
တောင်းမယ့်ကိစ္စက ဒါနဲ့ ပတ်သက်နေလား”

“အိုခေ . . . လုံးဝပတ်သက်နေတယ်။ နှင် ငါ့ကို
မကူညီခင် ငါပြောတာကို နားထောင်။ ညနေက ကော်ဖီ
ဆိုင်လေးထဲမှာ နှင်ရောက်မလာလို့ ငါ ဒေါသတွေ အရမ်း
ထွက်ခဲ့ပေမယ့် ငါ့အတွက် ရင်ခုန်စရာကောင်းတဲ့ Plot
လေးတစ်ခုတော့ ရခဲ့တယ်ဟဲ့”

“အိုး၊ . . . ဒါဆို နှင် ငါ့ကို ကျေးဇူးတောင် ပြန်
တင်ရဦးမယ်။ အဆိုးထဲက အကောင်းပေါ့။ ဘယ်လို Plot
လဲ”

“ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ အဲဒီလိုခံစားမှုမျိုး ငါ့ဘဝမှာ
တစ်ခါမှ မရခဲ့ဖူးဘူး။ ငါ မာမီခိုင်အတွက် စိုးရိမ်စိတ် အရမ်း
ဖြစ်နေတဲ့အချိန်၊ ပြီးတော့ မှန်တိုင်းခိုနေရလို့ အရမ်းကြောက်
နေတဲ့အချိန်မှာ မထင်မှတ်ဘဲ ဖြစ်လာခဲ့တာ။ Romantic
လည်း အရမ်းဆန်တယ်”

ဆိုပြီး ဂျူးဟာ ညနေက ရိုမီယိုကိုနဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့
ပုံကို ဇာတ်လမ်းတစ်ခုလို မျက်စိထဲပေါ်လာအောင် ပြောပြ
လိုက်ပါတော့တယ်။

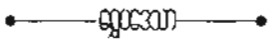
x x x x x
x x x x x
x x x x x

“ကြည့်စမ်း . . . အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်တာ
ဂျူးရယ်။ ဂျူးလီယက်ယိုယိုက ရိုမီယိုကိုနဲ့တွေ့ရတယ်လို့၊
အရမ်းထူးဆန်းတယ်။ နှင့်အစား ငါ ရင်တွေခုန်လိုက်တာ”

ဂျူး ပြောပြပြီးတဲ့အချိန်မှာတော့ ဘရကီက
တစ်ခပ်နဲ့ရယ်လိုက် ကျလီကျလီနဲ့ သဘောကျလိုက် ဖြစ်
နေပါတယ်။

“နှင့်ပြောစကားအရဆိုရင် သူ့က နှင့်အပေါ်ကို
စီးစီးပိုးပိုးနဲ့ လွမ်းမိုးနိုင်လွန်းအားကြီးတယ်။ ဘယ်လိုပြောရ
မလဲ။ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းလုပ်နိုင်တာမျိုးပေါ့ဟာ။ အသေးစိတ်
ဂရုစိုက်တတ်ပုံက ရမှ တွေ့တဲ့လူတွေ မဟုတ်သလိုပဲ။
ကေန္တ . . . သူ နှင့်ကို မြင်မြင်ချင်း ရေရေလည်လည် ကြွ
သွားပုံရတယ်”

“အင်း . . . ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့
သူပုံစံက ငါ့အပေါ်မှာ နွေးနွေးထွေးထွေးနဲ့ နှစ်နှစ်ကာကာ
ရှိလွန်းတယ်။ အဲဒီခံစားမှုပုံစံကို ငါမပြောပြတတ်ဘူး”

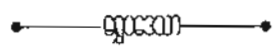
ဘရဂီ၊ သူ ငါ့အပေါ် ရက်ချင်းကြောသွားတာတော့ အသေ
အချာပြောနိုင်တယ်။ ပြီးတော့ သူက ပြောသေးတယ်။ သူ
ဘဝမှာ ဒီလိုအလုပ်မျိုး တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးဘူးတဲ့။ တကယ်
ကူညီချင်တဲ့ဆန္ဒရှိရင်တောင် သူတပည့်တွေကို ခိုင်းလို့ရ
တယ်တဲ့။ ငါ့ကိုမို့လို့တဲ့”

“ဒါဆို . . . နင့်ရဲ့ခံစားမှုကရော”

“ငါ မလိမ်ချင်ဘူး၊ ငြင်းလည်း မငြင်းချင်ဘူး။ ငါ့ရဲ့
ခံစားမှုက သူ့ဖြစ်ခဲ့တဲ့ခံစားမှုနဲ့ ထပ်တူထပ်မျှပဲလို့ ပြောနိုင်
တယ်။ ပြန်ခါနီး သူ့နာမည်ကို သိလိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ ပို
သေချာသွားခဲ့တာ။ သူ့လည်း ငါ့နာမည်ကို သိလိုက်တဲ့
အချိန်မှာ သူ့ရဲ့ခံစားမှုက အတိုင်းထက်လွန်သွားတာ ငါ ဇမ်း
စားနိုင်ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ပြောခဲ့တဲ့စကားတစ်ခွန်းက
ငါ့နားထဲမှာ စွဲနေတယ် ဘရဂီ။ အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့ ခု
ဘာမှမဆိုင်ပေမယ့် နောက် ဆိုင်ချင်ဆိုင်လာမှာပဲတဲ့”

“ . . . ”

“ဒါဆို နင် သဘောပေါက်မှာပါ။ အဲဒီခံစားမှုက
ငါ့ရင်ဘတ်ထဲမှာ စူးနေတော့ ပထမဆုံးအနေနဲ့ သူ့ကျေးဇူး
ကို ပြန်ဆပ်မှဖြစ်လိမ့်မယ်။ ငါကလည်း အိမ်အခြေအနေ

ကြောင့် ကျွန်မဘက်က စပြီး ဆက်သွယ်ပါ့မယ်လို့ တတ်
ပေးလိုက်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု အပြစ်ပေးခံရပြီဆိုတော့”

“အိုခေ . . . အိုခေ . . . ပေါက်ပြီ။ နင် ဘာကို
လိုချင်တယ်ဆိုတာ ငါ နားလည်လိုက်ပြီ။ ဒီတော့ နင် စိတ်
အေးအေးသော ထားတော့ ဂျူး။ အဲဒီကိစ္စအားလုံးပြေလည်
သွားအောင် ငါ တာဝန်ယူမယ်”

“ဘယ်လိုနည်းနဲ့လဲ”

“ငါ့မှာနည်းပေါင်းစုံရှိပါတယ်။ လွယ်လွယ်လေးပါ”

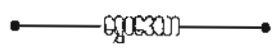
“နင် တကယ်ပြောတာနော်”

“တကယ် . . . လုံးဝကတိပေးတယ်”

“အိုခေ . . . နင် အဲဒီလိုကူညီလိုက်တာဟာ
ညနေက ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ပြဿနာကို အလျှင်ပြန်ပေးလိုက်တာ
နဲ့ အတူတူပါပဲ”

“ဟင်း! . . . စကားက တတ်ပါ”

ဘရဂီက ယျက်စောင်းပစ်ပြီးပြောလိုက်တာမို့ နှစ်
ယောက်သား လက်ဝါးချင်းရိုက်ပြီး ရယ်လိုက်မိကြပါတယ်။
နောက်ဆုံးတော့လည်း ဘရဂီကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ပြဿနာ
တွေ၊ အခက်အခဲတွေအားလုံးဟာ ဘရဂီကြောင့်ပဲ ပြန်

လည် အဆင်ပြေသွားခဲ့ရပါတယ်။

မာနီဇိုင် ဂျူးကို ပြင်ဆင်ခိုင်းထားတာက တရားထိုင်ဖို့အတွက် စိတ်ဓာတ်နဲ့ အဝတ်အစား၊ ဂျူး အမှန်တကယ် ပြင်ဆင်နေမိတာက ရင်ခုန်သံပြန်ခဲ့တဲ့ ရိုပီယိုနဲ့ ဂျူးလီယက်ရဲ့နှလုံးသား။

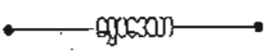
ရိုပီယိုဟာ ဘာပဲလုပ်လုပ် စားစား သွားသွား နားနားနေနေ အာရုံထဲမှာ ဂျူးလီယက်ပျိုလျှီဟာ လွှမ်းမိုးနေခဲ့ပါတယ်။ ကော်ဖီဆိုင်လေးထဲမှာရော၊ ပန်းချီပြခန်းထဲမှာရော၊ သူ့ရဲ့ရှုံးခန်းထဲမှာရော သူမနဲ့တွေ့ဆုံခဲ့ပုံကို ပြန်လည် ခုံဖော်တွေ့ရင်း စောင့်မျှော်နေပေမယ့်လည်း တစ်နေ့သာ ဘုန်းသွားခဲ့တယ် သူမဘက်က ဆက်သွယ်မလာခဲ့ပါဘူး။ ညရောက်တော့လည်း အိပ်ရာထဲမှာ သူမကို ခင်ခုန်ကြည့်နှုတ်နဲ့ နွေးနွေးထွေးထွေး ပို့ဆောင်ပေးခဲ့ပုံ

လေးကို ပြန်တွေ့ရင်း စောင့်မျှော်နေခဲ့မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ လည်း အရက်ထက်ချိန်သာရောက်သွားခဲ့တယ်။ သူမ ဘက်က လုံးဝဆက်သွယ်မလာခဲ့ပါဘူး။ နောက်နေ့မနက် မှာတော့ သူ အလုပ်သွားဖို့ ကားပေါ်မတက်ခင်မှာ . . .

“မိုးနတ်မင်းသမီးလေးစေရ . . . ဒီနေ့မှ မင်း ဆက် သွယ်မလာခဲ့ရင် ဒီည မင်းအိမ်ရှေ့ကို ကိုယ်အရောက်လာခဲ့ တော့မယ်”

လို့ တစ်ယောက်တည်း ခပ်တိုးတိုး ဆုံးဖြတ်ချက် ရှုလိုက်ပြီး ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူငယ်ချင်း မန်နေဂျာအောင်အောင်ဆီက ဖုန်းဝင်လာခဲ့တယ်။

- “ပြော . . . အောင်အောင်”
- “သူငယ်ချင်း . . . မင်း ထွက်လာပြီလား”
- “လာနေပြီ . . . ဘာထူးလို့လဲ”
- “ဒီမှာ မင်းနဲ့တွေ့ချင်လို့တဲ့ ကောင်မလေးတစ် ယောက် ရောက်နေတယ်။ မင်းနဲ့ပတ်သက်တာတွေထဲတ တော့ မဟုတ်ဘူး”
- “နာမည်မေးလိုက်သေးလား”
- “သူက အထူးစဉ်းစဉ်းလို့ပဲ ပြောပေးပါဆိုတာ

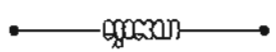
နဲ့ မင်း ထိုင်နေကျရိုင်းမှာ ဧည့်ခံထားတယ်။ အဲဒါ မင်းတွေ့ ပေးနိုင်မလား”

“အိုခေ . . . ငါ အခုတန်းလာခဲ့မယ်။ ကောင်း ကောင်း ဧည့်ခံထားလိုက်ပါ”

အထူးစဉ်းစဉ်းသည်ဆိုတာနဲ့ ရင်ထဲမှာ သိချင်စိတ် တွေ အထူးပြင်းထန်သွားပြီး ကော်ဖီဆိုင်လေးဆီ အမြန် ရောက်အောင်မောင်းလာခဲ့မိပါတယ်။ ဆိုင်ထဲ ဝင်လိုက် တော့ အောင်အောင်က အဝေးကနေ ကိုယ်ဟန်အနေ အထားပြပြီး စောင့်ကြိုနေသလို သူထိုင်နေကျရိုင်းမှာတော့ ခေတ်ဆန်ဆန် ဖက်ရှင်ကျကျ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ထိုင်စောင့်နေတာကို တွေ့လိုက်ရပါတော့တယ်။ စားပွဲဆီ သူ တန်းဝင်လိုက်တော့ အဲဒီကောင်မလေးက ယဉ်ကျေးမှု နဲ့ မတ်တတ်ရပ်ပြီး အသိအမှတ်ပြုပါတယ်။

“ရပါတယ် . . . ထိုင်ပါ။ ကိုယ့်နာမည် ရိုမီယို တိုကိုပါ”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ ကျွန်မနာမည် ဘရက်ပါ။ အထူးစဉ်းစဉ်းဆိုလို့ အံ့ဩသွားလိမ့်မယ် ထင် ငါတယ်။ ကျွန်မက ဂျူးလိယက်ပျိုပျိုရဲ့ သူငယ်ချင်းပါ”

www.burmeseclassic.com

“ဗျာ၊ . . . ဂျူးလီယက်ပျိုပျိုရဲ့ သူငယ်ချင်း”

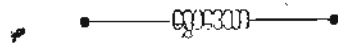
သူ့မျက်လုံးလေးတွေ လင်းလက်ပြီး အတိုင်းထက် အလွန် အံ့ဩသွားခဲ့ပါတယ်။ သူ့ပုံစံကို သူမက ကြည့်ပြီး တရင်းတနီး ရယ်တာမို့ သူမပါ ရှက်ရယ်ကလေးရယ်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်လိုက်ကြပါတယ်။

“တွေ့ရတာ အရမ်းဝမ်းသာတာပဲ ဘရင်နီ။ ဒီလို ရောက်လာပေးတဲ့အတွက်လည်း ကျေးဇူးအများကြီး တင် တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရင်းရင်းနှီးနှီးပဲ ပြောကြာရအောင်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်က ဂျူးလီယက်ပျိုပျိုနဲ့ အဆက် အသွယ်ရချင်နေတာပါ။ မနေ့က တစ်နေ့လုံးရော တစ်ည လုံးရော သူ ဆက်သွယ်လာမလားလို့ မျှော်နေမိတယ်။ ဒီနေ့မှ လုံးဝဆက်သွယ်မလာဘူးဆိုရင် ကျွန်တော် သူ့အိမ် ရှေ့ကို သွားကြည့်ဖို့ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်။ ခုလို ဘရင်နီ ရောက်လာတော့ အိုစေသွားတာပေါ့”

“ . . . ”

“ဒါနဲ့ . . . ဘရင်နီတို့က သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ တွေ့ဆုံပုံကို သိပြီးရောပေါ့”

“ဂျူး ပြောပြလို့ အားလုံးသိပြီးပါပြီ။ သူ မုန်တိုင်း

ပီတိုတိစ္ဆာ ကျွန်မကြောင့်ပါ။ ကျွန်မဘက်က ချိန်းထားပြီး ရောက်မလာနိုင်ခဲ့လို့ ဖြစ်ရတာပါ။ သူက အချိန်ကို အရမ်း တန်ဖိုးထားတဲ့အဒေါ်အပျိုကြီးနဲ့နေရတာဆိုတော့ အဲဒီကိစ္စ နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ အပြစ်ပေးခံနေရပြီ ကိုရိုမီ”

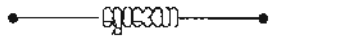
“ဟာ၊ . . . တကယ်ပဲ အပြစ်ပေးခံနေရပြီလား။

စိတ်မကောင်းလိုက်တာဗျာ။ သူ ကျွန်တော့်ကိုတော့ ပြော သွားသေးတယ်။ ချိန်းတဲ့အချိန်ကို ကတိပျက်ခဲ့ရင် ပြစ်ဒဏ် ပေးတာတွေကို ခံရတယ်တဲ့။ ဘယ်လိုပြစ်ဒဏ်တွေများ ခံ နေရတာလဲ ဘရင်နီရယ်”

သူ ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်စိတ်တွေ အရမ်းပြင်းထန်သွား ဖိတယ်။ ဘယ်လောက်ထိပြင်းထန်သွားသလဲဆိုရင် အဲဒီ ပြစ်ဒဏ်တွေကို သူမအစား သူသာ ခံပေးလိုက်ချင်တဲ့ အထိပါ။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ကိုရိုမီ။ စိတ်မကောင်းလည်း မဖြစ်ပါ

နဲ့။ သူ့အဒေါ်ပေးတဲ့အပြစ်တွေက နာကျင်ပင်ပန်းပြီး အကျိုး သုတ်စေတဲ့ ပြစ်ဒဏ်မျိုးတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ကို အပြစ် ပေးတိုင်း ဘဝအတွက်အကျိုးရှိနေမယ့် ပြစ်ဒဏ်တွေကိုပဲ ပေးတတ်တာပါ။ တိုတိုပြောရရင် အကျယ်ချုပ် နှစ်လ၊ ချ

လိုက်တဲ့သဘောပါပဲ”

“ဗျာ! အကျယ်ချုပ် နှစ်လ။ အထူးအဆန်းပဲ။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အဲဒါမျိုး တစ်ခါမှ မကြုံဖူးဘူး”

“အခု ကြုံဖူးပြီမလား။ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းကို စိတ်ဝင်စားရင် ဒီထက်ထူးဆန်းတာတွေ ကြုံရဦးမှာပါ။ အဲဒီအကျယ်ချုပ် နှစ်လက ရိုးရိုးမဟုတ်ဘူး။ ရှိသမျှ စိန်တွေ၊ ရွှေတွေစရာ၊ ဆက်သွယ်ရေးကိရိယာပေါင်းစုံစရာ သိမ်းလိုက်တဲ့အပြင် နောက်ဆုံးနှစ်ကို ဒေးပါတက်ခွင့်မပေးတော့ဘူး။ ဒါတင်မကသေးဘူး။ အဲဒီနှစ်လလုံး ညနေတိုင်း တရားထိုင်ရမယ်တဲ့”

“ဟာ၊ . . . အံ့ဩစရာပဲဗျာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီပြစ်ဒဏ်တွေက သူ့အတွက် ဘယ်လောက်ပဲအကျိုးရှိရှိ သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ ပင်ပန်းခက်ခဲမှုတွေရှိမှာပဲ ဘရကီရယ်။ ဒီကိစ္စ ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ပေးရင် ကောင်းမလဲ။ သူ ကျွန်တော့်ကို မဆက်သွယ်တာလည်း ဒါတွေကြောင့် ထင်တယ်”

“စိတ်မပူပါနဲ့ ကိုရိုမီ။ ရှင် ဘာမှလုပ်စရာမလိုပါဘူး။ ကျွန်မသာ လုပ်ရမှာပါ။ ကျွန်မမှာသာ တာဝန်ရှိတာ

ပါ။ ညနေကကိစ္စက ကျွန်မကြောင့်ဖြစ်ခဲ့တာမို့လို့ ဂျူးအတွက် ဘာမဆိုကူညီပေးဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ။ အဲဒီအတွက် ကျွန်မ ခုလိုရောက်လာခဲ့တာပါ”

“အိုခေ . . . အိုခေ . . . ကျွန်တော် နားလည်ပြီ ဘရကီ။ ဘရကီဖြစ်စေချင်တဲ့သဘောထားကို ကျွန်တော် သိပြီ။ ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ။ ကျွန်တော် အရမ်းမျှော်လင့်နေတဲ့အချိန်မှာ ခုလိုရောက်လာခဲ့တာ။ ဘရကီသာ မကူညီရင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ဆက်သွယ်မှုက တော်တော် ခက်ခဲလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“အခု လွယ်သွားပြီပဲလေ။ ကျွန်မ ဒီကအပြန် ဂျူးဆီဇုန်းတစ်လုံးဝင်ပေးခဲ့မယ်။ သူ့ဘက်က ဆက်သွယ်ကာကိုပဲ ဖောင့်ပါ။ သူ အဆင်ပြေတဲ့အချိန် ရှင့်ဆီဆီပါလိမ့်မယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ။ ဘရကီကို ကျေးဇူးတင်ပြီးရင် တင်ရမလိုဖြစ်နေပြီ။ သူ့ဆီရောက်ရင် ပြောပေးပါ။ ဆက်သွယ်မှာကို အချိန်တိုင်း စောင့်မျှော်နေပါတယ်လို့”

“ရှင်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ တွေ့ဆုံမှုက Romantic အရမ်းဆန်တာပဲနော်။ ဂျူးအပေါ်ကိုလည်း တော်တော်စိတ်ဝင်စားပုံရတယ်။ ဒီလိုနာမည်နှစ်ခုလာဆုံတာလည်း အရမ်း

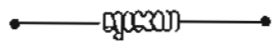
www.burmeseclassic.com

အုံ့ဩစရာကောင်းတယ်။ ကျွန်မဘဝမှာ ပထမဆုံး တွေ့ရတဲ့ ထူးဆန်းမှုတစ်ခုပဲ”

“ဟုတ်တယ်ဗျ။ အရမ်းအုံ့ဩစရာကောင်းတယ်။ အမှန်တိုင်းပြောရရင် ဘယ်ဘဝရဲ့ ရေစက်ကြောင့်လဲ မသိဘူး။ ကျွန်တော် သူ့ကို မြင်မြင်ချင်း စိတ်ဝင်စားမိတာပါ။ နာမည်နှစ်ခုတိုက်ဆိုင်လို့မဟုတ်ဘူး။ Love at First sight လို့ ဆိုရမှာပေါ့။ သူ့အိမ်ကိုလိုက်ဖို့ရတဲ့အချိန်လေးမှာပဲ ကျွန်တော်ရဲ့ရင်ခုန်သံအစစ်အမှန်တွေကို သိလိုက်ရတယ်။ ပြန်ခါနီးကျမှ နာမည်သလိုက်ရတော့ ပို heart ထိသွားတာပေါ့ဗျာ။”

“ . . . ”

“ဟို . . . ကျွန်တော် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောလိုက်မယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့တဲ့ အနေအထားကို ဘရက်လည်း ရိပ်မိမှာပါ။ ကျွန်တော် ဂျူးလီယက်ပျိုပျိုကို ချစ်တယ်။ ခဏလေးတွေခွဲရပေမယ့် သူ့အပေါ်ချစ်တဲ့အချစ်ကတော့ နှိုင်းဆဲလို့မရပါဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်တော် သူ့ရဲ့ biography လေး သိချင်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့မှာ . . . ”

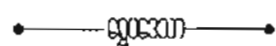

“ဒီလောက်ကတော့ ကျွန်မလည်း နှပ်ပါတယ်ကိုရိုမိ။ ဂျူးတို့မိသားစုက ပျော်ရွှင်အေးချမ်းသာယာတဲ့ မိသားစုလေးပါ။ ဂျူးရဲ့မိဘအရင်းက မန္တလေးမှာနေပါတယ်။ ဂျူးကိုတော့ အဒေါ်နှစ်ယောက်က မွေးစားထားတာပေါ့။ ကျွန်မသူငယ်ချင်းမို့လို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ဂျူးက ခေတ်လူငယ်ဆိုပေမယ့် အငြိမ်ဖယားဘက်မှာပဲ ရှိပါတယ်။ ရိုးသားတယ်။ သဘောထားဖြူစင်ပြီး ချစ်စရာကောင်းတယ်”

“ . . . ”

“ကျောင်းကတော့ ရိုးရိုးမေဂျာပါပဲ။ Physics ပေါ့။ မကြာခင်မှာ Final တက်ရမှာပါ။ Boyfriend တွေ ဘာတွေကတော့ ဘယ်လိုပြောရမလဲ ကိုရိုမိလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိမှာပါ။ ရှင့်အသက်အရွယ်၊ ရှင့်ရုပ်ရည်၊ ရှင့်အဆင့်အတန်းနဲ့ ဒါမျိုးပတ်သက်မှုတွေ မရှိဘဲ မနေပါဘူး။ ဂျူးလည်း အဲဒီလိုပဲပေါ့။ သူ့ကို Propose လုပ်ထားတာတွေ ရှိတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မတုံ့ပြန်ရသေးဘူး။ ဒီတော့ ရှင့်ဘက်ကလည်း ကြိုးစားလို့ရပါတယ်”

“ကျေးဇူးပဲဗျာ။ ဒီလောက်ဆို ရပြီ။ ကျွန်တော် အရမ်းကျေနပ်တယ်။ နားလည်ပေးလို့ရတယ်။ ဘရက်

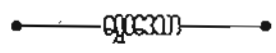
ပြောသလိုပါပဲ။ ကျွန်တော် မငြင်းပါဘူး။ ထားခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရင်ဘတ်ထဲမှာ အမြစ်တွယ်သွားမိတာကတော့ ဂျူးလီယက်ပျိုပျိုကို တွေ့လိုက်ရတဲ့အချိန်ကျမှပါ။ ဒီတော့ ဘရင်က ကျွန်တော် ပြောတဲ့စကားတွေနဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ခံစားမှုအစစ်အမှန်တွေကို သူ သိအောင် ကြံ့ပြောထားပေးပါ။ ဒါမှ ကျွန်တော် ကြိုးစားရတာ လွယ်မှာ။ intro တွေ ဝင်ရင်လည်း ကြာမနေတော့ဘူးပေါ့ဗျာ”

“စိတ်ချပါ ကိုရိုမီ။ ကျွန်မ အားလုံးပြောပြလိုက်ပါမယ်။ တကယ်တော့ ဒီကိစ္စက ရှင်တို့နှစ်ယောက်ကို ဖုန်းနဲ့ ချိတ်ပေးလိုက်လို့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းအပေါ် တာဝန်ကျေချင်သလို၊ သူ အပြစ်ပေးခံရတဲ့အတွက်လည်း နှစ်သိမ့်ပေးရာရောက်အောင်လို့ ကိုယ်တိုင်ပဲ ထလာခဲ့ရတာပါ”

“အင်း . . . ဘရင်က သူငယ်ချင်းကောင်းပီသတာပဲ။ အားကိုးပါတယ်ဗျာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုရိုမီ။ ဒါဆို ကျွန်မ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်”

“အိုခေ . . . အားလုံးအဆင်ပြေဖို့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်နေပါမယ်”

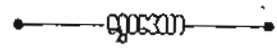

ရိုမီဟာ ဘရင်ကကျောခိုင်းသွားချိန်မှာပဲ ပျော်လွန်းလို့ ခုန်ပေါက်ပစ်ချင်တဲ့စိတ်ကို မနည်းကြိုးစားထိန်းလိုက်ရမိတယ်။ သူ အရမ်းမျှော်လင့်နေတဲ့အချိန်မှာ ဘရင်က ရောက်လာတာဟာ သူ့အတွက် ထင်ထားတာထက်တောင် ပိုအဆင်ပြေသွားတာမို့ ဘရင်ကို “မြားနတ်မောင်” လို့ တောင် တင်စားလိုက်ချင်ရဲ့။

အဲဒီအချိန်ကစလို့ သူ လုံးဝ ဖင်ဂနာမငြိမ်တော့ ဆဲ ကော်ဖီဆိုင်ထဲမှာ ကြာကြာမနေစဖူး ဟိုလျှောက် ဒီလျှောက်နဲ့ အချိန်ဖြုန်းလိုက်၊ ပန်းချီပြခန်းထဲလျှောက်ကြည့်လိုက်၊ ရုံးခန်းထဲ ဝင်လိုက် ထွက်လိုက်နဲ့ ဂျူးလီယက်ပျိုပျို ခွဲခွဲနဲ့ကို မျှော်နေမိပါတယ်။ အဲဒီလို တစ်မနက်လုံး မျှော်ဆော်ဖောနဲ့ မောနေချိန်၊ နေ့လယ် ဆယ်နှစ်နာရီ သူ အိမ်တို့ မပြန်ခင်လေးမှာကပ်ပြီး ringtone သံအသစ်နဲ့ ဖုန်းဝင်လာပါတော့တယ်။ သူ အရမ်းဝမ်းသာသွားပြီး ရင်ခုန်လိုက်တာမှတော့ အတူ ကြည်ကြည်နူးနူးလေး နားထောင်လိုက်မိတယ်။

“ဟယ်လို . . . ပြောပါ။ ရိုမီယိုကိုကိုပါ”

“ဟုတ် . . . ကျွန်မ ဂျူးလီယက်ပျိုပျိုပါ။ မင်္ဂလာ

ပါ သူဌေး”

“ဂျူးလီယက်ပျိုပျို . . . ခုလို ဆက်သွယ်လာတာ ကျေးဇူးတင်တယ်ကွာ။ ကိုယ် မင်းအသံလေးကို ကြားနေချင်တာ။ မင်းဖုန်းကို အချိန်တိုင်းပဲ မျှော်နေမိတယ်။ ဒီနေ့မနက် ဘရုကီလာတွေ့မှပဲ စိတ်အေးသွားတာ။ မင်းရဲ့အခြေအနေကိုလည်း နားလည်လိုက်တယ်လေ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ လောလောဆယ် ကျွန်မရဲ့အခြေအနေက အဲဒီလိုဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ အဲဒီနေ့ကကိစ္စအတွက် ကျေးဇူးအရမ်းတင်နေပါတယ် သူဌေး။ အခေါ်တစ်ယောက်ကိုလည်း ပြောပြထားလို့ အဲဒီအခေါ်ကလည်း ကျေးဇူးတင်နေပါတယ်”

“ရပါတယ်ကွာ။ အဲဒါက အရေးမကြီးပါဘူး။ ကိုယ်ပြောခဲ့ပြီးပြီပဲ။ အရေးကြီးတာက အခု မင်း အိမ်မှာနေရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား။ ဘာလိုအပ်လဲ။ ကိုယ် တစ်ခုခုကူညီပေးချင်တယ်။ ဘရုကီက အားလုံးပြောပြတော့ မင်းအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိတယ်”

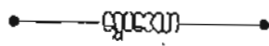
“စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့။ ကျွန်မနေရတာ အဆင်ပြေပါတယ်။ ကျွန်မအခေါ်က ကျွန်မကို အပြစ်ပေးရင်

ကုသိုလ်လည်းရ ဝမ်းလည်းဝပြီး ပညာလည်းတတ်စေတဲ့ အပြစ်မျိုးတွေပဲ ပေးတတ်တာပါ။ စိတ်ကျဉ်းကျပ်မိတာ တစ်ခုကတော့ အပြင်နှစ်လတိတိမထွက်ရတာတစ်ခုပါပဲ”

“အဲဒါကတော့ ကိုယ်ချင်းစာပါတယ် ဂျူးလီယက်ပျိုပျို။ ကိုယ်လည်း အိမ်မှာ အိပ်တဲ့အချိန်ကလွဲရင် ကြာကြာနေတတ်တဲ့အကျင့်မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကိစ္စအတွက် ဘာမှမပူနဲ့။ မင်း စိတ်ကျဉ်းကပ်မှုမဖြစ်အောင် ကိုယ် အဝေးကနေ တာဝန်ယူပေးပါမယ်။ မင်းရဲ့ Best Friend ဘရုကီလည်း ရှိနေတာပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ကတော့ မင်း စိတ်ကျဉ်းကျပ်မှုဖြစ်လို့ စိတ်ပကောင်းဖြစ်ရပေမယ့် တစ်ဖက်က တွေးကြည့်မယ်ဆိုရင်တော့ အရမ်းဝမ်းသာမိတယ်။ ညနေက ဝင်လာတဲ့ မုန်တိုင်းကိုလည်း ကျေးဇူးတင်မိတယ်။ ကော်ဖီဆိုင်ကို ဘရုကီမရောက်လာတာလည်း ကျေးဇူးတင်မိတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လောကကြီးထဲမှာ ကိုယ် မသိဘဲရှိနေတဲ့ ဂျူးလီယက်ပျိုပျိုဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ တွေ့လိုက်ရလို့”

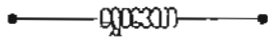

ဒီတစ်ခါတော့ သူမဘက်က ငြိမ်ကျသွားခဲ့တယ်။ သူလည်း ကြည့်ကြည့်နူးနူးလေးနဲ့ ပြုံးနေမိတယ်။ ဒီအချိန်မှာ သူမရဲ့ခံစားမှု ဘယ်လိုရှိနေမလဲ။ သေချာတာကတော့ သူမဟာ သူ့ရဲ့ခံစားမှုကို လိုက်မမီအောင် သူ့နဲ့ထပ်တူနီးပါးလောက် ရင်ခုန်ကြည့်နူးနေလိမ့်မယ်ဆိုတာ ဘရင်ကိုပြောစကားအရ သူ အပိုင်တွက်နိုင်လိုက်တာပါ။

“ဂျူးလီယက်ပျိုပျို . . . မင်း ဘာမှပြန်မပြောလည်း ရပါတယ်။ ခုလို နားထောင်ပေးတာပဲ ကျေးဇူးတင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်မေးချင်တာလေးတွေတော့ ရှိတယ်။ အဲဒါလေးတော့ ပြန်ပြောပေးပါကွာ။ ကိုယ် မင်းရဲ့မိသားစု အခြေအနေရော၊ မင်းရဲ့ biography ရော ဘရင်ကိုဆီကနေ မင်းပြောပြစရာမလိုအောင် သိပြီးသွားပါပြီ”

“ . . . ”

“ပြီးတော့ ကိုယ့်ရဲ့ခံစားမှုအစစ်အမှန်တွေရော၊ ကိုယ် ပြောချင်တာတွေကိုရော ဘရင်ကို ကြိုပြောခိုင်းမိတယ်။ ဘရင်ကိုပြောလို့ မင်း သိပြီးပြီလို့လည်း ကိုယ် ယုံကြည်တယ်။ အဲဒါတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်း တစ်ခုခုလောက် ပြောကြည့်ပါလား”

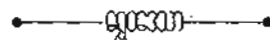
“အရမ်းအံ့ဩမိတာ တစ်ခုပါပဲ”

“မယုံဘူး။ မင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ညာနေတာ တစ်ခုတော့ ရှိမှာပါ”

“ . . . ”

“အိုခေ . . . ကောင်းပြီလေ။ ကိုယ် ကောင်းတဲ့ သက်ကပဲ တွေးပြီး နားလည်လိုက်ပါ့မယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ခံစားမှု အစစ်အမှန်ကတော့ ဘရင်ကိုပြောပြတာထက် အများကြီး ခိုတယ်လို့ မင်း မှတ်လိုက်ပါ။ ဒါနဲ့ ကိုယ်သိချင်တာတစ်ခု ခို့သေးတယ် မိန်းကလေး။ မင်းနဲ့ နောက်ထပ်ဘယ်တော့ တွေ့ခွင့်ရမလဲဆိုတာလေ”

“အခု ကျွန်မ ဖုန်းဆက်လိုက်တာ အဲဒီကိစ္စပါပဲ ဆိုဌေး။ သူဌေးရဲ့ကျေးဇူးကို ဆပ်ချင်လို့ ကျွန်မ အစီအစဉ် တစ်ခုလုပ်ထားပါတယ်။ အိမ်ကို နွေးနွေးထွေးထွေးနဲ့ လိုက်ဖို့ပေးတဲ့ သူဌေးကို ကျေးဇူးပြန်ဆပ်တယ်လို့ ပြောရတာ လည်း ရိုင်းပျာကျလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျေးဇူးပြန်ဆပ်တာလို့ သဘောမထားပါနဲ့။ မိတ်ဖြစ် ဆွေဖြစ်လို့ပဲ သဘောထားပါ။ ကျွန်မတို့ မိတ်ဆုံစားပွဲလေးလုပ် ချင်ပါတယ်”

“ဟာ . . . တကယ်၊ . . . မင်း တကယ်ပြော တာလား”

“တကယ်ပါ . . . အဒေါ်တစ်ယောက်ကိုလည်း ပြောပြထားပါတယ်။”

ကျွန်မကို အပြစ်ပေးတဲ့အခေါ်ကတော့ မန္တလေး ကို အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ထွက်သွားပါတယ်။ မနက်ဖြန်ညနေ ခြံ ထဲမှာပဲ ဒင်နာလုပ်ဖို့ စီစဉ်လိုက်တယ်။ အဲဒါ သူဌေး ခြောက်နာရီလောက် လာခဲ့ပေးပါ”

“လာရမှာပေါ့။ ကိုယ်က အဲဒီအခွင့်အရေးရချင်နေ တာပဲ။ မင်း ပြောတာ မှန်တယ်။ ကျေးဇူးပြန်ဆပ်တာဆိုရင် ကိုယ် လုံးဝလက်မခံဘူး။ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်အနေနဲ့ မိတ်ဆုံ စားပွဲလုပ်တာဆိုရင် အရမ်းကျေနပ်တယ်။ ဒါနဲ့ မင်း ဘာဖြစ် လို့ ကိုယ့်ကို သူဌေး . . . သူဌေးလို့ ခေါ်နေတာလဲ။ ကိုယ့်အ ရွယ်က သူဌေးအခေါ်ခံရလောက်အောင်ပဲ ပါဝါ တွေ အရမ်းကြီးနေလို့လား”

“အသက်ငယ်ပေမယ့် ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးလုပ်ငန်း ရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်နေတာမို့လို့ ယဉ်ကျေးမှုအရ လေး လေးစားစားခေါ်တဲ့ သဘောပါ”

“အဲဒီယဉ်ကျေးမှုဆိုတာကိုတော့ သဘောကျပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းအနေနဲ့ ကိုယ့်ကို တစ်ခုခုခေါ်သင့်တယ်။ တိုက်ကတော့ ဒီနေ့ကစပြီး မင်းကို ဂျူးလီယက်လို့ပဲ ခေါ် တော့မယ်။ တစ်ခါတလေတော့လည်း ဘရက်ခေါ်သလို ဂျူးပေါ့။ ဘယ်လိုလဲ”

“ရပါတယ်။ ကျွန်မလည်း နောက်တော့ အဆင် ချသလိုကြည့်ခေါ်ပါ့မယ်”

“အိုခေ . . . ကျေနပ်တယ်။ မနက်ဖြန်ညနေ ခြောက်နာရီအရောက် လာခဲ့မယ်နော်”

“ဟုတ် . . . ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မျှော်နေပါ့မယ်”

ရိုမီယို ပျော်ရွှင်မှုကို ဘယ်လိုမှ ထိန်းထားလို့ မရ တော့ပါဘူး။ ဖုန်းပြောပြီးချိန်မှာပဲ မန်နေဂျာအောင်အောင်နဲ့ ဖန်ထမ်းတွေကို နှုတ်ဆက်မနေတော့ဘဲ ကားဆီ ခပ်သွက် သွက်လှမ်းလာပြီး သီချင်းကလေး တအေးအေးနဲ့ မောင်း ထွက်ခဲ့ပါတော့တယ်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့လည်း လေ တလေး တရွက်ရွက်နဲ့ပေါ့။ ဧည့်ခန်းထဲဝင်လိုက်စဉ်မှာတော့ အတ်ဒီနဲ့ ရွယ်တူဧည့်သည်တစ်ယောက် စကားလက်ဆုံကျ နေတာကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။

“ဟော . . . သား ပြန်လာပြီ”

“ဒက်ဒီ ဧည့်သည်ရောက်နေတာလား”

“အေးကွ။ တစ်ခါတည်း ပိတ်ဆက်ပေးမယ်။ ဒါ ဒက်ဒီရဲ့ငယ်သူငယ်ချင်းကိုလတ်တဲ့။ သားကို ငယ်ငယ်က ထိန်းပေးဖူးတယ်။ သားကတော့ ဘယ်မှတ်မိမှာလဲ။ အဆက် အသွယ်ပြတ်နေတာကြာပြီ။ ဒက်ဒီတို့ ရန်ကုန်ပြောင်းလာ ကတည်းက ဆိုပါတော့ကွာ။ မနေ့ကမှ ပြန်တွေ့ပြီး ချိန်း လိုက်တာ”

“ဟုတ် . . . တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ခင်ဗျ။ သိပ်တော့ မမှတ်မိပေမယ့် မျက်စိထဲမှာတော့ ဝါးတားတား ရှိပါတယ် ဒက်ဒီရ။ ဒက်ဒီနဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းဆိုတော့ သား ကိုလည်း ရင်းရင်းနှီးနှီးပဲ ဆက်ဆံပါ ဦးလတ်။ တူလိုသားလို ပဲပေါ့”

သူ ပြောရင်း မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။

“အေး . . . ဦးလည်း ခုလို ပြန်တွေ့ရတာ အရမ်း ဝမ်းသာတာပဲကွာ။ မင်းတောင် လူတစ်လုံးသူတစ်လုံး ဖြစ် နေပြီပဲ။ ငယ်ငယ်ကဆို တကယ် သေးသေးလေး။ ဒီလို ဘော်ဒီမျိုး လာလိမ့်မယ်တောင် မထင်ရဘူး။ စကားတွေ

ဘာတွေလည်း တော်တော်တတ်နေပါလားကွာ”

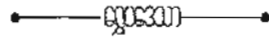
“တတ်ဆို . . . မင်းကလည်း ဒီကောင်က ငယ် ငယ်လေးကလည်းက ပန်းချီကား အရောင်းအဝယ်လုပ်ပြီး မုန့်ဖိုးရှာဝတ်တဲ့ကောင်ပဲ။ ခုလည်း သူ့ကိုပဲ အားကိုးနေရ တာပဲကွာ။ ဒီခေတ်က လူငယ်တွေကို ဆရာတင်နေရတာ ကွ။ အားကိုးရပါတယ်ဆိုမှ အခု မိန်းမယူဖို့အာရုံစိုက်နေလို့”

“ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . ဒက်ဒီကလည်း သားတောင် အဲဒီကိစ္စပြောမလို့။ ထူးပြီ . . . ဒက်ဒီ။ သူ သားကို ဆက် သွယ်လာပြီး”

“ဪ . . . ဒါကြောင့် ငါ့သား လေကလေး တချွန်ချွန်နဲ့ တက်ကြွလာတာကိုး။ အေး . . . ဝမ်းသာတယ် တွာ။ အဲဒါက မင်းဘာသာကြည့်လုပ်ရမယ့်ကိစ္စ။ အခု လောလောဆယ် ဒက်ဒီကိစ္စက အရမ်းအရေးကြီးနေတယ်”

“သားကိစ္စကလည်း အရေးကြီးတယ် ဒက်ဒီရ”

“ရိုမီ . . . မင်းကိစ္စကို အသာထားစမ်းပါကွာ။ ဒီမှာ ဒက်ဒီပြောရမယ့် အချက်နှစ်ချက်ရှိတယ်။ သေချာ နား ထောင်။ ပထမအချက်က ဒီနေ့ကစပြီး ကိုလတ်က ဒက်ဒီ တို့နဲ့ အတူနေတော့မှာ”

“ဟာ . . . ကောင်းတာပေါ့ ဒက်ဒီရ။ အိမ်မှာ ပျင်း
ခြောက်နေတာ ဒက်ဒီ အဖော်ရတာပေါ့”

“အေး . . . ဒီကောင်က လူပျိုကြီး။ သူ့ဘဝ
အကြောင်းကြောင်းကြောင့်ပေါ့ကွား၊ ပြောနေဖို့ အချိန်မရှိ
ဘူး။ အဲဒါ ဒက်ဒီ အပြီးခေါ်ထားလိုက်တာ။ ဒက်ဒီတို့နှစ်
ယောက်အတွက် bodyguard လည်းဖြစ်မယ်။ နှစ်ယောက်
ကြားမှာ ပေါင်းကူးတံတားလည်း ဖြစ်လိမ့်မယ်။ မင်း လိုအပ်
တဲ့အချိန်မှာ မင်းအတွက် ဒက်ဒီလိုအပ်တဲ့အချိန်မှာ ဒက်ဒီ
အတွက်ပေါ့။ အဲဒီတော့ မင်းဘက်ကလည်း တုံ့လို သားလို
သဘောထားစေချင်ရင် ကိုလတ်ကိုလည်း မင်းက ဖေအလို
ဦးလေးအရင်းလို သဘောထားရလိမ့်မယ်”

“ဟုတ် . . . သား နားလည်ပါတယ် ဒက်ဒီ။ မိဘ
နဲ့ တစ်စုံကားတည်းထားပျိုမယ်။ ဦးလတ်ကလည်း ဒက်ဒီလို
ပဲ ဆုံးမနိုင်ပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားကတော့ ဦးလတ်
ရောက်လာတာ ကြိုက်တယ်ဗျာ။ ဒက်ဒီကို အဲဒီလိုအဖော်
တစ်ယောက်နဲ့ နေစေချင်တာ ကြာပြီဗျ။ ဘော်ဒါကလူဆို
တာ ခဏရယ်။ ကိုယ်နဲ့ အနီးကပ်နေပေးမယ့် အဖော်ဆို
တာ တကယ်လိုအပ်တယ် ဦးလတ်ရဲ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဒါပေါ့ကွ . . . သား ပြောတာ မှန်တယ်”

“ပြီးတော့ အသက်လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်
အရွယ်ဆိုတာ ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် အရွယ်
ကောင်းကြီး။ ဒီအရွယ် အိမ်ထောင်မပြုလို့ ဘယ်အရွယ်မှာ
သွားပြုမှာလဲ။ အဲဒါကြောင့် မိန်းမယူခိုင်းနေတာ။ ဘယ်လို
မှကို ပြောမရပါဘူး ဦးလတ်ရား၊ မိန်းမ မယူချင်ရင် အိမ်မှာ
အနီးကပ်ပြုစုယုယပေးမယ့် မောင်းမတော်လေး ခန့်ထားပါ
ဆိုတာလည်း လုံးဝကိုလက်မခံဘူး”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟုတ်သားပဲ။
မင်းအကြံပိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မရဘူးကွ။ မင်းအဖေက တစ်
ယောက်ဆိုတစ်ယောက် ပီတောက်ဆို ပီတောက်သမား။
ငယ်ရည်းစားကို အရွှားအမှူးချစ်ခဲ့တာ အဲဒီငယ်ရည်းစားနဲ့
ကွဲပြီးကတည်းက ဘယ်မိန်းမမှ မိန်းမ မထင်တော့တာပဲ”

“ဟာ . . . ပြောလက်စနဲ့ အတော်ပဲ ဦးလတ်။
သားက အဲဒီငယ်ရည်းစားကို သိချင်နေတာဗျ။ ဒက်ဒီက
ဘယ်လိုမှကို မေးလို့မရဘူး။ မိန်းမတစ်ယောက်ဟည်းကိုပဲ
ကျောက်ချစ်ရလောက်အောင် အဲဒီမိန်းမက ဘယ်လောက်
လှနေလို့လဲ။ ဘာတွေ ဘယ်လောက် ပြည့်စုံနေလို့လဲ။

နာမည်ကရော ဘယ်လိုခေါ်လဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒက်ဒီကို ပစ်
သွားရတာလဲ။ ပြီးတော့ . . .”

“ဟေ့ကောင် ရိုမီ . . . တော်ကွာ။ ကိုလတ် မင်း
ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး သဘောပေါက်တယ်နော်”

သူနဲ့ ဦးလတ် ခဏအတွင်း နွေးနွေးထွေးထွေး
ဖြစ်ပြီး အဖွဲ့ကျသွားတာ ပျော်စရာကောင်းပေမယ့် ဒက်ဒီက
တော့ သူ့ရဲ့လွမ်းထုပ်ကြီးနဲ့ ပတ်သက်လာတာမို့ ထုံးစံ
အတိုင်း နှစ်ယောက်လုံးကို တားမြစ်ပါတယ်။

“ကဲ . . . တွေ့တဲ့အတိုင်းပဲ ရိုမီယိုကိုကို။ ပန်းချီ
မီးဖိုက ရည်းစားဦးဖတ်လမ်းနဲ့ ပတ်သက်ရင် ဘယ်သူမှ
ကို အပြောမခံတာ။ ဒီကိစ္စတွေကိုလည်း ဦးလတ်တို့
သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က ကတိတွေ ထားခဲ့ကြတာရှိ
တယ်ကွာ။ ဒီတော့ မေ့ထားတာပဲကောင်းပါတယ်။ ပြီးခဲ့
တာတွေလည်း ပြီးခဲ့ပြီပဲ။ နှစ်တွေလည်း အတော်ကြာခဲ့ပြီပဲ
သားရယ်”

“ဪ . . . ဒက်ဒီနဲ့ဦးလတ်က သွေးသောက်
ရဲဘော်ရဲဘက်တွေပါလား။ ဒီလိုဆိုလည်း သား မမေးတော့
ပါဘူး ဦးလတ်ရယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒက်ဒီရော ဦးလတ်ရော အဲဒီ

မိန်းမနာမည်ကို ဘယ်လောက်ပဲ မပြောဘဲနေနေ သားက
တော့ သူ့နာမည်ကို မိချိုသဲလို့ မှတ်ထားလိုက်ပြီ”

သူ့စကားကြောင့် ဒက်ဒီမျက်နှာပြုံးသွားပါတယ်။

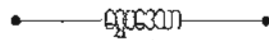
“ဘာလဲကွ . . . မိချိုသဲ”

“ဦးလတ် သိချင်ရင် စောင့်ကြည့်။ လက်တွေ့
မြင်ရလိမ့်မယ်။ ဒက်ဒီက မူးပြီဆိုရင် သူ့ရဲ့ရည်းစားဟောင်း
ပန်းချီကားတွေ ရှေ့သွားပြီး . . . ဟေ့! . . . မင်း ဘယ်
ပြေးမလဲ မိချိုသဲ။ တွေ့လို့ကတော့ ငါ့အကြောင်း သိစေရ
မယ်။ မင်း ငါ့လက်က လွတ်လိမ့်မယ်မထင်နဲ့လို့ အော်
တတ်တာဗျ။ ဒါကြောင့် ဒက်ဒီ ရည်းစားဟောင်းနာမည်ကို
သားက မိချိုသဲလို့ အသေမှတ်ထားလိုက်တာ”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

“အပြင်မှာ လေးဆယ်ကျော် လေဒီကြီးတွေ တွေ့
လို့ကတော့ ချိုတို့ သဲတို့ နာမည်တွေပါရင် သားက အသေ
Check ပြီပဲ”

“ဒီကောင်နဲ့တော့ ပြဿနာပါပဲကွာ။ စကားပြောဖို့
အချိန်မရပါဘူးဆိုမှ ဘာကိစ္စကြော်ငြာတွေ ဝင်နေရတာလဲ
ရိုမီ”

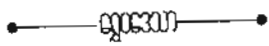
“ပြောရင်းဆိုရင်း အရင်တုန်းကအကြောင်းက သူ့
အလိုလိုပါသွားလို့ မေးလိုက်မိတာပါ ဒက်ဒီရယ်။ ဒက်ဒီ
စကားပြောဖို့ အချိန်မရဘူးဆိုရင် သားကိစ္စကလည်း အရမ်း
အရေးကြီးနေတယ်ဗျ။ ကြားဖြတ်ပြီး နားထောင်ပေးပါ။
သားကောင်မလေးရဲ့ အခေါ်အကြောင်း . . .”

“မရဘူး ဟေ့ကောင်။ ငါ့အလုပ်ကိစ္စထက် ပိုပြီး
ဘာကိုမှ ဦးစားမပေးနိုင်ဘူး”

“ဟာ . . . ဒက်ဒီပဲ သားတို့ကိစ္စကို အားတွေ ခွပ်
ပေးခဲ့ပြီးတော့။ ဒက်ဒီပဲ သူ့အခေါ်အပျို့ကြီးရဲ့အကြောင်းကို
သိထားမှဖြစ်မယ်ဆို။ ဒက်ဒီပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်ဆို . . . သူ
အခေါ်က . . .”

“ကျစ်! . . . ခက်ပါလား သားရယ်။ အိုခေ . . .
သားပြောတာ မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအချိန်မှာ ဒက်ဒီ အဲဒီကိစ္စ
တွေ နားမထောင်ချင်သေးဘူး။ သားကို ဒက်ဒီယုံတယ်။
လုံးဝ စိတ်ချတယ်လို့ ပြောပြီးပြီပဲ။ ဒီတော့ သား ဘာသာ
ကြိုးစား။ လည်သလိုကြည့်လုပ်။ တကယ် အရေးကြီးတဲ့
နေရာ ဒက်ဒီ ဝင်ပါရတော့မယ့်အချိန်ကျမှ ဖွင့်ပြော”

“ . . . ”

“ဥပမာ - engage လုပ်တော့မယ့်အချိန်မျိုး။
သွားတောင်းရမယ့်အချိန်မျိုးပေါ့။ ဟုတ်ပြီလား။ ဒက်ဒီသား
ကို ဒက်ဒီ ယုံတယ်”

“အိုခေ . . . ဒက်ဒီက သားကို စိတ်ကြိုက်အခွင့်
အရေးတွေ အပြည့်အဝပေးလိုက်တာပဲ။ သား နားလည်ပြီ။
ဒါဆို ဒက်ဒီကိစ္စဆက်ပြောတော့”

“အေး . . . ပထမအချက်က ကိုလတ် ဒီမှာနေ
တော့မယ့်ကိစ္စ။ နောက်တစ်ချက်က စကားပူမှာနေတဲ့
ဒက်ဒီတို့ရဲ့သူဌေး မြန်မာပြည်ကို မြန်ရောက်နေတယ်။
ပြင်ဦးလွင်မှာ အနားယူဦးမယ်တဲ့။ အဲဒါ ဒက်ဒီကို လှမ်းခေါ်
ပြီး အလုပ်အပ်တယ်။ ပန်းချီကားတွေ တော်တော်များဘယ်
ကွ။ ပြင်ဦးလွင်က သူ့အိမ်နဲ့ခြံကိုလည်း ဆွဲပေးရမယ်။
ပြီးရင် သူနဲ့အတူ နိုင်ငံခြား ခရီးစဉ်တွေ လိုက်ပါရမယ်”

“ . . . ”

“ဘယ်နိုင်ငံတွေဖြစ်မလဲတော့ မသိဘူး။ ဒါက
နောက်မှ ဒက်ဒီဖုန်းဆက်ပြောမယ်။ ပြင်သစ်ကတော့ မပါ
မပြီးပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ကို ဒီဘဝရောက်အောင် ဆွဲခေါ်
လာတဲ့ သူဌေးလည်းဖြစ်တယ်။ နိုင်ငံခြားခရီးစဉ်တွေက

လည်း ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်နေတယ်ဆိုတော့ ဒက်ဒီ အဲဒါတွေအားလုံး လက်ခံလိုက်တယ်”

“ဒါပေါ့ဒက်ဒီရ . . . လက်ခံရမှာပေါ့။ အလုပ်ကိစ္စ ရော၊ လူမှုရေးနှစ်ဖက်လုံး အကျိုးရှိနေတာပဲ”

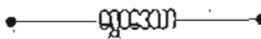
“အိုခေ . . . အဲဒါပြောချင်လို့ သားကို ထိုင်စောင့် နေတာပဲ။ ဒက်ဒီတို့အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးပြီ။ ခုပဲ ပြင်ဦးလွင် ကို ထွက်တော့မယ်”

“ဟာ . . . ဒက်ဒီ . . . ချက်ချင်းကြီး”

“အခြေအနေက အဲဒီလိုဖြစ်သွားတယ် သားရယ်။ သူဌေးကလည်း ပြင်ဦးလွင်မှာနေမယ့်ရက်ကနေ နိုင်ငံခြား ဧရီးစဉ်ထိ အချိန်ဇယားတွေ ဆွဲပြီးသားတဲ့။ ဒက်ဒီ လက်ခံ ထားတဲ့ပန်းချီကားတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့လည်း ဟိုမှာ ညှိရမှာပေါ့။ ရှင်းရှင်းပြောရရင်တော့ ဒက်ဒီတို့ ဟိုမှာအေးဆေး နှပ်ပြီး ပန်းချီကား ကောင်းကောင်းတွေ ဆွဲမယ်ပေါ့ကွာ”

“သွားပါပြီဗျာ။ သား လမ်းမှာ စိတ်ကူးယဉ်လာခဲ့ တာဗျ။ ဂျူးလိယက်ကို လက်ဆောင်ပေးဖို့ ဒက်ဒီဆီ ပန်းချီ ကားလေးတစ်ခုအပ်မလို့”

“ဒက်ဒီ ဟိုမှာရှိနေမှာပဲ သားရဲ့။ နိုင်ငံခြားတို့

တန်းထွက်မှာမှ မဟုတ်တာ။ ဖုန်းအဆက်အသွယ်လည်း လုပ်နေမှာကို။ သားသာစိတ်ကူးရရင် ဖုန်းဆက်လိုက်။ ဒက်ဒီ ဟိုက အလုပ်တွေနဲ့ညှိပြီးဖြစ်အောင် ဆွဲပေးမယ်”

“ဝိုး! . . . တကယ်ပြောတာနော် ဒက်ဒီ။ ဒါကြောင့် ဒက်ဒီကို အားကိုးတာ”

“ဒါနဲ့ ကိုလတ်ကတော့ လောလောဆယ် ဒက်ဒီနဲ့ ပဲ အတူရှိနေမှာနော်။ နိုင်ငံခြားထွက်မှာ သားနဲ့ကျန်ခဲ့မှာ။ အဲဒီအခါကျရင် ဒီခြံကြီးတစ်ခုလုံး ကိုလတ်လက်ထဲ ထိုး အပ်လိုက်။ ဒီကောင်က မြဲအလှအပနဲ့ ပတ်သက်တာရော၊ စိုက်ပျိုးရေးမှာရော လုံးဝ expert ပဲ”

“ဟုတ်လား . . . ဦးလတ်။ ဒါဆို အားကိုးပါတယ် ဗျာ။ ဦးလတ် စိတ်တိုင်းကျသာ အပြတ်ရှိုင်းလိုက်။ သားတို့ မြဲကတော့ ကျယ်ရဲသားနဲ့ ဦးလတ်မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ သားက လည်း အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ ဒက်ဒီကလည်း သူ့အလုပ်တွေက မပြတ်တော့ မြဲကို လုံးဝ လှည့်မကြည့်အားဘူး။ အိမ်မှုကိစ္စ တွေဘောင် ဒေါ်စန်းရှိနေလို့ ဦးလတ်ရ”

“စိတ်ချ . . . ဦးလတ် ကိုင်ပြီဆိုရင် လုံးဝ ပြောင်း လဲသွားစေရမယ်။ သား ဒက်ဒီ ခြံထဲမှာ ပန်းချီရေးချင်စိတ်

ပေါက်သွားလိမ့်မယ်။ သားလည်း တစ်နေ့တစ်ခါ ဖြဲထဲမှာ တိုင်ချင်စိတ်ပေါက်သွားမယ်”

“ယုံပါတယ် ဦးလတ်ရာ။ ဒက်ဒီသူငယ်ချင်းပဲ။ သားတော့ ဒက်ဒီနဲ့ ဦးလတ်ကိုကြည့်ပြီး အရမ်းအားကျတာ ပဲဗျာ။ သူငယ်ချင်းတွေ အတူတူနေရတော့မှာမို့လို့ ထင် တယ် အရမ်းကို တက်ကြွနေကြတာပဲ”

“ဒါပေါ့ကွ . . . စကားပြောချိန် မရှိလို့သာပေါ့ သားရယ်။ ပြောချိန်သာရရင် ညမှ ထွက်ဖြစ်မလားမသိဘူး။ ကဲ . . . ဒေါ်ခန်း ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။ ဒေါ်ခန်း”

“ရှိပါတယ်”

“ပစ္စည်းတွေ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား”

“အဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ။ ကားနားရောက်ပါပြီ”

“အိုခေ . . . ကိုလတ် ပြင်ကွား။ ကဲ . . . သွားမယ် သားဇေ။ ဒက်ဒီ အားလုံးအတွက် စိတ်ချထားခဲ့မယ်နော်”
ပြောရင်းဆိုရင်း ကားဆီလှမ်းသွားကြပြီမို့ သူ ဒက်ဒီရှေ့ခံသွက်သွက်လျှောက်ပြီး . . .

“ဒက်ဒီက အရေးကြီးနေလိုက်တာဗျာ။ သား အတွက် တကယ် အချိန်မပေးတော့တာပဲ။ သား ကန်တော့

တာလေးတော့ ခံယူသွားပါဦး”

လို့ပြောရင်း ဘယ်သွားသွား သွားခါနီး ထုံးစံ အတိုင်း ထိုင်ကန်တော့လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ထုံးစံ အတိုင်းပဲ သားအဖနစ်ယောက် နွေးနွေးထွေးထွေး ဝေပွဖက် ပြီး နှုတ်ဆက်ကြပါတယ်။

“အိုခေ . . . အိုခေ . . . ဒက်ဒီ သားကို ယုံတယ် နော်။ လုံးဝ စိတ်ချတယ်။ အစစအရာရာ ဂရုစိုက်။ ကျန်းမာ ရေးက အဓိကပဲ”

“ဟုတ် . . . ဒယ်ဒီလည်း ကျန်းမာရေးဂရုစိုက်ပါ။ အသွားအလာအနေအထိုင် လုံးဝဆင်ခြင်ပါ ဒက်ဒီ။ ပြီးတော့ ပြင်ဦးလွင်မှာ အေးအေးချမ်းချမ်းနေခဲ့ပါ။ ဝမ်းနိုးချိကား ကောင်းကောင်းတွေလည်း အများကြီး ရေးနိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်”

သူ့အပြောကြောင့် ဒက်ဒီက သူ့ခေါင်းကို ပွတ်ပြီး ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ပြုံးပါတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ဒက်ဒီတို့ ကား ပေါ်ရောက်သွားပြီး သူ လက်ပြန်နှုတ်ဆက်ရင်း ကျန်ခဲ့ပါ တော့တယ်။ ဒက်ဒီ ခရီးထွက်တိုင်း သူ တစ်ယောက်တည်း လက်ပြန်ကျန်ခဲ့ရတဲ့အကြိမ်ပေါင်းစီတွဲ မရေမတွက်နိုင်ခဲ့ပေ

မယ့် ဒီတစ်ခါတော့ ခရီးရက်ရှည်ကြီး ထွက်တော့မှာမို့ ထင်ပါရဲ့ ရင်ထဲမှာ သိသိသာသာကြီးကို ညှိုးလျှော့နှိမ်လျ ကျန်ခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီခံစားမှုကို မကြာခင်မှာပဲ ဂျူးလီယက်က ကုစားပေးနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မနက်ဖြန် သူမနဲ့ သွားတွေ့ဖို့အတွက် ညတွင်းချင်းပဲ လက်ဆောင်ပေးဖို့တွေ စီစဉ်၊ ပြင်ဆင်စရာရှိတာတွေ ပြင်ဆင်၊ စိတ်ကူးလှလှလေးတွေ ယဉ်မိနေချိန်မှာ ဒက်ဒီနီပတ်သက်ပြီး ခံစားကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ခြောက်သွေ့နှိမ်နယ်မှုက တကယ်ပဲ သက်သာသွားခဲ့လို့ ဖြစ်ပါတယ်။

နောက်နေ့ ညနေမှာတော့ ချိန်းထားတဲ့အချိန်ထက် နာရီဝက်လောက်စောပြီး ချစ်သူမလေးရဲ့ အိမ်ကို ထွက်လာခဲ့ပါတော့တယ်။ သန့်ရှင်းကျော့မော့စွာ၊ ပျော်ဖြူတက်ကြွစွာနဲ့ပေါ့။ ဇွင့်ထားတဲ့တံခါးအတိုင်း လွယ်ကူအဆင်ပြေစွာ ဝင်လာခဲ့တဲ့အခါမှာတော့ ခြံထဲတစ်နေရာမှာ ခုံညားထည်ဝါလှတဲ့ စားပွဲ၊ ထိုင်ခုံတွေနဲ့အတူ စားပွဲပေါ်မှာ လှလှပပဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ပြင်ဆင်မှုများနဲ့ ဆီးကြိုနေတဲ့ ဂျူးလီယက်ပျိုပျိုကို လှမ်းမြင်လိုက်ရပါတယ်။

ကြည့်စမ်း . . . ရင်ထဲနွေးပြီး ရင်ခုန်သံတွေ မြန်လာလိုက်တာ။

အေးချမ်းသာယာမှုတွေ၊ စိုပြည်စိမ်းလန်းမှုတွေ

ဖြည့်စုံနေပြီး . . .

ပန်းရောင်စုံတွေ လွှမ်းခြုံထားတဲ့ ခြံကြီးထဲမှာ . . .

မီးခိုးရောင် ညနေခင်း ဒင်နာဂါဝန်လေးနဲ့ လှချင်ဆိုင်းလှနေတဲ့ သူမက -

ဘယ်လောက်များ ပန်းချီဆန်လိုက်ပါသလဲ။

ဘယ်လောက်များ ကဗျာဆန်လိုက်ပါသလဲ။

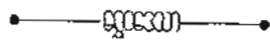
ရိုမိဟာ ကားထဲကနေ မျက်တောင်မခတ်စိုက်

ဖြည့်နေပြီး ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ပြုံးလိုက်မိတယ်။ ပြီးမှ

တောင်စင်တာမှာရှိတဲ့ Royal Floral ကနေ စိတ်တိုင်းကျ

တောင်လုပ်ထားတဲ့ ပန်းစည်းနဲ့ လက်ဆောင်ပစ္စည်းထုပ်တွေ

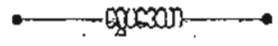
ကို ဆွဲပြီး ဆင်းလာခဲ့ပါတော့တယ်။

အနက်ရောင် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနဲ့ ပန်းစည်း
 တွေ ပိုက်ပြီး ကားပေါ်ကဆင်းလာတဲ့ သူ့ကို ဂျူး တမေ့
 ထမော ငေးနေမိလေရဲ့။ ဘယ်အချိန် ဘယ်နေရာမှာပဲ တွေ့
 တွေ့ သူဟာ ဂျူးအပေါ်ကို အရိုက်အဝါတစ်ခု စိုးမိုးနိုင်တယ်
 ဆိုတာ သေချာသွားခဲ့ပါပြီ။ ကြည်နူးမှုအပြုံးတွေနဲ့ ဂျူးစီ
 အညှိတညှိမတ်မတ်လျှောက်လှမ်းလာကာမှ ဂျူး အသိဝင်
 လာပြီး ခပ်သွက်သွက်ကလေး သွားကြိုလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီအခါမှာ သူ ပြုံးပြလိုက်တဲ့အပြုံးနဲ့ ဂျူး ပြန်ပြုံး

ပြလိုက်တဲ့အပြုံး။ သူ နှုတ်ဆက်လိုက်ပုံနဲ့ ဂျူး ပြန်နှုတ် ဆက်လိုက်ပုံတို့ဟာ တစ်ခါနှစ်ခါမက အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ တွေ့ဆုံဖူးခဲ့တဲ့လူတွေလို အံ့ဩဖွယ်ကောင်းစွာပဲ တရင်း တန်းရှိသွားခဲ့ပါတယ်။

“ကိုရိုမီ”

“ဂျူး”

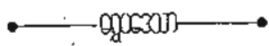
“ခုလိုရောက်လာပေးတာ ကျေးဇူးအများကြီး တင် ပါတယ်”

“ကိုယ်ကတော့ ခုလို ရောက်လာရတာ အများ ကြီး ပျော်ပါတယ်”

“ဂျူးက မိတ်ဆုံစားပွဲဆိုရင် ခြံထဲမှာပဲ သာသာ ယာယာလေး လုပ်ချင်တာလေ။ တော်ပါသေးရဲ့ ကိုရိုမီ။ မိုးနတ်မင်းကြီးက ရာသီဥတုကောင်းပေးလို့”

“အိုခေ . . . ဒီနေ့ကတော့ Weather Fine! ဟို တစ်နေ့ကတော့ မင်းနဲ့ကိုယ်နဲ့ တွေ့ဆုံဖို့ ရှိလို့ထင်တယ်။ ရာသီဥတုက ခပ်ကြမ်းကြမ်းကို ကောင်းချီး ထောပနာပြု ပေးခဲ့တာ။ အရမ်းလှတာပဲ ဂျူးလီယက်”

ဂျူး ခေါင်းညိတ်ပြုံးပြလိုက်ပြီး စားပွဲဆီအတူတူ

လျှောက်လာခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကြီးကြီးခင်ပါ ရောက်လာခဲ့ပါပြီ။

“ဟော . . . ဧည့်သည်တောင် ရောက်လာပြီပဲ”

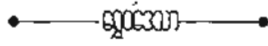
“ဟုတ် . . . ဒါ ဂျူးပြောတဲ့သူလေ။ ကိုရိုမီ ဒါက လည်း ဂျူးရဲ့အခေါ် ခေါ်သီတာခင်တဲ့ ဂျူးက ကြီးကြီးခင်လို့ ခေါ်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်လည်း ဂျူးခေါ်သလို ကြီးကြီးခင်လို့ပဲ ရင်းရင်းနီး နီး ခေါ်ပါရစေ”

“အေးကွယ် . . . ကြီးကြီးခင်ကလည်း တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

“ဒါက ကြီးကြီးခင်အတွက် ကျွန်တော့်ရဲ့ လက်ဆောင်ပါ။ ဒါကတော့ ဂျူးလီယက်အတွက်”

သူက ယဉ်ကျေးပျူငှာစွာပြောဆိုရင်း လက်ဆောင် ပစ္စည်းတွေကို တစ်လှည့်စီပေးတာမို့ အရောင် သုံးလေးမျိုး စပ်ပြီး လှလှပပပါကင်လုပ်ထားတဲ့ နှင်းဆီပန်းစည်းကို ဂျူး ညင်ညင်သာသာ လှမ်းယူလိုက်ပါတယ်။ သူက နှင်းဆီ ပန်းစည်းတင်မဟုတ်ဘဲ အလှူယ်တကူ မမြင်နိုင်အောင်

ထုပ်စိုးထားတဲ့ လက်ဆောင်ထုပ်တွေကိုလည်း ပေးပါသေးတယ်။ *

“ပန်းတွေက လှလိုက်တာကွယ်။ အရောင်တွေလည်း စုံလို့၊ လက်ဆောင်ပစ္စည်းကလည်း ပါလိုက်သေးတယ်။ ယဉ်ကျေးမှုအရ အမှတ်တရအနေနဲ့ လက်ဆောင်ပေးတာကိုတော့ လက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြီးကြီးခင်တို့ အတွက်တော့ ဒါတွေယူလာခဲ့ဖို့ မလိုပါဘူး သားရယ်။ ကြီးကြီးခင်တို့က ခင်တတ်ပါတယ်။ အိမ်ကိုလည်း လာလည်လို့ရပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုရိုမီ။ အားနာစရာ”

“အားနာစရာလူတွေ မဟုတ်တော့ဘူးလို့ သဘောထားလိုက်ပါ ဂျူးရယ်။ ကြီးကြီးခင်ပြောသလို ယဉ်ကျေးမှုအရ အမှတ်တရလက်ဆောင်ပေးပါ။ ဟုတ်တယ်နော် ကြီးကြီးခင်”

“ဟုတ်ပါပြီကွယ် . . . ဟုတ်ပါပြီ။ ကဲ . . . ထိုင်ကြထိုင်ကြ။ ဒေါ်ရွှေ ဂျူးက ညစာကို အနောက်တိုင်း အစားအစာပဲ စီစဉ်ချင်တယ်တဲ့။ မြန်မာ၊ ယိုးဒယား၊ ကိုရီးယားနဲ့ တရုတ်အစားအစာတွေက လူတွေ အမြဲလိုလို စားနေကြလို့

တဲ့ကွယ်။ အဲဒါကြောင့် ကြီးကြီးတို့ ကိုယ်တိုင်လုပ်တာတွေရော၊ ဝယ်တာတွေရော စုံလို့ပဲ သားရေ”

“ကောင်းတာပေါ့ ကြီးကြီးခင်ရဲ့။ ဂျူး စိတ်ကူးလှသားပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘာအစားအစာမှ မရွေးပါဘူး။ ကောင်းရင် ပြီးတာပါပဲ။ ကြည့်စမ်း၊ ကိုယ်တိုင် ကြော်စား။ နွေးစားလို့ရအောင် မီးဖိုလေးလည်း စီစဉ်ထားတာပဲ”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ သုံးယောက်ဝိုင်းဖွဲ့တိုင်လိုက်ကြပါတယ်။ သူဟာ ကြီးကြီးခင်နဲ့ စကားတွေ ဘယ်လောက်ပဲပြောပြော သူ့ရဲ့မျက်လုံးတွေက ဂျူးဆီမှာသာ ဝဲပျံ့နေသလို။ သူပြောတဲ့စကားတွေထဲမှာလည်း ဂျူးကိုသာ ဂုဏ်ပြုချီးကျူးတဲ့စကားတွေပဲ ထုံမွှမ်းနေခဲ့ပါတယ်။

“ဘာပဲပြောပြော ကိုယ်ကတော့ ဂျူးပြင်ဆင်ထားပုံကို သဘောကျတယ်။ ဒီလို ဒင်နာပုံစံနဲ့ ဒီလိုခြံအလှနဲ့ကလုံးဝစမတ်ဖြစ်တယ်လေ။ အိမ်နဲ့ခြံပုံစံလေးကလည်း ဥရောပစတိုလ်မျိုးဆိုတော့ မြင်ရသူရဲ့ရှင်ထဲကို တကယ်ပဲလန်းစေပါတယ်။ ဒါနဲ့ ဂျူးနဲ့ ကြီးကြီးခင်တို့က ပင်းချစ်တတ်တယ်ထင်တယ်။ စိုက်ပျိုးရေးလည်း ဝါသနာပါပုံရတယ်”

“ဟုတ်တယ် . . . အဲဒါကြောင့်လည်း ဒီပုံစံဖြစ်

www.burmeseclassic.com

လာတာပေါ့ သားရယ်။ အဲဒါတွေအားလုံးဟာ မန္တလေးသွား တဲ့ အဒေါ်ဇာစ်ယောက်ရဲ့လက်ရာလေ။ သူက မြဲကို လှ အောင် ဘယ်လိုပြင်ရမလဲဆိုတာလောက်ပဲ ကြည့်နေတာ။ ပုတီးစိပ်တာတို့၊ စာဖတ်တာတို့၊ လမ်းလျှောက်တာတို့ကို လည်း ဒီခြံထဲမှာပဲ လုပ်တတ်တာကွယ်။ ကြီးကြီးခင်တို့ မိသားစုက အဲလို အေးအေးဆေးဆေးနေရတာကို ကြိုက် တယ်”

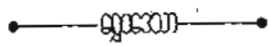
အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဘရဂီကားလေး တပြိုင်ပြိုင်နဲ့ လျှောခနဲဆိုက်ရောက်လာပါတယ်။ ပြီးတော့ ကားထဲက ထွက်ပြီး “ဟေး . . . ဂျူး” လို့ အော်ခေါ်ရင်း ဂျူးဆိုဆီ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာတယ်။

“အံ့မယ် . . . ကိုရိုမီက ကျွန်မထက်တောင် စော ပြီး ရောက်နေပါလား။ ဝီရိယကောင်းလှချည်လား”

“ဒါပေါ့ဗျာ . . . ကျွန်တော်လည်း ချိန်းတဲ့အချိန် မရောက်ရင် အပြစ်ပေးခံရမှာကြောက်လို့ နာရီဝက် စောပြီး ထွက်လာခဲ့တာ”

“ဟုတ်တယ် ကိုရိုမီရေ။ အဲဒီလို ကြီးတင်ပြင်ဆင် ထားမှ။ တော်ကြာ ဂျူးက အချိန်အရမ်းတိကျတဲ့အပျိုကြီး

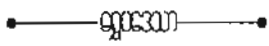
ရဲ့ တူမဆိုတော့ သူ့မှာလည်း သူ့အဒေါ်ကို လိုက်မမီတောင် သူ့အဒေါ်နီးပါးလောက်ကိုပဲ အချိန်တိကျမှုစနစ်တွေ ဘာ တွေ ရှိနေမှာ။ ဟုတ်တယ်မှလား ဂျူး။ ဘယ်လိုလဲ ငါ ဒီ တစ်ခါတော့ ချိန်းတဲ့အချိန်ကွက်တိပ်ပဲနော်”

“ဟင်း၊”

ပြောမနာ ဆိုမနာ မာမိခိုင်ပြောရင် ပိုပြီး မနာ တတ်တဲ့ ဘရဂီကို ဂျူး မျက်စောင်းခပ်ပါးပါးလေး ပစ်ပေး လိုက်မိတော့တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီလိုအာသွက်လျှာ သွက်နဲ့ Flow အရမ်းကောင်းတဲ့ ဘရဂီရောက်လာမှ ဂျူး တို့ရဲ့ ဒင်နာဝိုင်းလေးက စိုစိုပြည်ပြည်နဲ့ ပိုပြီး ပျော်စရာ ကောင်းသွားသလို ထင်ရပါတယ်။ ဘရဂီက ဂျူးနားမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေကို မြင်ပြီး တအံ့တဩဖြစ်သွားပြန်တယ်။

“အို! . . . ကြည့်စမ်း။ လှလိုက်တဲ့ပန်းစည်းတွေ၊ လက်ဆောင်ပါကင်တွေကလည်း အရမ်းမိုက်တယ်။ ကိုရိုမီ တ သေသေရာရာ ပြင်ဆင်လာတာပဲ။ ကျွန်မအတွက် တော့ မပါဘူး”

“ဟာ၊ . . . ဆောရီး ဘရဂီ . . . ဆောရီးပါဗျာ။

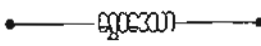
ဘရင်္ဂီရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မတွေ့လိုက်မိလို့ပါ။ တကယ်ပါ ဂျူးကလည်း မပြောတော့လေး၊ နောက်မှ ဘရင်္ဂီအတွက် ကျွန်တော် သီးသန့်ရှယ်ပေးပါမယ်”

“တမင်စတာပါ ကိုရိုမီရယ်။ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းလေးအပေါ်ကို ဒီလိုဂရုတစိုက်ရှိတာပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ။ တကယ်ဆို ကျွန်မကတောင် ကိုရိုမီကို ဂုဏ်ပြုရဦးမှာ။ ကျွန်မကြောင့်ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းရဲ့ အခက်အခဲကို ကူညီပေးခဲ့လို့လေ”

“ဟုတ်တယ် . . . ဟုတ်တယ် . . . သမီး ဘရင်္ဂီ ပြောတာမှန်တယ်။ ကြီးကြီးခင်တောင် သားကို ခုမှပဲ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောရတော့မယ်။ တကယ်ပဲ သားရဲ့ ကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူးကွယ်။ ဂျူးကလည်း အဲဒီနေ့ကတည်းက ဒီလိုမိတ်ဆုံစားပွဲလေး လုပ်ပေးဖို့ ပူဆာနေခဲ့တာ။ အိမ်မှာက အခြေအနေအရပ်ရပ်ကလေးတွေကြောင့်”

“ရပါတယ် ကြီးကြီးခင်ရယ်။ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ ဘရင်္ဂီပြောပြလို့ အဲဒီအခြေအနေတွေကို သိထားပြီးပါပြီ”

“ကြီးကြီးခင်လည်း ဂျူးက သားအကြောင်းတွေကို

ပြောပြထားတာမို့လို့ စိတ်ထဲမှာ သားကို ရင်းရင်းနှီးနှီး သိပြီးနေပါပြီ။ အသက်ငယ်ငယ်လေးနဲ့ လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်နေတာကို ဂုဏ်ယူပါတယ်ကွယ်။ ဒါနဲ့ သားရဲ့မိသားစုကရော”

“ဟုတ် . . . ကျွန်တော်တို့ မိသားစုကလည်း ကြီးကြီးခင်တို့လို အေးဆေးပါပဲ။ သားအနေနစ်ယောက် တည်းပါ။ အမေက ကျွန်တော့်ကို မွေးပြီးပြီးချင်း ဆုံးသွားခဲ့ပါတယ်”

“ဪ . . . စိတ်မကောင်းစရာ မေးမိပြီ”

“စိတ်မကောင်းစရာဆိုပေမယ့် ဘဝမှန်က အဲဒီအတိုင်းဖြစ်ခဲ့လို့ပါ။ လောလောဆယ် အိမ်မှာ စာဖိုဖူးအခေါ်ကြီးတစ်ယောက် ခန့်ထားပါတယ်။ သူနဲ့အဆင်ပြေပါတယ်။ ဒက်ဒီက ပန်းချီဆရာပါ”

“ပန်းချီဆရာ! . . . နာမည်က ဘယ်သူလဲ”

“ပန်းချီ မီးပေါ်”

“ဪ . . . နာမည်က ထူးထူးဆန်းဆန်းပဲ”

“ကြီးကြီးခင်တို့က ဝါသနာမပါတာလည်း ဖြစ်နိုင်သလို၊ အဆက်အစပ်မရှိလို့ မသိတာမျိုးလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်

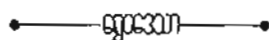
ပါလိမ့်မယ်။ အနုပညာလောကမှာ ပန်းချီပီးဒေသီရင် မသိတဲ့ လူ မရှိပါဘူး။ အခု ပြင်ဦးလွင်ရောက်နေပါတယ်။ ပြီးရင် နိုင်ငံခြားခရီးစဉ်တွေ ထွက်ဖို့ရှိပါတယ်။ အရင်လည်း အဲလိုပဲ သူ သွားချင်တဲ့နိုင်ငံတွေသွားပြီး ပန်းချီရေးလေ့ရှိပါတယ်”

“အင်း . . . ကြားရတာ စိတ်ချမ်းသာစရာတော့ ကောင်းသားပဲကွယ်။ သားတို့ သားအဖနှစ်ယောက်ရဲ့ဘဝက ဝါသနာနဲ့အလုပ်နဲ့ တစ်ထပ်တည်းကျပုံပေါ်တယ်။ အဲဒီလို ဝါသနာနဲ့ အလုပ်နဲ့ တစ်ထပ်တည်းကျဖို့ဆိုတာ တော်ရုံမဖြစ်နိုင်ဘူးလေ။ တချို့ဝါသနာပါဘဲနဲ့ လုပ်နေရတဲ့လူတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ကဲ . . . ကဲ . . . စကားတွေကောင်းနေလိုက်တာ။ ကြည့်စမ်း . . . စားကြတော့မလား။ စကားပဲ ပြောကြဦးမလား”

“စောပါသေးတယ် အန်တီကြီးရဲ့၊ ပြီးမှ စားမယ်လေ။ အရင်ဆုံး ဝိုင်သောက်ရင်းနဲ့ စကားတွေပြောကြမယ်။ ဘယ်လိုလဲ ဂျူး၊ ကိုရိုမီဇော”

“အိုခေ . . . သဘောတူတယ်”

“ဒါဆို ဝိုင်သောက်ရင်းစားဖို့ ကြီးကြီးခင် လုပ်ပေးမယ်”

လူငယ်တွေကြားမှာ Follow အလိုက်ကောင်းတဲ့ ကြီးကြီးခင်က အထူးပဲ ချစ်စရာကောင်းစွာနဲ့ စားသောက်ဖွယ်ရာတွေကို လှလှပပ ကူညီပြင်ဆင်ပေးပါတော့တယ်။

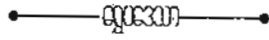
“ဟဲ့ . . . ဂျူး ညနေ ငါးနာရီခွဲကနေ ခုနစ်နာရီထိက နင့်ရဲ့တရားထိုင်ချိန်နော်။ တော်ကြာ မလုပ်ရင် အန်တီလေးက နင့်ကို အပြစ်တွေထပ်ပေးနေဦးမယ်။ သူ့ရဲ့ ကိုယ်ရံတော် မိမော်ကို အစောင့်ထားခဲ့တာမှလား”

“သိပါတယ် ဘရကီရယ်။ ငါက နှစ်လလုံးလုံး အဲဒီအလုပ်ကို မပျက်မကွက် ထမ်းဆောင်မှာပါ။ ဒီနေ့ကတော့ ဒီအစီအစဉ်ရှိလို့ တရားထိုင်ချိန်ကို မနက်က ပြောင်းလုပ်ခဲ့ပြီးပြီ။ ငါ တာဝန်ကျတာကို မိမော် သိသားပဲ။ ဘော်ဒါကဏ္ဍကတော့ ဒီလိုပဲ နားလည်မှုပေးရမှာပေါ့”

“အောင်မယ်လေး! . . . သူ့ဘာပဲလုပ်လုပ် အချိန်တန်တော့ ကျွန်က ကာဗာပေါ့အေ။ ဒီကြားထဲ အခြေအနေကြည့်ပြီး မိမော်ကိုလည်း လာဘ်ထိုးရသေးတယ်”

ကြီးကြီးခင် ဝင်ပြောလိုက်တဲ့စကားကြောင့် အားလုံး ဝိုင်းရယ်လိုက်မိကြပါတယ်။

“ဂျူးရဲ့အဒေါ်က အရမ်းထူးဆန်းတာပဲနော်။ အချိန်

နဲ့ပတ်သက်ရင် အစွန်းတစ်ဖက်ရောက်လွန်းနေတယ်လို့ ကိုယ်ထင်တယ်။ သူ ငယ်ငယ်က အချိန်မတိကျမှုကြောင့် ဖြစ်ခဲ့တဲ့စိတ်ခံစားမှုတွေ ဘာတွေ ရှိမလားမသိဘူး။ ရှိရင် ကိုယ့်ကိုပြောပြပါလား ဂျူး၊ ကြီးကြီးခင်ပြောပြပေးရင်တော့ ဝိုကောင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ရှတ်တရက် သူ မေးလာတဲ့စကားတွေက ဂျူးနဲ့ ကြီးကြီးခင်ကို မျက်လုံးချင်းစကားပြောစေပါတော့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြီးကြီးခင်ကလည်း နပ်ပါတယ်။ မျက်နှာအမူအရာ ကို ရျက်ချင်းပြန်ထိန်းနိုင်ခဲ့သလို သူသိချင်တာကိုလည်း လိမ္မာပါးနပ်စွာပဲ ဖြေရှင်းပေးနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

“အို! ရှိတော့ကော ဘာလုပ်မှာလဲ သားရယ်”

“လုပ်လို့ရတာတွေ ရှိတာပေါ့ ကြီးကြီးခင်ရဲ့။ အချိန်ကြောင့် ပြဿနာဖြစ်ပြီး စိတ်ဒဏ်ရာရခဲ့ရင် အဲဒီစိတ် ဒဏ်ရာကို အချိန်ကြောင့်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ပြဿနာမျိုးနဲ့ပဲ ပြန် ကုစားလို့ရတာတွေ ရှိတယ်လေ”

“အောင်မလေး! . . . အဲလောက်ထိ တမေ့ရှင် တခေါ်ကြီး တွေးပြီး ပူပန်မနေနဲ့ မောင်ရင်။ သူ့စိတ်ကကို အချိန်တို့ စည်းကမ်းတို့နဲ့နဲ့ပတ်သက်ရင် အစွန်းတစ်ဖက်

ရောက်နေတာ။ တစ်ဖက်သားကို ဘယ်လောက်များ အခံရ ခော်အောင်ပြောသလဲဆိုရင် သူက လူ့ဘဝထဲကို အချိန် တိကျဖို့နဲ့ စည်းကမ်းရှိဖို့အတွက် သီးသန့်ရောက်လာခဲ့တာ ဆိုလေ”

“ဟာ . . . အံ့သြစရာပဲ”

“အေး . . . အဲဒီတော့ ဘယ်သူဘာပြောလို့ရမလဲ။

သူ ဖြစ်နေတာကို ဘယ်သူ ကုစားလို့ရမလဲ။ တကယ့်ကို တန္တာမှာ ပြိုင်စံရှားတဲ့ တစ်ယူသန်တစ်ထစ်ချပြီးပါ သား ရယ်။ ဒါပေမဲ့ သားပြောသလိုမျိုး အချိန်ကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ ပြဿနာလေးတွေတော့ သူ ငယ်ငယ်က ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါက ထည်း အထွေအထူးကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကြီးကြီးခင် နတ်မိသလောက် ပြောရမယ်ဆိုရင်”

“ . . . ”

“သူ မူလတန်းက ကျောင်းကို ထမင်းဘူးတို့ မုန့် ဘူးတို့ ပို့ပေးရတာရှိတယ်။ အဲဒီအခါမှာ သူ သတ်မှတ်ပေး တဲ့အချိန်ကို ရောက်ရင်ရောက် မရောက်ရင် လုံးဝမယူ တော့ဘူး။ သူ အရမ်းဆာနေတဲ့အချိန်မျိုးမှာဆိုရင် အဲဒါ တွေကို လမ်းပေါ်တောင် လွှင့်ပစ်ဇာ။ ပြီးတော့ ဆယ်တန်း

စာမေးပွဲတုန်းက ဘာသာတစ်ခုမှာ စာတွေရရှိသားနဲ့ ဖြေဆိုချိန်အတွင်း မပြီးလို့ဆိုပြီး အဖြေလွှာကို ခြစ်ပစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ တစ်နှစ်အောက်သွားတယ်လေ”

“ဪ”

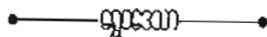
“ပြီးတော့ သူ့အတွေးဆုံးတုန်းကလည်း ဆရာဝန် အချိန်မီရောက်မလာခဲ့လို့ မသေသင့်သေးဘဲ သေခဲ့ရတာ ဆိုတဲ့စိတ်အခွဲရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ပြီးတော့ ဘယ်လောက်ချစ်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပဲဖြစ်ဖြစ် သာရေးနာရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ သူ ချိန်းတဲ့အချိန်ရောက်မလာရင် လုံးဝ အဆက်ဖြတ်ပစ် လိုက်ရော”

“တကယ်လို့ ရောက်မလာနိုင်တဲ့ အကျိုးအကြောင်း ကို တင်ပြပြီး တောင်းပန်လာရင်ကော”

“အတွေ့ကို မခံတော့တာ သားရေ”

“ဟား . . . တကယ်ကျပြတ်သားတာပဲ”

“သူက ရုပ်ကလည်း ရော၊ ငွေကလည်း ချမ်းသာ တော့ လူမှုရေးတွေ ဘာတွေ သိပ်ဂရုစိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ အချိန်နဲ့စည်းကမ်းကိုပဲ ဂရုစိုက်တာ။ ထူးဆန်းတာတစ်ခုက တော့ သူ ကလေးဘဝတုန်းက သူ့မိဘကို အရင်ဆုံးပူဆာ

ခဲ့တာ နာရီပဲ။ အဲဒီနာရီကို သူငယ်တန်း စတက်ပါပြီဆို ကတည်းက တစ်ရက်မှ မပျက်ဘဲ ပတ်လာခဲ့တာတဲ့။ ကလေးတွေထဲမှာလည်း သူက နာရီကို အရင်ဆုံးကြည့် တတ်ခဲ့တာ။ အဲဒါမျိုးလေးတွေပေါ့ သားရယ်”

“ဪ . . . ဒါဆို သူက အချိန်တိကျမှုကို သူများ တွေထက်ပိုပြီး ရူးသွပ်တာလို့ ဆိုရမှာပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့ကွယ်။ လူတစ်ကိုယ်မှာ ထူးခြားချက်တစ် မျိုးစီ ရှိတတ်ကြတာပဲမို့လား”

“ဒါနဲ့ အဲဒီအခေါ်နာမည်က ဘယ်သူလဲ ကြီးကြီး ခင်”

“ခက်ခက်ခိုင် တဲ့”

“ဝါး! . . . နာမည်က အပိုက်စားပဲ။ လူနဲ့နာမည် နဲ့လည်း စမတ်ဖြစ်မယ့်ပုံပဲ”

“စမတ်ကတော့ ဘာကျသလဲမမေးနဲ့ သားရေ။ ငယ်ငယ်ကဆို အခြေသတင်းကြီးတဲ့ ရွှေမင်းသမီး။ သူ အိမ်ရှေ့မှာဆို ညတိုင်း ဂစ်တာဝိုင်းမပြတ်ဘူး”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

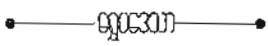
အဲဒီလိုနဲ့ပဲ ဂျူးတို့ရဲ့ တွေ့ဆုံမှုလေးဟာ မာမီခိုင်

အကြောင်းကို ဦးတည်ရင်း မှောင်မှန်းမသိမှောင်သွားခဲ့ပါပြီ။ အိမ်ကို အလှူဆင်ထားတဲ့ မီးဆိုင်းတွေနဲ့ ပန်းခြံထဲမှာ အလှူဆင်ထားတဲ့ မီးရောင်စုံတွေကလည်း လှလှပပထွန်းလင်းတောက်ပလာခဲ့ပါပြီ။ ဂျူးတို့ဝိုင်းကလေးကတော့ ပျော်ရွှင်ငြိမ်းချမ်းမှုတွေ၊ စိုပြည်သာယာမှုတွေ ပြည့်စုံရုံမက ရင်ခုန်ကြည်နူးမှုတွေပါ ဖုံးလွှမ်းလို့ပေါ့။

နောက်ဆုံးတော့ ရင်းရင်းနှီးနှီး နွေးနွေးထွေးထွေးနဲ့ စားကြ သောက်ကြ ရောက်တတ်ရာရာပြောကြရင်း ပျော်စရာကောင်းတဲ့ ဒင်နာပွဲလေးကို ည ရှစ်နာရီမှာပဲ နိဂုံးချုပ်ခဲ့ပါတော့တယ်။ သူက ကားပေါ်ရောက်သွားတော့ ကြီးကြီးခင် မမြင်အောင် ဂျူးကို ဖုန်းဆက်မယ့်အကြောင်း သင်္ကေတလေး ပြသွားပါသေးတယ်။ ဘရင်ပေးထားတဲ့ ဖုန်းကလေးက သူနဲ့ဂျူးအကြားမှာ ကြီးတစ်ချောင်းအဖြစ် ချည်နှောင်ပေးတော့မယ်ဆိုတာ သေချာခဲ့ပါပြီ။ ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ည အိပ်ရာဝင်ချိန်မှာတော့ သူ တကယ်ပဲ ဖုန်းဆက်လာခဲ့ပါတယ်။ ဂျူး လှုံ့နေရင်းနဲ့ နားထောင်နေလိုက်မိတယ်။

“ဂျူးလီယက်”
“အင်း . . . ကိုရိုမီ”

“ဂျူးလီယက်မင်းသမီးကလေး အိပ်ပြီလား”
“ခုပဲ အိပ်တော့မလို့”

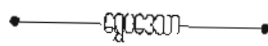
“ကိုယ်ထင်ပါတယ်။ ကိုယ်လည်း အိပ်ရာထဲမှာလေး၊ မင်းအကြောင်းကို တွေးရင်း မင်းအိပ်တော့မယ့်အချိန်ကို မှန်းပြီး ဆက်လိုက်တာ”

သူဟာ အချိန်တိုကလေးအတွင်းမှာ ဂျူးရဲ့စိတ်အစဉ်ကို လွှမ်းမိုးနိုင်ခဲ့ပြီဆိုတာ တကယ်သေချာသွားပြီထင်ပါရဲ့။ သူ ဘာပြောပြော ရင်ခုန်ကြည်နူးမှုတွေနဲ့ ငြိမ်သက်နေမိတာက သက်သေပြနေပါတယ်။

“မင်းအိပ်ချင်ပြီလား။ ကိုယ် မင်းကို စကားပြောစရာတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ဒီလိုပြောလို့ အိမ်မှာလည်း စကားတွေ အများကြီးပြောသွားသားပဲလို့ ပြန်မပြောလိုက်ပါနဲ့။ အခု ပြောမယ့်စကားတွေက အဲဒီမှာ ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေနဲ့ မတူပါဘူး။ မင်း နားထောင်ပေးနိုင်မလား”

“ရပါတယ်။ ဂျူး နားထောင်နေပါတယ်။ ဂျူးက အိပ်ရာထဲ ရောက်ရင် ချက်ချင်း အိပ်မပျော်တတ်ပါဘူး”

“အိုခေ . . . ဒီနေ့ ဒင်နာပွဲလေးအတွက် မင်းကို ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်။ စိတ်ထဲမှာလည်း အရမ်း

ကျေနပ်တယ်။ မင်းနဲ့အချိန်ကြာကြာ ရှိနေရတဲ့အတွက် လည်း ကိုယ် အရမ်းပျော်တယ်။ မင်းလည်း ကိုယ့်လိုပဲ ဖြစ် လိမ့်မယ်လို့ထင်ပါတယ်”

“ . . . ”

“ကိုယ် အဓိကပြောချင်တာက ကိုယ်တို့နှစ် ယောက်ရဲ့ တွေ့ဆုံမှုက သိပ်မကြာသေးပေမယ့် ဘရင်ကီရဲ့ ကြိုးစားပေးမှုကြောင့် တစ်ယောက်အခြေအနေကို တစ် ယောက် သိခဲ့ရပြီလေ။ အဲဒီတော့ ကိုယ် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မပြောချင်တော့ဘူး။ ကိုယ် မင်းကိုချစ်တယ်။ မင်းသိပြီးသား ဖြစ်တဲ့အတွက် ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲ”

ဂျူး ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာလေပြီ။ သူ ပေါ်တင်ပြောလာခဲ့ပြီပဲ။ သူ တကယ် ဆုံးဖြတ်ချက် ချခိုင်း ပြီပဲ။

“တစ်ခုခုပြောလိုက်ပါ ဂျူးလီယက်ရယ်။ မနေ့က လို ဘာမှမပြောဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ညာနေတဲ့ပုံစံမျိုး လုပ်နေဦးမှာလား”

“ဂျူး ပြောခဲ့ပါတယ်။ အရမ်းအံ့သြမိတယ်လို့ ပြီးတော့ ဂျူးနဲ့ကိုရိုမိက တွေ့ခဲ့တာလည်း ကြာမှမကြာ

သေးတာ”

“အိုခေ . . . ဒီလောက်ဆိုရပါပြီ။ မင်း ရှက် ကြောက်နေတာမျိုး ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာပါ။ ဒီတော့ မင်း ဘာမှ မပြောချင်မပြောနဲ့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မနေ့ကလိုပဲ ကောင်းတဲ့ဘက်က တွေးပြီး နားလည်လိုက်ပါမယ်။ နှလုံး သားထဲကအချစ်က ပါးစပ်ထဲက ပျားရည်ထက် ပိုအရသာ ရှိတယ် ကောင်မလေး။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဖွင့် မပြောဘဲ ချစ်နေကြတဲ့အချိန်မျိုးက ပိုပြီးတော့တောင် ရင်ခုန်စရာ ကောင်းပါသေးတယ်”

“ . . . ”

“မင်းရဲ့ မျက်ဝန်းဘာသာစကားတွေကို ကိုယ် ကောင်းကောင်းဖတ်တတ်ခဲ့တယ်။ ကိုယ့်ရဲ့မျက်ဝန်းဘာသာ စကားတွေကိုလည်း မင်း ကောင်းကောင်း ဖတ်နိုင်လိမ့်မယ် လို့ ယုံကြည်တယ်။ အဲဒီလိုပဲ မင်းရဲ့ရင်တွင်းဘာသာစကား တွေကိုလည်း ကိုယ် ကောင်းကောင်းကြားနေရတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ ရင်တွင်းဘာသာစကားတွေကိုလည်း မင်း ကောင်း ကောင်း ကြားနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်”

ကြည့်စမ်း . . . သူပြောပုံက တွေ့စကလို ပိုင်စိုး

ပိုင်နင်းရှိလိုက်တာ။

တစ်ဖက်လူ ပြန်မပြောနိုင်အောင် အပိုင်ချည် တုတ်နိုင်လိုက်တာ။

ဂျူးလည်း ငြိမ်သက်နေမိတာ အံ့ဩစရာကောင်း လိုက်တာ။

“ကိုယ့်အတွက်တော့ အချစ်ဆိုတာ နေရာဒေသ အကွာအဝေးနဲ့လည်း မဆိုင်ပါဘူး။ အချိန်ကာလ အနေး အမြန်နဲ့လည်း မဆိုင်ပါဘူး။ တကယ်ဆိုတာက အချစ်စစ် အချစ်မှန်ဖြစ်ဖို့ပါပဲ။ ကိုယ့်အချစ်က မင်းပေါ်မှာ စစ်မှန်နေ တဲ့အတွက် တွေ့ဆုံချိန် ဓကလေးအတွင်းမှာပဲ မင်းကို ရယူ ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ချခဲ့ပြီးပါပြီ။ ကိုယ့်ဒက်ဒီကိုလည်း ဖွင့် ပြောပြီးပြီ။ အစီအစဉ်အားလုံးလည်း ဆွဲပြီးသွားပြီ။ မင်းသာ ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲ ဝင်လာနိုင်အောင် ကြိုးစားဖို့ပဲလိုပါတော့ တယ်”

“...”

“ကြားတယ်နော် ဂျူး။ ကိုယ် မင်းကို စတွေ့တဲ့ အချိန်ကစပြီး ကြိုးစားနေပြီ။ မင်းလည်း ဒီနေ့ကစပြီး ကြိုးစားပါတော့။ ပြီးတော့ မင်းအပြစ်ပေးခံနေရတဲ့ နှစ်လ

အတွင်း မွန်းကျပ်မှုမရှိအောင် ပျော်ရွှင်လန်းဆန်းမှုရှိအောင် ကိုယ်တာဝန်ယူပေးပါမယ်။ ဒါပဲနော် . . . မင်း ကိုယ့်အပေါ် အမြန်ဆုံး တုံ့ပြန်နိုင်ပါစေ။ အိပ်မက်လုလုမက်ပါစေ . . . Good night”

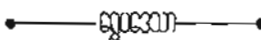
တကယ်ပါပဲ။ သူဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည် မှုအပြည့်ရှိစွာနဲ့ ဂျူးကို တရားဝင် သမီးရည်းစားလို သဘော ထားလိုက်တဲ့အပြင် သူတစ်ယောက်တည်း အစီအစဉ်တွေ ဆွဲ၊ သူတစ်ယောက်တည်း ဆုံးဖြတ်ချက်တွေချ။ သူ တစ် ယောက်တည်း ပြောချင်တာတွေပြောပြီး ဖုန်းချသွားပါ တော့တယ်။ ဘာမှပြန်မပြောရဘဲ ဒီအတိုင်းကျန်ခဲ့တဲ့ ဂျူး က ဖုန်းလေးကို ကြည့်ရင်း ရင်သပ်ရှုမောဖြစ်နေခဲ့လေရဲ့။

မနက်ကျတော့လည်း အိပ်ရာနိုးနိုးချင်း သူ့ဖုန်း ခေါ်သံလေးက မထင်မှတ်ဘဲ ဝင်လာခဲ့တယ်။ ဂျူးဟာ အံ့ဩထိတ်လန့်သွားပြီး ဖုန်းလေးကို စပ်မြန်မြန်ပဲ ဆွဲယူ နားထောင်လိုက်မိတယ်။

“ဂျူးလီယက်ပျိုပျို . . . Morning”

“ဟုတ် . . . ကောင်းသောနံနက်ခင်းပါ ကိုရိုမီ”

“ငါးနာရီကျော်ကျော်ပဲ ရှိသေးတာဆိုတော့

အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားပြီလား။ မင်း ဘယ်အချိန် အိပ်ရာ နိုးတတ်သလဲ”

“များသောအားဖြင့် ခုချိန်ပါပဲ။ တစ်ခါတလေကျ တော့လည်း ခြောက်နာရီဖြစ်သွားတတ်တယ်”

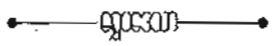
“အင်း . . . ကိုယ်လည်း အဲဒီလိုပဲ။ ဒါနဲ့ ကိုယ် ညက မမေးလိုက်မိတာတစ်ခုရှိတယ်။ ဂျူးရဲအဒေါ် ဘယ် တော့ ပြန်ရောက်မလဲ”

“Sunday မှာ ပြန်လာတော့မှာပါ။ ဒီနေ့က Friday လေ”

“သူ ပြန်လာရင် ကိုယ်လာတွေ့လို့ရမလား”

“ဟို . . . ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ ဒီတိုင်း ဘော်ဒါ ကဏ္ဍအရလာလည်တာမျိုးကတော့ ဖြစ်ပါတယ်။ မာဒီနိုင်း က လူငယ်တွေအပေါ် နားလည်မှု ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်မိ လာတွေမှာကျတော့ အဓိပ္ပာယ်နှစ်မျိုး သက်ရောက်နေ မလားလို့။ ပြီးတော့ ဂျူးကလည်း သူ အပြစ်ပေးထားတဲ့ ကာလအတွင်းမှာ ဒီလိုကဏ္ဍမျိုးတွေ မရှိစေချင်ဘူး။ သိ လည်း မသိစေချင်ဘူးဆိုတော့”

“ဟုတ်ပြီ . . . ဟုတ်ပြီ . . . သဘောပေါက်ပြီ။”

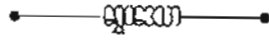
တိုယ် ဆန္ဒတွေအရမ်းစောသွားတယ် ဂျူး။ ဟုတ်တယ်။ ဆင်ခြင်မှုဖြစ်မယ်။ ဒါဆို ကိုယ်ပြောတာ သေချာ နားထောင် ဝါ။ အခုလေးပဲ မင်းအိပ်ရှေ့က ပြန်လာခဲ့ပြီ။ ခြံထဲမှာ ပစ္စည်း ထုပ်တစ်ထုပ် ထားခဲ့တယ်”

“ရှင်”

“ခြံတံခါးရဲညာဘက်အခြမ်းမှာ။ အဲဒါ မင်းသွားယူ လိုက်ပါ။ ပြီးတော့ ဒီနေ့ကစပြီး ဖုန်းပြောရင် မင်းမျက်နှာ လေးကိုကြည့်ပြီး ပြောချင်တယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ်တို့ အင်တာနက်နဲ့ပဲ ပြောကြရအောင်နော် ဂျူး . . . အိုခေ”

သူက သူ့ရဲ့အပိုင်စိုးမိုးတတ်တဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ပြော စရာ ရှိတာပြောပြီး ချက်ချင်း ဖုန်းချသွားပါတယ်။ ဂျူးလည်း အံ့သြမှုတွေ သိချင်ဖောတွေ ပြင်းထန်ပြီး ရုတင်ပေါ်ကနေ ခပ်သွက်သွက် ဆင်းပြေးလာခဲ့ပါတော့တယ်။ ဒီအချိန်ဆို ကြီးကြီးခင်က ဘုရားခန်းထဲမှာ မိဖော်ကလည်း မီးဖိုဆောင် ထဲမှာဆိုတော့ ဂျူးရဲ့နံနက်ခင်း ရိုးကြောင်ခိုးဝှက် အပြုအမူ ကို မသိနိုင်လောက်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် သူ ပစ်ချထားခဲ့တဲ့ အထုပ်ကို အပြေးသွားယူလိုက်မိတယ်။

အခန်းထဲရောက်ရောက်ခြင်း ချစ်စရာ အလွန်

ကောင်းတဲ့ ပါကင်ထုပ်ကြီးကို ဇွင့်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ တော့ ပထမဦးဆုံးတွေ့လိုက်ရတာ ပန်းနုရောင်စာခေါက်ကလေး။ ဒုတိယတွေ့လိုက်ရတာက စာအုပ်အရွယ် ipad ကြီးတစ်ခု၊ တတိယတွေ့လိုက်ရတာက ရွှေရောင်အသည်းပုံ ချောကလက်ကလေးတွေ။ ကြည့်စမ်း! . . . ဂျူးဟာ မျက်လုံးကလေးတွေ လက်လက်ဖြာသွားပြီး ပန်းနုရောင်စာခေါက်ကလေးကို ဖတ်လိုက်မိပါတယ်။

ဂျူးဟာကလေးဆီကလေး မပွင့်ဖို့ ရိုမိယံမင်းထားက ထာဝန်ဟူပြီမဟာ။ ဒီချောကလက်ကလေးတွေကို စားရင်း ကိုယ်ကိုင်ခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေ များများထွေးပါ။ ဒီ iPad ကိုလည်း မင်းရဲ့စာဆုံးပါ။ ကိုယ်လည်းကြိုပြီး မင်းလည်း ကြိုက်တောက်မဟာ ထိချွင်းကလေးတွေ ထွင်းပေးရိုက်ပါတယ်။ ဒီလိုမျိုး . . . နေ့တိုင်းမဟာထဲတောင် ကိုယ် Feeling ခာထားလေးတွေကို ခြံထဲမှာ မကြာခဏ ခာထားပေးပြီမဟာ။

မင်းတွေထဲမှာကလေးတွေမဟာနဲ့ . . .
နှစ်ပေါ့ပြည့်ထူနေမှာတော့ . . .
နှစ်ယောက်အတူတွေ့ပြီး . . .
ထူးဆန်းတဲ့ပေကတောင်ထဲထဲပေးမယ်နော်။
ကိုကို - မင်းကို အရမ်းချစ်တယ်။

ကိုကို! . . . ဘုရားရေ! . . . သူက သူ့ကိုယ်သူ ကိုကို တဲ့ . . .။

ဂျူးမျက်နှာလေး ပန်းရောင်ပြောင်းသွားပြီး နှလုံးသားလေးလည်း တလုပ်လုပ် တုန်ခါနေပါတော့တယ်။
♥•••♥••• အဲဒီနေ့ကစပြီး သူဟာ ဂျူး မွန်းဂျပ်မှမရှိအောင်၊ ဂျူး ဖျော်ရွှင်လန်းဆန်းမှုရှိအောင် တာဝန်ယူပေးပါမယ်လို့ ပြောခဲ့တဲ့စကားအတိုင်း အပြောနဲ့အလုပ် တစ်ထပ်တည်းကျစွာပဲ ခြံထဲကို ပစ္စည်းလေးတွေ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး မရိုးရအောင် လာထားပေးပါတော့တယ်။

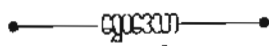
ပန်းစည်းကလေးတွေ၊ ပန်းခြင်းကလေးတွေ၊ ပန်းတုံးကလေးတွေ၊ ခေါင်းစည်းကွင်းကလေးတွေ၊ ရေမွှေးဖုလင်းကလေးတွေ၊ စာအုပ်ကလေးတွေ၊ အရုပ်ကလေး

တွေ၊ ပြီးတော့ အပျင်းပြေစရာတွေ၊ သီချင်းတွေ၊ ဇာတ်လမ်းတွေ... စသဖြင့်ပေါ့။

လာထားတဲ့နေ့တိုင်းမှာလည်း ဂျူးကို မနက်စောစော ဖုန်းနဲ့လှမ်းနှိုးပြီး အသိပေးလေ့ရှိပါတယ်။ ဂျူးကလည်း သူ့ရဲ့အပြုအမူလေးတွေကို စိတ်ဝင်တစားနဲ့ ခြံထဲမှာ ပန်းခူးသလိုလို ရေဖြန်းသလိုလို ယောင်ပေပေလုပ်ရင်း အချိန်မှန်သွားရောက်ယူလေ့ရှိပါတယ်။ သူပေးတဲ့ပစ္စည်းလေးတွေကို ကြည့်ပြီးတော့လည်း ဂျူးရင်မှာ နွေးထွေးလှိုက်ဖိုစွာနဲ့ ကြည့်နူးလှုပ်ရှားလို့ နေမိတယ်။

အဲဒါဟာ အချစ်ပဲလား။ ဂျူးလည်း သူလိုဖြစ်နေပြီလား။ ဂျူး သူ့ကို တကယ်ချစ်မိသွားပြီလား။ ဒါဆို သူ့ရဲ့ အယူအဆဖြစ်တဲ့(သူ့ဖတ်တတ် ကြားတတ်ခဲ့တဲ့) မျက်ဝန်းဘာသာစကားနဲ့ ရင်တွင်းဘာသာစကားဆိုတာကို လက်ခံလိုက်ရတော့မလား။ ဂျူးရဲ့ စိတ်ထဲမှာ အဲဒီလိုပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ချက်မချရဘဲ ဝေဝေဝါးဝါးဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။

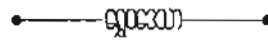
လုံးဝငြင်းမရဘဲ ပြတ်ပြတ်သားသားကြီး သေချာနေတာတစ်ခုကတော့ အဲဒီလို ဂျူးအပေါ် မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့

ဝရုတစိုက်ရှိလွန်းလှတဲ့ သူ့ရဲ့ဆက်ဆံမှုတွေကို ဂျူးက ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး လက်ခံပြီး မက်မက်မောမောနဲ့ သာယာယစ်မူးနေမိတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ ဂျူးဟာ သူနဲ့ဖုန်းပြောတိုင်း သူ့အပေါ်တို မျက်ဝန်းဘာသာစကားတွေ ရင်တွင်းဘာသာစကားတွေနဲ့သာ တုံ့ပြန်တတ်ခဲ့တာဟာ ရက်တွေ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ကုန်မှန်းမသိကုန်ဆုံးသွားခဲ့ပါတယ်။ တစ်နေ့မှာတော့ သူကလည်း အဖြေ ဖွတ်အတင်းတောင်းရတာဗဟုတ်။ ဂျူးကလည်း အဖြေပေးဖို့ ချိန်းထားရတာမဟုတ်ဘဲ ဂျူးနှုတ်ကနေ အမှတ်တမဲ့ (အံ့ဩဖွယ်ကောင်းစွာ) ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ချစ်ချွန်းမြေ့လိုက်မိတဲ့နေ့တစ်နေ့ကို မထင်မှတ်ဘဲ ကျရောက်လာခဲ့ပါတော့တယ်။

အဲဒီနေ့ကတော့ အမှတ်တရပါပဲ။ ဂျူး ပြစ်ဒဏ်မှလွတ်မြောက်ခွင့်ရသွားတဲ့ နှစ်လပြည့်တဲ့နေ့ကလေးပေါ့။ အဲဒီနေ့မှာ သူက ထုံးစံအတိုင်း မနက်စောစော ဂျူးကို ဖုန်းနဲ့လှမ်းနှိုးပါတယ်။ ပြီးတော့ ပြောလာတဲ့စကားတွေကလည်း သူ့ရဲ့စတိုင်လ်အတိုင်း ဂျူးအပေါ်ကို အချိန်အဝါတစ်ခု လွှမ်းမိုးစွာ၊ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနိုင်လှစွာနဲ့ ချည်ပြီး တုတ်ပြီးသားတွေ

www.burmeseclassic.com

ဖြစ်ပါတယ်။

“Morning! အချစ်ကလေး နိုးပြီလား”

“အင်း . . . မောနင်း”

“ကြည့်စမ်း! အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ မျက်နှာက မျက်လုံး တောင် ကောင်းကောင်းမပွင့်ချင်ပါလား။ ဒီနေ့ ဘာနေ့လဲ သိလား”

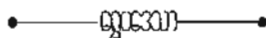
“သိတာပေါ့ ကိုရိုမီရဲ့။ ဂျူးလီယက်ပျိုပျို လွတ်ငြိမ်း ချမ်းသာခွင့်ရမယ့်နေ့”

“ဟား . . . ဟား . . . ဂျူးက အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်း တာပဲကွာ။ ဒီနေ့ ကိုယ်လုပ်မယ့်အစီအစဉ်ကို ပြောထား တာ မှတ်မိလား”

“မှတ်မိပါတယ်”

“အိုစေ . . . ဒါဆို ကိုယ်ပြောမယ်။ ဒီနေ့ည မင်းနဲ့ တွေ့ပြီး လက်ဆောင်တစ်ခုပေးမယ်။ ည ဆယ့်တစ်နာရီ မင်းအိမ်ရှေ့မှာ စောင့်နေမယ်။ မင်း မလာမချင်း စောင့်နေ မယ်။ မနက်ရောက်ရင် ရောက်သွားပါစေ ကိုယ့်ကိုချစ်ရင် ထွက်တွေ့ပါ။ ဒါပဲနော် . . . ချစ်”

“ကိုရိုမီ . . . ကိုရိုမီ”

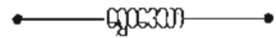
သွားပြီ။ သူက ထုံးစံအတိုင်း အနိုင်ပိုင်းသွားတာ မို့ ဂျူး တစ်ခွန်းမှ ပြန်ပြောချိန်မရလိုက်ပါဘူး။ ချက်ချင်း ငြိမ်ခေါ်ပေမယ့်လည်း သူက ဂျူး ငြင်းမှာစိုးလို့ထင်ရဲ့ ဖုန်းကို အသေပိတ်ထားလိုက်ပါပြီ။ ပြဿနာပါပဲ။ သူက “ကိုယ့်ကို ချစ်ရင် ထွက်တွေ့ပါ” တဲ့။ ကြည့်စမ်း . . . ။ ဂျူး ဘာလုပ်ရ ခုန်းမသိတော့ဘဲ စိတ်မငြိမ်သက်မှုများစွာနဲ့ ခုတင်ပေါ်က နေ ဆင်းပြီး ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်ရင်း အကြံထုတ် နေမိပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဘယ်လောက်ပဲအကြံထုတ်ထုတ် အကျယ် ချုပ်ကျနေသူက ဘယ်လို အကြံမျိုးထွက်လာမှာတဲ့လဲ။ နောက်ဆုံးတော့လည်း ဂျူး ဘာဖြစ်ဖြစ် မပါမပြီး ဘရကို ဆီသာ အကူအညီလှမ်းတောင်းရပါတော့တယ်။

“ဘရကို”

“ပြော . . . ဒေါ်ရွှေဂျူး။ ရိုမီယို ဂျူးလီယက် ဇာတ်လမ်းခင်းနေတာနဲ့ ဝါဆီ ဖုန်းမဆက်တာတောင် ကြာ ပါရောလား”

“အေး . . . ခုလည်း အဲဒီကိစ္စ အရေးကြီးလို့ဆက် လိုက်တာ။ ဒီနေ့ ငါ အေးဆေးဖြစ်သွားပြီ။ မာမီခိုင် အပြစ်

ပေးတာ နှစ်လပြည့်သွားပြီလေ”

“ဟာ . . . ဟုတ်လား၊ ပျော်ရောကြီးပေါ့၊ နှစ်လ ကလည်း ခင်္ကလေးလိုပဲ”

“အင်း . . . အဲဒီ နှစ်လပြည့်သွားတဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ် သက်ပြီး သူ့ ငါ့ကို အကျပ်ကိုင်ထားတာ ရှိလို့ ဘာရကိစ္စ၊ နှင် မကူညီလို့ မရတော့ဘူး”

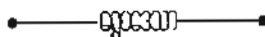
“ဟာ . . . ငါက ဘာကူညီရဦးမှာလဲ။ လုပ်သင့် လုပ်ထိုက်တာတွေ အားလုံး လုပ်ပေးထားတာပဲဟာ။ သမီး ရည်းစားတွေဆိုတာ အဲဒီလိုပဲ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အကျပ်ကိုင်တတ်ကြတာပဲ ဂျူးရဲ့”

“အဲဒါတွေ နောက်မှပြောပြတော့မယ်ဟာ။ အချိန် မရဘူး”

“ဒါဆို ဘာကူညီရမှာလဲ . . . ပြော”

“သူ လုံးဝဖုန်းပိတ်ထားတယ်ဟဲ့။ နှင် ဆက်လို့ရ မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကိုသာ တွေ့အောင်ရှာပေးပါ။ သူနဲ့တွေ့ ပြီဆိုရင် ငါ့ဆီဖုန်းဆက်လိုက်။ အဲဒီအချိန်ကျ ငါ အားလုံး ပြောပြမယ်”

“ဖြစ်လိုက်ရင် ဇာတ်လမ်းပဲ”

“ခုချက်ချင်းနော် ဘာရကီ”

“ပြီးရော . . . ပြီးရော . . . ဖုန်းကို ကိုးနာရီ ဆယ် နာရီကြားမှာ စောင့်နေ”

“အိုခေ . . . အိုခေ”

တကယ်တမ်းကျတော့ ကိုးနာရီခွဲမှာ ဘာရကီဆီ တ ဖုန်းဝင်လာခဲ့ပေမယ့်လည်း အဖြေက ထူးမခြားနားပါပဲ။

“ဂျူး”

“ဘယ်လိုလဲ။ အိုခေပြီလား”

“နီး!”

“ဟင်း”

“ကော်ဖီဆိုင်မှာလည်း မရှိဘူး။ ပန်းချီပြခန်းမှာ လည်း မရှိဘူး။ မန်နေဂျာကို မေးကြည့်တော့လည်း ဒီနေ့ လုံးဝ အနားယူပါတယ်တဲ့။ သူ့အိမ်လိပ်စာမေးပြီး လိုက် သွားတော့လည်း ခြံထဲမှာ ဦးလေးကြီးတစ်ယောက်နဲ့ပဲ တွေ့ တယ်။ တံခါးတောင် ဖွင့်မပေးဘူး။ အလုပ်မှာမရှိရင်တော့ မပြောတတ်ဘူးတဲ့။ အိမ်ကိုတော့ ညမှ ပြန်လာတော့မယ် လို့ ပြောသွားတယ်တဲ့”

“ကျစ်! . . . စိတ်ညစ်လိုက်တာ ဘာရကီရယ်။”

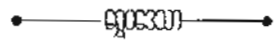
ဘယ်လိုလုပ်ရပါမလဲ”

“နေစမ်းပါဦး . . . နင်က ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် စိတ်ညစ်နေရတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ယုယာတွေ ခတ်နေရတာလဲ။ ကိုရိုမီလောက် နင့်အပေါ်ကို ဂရုစိုက်တဲ့ ချစ်သူမျိုး ဘယ်မှာမှ ရှာလို့တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး။ သူက ဘာကို အကျပ်ကိုင်နေတာလဲ”

“ငါ့အတွက် အခက်အခဲဖြစ်မယ့် ကိစ္စဆိုတော့ အကျပ်ကိုင်တယ်လို့ပဲ ပြောရတာပေါ့။ နှစ်လပြည့်တဲ့နေ့မှာ နှစ်ယောက်တွေ့ပြီး လက်ဆောင်ပေးချင်တယ်တဲ့။ ညဆံဖတ်တစ်နာရီ အိမ်ရှေ့ကို ထွက်ခဲ့ပါတဲ့။ မလာမချင်း စောင့်မယ်။ မနက်ရောက်ရင် ရောက်သွားပါစေတဲ့။ အဲဒါ ငါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“အောင်မယ်လေး၊ . . . ဒါများ ရွှေဂျူးရယ် ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်လို့။ ငါ့ကို တလည်လည် တစ်ပတ်ပတ်နဲ့ ရှာခိုင်းနေသေးတယ်။ ဒီဇယားက ပါးပါးလေးပါ။ နင် ကြံဖန်လှုပ်ရှားရင်ဖြစ်ပါတယ်”

“ဖြစ်ပေမယ့် အမှတ်တမဲ့ မာမီခိုင် သိသွားရင် ပြဿနာအကြီးအကျယ်တက်မှာဟဲ့။ မာမီခိုင်က အချိန်

တိကျမှုတင် ရူးသွပ်တာမဟုတ်ဘူး။ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် စည်းတမ်းမရှိလုပ်တာတွေကိုလည်း မကြိုက်ဘူး။ ဒီနေ့က ငါပိုပြီး ဆင်ခြင်ရမှာ။ ပြဿနာတစ်ခု ပြီးရုံရှိသေးတယ်။ နောက်တစ်ခု လာပြန်ပြီလားဆိုပြီး ငါ့ကို ပြစ်ဒဏ်တွေ ထပ်ပေးရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အေး . . . ဟုတ်တယ်နော်”

“ပြီးတော့ ငါ မာမီခိုင်ကို အရမ်းချစ်တယ်။ ငါ့အမေထက်တောင် ပိုတယ်။ သူကလည်း ငါ့ကို မိဘအရင်းထက်တောင် ပိုချစ်သေးတယ်။ ဒါကြောင့် ရှေ့ဆက်ပြီး သူ မဖြစ်စေချင်တာတွေ မဖြစ်အောင် ငါ ထိမ်းရလိမ့်မယ်။ အဲဒါကလည်း အကြောင်းရှိတယ် ဘရက်။ ငါ အသက်ကြီးလာလို့ထင်တယ်။ မာမီခိုင်ရဲ့တိကျမှုတွေ၊ စည်းကမ်းကြီးမှုတွေကို မခံစားချင်တော့ဘူး။ မွန်းကျပ်လာပြီ။ ပြီးငွေ့လာတယ်”

“ . . . ”

“တကယ်လို့သာ တစ်ခုခုထပ်ဖြစ်ခဲ့ရင် ငါ လုံးဝ ချာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ပေါက်ကွဲမိလိမ့်မယ်။ ထွက်ပေါက်တစ်ခုကို ရှာမိလိမ့်မယ်။ အဲဒါကြောင့် ငါ့ဘက်က အသေ

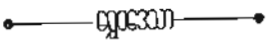
အလဲ စိုးရိမ်ပြီး ပျာယာခတ်နေရတာပေါ့”

“အင်း . . . နင်ပြောတာလည်း ဟုတ်နေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခုဟာက သမီးရည်းစားကိစ္စဖြစ်နေတယ် ဂျူးနဲ့ မိန်းကလေးမှန်ရင် တစ်သက်မှာ တစ်ခါ သမီးရည်းစားကိစ္စ နဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြဿနာ မတက်ဖူးတာမရှိဘူး။ ဒီတော့ နင် စိုးရိမ်တာတွေကို အသာထားပြီး ရဲရဲပုံပုံသာ ရင်ဆိုင်ကြည့် လိုက် ဂျူး။ လည်သလိုသာ ကြည့်လုပ်တော့”

“ . . . ”

“ငါကလည်း ဒီကိစ္စကျတော့ မကူညီနိုင်ဘူး။ သာ ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါလည်း နင့်လိုပဲ ဒီတစ်ခါ တစ်ခုခုဖြစ် သွားခဲ့ရင် မာမီစိုင့်ကို မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရဲတော့ဘူး။ ပြီးတော့ ဒီည ငါ ကလပ်မှာ ဇယားတစ်ခုလုပ်ထားတယ်။ အဲဒီဇယားက လှတယ်ဟ။ ငါ မသွားလို့မရဘူး။ ဒါပဲနော်”

ဘရကီကလည်း သူ့ကို ဆက်ပြီးအကူအညီ တောင်းမှာစိုးလို့ထင်တယ်။ သူက အရင်ဦးအောင် သူ့ ဇယားတွေကို ခင်းပြပြီး ရှောင်ထွက်သွားပါတော့တယ်။ နောက်ဆုံးတော့လည်း ဂျူးတစ်ယောက်တည်း မဖြစ်မနေ ရင်ဆိုင်ရတော့မယ့်ပုံပုံ ကျခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့တုန်း

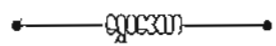

စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေ ဖိစီးပြီး ထမင်းလည်း ကောင်းကောင်း မစားနိုင်၊ လူလည်း ဂနာမပြိမ်နိုင်တော့ဘဲ ဟိုဟိုဒီဒီတွေ့ ရင်း ညဘက်ကို ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။

အိမ်သားအားလုံး အိပ်သွားပြီး ညဆယ့်တစ်နာရီ ထိုးတဲ့အချိန်မှာတော့ ဂျူးဟာ အခန်းထဲကနေ ခြေသံဗွဗွ ကလေးနဲ့ ထွက်လာရင်း အိမ်ရှေ့ မှန်ပြတင်းဆီ ရောက် လာခဲ့ပါတယ်။ ခန်းစည်းကြီးကို ဆွဲကြည့်လိုက်တော့ သူ ဟာ တကယ်ပဲ ခြံတံခါးရှေ့မှာ ပစ္စည်းကြီးကြီးမားမားတစ်ခု ကို ပိုက်ပြီး ခပ်တောင့်တောင့်ရပ်နေတာကို မြင်လိုက်ရပါ တော့တယ်။

ကြည့်စမ်း . . . ဂျူး မလာမချင်း မနက်ထိ ရပ် နေမယ့်ဒီခိုင်းပါလား။ ဂျူး မျက်စိမှိတ်ပြီး သက်ပြင်းရှည်ကြီး တိုသာ ချလိုက်မိတယ်။ ဂျူးသာ ထွက်တွေ့ရင် သူ့ကို ချစ် လို့ပဲ။ ဟင့်အင်း . . . ဂျူး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မငြင်းချင်တော့ ပါဘူး။ ဘာကိုမှလည်း မမြင်နိုင်တော့ပါဘူး။ ဘာကိုမှလည်း မသိတော့ပါဘူး။ ဂျူးသိတာတစ်ခုကတော့ သူ အဲဒီလိုပုံပုံ အတိုင်း အိမ်ရှေ့မှာ တစ်ညလုံးရပ်မနေစေချင်တာပါပဲ။

ဂျူးဟာ ဒီနေရာမှာတင် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြတ်

www.burmeseclassic.com

ပြတ်သားသား ချပြီး အခန်းထဲပြေးဝင်လာခဲ့တယ်။ အခန်းထဲ ရောက်တော့ ဂါဝန်လေးကို ချွတ်ပြီး ဂျင်းဘောင်းဘီနဲ့ အတူ တီရှပ်ကိုယ်ကပ်ကလေးကို တွဲဝတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ . . . ခေါင်းစွပ်ပါတဲ့ အနက်ရောင် Tracksuit ကို အပေါ်က ထပ်ဝတ်ရင်း တံခါးတွေ အဆင့်ဆင့်ဖွင့်ပြီး ထွက်လာခဲ့ပါတော့တယ်။

“ ဂျူး . . . ကိုယ့်ကို တကယ်ထွက်တွေ့တယ်။ ဒါဆို မင်း ကိုယ့်ကို တကယ်ချစ်သွားပြီပေါ့နော်။ ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ။ ကိုကို အရမ်းပျော်သွားပြီး၊ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ် ဂျူးရယ်”

သူက ဂျူး ခြံအပြင်ရောက်ရောက်ချင်း ဝမ်းသာအားရပြောပြီး ဂျူးရှေ့ကို တိုးကပ်လာပါတယ်။ သူကိုင်ထားတဲ့ ပစ္စည်းကလည်း ဓာတ်ပုံကားချပ်ပဲလား၊ ပန်းချီကားပဲလား၊ ရိုးရိုးမှန်တစ်ချပ်ပဲလား မသိပါဘူး။ ကျွန်းဘောင်ကလည်း ပြောင်လက်နေပြီး ကနုတ်ပန်းတွေဖော်ထားတာနဲ့ တော်တော်ကို လှပကြီးကျယ်ခမ်းနားလွန်းလှပါတယ်။ ဂျူးက အထိတ်တလန့်နဲ့ နှုတ်ခမ်းပေါ်တက်ညှိုးလေးဖိပြပြီး ပြောလိုက်တယ်။

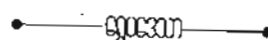

“ ဂျူး! . . . တိုးတိုး . . . တိုးတိုးပြောပါ ကိုရိုမီ၊ ဂျူးတောင်းပန်ပါတယ်။ ဒီလောက်နဲ့ပဲ ပြန်လိုက်ပါတော့နော်။ မာမီခိုင် သိသွားရင် ပြစ်ဒဏ်တွေ ထပ်ပေးမှာကြောက်လို့ပါ”

“ဟာ . . . ဂျူးရယ် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ကြောက်နေတာလဲ။ အပြင်တောင်ရောက်နေပြီလေ။ သတ္တိရှိစမ်းပါ။ မင်း ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့ ဒီအချိန်မှာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ရှေ့က ရင်ဆိုင်မယ်။ အားလုံးကို တာဝန်ယူပြီးဖြေရှင်းမယ်။ ဒီမှာ လက်ဆောင်တောင် မပေးရသေးဘူးကွာ။ နှင်ထုတ်နေလိုက်တာ။ ဒီမှာကြည့်စမ်း ဂျူး”

သူက ပြောပြောဆိုဆို လက်တစ်ဖက်နဲ့ ချိုင်းအောက်မှာ ထောင်လိုက်ညှပ်ထောင်ထားတဲ့ ပစ္စည်းကို နောက်လက်တစ်ဖက်နဲ့ ပွေ့ပိုက်ပြီး ဂျူးကို ပြပါတော့တယ်။ ဂျူး မျက်လုံးလေးတွေ မြင်မြင်ချင်းပဲ ဝိုင်းစက်သွားခဲ့တယ်။ ဘုရားရေ! . . . လှလိုက်တဲ့ပန်းချီကား။ ဘယ်လောက်များလက်ရာပြောင်မြောက်လိုက်ပါသလဲ။ ဘယ်လောက်များခမ်းနားထည်ဝါလိုက်ပါသလဲ။

“ဟာ! . . . လှလိုက်တာ ကိုရိုမီ။ အရမ်းလှတာပဲ။ ဂျူး တစ်သက်မှာ ဒီလောက်လှပြီး ဒီလောက်ခမ်းနား

လွန်းတဲ့ ပန်းချီကားမျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့သေးဘူး။ ဒါ ကိုရိုမီ
ရဲ့ ဒက်ဒီဆွီတာမှလား”

“ဒါပေါ့ . . . ကြိုက်လား”

“အင်း . . . အရမ်းကြိုက်တယ်။ ဝိုက်လည်း ဝိုက်
တယ်”

“အဲဒါ ဂျူးအတွက် ကိုယ့်ရဲ့ချစ်သက်လက်ဆောင်
ပဲ။ ဂျူး အပိုင်သိမ်းထားလိုက်တော့”

ဂျူးကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးတန်ဖိုးထားပြီး ဂျူး ပျော်ရွှင်
အောင် အပျိုးပျိုး ဖန်ဆင်းပေးတတ်တဲ့သူကို ဂျူး စိတ်ဝင်
တစား ပိုရိုလာပြီး ချစ်မိသွားပါတော့တယ်။ ပန်းချီကားတ
လူတန်းစားမရွေး ကြိုက်နှစ်သက်နိုင်တဲ့ ဒီဇိုင်းမျိုးပါ။
မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်နေတဲ့ ဘိုဆန်ဆန် ကောင်လေးနဲ့
ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ပုံ။

အနက်ရောင် အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံဝတ်ထားတဲ့
ကောင်လေးက အဖြူရောင် အနက်တိုင်း ဂါဝန်လေးဝတ်
ထားတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ လက်နှစ်ဖက်ကို တယုတယ ဆုပ်
ကိုင်ထားသလို တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မျက်နှာတွေ
ကိုလည်း ချစ်ရည်လူးနေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနဲ့ မြတ်မြတ်နိုးနိုး

ဝိုက်ကြည့်နေကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဂျူးလည်း ကျေနပ်မှုအပြည့်နဲ့ ပြုံးပြုံးလေး ဝိုက်
ကြည့်နေမိတယ်။ အဲဒီလိုကြည့်နေရင်းနဲ့ ထူးဆန်းတဲ့
လက်ရာတချို့ကို အံ့သြဖွယ်ကောင်းစွာ တွေ့လိုက်ရပါတော့
တယ်။ အိမ်ရဲ့ ရောင်စုံမီးတွေကလည်း ပန်းချီကားကို လာ
ထင်ဟပ်နေတာမို့ ပန်းချီကားလေးက ပိုလှပြီး သက်ဝင်
လှုပ်ရှားနေသလိုတောင် ထင်ရပါတယ်။

“ဟင်! . . . ဒီကောင်လေးက ကိုရိုမီနဲ့ အရမ်း
တူတာပဲ။ သေချာကြည့်မှ ပေါ်လာတာ မျက်စိနဲ့ နှာတံ၊
နှုတ်ခမ်း၊ ဆင်ပင်ပုံရော။ ဒီကောင်မလေးကလည်း ဂျူးနဲ့
ဆင်သလိုပဲ ဂါဝန်လေးနဲ့ ဆံပင်ပုံစံက အတူဆုံးပဲ။
ဒေါက်ဖီနပ်ကလေးရော။ ဒက်ဒီက ဂျူးကိုမှ မမြင်ဘူးတာ။
ဘယ်လိုလုပ်ပြီး . . .”

“ကိုယ် တစ်ခုချင်းပြောရတာပေါ့ ဂျူးရယ်။ ဒက်ဒီ
က နပ်တယ်။ တစ်ခါပြောပြလိုက်ရုံနဲ့ အိုကေတယ်။ ဒီဂါဝန်
လေးက ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ကော်ဖီဆိုင်ထဲမှာ စတွေ့
တုန်းက ဂျူး ဝတ်ခဲ့တဲ့ဂါဝန်လေးမို့လား။ ဒီဆံပင်ပုံကလည်း
အဲဒီနေ့တုန်းကလိုပဲလေ။ ပထမဆုံး စတွေ့ခဲ့တဲ့ ကိုယ့်ချစ်သူ

ရဲပုံစံကို ဘယ်တော့မှ မမေ့သင့်ဘူး ကောင်မလေးရဲ့”

“သွားအဖန်နစ်ယောက်က ဧရာဝတီသေချာမှု အရမ်း ရှိတာပဲနော်”

“အင်း . . . ရွှေမင်းသားနဲ့ ရွှေမင်းသမီးလေးကိုပဲ ကြည့်မနေနဲ့လေ။ အောက်ဆုံးကစာတန်းကိုလည်း သေချာ ဖတ်ကြည့်ပါဦး ဂျူးရဲ့”

ဂျူးရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ အလွန်လှပတဲ့ လူပန်းချီ ဆီမှာပဲ ဝဲနေတာနဲ့ အောက်ဆုံးက စာပန်းချီဆီ မသွားအား ဘဲ ဖြစ်နေပါတယ်။ သူ သတိပေးလိုက်မှပဲ အဲဒီစာပန်းချီ လေးကို သေသေချာချာ ဖတ်လိုက်မိတော့တယ်။ “အိုး! . . . ကြည့်စမ်း။ ပန်းချီမီးဖိုက လူပန်းချီနဲ့ စာပန်းချီကို လုံးဝ Smart ဖြစ်အောင် လုပ်ပြထားတာပဲ။

“ကိုကိုက ရီမီယို . . . ဖျံ့ဖျံ့က ဂျူးလီယက်”

ဂျူးဟာ တအံ့တဩနဲ့ အသံထွက်ပြီး ဖတ်လိုက် စဉ်မှာပဲ ချစ်သူနှစ်ဦးသာယာကြည်နူးနေတဲ့ အချိန်လေးက ရုတ်တရက် လျှပ်စီးတွေလက်၊ မိုးကြိုးတွေ ပစ်ချလိုက် သလို ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားခဲ့ပါတော့တယ်။ အဲဒါက တော့ ခြံရံထောင့်တစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီမှာ အရေးပေါ် တစ်

ဆင်ထားတဲ့ မာကျူရီမီးတိုင်တွေက ဂျူးတို့နှစ်ယောက်ကို မီးဆလိုက်ထိုးလိုက်သလို လင်းလက်လာတာပါပဲ။

“ဟင်!”

သွားပြီး တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ ရှေ့ဆုံးက မာမီခိုင်၊ နောက်က ကြီးကြီးခင်၊ နောက်က မိမော်၊ သူတို့အားလုံး ဂျူးတို့ဆီ တန်းတန်းမတ်မတ်ကြီး လာနေတာကို မြင်လိုက် ရပါတော့တယ်။

“ဟာ! . . . မာမီခိုင် သိသွားပြီ။ ဂျူးတို့ဆီလာ နေပြီ။ မဖြစ်ဘူး . . . မဖြစ်ဘူး”

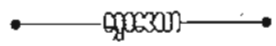
ဂျူး ကြောက်လန့်တကြားနဲ့ ပြောပြောဆိုဆို ခေါင်းစွပ်စွပ်ပြီး ထွက်ပြေးဖို့အပြင်မှာ သူက ဂျူးလက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူ့လက်ထဲက ချစ် သတ္တိတွေက ဂျူးလက်ထဲကို တစ်မိုစီမို စီးဝင်လာခဲ့တာ ထင်ပါရဲ့။ သူကလည်း အဖြေဖွတ်အတင်းတောင်းရတာ မဟုတ်။ ဂျူးကလည်း အဖြေပေးဖို့ ချိန်းထားရတာ မဟုတ် ဘဲ။ ဂျူး နှုတ်ကနေ အမှတ်တမဲ့ (အံ့ဩဖွယ်ကောင်းစွာ) ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ချစ်ခွန်းဖြောင့်လိုက်မိတဲ့အဖြစ်တဲ့ ကျရောက် ခဲ့ရတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ရိုမီဟာ ထွက်ပြေးတော့မယ့် ဂျူးလီယက်ရဲ့ လက်ကို အမိအရဖမ်းဆွဲပြီး တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ဆုပ်ကိုင် ထားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ရုတ်တရက်အတုတူဘေးချင်း ကပ်ရက်ကာ ခြံထဲကထွက်လာတဲ့ အိမ်သားတွေကို ရဲရဲ ဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်လိုက်ပါတယ်။ ရှေ့ဆုံးက အမျိုးသမီးကတော့ သူတစ်ပါး မမြင်ဘူးသေးတဲ့ ဒေါ်ခက်ခက်ခိုင်။

ကြည့်စမ်း . . . ဂျူးနဲ့ကြီးကြီးခင် ပြောပြထားတဲ့ အတိုင်း ဒေါ်ခက်ခက်ခိုင်ရဲ့ အလှထူးပုံက - ဆံပင်ဖားလျား

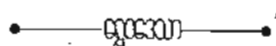

ချပြီး ညအိပ်ဝတ်စုံဝတ်ထားလို့ပဲလား? ဘိုဆန်သလိုလို ထင်ရပေမယ့် မြန်မာဆန်ဆန် ဝတ်စားဆင်ယင်လိုက်မယ် ဆိုရင်တော့ အရှိန်အဝါ ခုံခုံညားညားနဲ့ ကျက်သရေရှိရှိ ဆည်တည်ကြည်ကြည်လှမယ့် အလှမျိုးပဲဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

လက်ထဲမှာ ဖုန်းတစ်လုံးကိုင်ထားပြီး သူတို့နှစ် ယောက်ကို တစ်လှည့်စီကြည့်လာတဲ့ မျက်လုံးတွေက စူး ဆက်တောက်ပလွန်းလှပါတယ်။ နှုတ်ခမ်းတစ်စုံကလည်း ဆန်တစ်မျိုးရှိနေသလို ထင်ရတယ်။ သူ့နောက်မှာ ရပ်နေ တဲ့ ကြီးကြီးခင်နဲ့ မိမော်ကလည်း တပ်သားတွေလို ခပ် ဆောင့်တောင့်ဖြစ်နေပါတယ်။

“ကြည့်စမ်း၊ . . . သူခိုးကျင့် သူခိုးကြံ့တွေ၊ အောက်တန်းစားစရိုက်တွေ၊ ဦးနှောက်မရှိတဲ့ဟာတွေ။ ဒီလို အဆင့်အတန်းမရှိတာမျိုးတွေ ဘယ်နှကြိမ် ဘယ်နှခါ ကျူး လွန်ပြီးပြီလဲ။ ဒါ နောက်ဆုံးအကြံပဲလား မိဂျူး”

တိကျပြတ်သားလွန်းတဲ့လေသံက သူတို့ နှစ် ယောက်ကို ငြိမ်ကျသွားစေပါတယ်။ ခဏနေတော့ ဂျူးက သူ့အဒေါ်ရဲ့မျက်နှာကိုပဲ ရင်မဆိုင်ရဲတာလား? ပြန်မဖြေရဲ တာပဲလား? ခေါင်းငုံ့သွားပါတယ်။

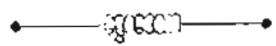
“ကောင်းပြီ . . . ငါ နားလည်ပြီ။ အခြေအနေကို ကြည့်ရုံနဲ့ သိလိုက်ပြီ။ နင်တို့လက်တွေ့ကို လွှတ်လိုက်”

အဲဒီလို အမိန့်ချလိုက်မှပဲ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ လက်တွေ့ ပိုတင်းကျပ်သွားသလို ထင်ရတယ်။ ဂျူးလည်း ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားတယ်။

“ဟင့်အင်း . . . ဂျူး တောင်းပန်ပါတယ် မာမီရယ်။ ဂျူးတို့နှစ်ယောက်ကို မခွဲပါနဲ့။ ဂျူးနဲ့ကိုကိုက ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြပါပြီ။ ဂျူး ကိုကိုကို တကယ်ချစ်မိသွားပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုအပြုအမူမျိုး တစ်ခါမှ မကျူးလွန်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပထမဆုံးအကြိမ်ပါ မာမီရယ် ယုံပါ။ ပြီးတော့ မာမီ ထင်သလို စိုးရာနောက်လိုက်ဖို့ ကြံခဲ့တာလည်း မဟုတ်ရပါဘူး မာမီရယ်”

“တော်စမ်း . . . မိဘရှေ့မှာ အတင့်ရဲလိုက်တာ”

အခြေအနေ တင်းမာနေတဲ့ကြားက ဂျူးဆီက ကြားလိုက်ရတဲ့ စကားတွေကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာကြည်နူးမှုတွေ လှိုက်တက်လာပါတယ်။ အိမ်က ထွက်လာကတည်းက ဒီည ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်သမျှကိစ္စ “ရှေ့ကနေ ရဲရဲဝဲဝဲရင်ဆိုင်မယ်။ သတ္တိရှိရှိ တာဝန်ယူဖြေရှင်းမယ်” လို့

ဆုံးဖြတ်လာခဲ့တဲ့ သူ့ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်တွေကလည်း ဂျူးကြောင့် ပိုပြီးရုပ်လုံးကြာသွားပါတော့တယ်။

ဒါပေမဲ့ သူ တကယ်ရင်ဆိုင်လိုက်တဲ့အခါမှာတော့ ဒေါ်ခက်ခက်ခိုင်ဟာ ထင်သလောက် ခက်ခဲတဲ့ အမျိုးသမီးမဟုတ်မှန်း သိလိုက်ရပါတော့တယ်။

“ဟုတ်ပါတယ် မာမီခိုင်။ အခြေအနေက ဂျူးပြောသလိုပါပဲ”

“ငါ့ကို ဂျူးကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မာမီခေါ်ခွင့်မရှိဘူး”

“ကျွန်တော့်ကိုတော့ ဂျူးရဲချစ်သူလို ခေါ်ခွင့်ပြုပါ။ ယဉ်ကျေးမှုအရ လေးလေးစားစားခေါ်တာပါ မာမီခိုင်ရယ်။ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေတာကြာပါပြီ။ မာမီခိုင်ကိုလည်း လာပြောဖို့ စီစဉ်နေပါတယ်။ အခြေအနေအချိန်အခါကို ကြည့်နေခဲ့လို့ ဒါ အခုတွေ့တာကတော့ ဒီပန်းချီကားကြီးကို လက်ဆောင်လာပေးတာပါ မာမီခိုင်။ အိမ်တိုင်ယာရောက် လာဖို့ချင်ပေမယ့် ဂျူးက ခွင့်မပြုသေးလို့ပါ။ မာမီခိုင် ထင်သလို ဂျူးကို ခိုးပြေးဖို့ မဟုတ်ပါဘူး”

“တော်ပြီလို့ ပြောနေတယ်။ ငါ မကြိုက်တာတွေ

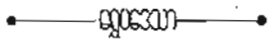
ကို ဘာဖြစ်လို့ ဇွတ်တိုးပြောနေတာလဲ”

“အခြေအနေက ပြောမှ ဖြစ်တော့မှာမို့လို့ပါ မာမီ ခိုင်ရယ်။ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ အပြစ်ပေးရင် ကျွန်တော့်ကိုပဲပေးပါ။ ပြောစရာရှိလည်း ကျွန်တော့်ကိုပဲ ပြောပါ။ ဂျူးကိုတော့ ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့။ ဂျူးမှာ ကျွန်တော့်ကို ရျစ်မိတဲ့အပြစ်ကလွဲပြီး ဘာအပြစ်မှ မရှိပါဘူး။”

“မင်းပါးစပ်ကို ပိတ်။ အဲဒီလက်ကို အခုလွှတ် လိုက်။ ဒီလိုအချိန်မှာ ဘယ်လိုအမှုမျိုးလုပ်လို့ရတယ်ဆိုတာ မင်း နားလည်တယ်မို့လား။ ငါ ရဲစခန်းကို ဖုန်းမဆက်ခင် လွှတ်လိုက်”

ပြောရင်း ဆိုရင်း ဖုန်းဆက်ဖို့ ပြင်လိုက်တာ ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်လုံး စိတ်တူ ကိုယ်တူ လက်တွေ့ ကို လွှတ်လိုက်ကြပါတယ်။ နောက်မှာ တပ်သားတွေလို ရပ်နေတဲ့ ကြီးကြီးခင်နဲ့ မိမော်ကလည်း မာမီခိုင်က အမိန့် မပေးရပါပဲ။ အလိုက်တသိနဲ့ ဂျူးရဲလက်တွေကို တစ်ဖက် ဆီ လာဆွဲကြပါတယ်။ သူက စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ “ဂျူး” လို့ ခေါ် လိုက်ပေမယ့် ဂျူးကတော့ လိမ္မာစွာပဲ ငြိမ်သက်နေခဲ့တယ်။

“အေး . . . ကိုယ်စောင့်နတ်က ငါ့ကို နှိုးခေတ်

လိုက်တာ ထင်တယ်။ ဒီနေ့ညမှ ထူးထူးခြားခြားကို အိပ် မရလို့ အပြင်ထွက်မိတာ။ စိတ်ထဲ မသကာလို့ လျှောက် ကြည့်လိုက်တော့ ဒီမြင်ကွင်းကို တွေ့လိုက်ရတာပဲ”

“ . . . ”

“မင်းတို့ပဲ ကံဆိုးသလား။ ကံကောင်းသလား။ ငါပဲ ကံဆိုးသလား။ ကံကောင်းသလား။ ဘယ်သူပဲ ကံဆိုးဆိုး၊ ဘယ်သူပဲ ကံကောင်းကောင်း ခုလို ဆုံမိသွားပြီဆိုရင်တော့ အခြေတစ်ခုတော့ ထွက်လာရမှာပေါ့။ ဒီတော့ မင်း မနက်ဖြန် ကိုးနာရီခွဲ ငါ့မျက်စိရှေ့ကို အရောက်လာခဲ့ပါ”

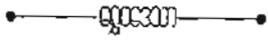
“ဗျာ”

“ချိန်းတဲ့အချိန်ရောက်မလာရင် ငါ ထွက်တွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် ကတိ တည်ပါတယ်။ ချိန်းတဲ့အချိန် အရောက်လာခဲ့ပါ့မယ်။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် မာမီခိုင်ကို ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါ တယ်”

“မလိုဘူး . . . သွားတော့”

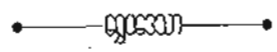
“ဟုတ်”

ရိုမီဟာ မနက်ဖြန်ရောက်မှ ပါးရိုက်ခံရရင် ခံရ
 ရော။ လောလောဆယ်မှာတော့ အခွင့်အရေးတစ်ခုတို့
 မထင်မှတ်ဘဲ ရရှိလိုက်တာမို့ ဝမ်းသာအားရစွာနဲ့ ပျာပျာ
 သလဲ ပြောဆိုနှုတ်ဆက်ပြီး ကားဆီ အပြေးလှမ်းလာခဲ့ပါ
 တော့တယ်။ ကားထဲရောက်မှ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့
 ဒေါ်ခက်ခက်ခိုင်က ခြံထဲကို ရှေ့ဆုံးက ဦးဆောင်ဝင်သွား
 သလို ကိုယ်ရံတော်တော်မှူးလေး မိမော်က နောက်မှာ တစ်
 ပါသွားပြီး နောက်ဆုံးမှာတော့ ကြီးကြီးခင်က ဂျူးကို ဆွဲ
 ခေါ်ရင်း တတွတ်တွတ်ပြောဆိုပြီး ဝင်သွားကြတာကို မြင်
 လိုက်ရပါတယ်။

ဒီညတော့ ဂျူးတို့မိသားစု တိုက်ပွဲဖြစ်ဖို့ သေချာ
 သွားပါပြီ။ ဒါပေမယ့် မိုးလေဝသအခြေအနေက ကိုယ့်ဘက်ပါ
 လာပြီမို့ ဂျူးအတွက် စိုးရိမ်စိတ်တွေဖြစ်မိပေမယ့်လည်း
 အပြန်လမ်းမှာ ဂျူး ပြောလိုက်တဲ့ချစ်စကားတွေကို ကြား
 ယောင်ပြီး ခွန်အားသစ်တွေ ယုံကြည်မှုအသစ်တွေနဲ့ တစ်
 ကိုယ်လုံး လန်းဆန်းတက်ကြွလာခဲ့ပါတော့တယ်။

“ဂျူးနဲ့ကိုကိုက ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြပါပြီ . . .
 ဂျူး ကိုကိုကို တကယ် ချစ်မိသွားပါပြီ . . .”တဲ့

အိမ်ရောက်တော့ ခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်ရင်း
 တေဋ်ကြိုနေတဲ့ ဦးလတ်က တံခါးကို အပြေးအလွှားလာ
 ခွင့်ပေးပါတယ်။

“ခုမှပဲ ပြန်လာတော့တယ် သားရယ်။ ဦးလတ်မှာ
 စိတ်ပူနေလိုက်ရတာ။ မိုးလင်းကတည်း ထွက်သွားလိုက်
 တာ။ တစ်နေ့လုံးလည်း ဖုန်းခေါ်မရဘူး။ ကောင်မလေး တစ်
 ယောက်တောင် လာမေးသေးတယ်ကွာ”

“သားသိတယ်ဗျ။ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း
 ယေးလေးတွေက အဲဒီလို ရှောင်ရတယ် ဦးလတ်ရ။
 ဒါတောင် သား အခုနောက်ပိုင်း ဆင်ခြင်လိုက်တာ။
 အရင်ကဆို သုံးနာရီ လေးနာရီမှ ပြန်ရောက်တဲ့အခါ
 ရောက်တယ်။ မနက်လင်းမှ ပြန်ရောက်ရင် ရောက်တယ်။
 ကလပ်သွားမိရင် မရတော့ဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ သားက မိဘနဲ့လည်း နေရ
 တာ မဟုတ်ဘူး။ အသက်ငယ်ငယ်နဲ့လည်း စီးပွားရေးသမား
 တစ်ယောက်ဖြစ်နေတော့ ဦးလတ်က စိုးရိမ်ရတာပေါ့”

“ရပါတယ် ဦးလတ်ရာ။ စိတ်ချပါ။ အဲလောက်ကြီး
 မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ နောက်ကို မအိပ်ဘဲနဲ့လည်း စောင့်မနေနဲ့။

သား ပြန်လာရင် ဖုန်းဆက်လိုက်မှာပေါ့ ဦးလတ်ရဲ”
“အေး... ဒါနဲ့ ညနေက ကြီးဆီက ဖုန်းရသေး
တယ်ကွ”

“ဟာ၊ ... ဟုတ်လား။ ဒါဆို ဒက်ဒီ သားဆီ မခေါ်
ဘဲတော့နေမှာမဟုတ်ဘူး။ သား ဖုန်းပိတ်ထားလို့ ဖြစ်လိမ့်
မယ်”

“အစစ်ပေါ့”

“ဘာထူးလဲ ဦးလတ်။ ပြန်လာခါနီးပြီတဲ့လား”

“အေး... အထွေအထူးတော့ မရှိဘူး။ ဒီတိုင်း
သတ်ရလို့ ဆက်လိုက်တာတဲ့။ ပြန်လာခါနီးပြီတဲ့။ ပါနီ
ရောက်နေတယ်လို့ ပြောတယ်။ မနက်ဖြန်ည သားဆီ ဖုန်း
ဆက်မယ်တဲ့”

“ဟား... ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ။ သားလည်း
ဒက်ဒီကို ပြောစရာတွေအများကြီးရှိနေတာ။ ကျန်းမာရေး
ဂရုစိုက်ဖို့ရော ပြောလိုက်သေးလား။ ဒက်ဒီက အလုပ်ထဲ
ထဲဝင် ဝင်သွားပြီဆိုရင် သာကိုမှ ဂရုစိုက်တတ်တာ မဟုတ်
ဘူး ဦးလတ်ရဲ”

“မပြောဘဲနေမလား သားရဲ။ ဦးလတ် အဓိက

ပြောတာ ကျန်းမာရေးပဲ။ အိုကေတယ်တဲ့။ အခု ဓာတ်ပုံ
ဆရာလုပ်နေတယ်တဲ့။ ပြန်လာရင် ဓာတ်ပုံပြခန်းဖွင့်ဦးမယ်
ဆိုပဲ။ ပြီးတော့ ဓာတ်ပုံနဲ့ပန်းချီ စပ်တဲ့နည်းပညာအသစ်
တစ်ခုလည်း ရထားတယ် ပြောတယ်”

“အိုစေ... အိုစေ... ဒက်ဒီက မိုက်တယ်။ ဒါနဲ့
ဦးလတ်လည်း ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်နော်။ ခြံအလုပ်ထဲမှာပဲ
တစ်နေ့ကုန် စိတ်ကို နှစ်မထားနဲ့။ နားနားနေနေပဲလုပ်သွား
ပါ။ အဓိကက အဆင့်အတန်းရှိရှိနဲ့ လှလှပပလေး ဖြစ်သွား
ဖို့ပါပဲ။ ပြီးတော့ လိုအပ်တာမှန်သမျှကို ဦးလတ် စိတ်ကြိုက်
ဝယ်သုံးနော်။ သား အားလုံးတာဝန်ယူဖြေရှင်းပေးမယ်”

“အေးပါကွာ... အေးပါ”

“ဒက်ဒီနဲ့သားက နှစ်ယောက်တည်းနေရပေမယ့်
သိပ်တွေ့ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး ဦးလတ်ရဲ။ သားကလည်း
ကိုယ့်ဇယားတွေနဲ့ ကိုယ် ရှုပ်နေတာ။ ဒက်ဒီကလည်း
အလုပ်များတော့ အားလုံးကို ဆောရီးပြထားတာ။ နှစ်
ယောက်သား အချိန်ရလို့ စကားပြောဖြစ်ရင်တော့ အဲဒီဝိုင်း
က မပြီးတော့ဘူးပဲ။ ဦးလတ်နဲ့ သားလည်း အဲဒီလိုဖြစ်နေမှာ
စိုးလို့ သတိပေးရတာ”

“ဟုတ်ပါပြီကွာ။ သားရဲစိတ်ကို ဦးလတ် နားလည် ပါတယ်။ ဓမ္မစာနာကိုလည်း တန်ဖိုးထားပါတယ်”

“ဒါဆို ဦးလတ်အိပ်တော့။ အရမ်းညဉ့်နက်နေပြီ။ သားလည်း အိပ်တော့မယ်။ မနက်ကျရင်လည်း သားတို့ စောင့်မနေနဲ့တော့။ အိမ်မှာ ဘာရိတ်ဖတ်စားဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မနက်ခုနစ်နာရီမှာ ပန်းချီကားအသစ်တွေလဲဖို့ ရှိတယ်။ ကိုးနာရီခွဲမှာ အရေးကြီးတဲ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ရှိတယ်။ အဲဒါကြောင့်နို့လို့ခနာ ဦးလတ် . . . ငွတ်နိုက်”

“အိုကေ . . . အိုကေ . . . ငွတ်နိုက်”

ရိုမီဟာ အိပ်ခန်းထဲရောက်လို့ နာရီကြည့်လိုက်တော့ တစ်နာရီခွဲပါပြီ။ နောက်နေ့မနက်မှာတော့ ပန်းချီပြခန်းကနေ ထွက်လာခဲ့တာ ဂျူးတို့အိမ်ရှေ့ကို ကိုးနာရီ မိနစ်နစ်ဆယ်မှာ ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ သူ့လာမှာဖို့လို့ အိမ်သားတွေက ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု လုပ်ထားတယ် ထင်ရုံ မိမိက မြဲတံခါးကို ချက်ချင်းပဲ ဖွင့်ပေးပါတယ်။

ဘဝအတွက် အရေးကြီးတဲ့တွေ့ဆုံမှုမို့ နောက်တူသွားရင် ပြဿနာအကြီးအကျယ်တက်တော့မှာဖြစ်သလို စောပြီးရောက်နေရင်လည်း တစ်ဖက်သားကို အနှောင့်

အယုတ်ပေးသလို ဖြစ်သွားမှာစိုးတာကြောင့် ကားကို နာရီကြည့်ပြီး ချိန်ချိန်ဆဆ မောင်းလာခဲ့ရတာဖြစ်ပါတယ်။ ချဉ်ခန်းထဲဝင်လာတော့ အချိန်က ကိုးနာရီနစ်ဆယ်ငါး။ တစ်အိမ်လုံး ဆိတ်ငြိမ်နေပြီး ဂျူးနဲ့ ကြီးကြီးခင်လည်း ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်နေပါတယ်။

ထူးဆန်းတာတစ်ခုက အချိန်တိကျတတ်တဲ့ ဒေါ်ခက်ခက်ခိုင်ဟာ ချဉ်ခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ကျက်သရေမင်္ဂလာရှိရှိနဲ့ ခုံညားလှပစွာ ထိုင်စောင့်နေတာကို တွေ့လိုက်ရတာပါပဲ။ ချက်ချင်းပဲ ဒေါ်ခက်ခက်ခိုင်ရဲ့ အရှိန်အဝါတစ်ခုက သူ့ကို လွှမ်းခြုံအုပ်စိုးလိုက်သလို ခံစားလိုက်ရပါတယ်။

သူ ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ညက ညအိပ်ဝတ်စုံ ဝတ်ပြီး ဆံပင်ဖားလျားချထားတာမို့ ဘိုဆန်သလို ထင်ရပေမယ့် အခုလို မြန်မာ့ဝတ်စုံနဲ့ ဆံထုံးကလေးထုံးထားတာကို မြင်လိုက်ရတော့ ဒေါ်ခက်ခက်ခိုင်ရဲ့အလှက အံ့မခန်း ရှင်းသန့်ဆင်းတယ်ကျော့မော့နေပါတယ်။ ရိုမီဟာ လေးလေးစားစား ဦးညွတ်ပြီး ပါလာတဲ့ပန်းစည်းလေးကို သွားပေးလိုက်ပါတယ်။

“Ok, Thank you!”

www.burmeseclassic.com

“...”

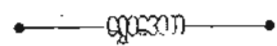
*ထိုင်ပါ”

သူ မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။

“ချိန်းတဲ့အချိန်ရောက်လာတဲ့အတွက် မင်းတို့အမှတ်တစ်မှန် တန်းပေးလိုက်ပြီ။ တို့ရဲ့အကျင့်က ကိုယ်က အရင်စပြီး ချိန်းလိုက်ပြီဆိုရင် လူကြီး၊ လူငယ်မရွေး ကိုယ်က အရင်ဦးအောင် လေးလေးစားစား ထိုင်စောင့်နေရမယ်။ အချိန်မှန် ရောက်မလာရင်တော့ ဘယ်လိုလူနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် လုံးဝမတွေ့တော့ဘူး။ အဲဒီ Character ကို မင်းလည်း သိထားပြီးလောက်ပါပြီ”

“ဟုတ် . . . အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ဘက် ပို၍ ဝရုစိုက်ရပါတယ်။ နောက်ကျသွားရင်တော့ မတွေးချေပါပဲ။ စောပြီးရောက်နေရင်လည်း တစ်ဖက်သားကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ပေးသလို ဖြစ်မှာစိုးတယ်ဗျ။ နဂိုကာလက ကလည်း ဟျွန်တော်က အချိန်ကို တန်ဖိုးထားတတ်တဲ့သူမာမီခိုင်”

သူ့စကားကြောင့် မာမီခိုင်က သူ့မျက်နှာကို

စေ့ကြည့်ပြီး ပြုံးပါတယ်။ ကြည့်စမ်း . . . ဒီလိုနှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ပြီး ပြုံးလိုက်တဲ့အပြုံးမျိုးကို သူ မြင်ဖူးသလိုပဲ။ ဘယ်နေရာမှာပါလိမ့်၊ ဘယ်သူနဲ့သွားတူတာပါလိမ့်၊ မင်းသမီးတစ်ယောက်နဲ့များ တူတာလား။ လူတူတစ်ယောက်နဲ့များ တွေ့ဖူးလို့လား။ ရီမီဟာ ဝေဝေဝါးဝါးနဲ့ စဉ်းစားလို့ မရဘဲ ဖြစ်သွားပါတယ်။

ထားပါတော့လေ။ ဒီခေတ်မှာ ဒီလိုဆင်တူရိုးမှား ဒီဇိုင်းတွေက အများကြီးရှိတတ်တာပဲ။ အခမ်းအနားတွေ၊ နွဲ့ပွဲတွေသွားရင် ပိုတောင် တွေ့နိုင်မသေးတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မာမီခိုင်ရဲ့ဒီဇိုင်းက ညကလို မဟုတ်တော့ဘဲ လေယူလေသိမ်းကအစ လုံးဝပြောင်းလဲနူးညံ့သွားပြီပဲ။ သူ့ဂင်ထီမှာ ဇန်ထုပ်ဝန်ပိုးတစ်ခုလို ဖြစ်မနေတော့ဘဲ လန်းဆန်းပေါ့ပါးသွားပါတော့တယ်။

“အင်း . . . ညက မင်းပြောသလိုပဲ။ မင်းက ဂျူးနဲ့ချစ်သူဖြစ်သွားပြီဆိုတော့ တို့က မာမီအခေါ်ခံရတော့မှာပေါ့။ အိုခေ . . . လာလက်စနဲ့ပဲ မင်း အချိန်ရမယ်ဆိုရင် ဒီနေ့ တို့နဲ့ Lunch အတူတူစားဖို့ Request လုပ်ချင်တယ်”

“အတိုင်းထက်အလွန်ပဲ မာမီရယ်။ ကျွန်တော်

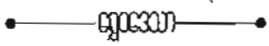

က ဒီနေ့ ကျွန်တော့်ဦးနှောက်ထဲကို မာမီခိုင်အကြောင်းပဲ ထည့်ထားတာပါ။ ဒီအခွင့်အရေးကိုမှ ငြင်းရင် ကျွန်တော့် လောက် ခိုက်မိတဲ့သူ ဘယ်ရှိတော့မှာလဲ”

“ဟုတ်ပါပြီ . . . ဟုတ်ပါပြီ။ အေး . . . မင်းကို ခုလိုခေါ်တွေ့ရတဲ့ကိစ္စကတော့။ ကိစ္စက ခေါ်တွေ့ရမှာဖြစ် တော့မှာမို့လို့ပဲ။ ရှင်းပါတယ်နော်။ ညက တို့အိမ်မှာ တိုက်ပွဲ ဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ ဆွေးနွေးမှု အကြီးအကျယ်လုပ်ကြ တယ်ပေါ့။ ဒီလိုကိစ္စမျိုးဆိုတာ ဘယ်မိသားစုမဆို သိသိ ချင်း ဒီလိုပဲဖြစ်တတ်ကြတာပဲလေ။ မင်းတို့အရွယ်တွေက လည်း ဒီလိုဇာတ်လမ်းမျိုးတွေ ဖြစ်တတ်ကြတဲ့အရွယ်ပဲ။ မဆန်းပါဘူး”

“ . . . ”

“မလုပ်နဲ့ဆို လုပ်ရမှာ၊ မသွားနဲ့ဆို သွားရမှာ။ တို့ လည်း ဒါမျိုးတွေကို ကျော်ဖြတ်လာတာဆိုတော့ ကိုယ်ချင်း စာတတ်ပါတယ်။ တို့က အချိန်တိကျမှုနဲ့ စည်းကမ်းရှိမှုကို ဘယ်လောက်ပဲအစွန်းတစ်ဖက်ရောက်ရောက် ကိုယ်ချင်းစာ တတ်တဲ့စိတ်ကလေးကတော့ ရင်ထဲမှာ အမြဲကိန်းဝပ်နေ တယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီကိုယ်ချင်းစာတတ်တဲ့စိတ်ကလေးနဲ့

ပဲ မင်းတို့ရဲ့ကိစ္စကို သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီး ဆုံးဖြတ်ချက် ချခဲ့တယ်”

မာမီခိုင် စကားဖြတ်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ မိမော်က အအေးတွေ လာချပေးပါတယ်။

“သောက်လိုက်ပါဦးကွယ်။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး။ Blue Ocean လေး စီစဉ်ထားတယ်။ ဒါနဲ့ မိမော် မမခင်ကို လာခွဲ ဝါလို့၊ ဂျူးဂျူးကိုပါ ခေါ်ခိုပါလို့ ပြောလိုက်”

“ဟုတ်”

မာမီခိုင်က တစ်ဆက်တည်းမှာလိုက်တာကြောင့် ခဏအတွင်းမှာပဲ ဂျူးနဲ့ ကြီးကြီးခင်ရောက်ရှိလာပါတယ်။ ကြီးကြီးခင်က မာမီခိုင်ရဲ့ ညာဘက်မှာကပ်ထိုင်ပါတယ်။ ဂျူး က ဘယ်ဘက်မှာ ကပ်ထိုင်ဖို့ ပြင်လိုက်တော့ . . .

“သမီးချစ်သူရဲ့ ယှဉ်တွဲပြီးထိုင်”

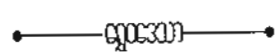
လို့ပြောလိုက်တာမို့ ဂျူးက သူ့အနားကို ရောက် လာပါတော့တယ်။ ချစ်သူနှစ်ဦးကို သူမမျက်စိရှေ့မှာထား ပြီး ဘယ်လိုမိန့်ခွန်းတွေ ခြွေတော့မှာလဲ? ဘယ်လိုမေးခွန်း တွေ ထုတ်တော့မှာလဲ? ဘယ်လိုမိန့်ခွန်းပဲခြွေခြွေ၊ ဘယ်လိုမေးခွန်းပဲထုတ်ထုတ် လောလောဆယ် ဂျူးက

ဘေးနားမှာ ရောက်နေပြီမို့ ရိုမီဟာ ရင်ထဲမှာ ယုံကြည်မှု တွေ ပြည့်ဝလာပြီး ဒီတွေ့ဆုံပွဲလေးကို အောင်မြင်မှုရမယ့် တွေ့ဆုံပွဲလေးအဖြစ် ခံယူလိုက်မိပါတော့တယ်။

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝမှာ အရှက်သိက္ခာ လည်း အရေးကြီးသလို အိမ်ထောင်ရေးကလည်း အရေး ကြီးတယ်။ အဲဒီနှစ်ခုလုံးက အဓိကပဲ။ ဒီခေတ်က မိုးရာ နောက်လိုက်ပြေးမယ့်ခေတ်မဟုတ်တော့ဘူး။ ခေတ်တစ် ပတ် ပြန်လည်သွားပြီ။ ပေါ်တင်တွဲမယ်၊ နှစ်ဖက်လူကြီးချင်း တွေပေးပြီး ရင်းနှီးမှုရအောင် လုပ်ကြမယ်၊ ပြီးရင် ဧစပိန်ပြေး လက်ထပ်ကြမယ်။ အဲဒီလိုပုံစံမျိုးတွေ ပြန်ဖြစ်နေကြပြီ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ များသောအားဖြင့် အဲဒီလိုတွေ ဖြစ်နေကြပါပြီ။ ညကကိစ္စကလည်း မာမိုကို ပြောပြခဲ့တဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ ကျွန်တော် ဂျူးကို မိုးပြေးဖို့ ကြံစည်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဂျူးကလည်း မိုးရာနောက်လိုက်မယ့် အဆင့် အတန်း မဟုတ်သလို၊ ကျွန်တော်ကလည်း အဲဒီလိုမိုးပြေး မယ့်အဆင့်အတန်းထဲမှာ မပါပါဘူး။ အကြောင်းတစ်ခုရ ကြောင့် သဘောမတူခဲ့ဘူးဆိုရင်တောင် ကျွန်တော်က သဘောမတူတူအောင် ကြိုးစားမယ့်သူပါ”

“အိမ်ထောင်ရေးဟာ မိန်းမတွေအတွက် ဘဝ တစ်ခု၊ ယောက်ျားတွေအတွက်တော့ ဘဝရဲ့အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုတဲ့။ ခေါက်ရိုးကျိုးစကားလုံးကြီး ဖြစ်နေပေမယ့် လူတိုင်းလက်ခံနေကြတာဆိုတော့ ကိုယ်က လက်မခံရင် ဘာဖြစ်သွားမလဲ။ မင်းရော အဲဒါကို လက်ခံလား”

“ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ ခေါက်ရိုးကျိုးစကားလုံး မဟုတ်တယ်။ တစ်မျိုးပြောရရင် အဲဒါကြီးက ပုံသေနည်း တစ်ခုပဲ ဟာမိ။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ စိတ်နှစ်မျိုးဖြစ်နေ တယ်။ ငြင်းလည်း မငြင်းနိုင်ဘူး။ ငြင်းလည်း ငြင်းချင်တယ်။ ယောက်ျားတွေအတွက် မှန်ပေမယ့် ယောက်ျားတိုင်း အတွက်တော့ မမှန်နိုင်ပါဘူး”

“... ”

“ကိုယ့်ချစ်သူကို တကယ်မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ ချစ် တယ်။ တကယ်တန်ဖိုးထားတယ်။ တစ်ဖက်ကမ်းကို အတူ တူ ကူးခတ်မယ့် ပါရမီဖြည့်ဖက်အဖြစ် တကယ်သစ္စာထား တယ်ဆိုရင် ကိုယ်ကလည်း ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ထပ်တူထပ်မျှ အိမ်ထောင်ရေးကို ဘဝတစ်ခုလို့ပဲ သတ်မှတ်ရမှာပါ။ ကျွန် တော်က အဲဒီလို လူစားမျိုးပါ။ ဒါသဘာဝကျတာကို ပြော

တာပါ မာမီ။ လက်တွေ့မှာလည်း အဲဒီလိုအိမ်ထောင်ရေးတွေ အများကြီးရှိပါတယ်”

“အင်း”

“ပြီးတော့ ဒက်ဒီကလည်း အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သင်ကြားဆုံးမထားတာတွေ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း အရင်က ဘာပဲဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ ဂျူးနဲ့တွေ့တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်စိတ်တွေ ပြောင်းလဲတိုးတက်လာခဲ့တယ်။ မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်နဲ့ ချစ်တဲ့ အချစ်ကို နားလည်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီအတွက် အိမ်ထောင်ရေးအယူဝါဒတွေ အများကြီး လေ့လာခဲ့သလို၊ စိတ်ဓာတ်စစ်စစ်ရေးတွေလည်း သေချာ ပြုလုပ်ပြီးမှ ဂျူးကို ရွေးချယ်ခဲ့တာပါ”

“အိုခေ . . . မင်းက တို့သိချင်တာကို အတတ်ဆန်းထွင်ပြီး ကောင်းကောင်းဖြေတတ်သားပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သေချာတာကတော့ အိမ်ထောင်ရေးဟာ မိန်းကလေးတွေ အတွက် ဘဝတစ်ခုဆိုတာ မငြင်းနိုင်ဘူးမို့လား။ ဒါကြောင့်လည်း တို့က ဒီစကားတွေပြောရတာပါ။ ဒါဆို မင်း တို့သမီးကို ဘယ်လောက်ထိ တန်ဖိုးထားနိုင်လဲ၊ ဘယ်လောက်ထိ ချစ်နိုင်လဲ၊ ဘယ်လောက်ထိ သစ္စာရှိနိုင်လဲ”

“အဲဒါကတော့ ကျွန်တော် . . . ”

“နီး . . . နီး . . . နီး . . . နီး . . . တို့မှားပြီ။ ဘုတ်တယ်။ အဲဒါတွေ တို့ မမေးသင့်ဘူး”

မာမီခိုင်က သူ့ဘာသာသူမေးမိတာ မှားပြီဆိုတဲ့ ခုံစံမျိုးနဲ့ ချက်ချင်းပဲ လက်ကာငြင်းဆန်ပါတယ်။

“တို့က မေးလိုက်ရင် မင်းဖြေတာကို ကြားရုံပဲ ကြားရမှာပေါ့။ မမေးဘဲ ဒီအတိုင်းစောင့်ကြည့်တာက အဓိပ္ပာယ် ပိုရှိလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ဒါမျိုးကလည်း မင်းရဲ့ ချုပ်ချယ်မှုတွေနဲ့ မင်းရဲ့စိတ်ဓာတ်ရေးရာပေါ်မှာ မူတည်တာပဲ။ ဒီပေမဲ့ နောက်တစ်ခုတော့ မေးချင်တယ်။ တို့သမီးက ခိုးရာနောက်လိုက်မယ့်အဆင့်အတန်း မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဘယ်လိုအဆင့်အတန်းမျိုးနဲ့ တောင်းရမ်းလက်ထပ်ယူမှာလဲ”

“မြန်မာပြည်မှာ စေ့စပ်ပွဲနဲ့ မင်္ဂလာအညှိခံပွဲကို အခမ်းနားဆုံးနဲ့ အဆန်းပြားဆုံးလုပ်ခဲ့တာ ဘယ်နဦးရှိပါသလဲ မာမီ။ ရှိရင် သူတို့တွေထက်သာအောင် လုပ်ပေးနိုင်မိတယ်”

“အင်း . . . အဲဒါကိုတော့ ယုံတယ်။ ဒီခေတ်ကြီး”

ထဲမှာ ယုံလို့ရတယ်။ ဒီတော့ အားလုံးရဲ့ရှေ့မှာ ဂျူးကို သေ
သေချာချာမေးမယ်။ သမီး . . . သမီးရဲ့ချစ်သူကို တကယ်
ချစ်တာ ဟုတ်ရဲ့လား”

“တကယ်ချစ်တာပါ မာမီ”

“သေချာလား”

“သေချာပါတယ်”

ညက တိုက်ပွဲက ဘယ်လောက်များကြီးကျယ်ခဲ့
သလဲ မသိ။ ဂျူး ပြန်ဖြေတဲ့အသံမှာ စိုးရိမ်မှုတွေ၊ ကြောက်
လန့်မှုတွေ၊ တွေဝေမှုတွေ မပါဘဲ ကြည်လင်မှုအပြည့်နဲ့
တိကျပြတ်သားနေတာကို တွေ့ရပါတယ်။

“တကယ်လက်ထပ်ဖို့အထိ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား”

“ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ”

“နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မေးမယ်။ ဒီကောင်လေး
ကို သမီးဘဝရဲ့ တစ်သက်တာလက်တွဲဖော်အဖြစ် တကယ်
ပဲ ရွေးချယ်လိုက်ပြီလား”

“ရွေးလိုက်ပါပြီ မာမီ။ ဂျူး သူ့ကိုပဲ လက်ထပ်မှာ

ပါ”

“ကောင်းပြီ . . . ဒီတော့ မင်းဘဝအကြောင်းကို

လည်း ညက ဂျူးနဲ့ မမခင်ပြောပြလို့ သိခဲ့ရပြီ။ နာမည်ကြီး
ပန်းချီဆရာမီးဖရဲသား၊ မင်းကိုယ်တိုင်ကလည်း လူငယ်
စီးပွားရေးသမား၊ အိမ်အခြေအနေ၊ လူနေမှုအဆင့်အတန်း၊
ဘာတစ်ခုမှ မေးစရာမလိုတော့ဘူး။ အားလုံးဟာ တို့
လက်ခံနိုင်တဲ့ အနေအထားမှာရှိတဲ့အတွက် မင်းတို့နှစ်
ယောက်ရဲ့ ချစ်ခြင်းကိုလည်း လက်ခံလိုက်ပါပြီ”

ရိုမီဟာ ကြားလိုက်ရတဲ့စကားကြောင့် မာမီခိုင်
မျက်နှာကို တအံ့တဩစိုက်ကြည့်လိုက်မိတယ်။ ဆုံးဖြတ်
ချက် အဲလောက်ထိ မြန်လိမ့်မယ်လို့ သူ မထင်ခဲ့မိတာမို့
ဝမ်းသာလွန်းပြီး စကားတောင် ပြန်မပြောနိုင်အောင် ဖြစ်
သွားရပါတယ်။

“ဒါကြောင့် . . . တို့ ညက သေချာစဉ်းစားဆုံးဖြတ်
ပြီး အစီအစဉ်တွေကိုလည်း ချက်ချင်း ဆွဲခဲ့တယ်။ မင်း
လည်း မင်းမိဘကို ချက်ချင်းပဲ တိုင်ပင်ပါ။ စေ့စပ်ပွဲကို နှစ်ခါ
လုပ်မယ်။ ဒီလ ဆယ့်ငါးရက်နေ့ ဒီမှာတစ်ခါ၊ လကန်ရင်
မန္တလေးမှာတစ်ခါ။ လက်ထပ်ပွဲကိုတော့ ဂျူး ကျောင်းပြီးမှပဲ
ဒီမှာလုပ်မယ်။ ဘယ်လိုလဲ”

“ဟို . . . ကျွန်တော် . . . ကျွန်တော် ဝမ်းသာ

www.burmeseclassic.com

လွန်းလို့ ဘာပြန်ပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး မာမီရယ်။ ဒက်ဒီနဲ့အားလုံးတိုင်ပင်ပြီး စီစဉ်လိုက်ပါ့မယ်။ မာမီပြောသလိုဖြစ်စေရပါမယ်”

“အေး . . . ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော်။ ဂျူးလီယက်က တို့ရဲ့သမီးအရင်းမဟုတ်ဘူး။ မင်းလည်း သိမှာပါ။ တူမကို သမီးလုပ်ထားတာ။ အဲဒီတော့ သူ့ဘဝလှပစို့အတွက် တို့က အဓိကကျတယ်။ တာဝန်လည်း ပိုကြီးတယ်။ သူ့မိဘထက် တို့မှာတာဝန်ပိုရှိတယ်။ ကိုယ် ပျိုးထောင်ထားတဲ့ ပန်းလေးတစ်ပွင့်ကို လှလှပပမြင်ချင်တယ်။ ဝိုးစား ချက်ကိုဖြစ်သွားမှာမျိုးတွေ မလိုအပ်ဘူး။ တို့ ဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ မင်း သဘောပေါက်မှာပါ”

“ . . . ”

“မင်းသိထားရမယ့်အဓိကအချက်က ဂျူးလီယက်ကို မွေးထားတဲ့ မိဘအရင်းထက်ပဲ တို့က အကောင်းဆုံးအမြင့်ဆုံးဘဝရောက်အောင် မြှင့်တင်ပေးလိုက်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ကို လိုချင်တာပဲ။ ဒါမှလည်း သူ့မိဘအပေါ် တို့ပေးထားခဲ့တဲ့ ကတိတွေ တည်မြဲရာကျမယ်။ တို့လည်း တို့ဘဝအတွက် ကိုယ့်လုပ်ရပ်ကိုယ် ကျေနပ်နေမိမယ်။”

ဒီတော့ ဘယ်အရာမဆို တို့လိုချင်တဲ့ပုံစံဖြစ်ပါစေ။ အစစအရာရာ ဆင်ခြင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မာမီ။ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ မာမီလိုချင်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ကိစ္စအားလုံး မာမီလိုချင်တဲ့ပုံစံမျိုးဖြစ်အောင် အပြန်ဆုံးနည်းနဲ့ အကောင်အထည်ဖော်လိုက်ပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ အစီအစဉ်မစင် ကျွန်တော့်ဘက်ကလည်း တောင်းပန်ထားချင်တာလေး တစ်ခုရှိပါတယ် မာမီ”

“အင်း . . . ကြိုတင်ပြောထားတာ ကောင်းတာပေါ့။ ဘာများလဲ”

“အခု ကျွန်တော့်ဒက်ဒီက အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ပါရီရောက်နေပါတယ်။ ပြန်လာခါနီးပါပြီ။ ဒီတံတော့ အသေအချာမပေးသေးပါဘူး။ ဒီနေ့ည ဖုန်းဆက်မှာပါ။ မာမီက ဆယ့်ငါးရက်နေ့ ဧည့်လုပ်ချင်တယ်ဆိုတော့ ဒီနေ့က သုံးရက်ဖြစ်နေပါပြီ။ အဲဒါ ဒက်ဒီ ပြန်လာမယ့်ရက်နဲ့ ဧည့်လုပ်မယ့်ရက်ကို ချိန်ကြည့်ချင်လို့ပါ။ အကယ်၍ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ပြန်မလာဖြစ်သေးဘူးဆိုရင် ရက်ကို မာမီနောက်ထပ်ဆုပ်ပေးလို့ရမလားလို့”

www.burmeseclassic.com

“အိုခေ . . . ရတားပေ။ ဒါမျိုးက ညှိလို့ရပါတယ်။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ညှိယူရမယ့်ကိစ္စပဲဟာ မဟုတ်ဘူးလား။ ကဲ ဘယ်လိုလဲ ရိုမီယိုနဲ့ဂျူးလိယက်။ မာမီရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို လက်ခံရဲ့လား။ မာမီစီစဉ်တာတွေကိုလည်း သဘောကျမှု ရှိ ရဲ့လား”

မာမီ အဆုံးသတ်လိုက်တဲ့စကားကြောင့် သူနဲ့ တို့ နှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ရယ်လိုက်မိကြပါတယ်။

“မာမီရဲ့စိတ်ဓာတ်နဲ့ မာမီရဲ့အစီအစဉ်တွေက အရမ်းကောင်းလွန်းနေလို့ ဘယ်လိုတုံ့ပြန်ရမုန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး မာမီရယ်။ ဒီကိစ္စက အမြန်ဆုံးအောင်မြင် လိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့မိဘူး။ ဒါကြောင့် အရမ်းဝမ်းသာတယ်။ အရမ်းပျော်တယ်။ မာမီကိုလည်း ကျေးဇူးအများကြီးတင်မိ တယ်”

လို့ သူ ပြန်ပြောလိုက်မှ မာမီခိုင်က ကျေးကျေးနပ် နပ်ကြီး ပြုံးသလို ကြီးကြီးခင်ကလည်း ရင်ဘတ်ပေါ် လက် ဖိပြီး သက်ပြင်းချတော့တယ်။

“အောင်မယ်လေး! . . . ခုမှပဲ ရင်ထဲက အလုံးကြီး ပြုတ်ကျသွားတော့တယ်။ ဒီကိစ္စ ဒီလိုအဆင်ပြေမှ ကြီးကြီး

ခင်တို့လည်း ရှေ့လျှောက် အေးအေးချမ်းချမ်းနေလို့ရမှာ။ သမီးမိန်းကလေးတစ်ယောက် ထိန်းရတာ လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကြာရင် သားအမိနှစ်ယောက်ကြားမှာ ကြီးကြီး ခင် နလုံးရောဂါရလိမ့်မယ်”

“ဒါနဲ့ မင်းတို့နှစ်ယောက်က တကယ့်ဗူးစာအစစ် အမှန်တွေထင်တယ်။ တွေ့ဆုံပုံက တော်တော်ထူးဆန်းတာ ပဲနော်။ တွေ့ဆုံပုံထက် ပိုထူးဆန်းတာက နှစ်ယောက်လုံးရဲ့ နာမည်တွေပဲ။ မင်းမိဘက ဘာဖြစ်လို့ ရိုမီယိုကိုကိုလို့ ပေးခဲ့ တာလဲ။ ရာဇဝင်နဲ့လား။ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့လား”

“ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ ဒက်ဒီက သိုသိုသိပ်သိပ် နေတတ်တဲ့လူဆိုတော့ သူ့မှာ ရာဇဝင်ရှိလား။ ရည်ရွယ် ချက် ရှိလားဆိုတာ ကျွန်တော် မသိဘူးဗျ။ ကျွန်တော် သိ တာကတော့ ဒက်ဒီက ကျွန်တော့်နာမည်ကို တမင်သက် သက်ကို ဆန်းဆန်းပြားပြားဖြစ်အောင် ပေးခဲ့တာလို့ ပြော တာပဲ။ အမေကလည်း ကျွန်တော့်ကို မွေးပြီးပြီးချင်း သေ သွားတာဆိုတော့ နာမည်မပေးနိုင်ခဲ့ဘူးလေ။ ဒါနဲ့ ဂျူး နာမည်ကရော မာမီပြောသလို ရာဇဝင်နဲ့လား။ ရည်ရွယ် ချက်နဲ့လား”

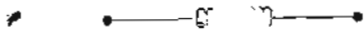

“ဟင့်အင်း... ဘာမှမရှိပါဘူးကွယ်။ အရွေးလွန် သွားတာလို့ ဆိုရမှာပေါ့။ ပထမတော့ မြန်မာဆန်ဆန် နာမည်လေးပေးမယ်ဆိုပြီး စဉ်းစားခဲ့တာ။ နာမည်ကောင်း တွေလည်း အများကြီးစဉ်းစားလို့ရခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနာမည် ပေးလိုက်ရင်လည်း ဟိုနာမည်လေးထားခဲ့ရာမှာ နှမြော တယ်။ ဟိုနာမည်ပေးလိုက်ရင်လည်း ဒီနာမည်လေး ထား ခဲ့ရမှာ နှမြောပြန်ရော”

“...”

“စိတ်က အဲဒီလိုဖြစ်နေတာနဲ့ နောက်ဆုံး ဘာမှ မပေးတော့ဘဲ ဘိုဆန်ဆန်လေးနဲ့လှမယ်လို့ထင်တဲ့ ဂျူးလီ ယက်ယိုယိုဆိုတာကိုပဲ ပေးလိုက်တာ။ အဲဒီနာမည်ပေးခဲ့ တုန်းက လောကမှာ ရှိမီယိုကိုကို ဆိုတဲ့နာမည်မျိုး ရှိလာ လိမ့်မယ်လို့ လုံးဝမတွေးခဲ့မိဘူး။ ခုတော့ ရှိရုံမက တိုက် တိုက်ဆိုင်ဆိုင်တွေလို့ ဖူးစာဖက်တွေတောင် ဖြစ်ခဲ့ပြီပဲ”

မာမီခိုင်စကားကြောင့် အားလုံး ရယ်မိကြပါတယ်။ ဒီလိုဆိုပြန်တော့လည်း လောကကြီးက စိုးရိမ်ကြောင့်ကြူ တွေ့ လုံးဝမရှိတော့ဘဲ အရာရာဟာ လှပပြီး ပျော်ရွှင်ကြည် နူးမှုတွေသာ ဖုံးလွှမ်းနေပါတော့တယ်။

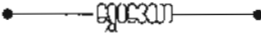

“ကဲ... မင်းတို့နှစ်ယောက်က Blue Ocean လေး သောက်ပြီး စကားအေးအေးဆေးဆေးပြောကြ။ တို့က နေ့လယ်စာအတွက် ဝိုင်းဝန်းပြီး ရှယ်ပြင်တော့မယ်။ ဟုတ်ပြီလား”

မာမီခိုင်က ပြောပြောဆိုဆို ထသွားတော့ ကြီးကြီး ခင်ကလည်း သူတို့ကို လက်ပြုပြီး နောက်ကပါသွားပါတော့ တယ်။ အဲဒီတော့မှ ရိုမီဟာ ချစ်သူရဲ့မျက်နှာလေးကို လွတ် လွတ်လပ်လပ် စိုက်ကြည့်နိုင်တော့တယ်။ ပြီးတော့ မျက်စိ တစ်ဖက်မိုတ်ပြလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ လက်မ ထောင်ပြ လိုက်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ဂျူး ပြန်ပြုံးပြတဲ့အပြုံးနဲ့ ညင်ညင် သာသာပေးလိုက်တဲ့ မျက်စောင်းမလေးက ကမ္ဘာပေါ်မှာ အဓိပ္ပာယ်အရှိဆုံးနဲ့ အလှဆုံးပဲဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ညဘက် ဒက်ဒီဆီက ဖုန်းရတဲ့အခါမှာတော့ ဧရာဝတီက စိုးရိမ်သလို ရက်တွေ ဘာတွေ ထပ်ညှိစရာမလို ဘဲ မာမီခိုင်သတ်မှတ်တဲ့အတိုင်း အဆင်ပြေခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒက်ဒီက သူ့အလုပ်တွေကိုသာ ဦးစားပေးပြီး အလွန် ဝှက်ရှာ အလွန်ကတ်တီးကတ်ခွဲနိုင်စွာနဲ့ Date ကို ဖျော်ဆစ်

နေပြန်သေးတယ်။

“ဟား . . . ဒက်ဒီကလည်း ရစ်တယ်ဗျာ။ ဘယ်
လောက်ကြာနေပြီလဲ။ ဒါ သားဘဝအတွက် အရေးကြီးဆုံး
ကိစ္စနော်။ ရက်ကလေးနည်းနည်းတော့ ဇွာလာဗျာ။ သား
ယောက္ခမကြီးက အတိအကျသမားဗျ။ ဒါပေမဲ့ သဘောတ
တော့ အရမ်းကောင်းတယ်။ ကောင်းလွန်းလို့ သူ့စိတ်ကြိုက်
ဖြစ်အောင် “သားဘက်က သေချာစီစဉ်ရမှာ”

“အောင်မာ . . . မင်းက ကြီးကျယ်နေပြန်ပြီ။ မင်း
အဖေထက်ပဲ ဘယ်သူတိကျနိုင်သေးလို့လဲ။ ဒီမှာ ဟောကောင်
မင်းစေ့စပ်ပွဲအမီ ဒက်ဒီပြန်ရောက်ရင် ပြီးရောမို့လား။ ကိုယ့်
သားဘဝအတွက် အရေးကြီးတဲ့ အခမ်းအနားကြီးတစ်ခုတို့
ဘယ်လိုမိဘက ကပျက်ကချော် စီစဉ်မှာလဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒက်ဒီရယ်။ ဒါပေမဲ့ ရက် နည်း
နည်းစောပြီး ရောက်ထားတော့ ပိုမကောင်းဘူးလား။ စီစဉ်
စရာရှိတာလည်း အေးဆေးစီစဉ်လို့ ရတာပေါ့။ လူကြီးချင်း
လည်း တွေ့ပေးထားလို့ ရတာပေါ့”

“နောက် . . . တစ်သက်လုံး တွေ့ရမှာပဲကွာ။
ခုတောင် သား စီစဉ်ထားတာတွေက ပြည့်စုံနေပါပြီ။ အထ

တတော့ ရှေ့အပတ်ထဲမှာ ပြန်လာဖို့ပဲကွ။ ပြန်လာရင်
ဓာတ်ပုံစတီဒီယိုကလည်း ဖွင့်ဦးမှာဆိုတော့ ဒီမှာ အဲဒီကိစ္စ
တွေ စီစဉ်လုံးပန်းနေတာပဲ သားရဲ့။ စိတ်ချ . . . ငါ့သား။
အက်ဒီအတွက် ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့။ ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာကိုပဲ
ဒီတိုင်းဆက်လုပ်သွား။ သားရဲ့စေ့စပ်ပွဲ ပျော်ပျော်ပါးပါးနဲ့
အောင်မြင်မှု ရရှိစေရမယ်လို့ ဒက်ဒီ ကတိပေးတယ်”

“ဒါဆို ပြီးရော . . . သားလုံးဝ စိတ်ချနေမယ်နော်
ဒက်ဒီ”

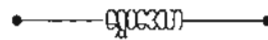
“ဘိုင့်ဘိုင့် . . . ဒက်ဒီ . . . ဘိုင့် ဘိုင့်”
ရိုမီဟာ ဒက်ဒီနဲ့ ဖုန်းပြောပြီး ချက်ချင်းပဲ မာမိုဆီ
လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်။

“ဟဲလို . . . မာမီ”

“ဪ . . . ရိုမီ . . . ပြော”

“ကျွန်တော် မာမိုကို ပြောစရာရှိတယ်။ တောင်း
ဆိုစရာလေးလည်း ရှိနေတယ်။ လူကိုယ်တိုင် လာပြောရ
မလား မာမီ။ ဖုန်းနဲ့ပြောရင်လည်း မလေးစားရာကျမှာစိုး
တယ်”

“အို . . . ရပါတယ်။ ပြောပါ . . . ဘာပြောမှာလဲ။

ဘာတောင်းဆိုမှာလဲ”

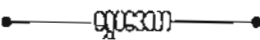
“ကျွန်တော် ခုပဲ ဒက်ဒီနဲ့ ဖုန်းရပါတယ်။ ရက်တွေ ဘာတွေ ထပ်ညှိစရာမလိုတော့ပါဘူး မာမီး၊ မာမိ ပြောတဲ့ ရက်အတိုင်း ဖြစ်စေရပါမယ်တဲ့”

“အင်း . . . အဆင်ပြေတာပေါ့။ ဒါဆို တို့အချိန် နာရီ အတည်ပြုလိုက်တော့မယ်”

“ဟုတ် . . . ဟိုနောက်တစ်ခု တောင်းဆိုချင်တာ က မနက်ဖြန် မာမိ အချိန်ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် မာမိ တစ် ယောက်တည်းကို နေ့လယ်စာနဲ့ သီးသန့်ဂုဏ်ပြုချင်ပါတယ်။ မစေ့စပ်ခင်မှာ မာမိနဲ့ကျွန်တော် ဒီထက်ပိုပြီး ရင်းနှီးချင်ပါ တယ်။ မာမိရဲ့ ချစ်ခင်မှုကိုလည်း လိုချင်ပါတယ်။ အဲဒါ လက်ခံပေးဖို့ တောင်းဆိုပါတယ် မာမိ။ ဂျူးနဲ့ ကြီးကြီးခင် ကိုတော့ ခဏနေရင် ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်ပြောလိုက်ပါ့ မယ်”

“မင်းက စိတ်ကူးကောင်းသားပဲ ရှိမီး၊ အဲဒါမျိုး လည်း လုပ်သင့်ပါတယ်။ တို့ လက်ခံပေးရမှာပေါ့။ ဘယ်မှာ စီစဉ်မလဲ”

“အမှန်ကတော့ အိမ်မှာပဲ စီစဉ်ချင်တာ။ ဒက်ဒီ

ကလည်း မရှိတော့ ပျင်းစရာကြီး ဖြစ်နေတာနဲ့ အပြင် စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုကိုပဲ ရွေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ တွန့်တော့ရဲ့ကော်ဖီဆိုင်နဲ့ ပန်းချီပြခန်းကိုလည်း မာမိကို ပြချင်သေးတယ်လေ”

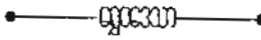
“အင်း . . . အဲဒါဆို မင်းရဲ့အလုပ်ကို အရင်ဆုံး ထွက်လာခဲ့မယ်”

“မာမိ မလာရပါဘူး။ ကျွန်တော် လာခေါ်မှာပါ”
“ရပါတယ် . . . တို့ ဒီလိုပဲ ထွက်နေကျပါ။ တို့မှာ အချိန်ပိုင်း ဒေရိုင်ဘာရှိပါတယ်။ တစ်ခါတလေလည်း ကိုယ်တိုင် မောင်းပါတယ်”

“ကျွန်တော်ကလည်း မာမိကို ကိုယ်တိုင်လာခေါ် ပြီး ကိုယ်တိုင်ပြန်ဖို့ပေးချင်လို့ပါ”

“ကောင်းပြီလေ . . . အဲဒါဆို မင်း မနက်ဖြန် ဆယ်နာရီခွဲ အရောက်လာခဲ့”

“ဟုတ်”
အဲဒီ အစီအစဉ်နဲ့ပဲ ရိုမီဟာ နောက်နေ့မှာ ကားကို သီချင်းကလေး တအေးအေးနဲ့ ချိန်ချိန်ဆွဆွမောင်းပြီး ဂျူးတို့အိမ်ကို ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ သူ ရောက်ရှိသွားတဲ့

အချိန်က ဆယ်နာရီ၊ မိနစ်နှစ်ဆယ်ဖြစ်ပြီး အချိန်တိကျတဲ့ မာမီခိုင်ကလည်း ဒီတစ်ခါ ခြံထဲမှာ အဆင်သင့်ထိုင်စောင့်နေတာကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ဂျူးနဲ့ ကြီးကြီးခင်ကလည်း သူ ဖုန်းဆက် ပြောပြထားတာမို့ သူ့အစီအစဉ်ကို သဘောကျနှစ်ခြိုက်ပြီး အိမ်ထဲကနေ ပျော်ပျော်ပါးပါး ထွက်လာကြတယ်။

ခဏနေတော့ မိမော် ခြံတံခါးဖွင့်ပေးပြီး မာမီခိုင်အပြင်ထွက်လာပါတယ်။ သူလည်း ကားပေါ်ကနေ ဇျတ်ခနဲဆင်းပြီး မာမီခိုင်ကို ကားတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ပါတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် ကားပေါ်ရောက်သွားတော့ ဂျူးနဲ့ ကြီးကြီးခင်က ခြံထဲမှာလက်ပြုပြီး ကျန်ခဲ့ပါတော့တယ်။

“မင်းက အချိန်တကယ်တိကျတာပဲ”

“မာမီခိုင် သမက်ပဲ။ ဒီလောက်ကတော့ minor ပါ”

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း”

“မာမီ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လောက်ပဲစမ်းစမ်း အချိန်နဲ့ပတ်သက်ရင် ကျွန်တော့်ဘက်က အမြဲတမ်း ကွက်တိဖြစ်စေရမယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ . . . ဟုတ်ပါပြီ။ တစ်သက်လုံး ယုံ

ထိုက်ပျံ့မယ်”

“အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူတိုးတိုးလေး ဖွင့်ထားတဲ့ မန္တလေး FM ကနေ နွဲ့ယဉ်ဝင်းရဲ့ ဒေါသစိတ်ကလေး ခုငါ့အနားပေး” ဆိုတဲ့ သီချင်းက ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာပါတော့တယ်။

နာရီသံ ချက်ချက်ညံ့ * * * အချိန်မှန်မှန် သီဆိုထားဖွဲ့သံ * * * မောင်ချိန်းတဲ့ ညတစ်ဝက်မှာ * * * ရင်ခုန်စရာ လှောင်လို့နေတဲ့ဟန် * * * ရင်တဖိုဖို ရှက်စိတ်ပို * * * မျှော်လူမှာ သဝန်တို အသည်းထိတ်ပြန်ကြည့်စားနဲ့ ချစ်တဲ့မောင် * * * မကြာခင်လာရင် အတယ်ပဲကြိုက်မလားကြ

“ကြည့်စမ်း . . . တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ တို့

ဇွဲတ်တဲ့သီချင်းလေး။ အဲဒါ မန္တလေး FM ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် မာမီ။ ကျွန်တော် မန္တလေး FM ဖွင့်လာတာ”

ရိုမီဟာ မာမီခိုင်ကြိုက်တယ်ဆိုလို့ ရင်ထဲ အရမ်းပျော်သွားပြီး သီချင်းသံလေးကို ကျယ်ပေးလိုက်ပါတယ်။ သီချင်းသံစဉ်ကလေးရဲ့ ချို့မြန်မှု စာသားကလေးတွေရဲ့

လှပမှုတို့နှင့်အပြိုင် သမက်နဲ့ ယောက္ခမတို့ရဲ့ ရင်ထဲက ဖျော်
ရွှင်ကြည်နူးမှုတွေလည်း ထပ်တူထပ်မျှ ရှိနေလိမ့်မယ်လို့
ထင်ပါရဲ့။ *

လေပြည်သံကြားလာရင် * * * ခြေသံလိုလို
ဘဝင်တုန်လှိုက်ခုန်သွား * * * အချိန်တွေ လွန်ခဲ့ပြီကွာ
ဖျော်ဖျော်သူသာ မောဟိုက်လာတယ် အမှန် * * * ငိုချင်
သလို မျက်ရည်လျှံ * * * မောင်ရယ်၊ မောင်ရယ် အခုချစ်
ကိုမမှနေလား * * * နာရီသံချက်မှန်မှန် * * * ရင်မှာရင်
မှာ ဒေါသစိတ်ကလေးသန်

မနက်လင်းပြီ * * * နာရီသံအချိန်မှန်မှန်
ငိုချင်လှပြီ * * * မောင်စကားမတည်ဘူး
ရှက်စရာပဲ * * * ရှက်ဖွယ်

“ဒီသီချင်းတွေကို လိုက်ရှာပြီး ဝယ်ထားမှ ဖြစ်တော့
မယ်။

သူ သီချင်းပြီးပြီးချင်း ပိတ်ပြီးပြောလိုက်မိတယ်။
“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မာမီကြိုက်တယ်ဆိုလို့လေ။ လက်ထပ်ဖို့တောင်
စီစဉ်ပြီးပြီဆိုတော့ ရှေ့လျှောက် ချစ်သူအကြိုက်တင်

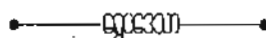
အတတ်ဘဲ ယောက္ခမအကြိုက်တွေပါ လေ့လာထားမှ ဖြစ်
တော့မှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။ မာမီ ဘာသီချင်းမျိုးတွေ
ကြိုက်တတ်လဲ”

“သီချင်းမရွေးဘူး။ ကိုယ်ခံစားလို့ကောင်းရင်
ခေတ်ဟောင်းတေးလည်း ကြိုက်လိုက်တာပဲ။ တချို့ Hip
Hop လေးတွေလည်း ကြိုက်လိုက်တာပဲ။ အမှန်တော့ တို့
က စိုင်းထီးဆိုင်၊ ခင်မောင်တိုး၊ ခင်မောင်ထူး၊ မေဆွိ . . .
သူတို့ရဲ့သီချင်းတွေနဲ့ ကြီးပြင်းလာတာကွယ့်”

“ဒါဆို ဒက်ဒီနဲ့မာမီက တစ်ခေတ်တည်းကြီးပြင်း
လာတာလို့ ဆိုရမှာပဲ။ အသက်လည်း သိပ်မကွာလောက်
ဘူး။ ဒက်ဒီက စိုင်းထီးဆိုင် ခရေဇီဗျ။ စိုင်းထီးဆိုင် ဖွင့်လွန်း
လို့ ကျွန်တော်တောင် တော်တော်မှတ်မိနေပြီ။ “ချစ်ခြင်းမှာ
လူဟာ အခါခါသေရ၏” ဆိုတဲ့သီချင်းထဲမှာဆိုရင် [သေခြင်း
မှာ လူဟာ တစ်ခါသာ သေရ၏။ ချစ်ခြင်းမှာ လူဟာ အခါခါ
သေရ၏] ဆိုတဲ့ စာသားလေးနှစ်ကြောင်းဆို ကျွန်တော်
အရမ်းကြိုက်တာ”

“အင်း”

“ပြီးတော့ ဒက်ဒီက “ကွတ်ခိုင်ကဇာတ်လမ်း တစ်

www.burmeseclassic.com

ပုဒ် ဆိုတဲ့သီချင်းကိုလည်း ခဏ ခဏ ဖွင့်တယ်ဗျ။ အဲဒီ ထဲက ဟိုစာသားလေးတွေကိုလည်း ကြိုက်တယ်။

အခါတစ်ရာ ခေါင်းယမ်းသူ တစ်ခါယောင်ပြီး

အညိတ်မှာ

ကြင်နာသူဘဝ အရယူကာ . . .

ကျောက်ကောင်းရဲ့ အနှစ်ကို စစ်မစစ်ကြည့်ဖို့ရာ

မှတ်ကျောက်ရှိလာတဲ့ ဥပမာ . . .

ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း အပြစ်ပြောခြင်းမဟုတ်ပါ

ရွှေမှန်ကင်းထင်းဖြစ်ရတာ . . .

ကိုယ်ပါပဲ အယုံလွယ်တဲ့ အခိုက်အခဲမို့သာ

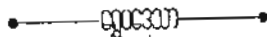
အခါတစ်ရာပြုံးပြဲသူ တစ်ခါယောင်ပြီး အမဲမှာ

ကြင်နာသူဘဝ အပျက်ခံတာ . . . ဆိုတဲ့ အပိုဒ်

လေ”

ရိုမီဟာ ပြောရင်းဆိုရင်း သီချင်းတစ်ပိုဒ်ကို သီချင်းဆိုသလို ဆိုပြတာမဟုတ်ဘဲ ကဗျာရွတ်သလို ရွတ် ပြလိုက်တာကြောင့် မာမီခိုင်က နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ရယ်ပါ တော့တယ်။

“သတို့သားလေးရယ် . . . ဝေ့ဝပ်ခါနီးနေပြီ။ ကား

ကိုလည်း ဂရုစိုက်မောင်းပါဦး။ ရွတ်ပြနေလိုက်တာများ။ မင်းကိုကြည့်ရတာ သီချင်းဆိုတာထက် ကဗျာရွတ်တာ ပို ကောင်းမယ့်ပုံပဲ။ ကမ္ဘာကဗျာနေကျရင် မင်းကို ရွတ်ခိုင်းမှ ထင်တယ်။ ဒါနဲ့ နေပါဦး။ မင်းအဖေက အဲဒီသီချင်းကို ခဏ ခဏ ဖွင့်တတ်တယ်ဆိုတော့ ကွတ်ခိုင်မှာ ဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ်များ ရှိခဲ့လို့လား”

“မသိပါဘူး မာမီရာ။ ဒက်ဒီက သိုသိပ်တဲ့လူပဲ ဟာ။ ဘယ်သူ့ကို အခါတစ်ရာပြုံးပြဲပြီးမှ တစ်ခါယောင်ပြီး ဖွဲပြဲခွဲခွဲလို့ပါလိမ့်။ ထားပါတော့။ ဒါဆို အခု မာမီ ဘာသီချင်း တွေ နားထောင်ဖြစ်လဲ။ ဘယ်လိုပြောရမလဲ အစား အသောက်ကအစ အခုတစ်လော Favourite ဖြစ်တာလေး တွေပေါ့”

“အင်း . . . တကယ်တော်တဲ့သမက်အလိုမှာ ကလေးပဲ။ ဘာလဲ . . . မင်း မေးတဲ့ပုံက TV Chennal တစ်ခုမှာ Celebrity Favourtie အစီအစဉ်ဆိုပြီး ထည့် တော့မလို့လား”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ မာမီရဲ့။ ကျွန်တော့်ယောက္ခ အကြိုက်ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့ထည့်မှာ”

“ဟုတ်ပါပြီ . . . စုတလော တို့က အမျိုးသား ကဏတ်ရုံမှာ ရှိုးပွဲတွေအများကြီး လုပ်လာပြီဆိုတော့ အဲဒီ ထဲက ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ပွဲလေးတွေကို ရွေးကြည့်ဖြစ်နေ တယ်။ အိမ်မှာလည်း Orchestra တွေ ပြန်နားထောင်နေ တယ်။ သီချင်းကျတော့ တို့က စီလင်းနဲ့ဟူနီဝှစ်စတန်နီ စရေဖီပဲ။ ဟူနီဝှစ်စတန်က အခု သေသွားမှ Top Ten ပြန် ဝင်နေတယ်လေ”

“ကောင်းတာကို မာမိရဲ့။ အဆိုတော်လုပ်မယ့်လူ တွေ ဟူနီဝှစ်စတန်ကို မေ့ထားလို့မရဘူး။ ဘင်လာဒင်ဆို ရင် သူ့ကို အရမ်းကြိုက်တာဗျ”

“အင်း . . . မြန်မာအဆိုတော်ထဲမှာတော့ မြန်မာ ပြည်သိန်းတန်ကို ပြန်နားထောင်နေတယ်။ ဇာတ်လမ်းကျ တော့ တို့က နိုင်ငံခြားကားဆိုရင် ဒရမ်မာကို ပိုကြိုက်တယ်။ အက်ရှင်လည်း ကြိုက်ပါတယ်။ မြန်မာကားတွေကတော့ ဟာသကားဆိုရင် လုံးဝမကြည့်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူရွှင်စောက် တွေပါတဲ့ သီးသန့်အငြိမ့်ခွေတွေကိုတော့ ကြည့်တယ်”

“ . . . ”

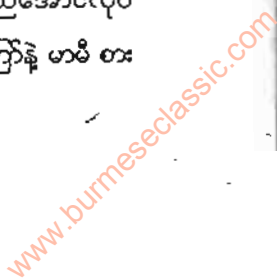
“အဝတ်အစားဒီဇိုင်းကတော့ အခု နောက်ပိုင်း

ကွန်ယူတာပန်းထိုးနဲ့ ရောင်စုံဝမ်းဆက်တွေကို ကြိုက်နေ တယ်။ လက်ဝတ်ရတနာကတော့ စိန်ပဲ ကြိုက်တယ်။ ဖိနပ် နဲ့ စလင်းဘတ်စ်ကိုတော့ မရွေးဘူး။ ကိုယ်နဲ့အဆင်ပြေရင် ဝယ်လိုက်တာပဲ။ အစားအသောက်ကတော့ မရိုးနိုင်တဲ့ မြန်မာအစားအသောက်ကိုပဲ အကြိုက်ဆုံးပေါ့ကွယ်။ အဲ . . အပြင်ထွက်ဖြစ်ရင်တော့ တရုတ်၊ ကိုးရီးယား၊ ယိုးဒယားနဲ့ ဂျပန်စာတွေကိုပဲ စားတယ်”

“မာမိရဲ့အကြိုက်တွေနဲ့ နေထိုင်စားသောက်မှု ဒီဇိုင်းတွေက ထကယ်မြင့်တာပဲ။ ဒါဆို မာမိ ဆူရိုကြိုက်မှာ ပေါ့”

“ကြိုက်တာပေါ့”

“အိုခေ . . . ကျွန်တော် စားသောက်ဆိုင်တစ်ခု တော့ ရွေးထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ မာမိက ဆူရိုကြိုက်တယ်ဆို တော့ ဆူရိုကောင်းကောင်းရတဲ့ မစ္စတာဆူရိုဆိုတဲ့ ဆိုင် လေးကို ပြောင်းလိုက်မယ်။ အဲဒီဆိုင်က ဂျပန်စာ သီးသန့် ဆိုပေမယ့် မြန်မာတွေရဲ့အကြိုက်နဲ့ ကိုက်ညီအောင်လုပ် ထားတာတွေလည်း ရှိတယ်။ ဆူရိုကို ငါးပိကြော်နဲ့ မာမိ စား ဖူးလား”

“ကြံ့ကြံ့ဖန်ဖန်။ ငါးပိကြော်နဲ့လို့ပဲ မစားဖူးပါဘူး”

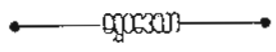
“အရမ်းကောင်းတယ် မာမီ၊ မြန်မာပါးစပ်နဲ့ ကွက်တံပဲ။ ဆူရီကို ငါးပိကြော်နဲ့ရမယ်။ ပြီးတော့ ဆူရီကြော် ဆိုတာလည်း မှာစားလို့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုလောလော ဆယ် ကျွန်တော့်ဆိုင်မှာ အရင်နားမယ်၊ ကော်ဖီသောက် မယ်၊ ပြီးမှ အဲဒီဆိုင်ကို သွားကြမယ်”

“အိုစေ . . . မင်းသဘော . . . မင်းသဘော။ ဒီနေ့ က တို့ကို မင်းက သီးသန့်ဂုဏ်ပြုတာပဲ မဟုတ်လား။ တစ်ခု တော့ ရှိတယ်နော်။ အိမ်ကိုတော့ နှစ်နာရီအတွင်း ပြန် ရောက်မှဖြစ်မယ်။ ဒါတောင် မင်းမို့လို့ အချိန်ပိုပေးထားတာ”

“ဟာ . . . ကျွန်တော်က Junction Square နဲ့ ဖက်ရှင်ဆိုင်တွေကိုလည်း သွားချင်သေးတာ။ အဲဒီမှာ မာမီ တို့မိသားစုအတွက် လက်ဆောင်တွေဝယ်ပြီး ညနေမှ ပြန် ပို့ပေးမလို့”

“အို . . . မဖြစ်ဘူး . . . မဖြစ်ဘူး။ တို့မှာ အလုပ် ကိစ္စလေးတွေ ရှိသေးတယ်။ အဲဒါတွေက နောက်မှပေါ့”

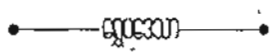
“ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ။ မာမီ ဒီလောက်အခွင့်အရေးပေး တာပဲ ကျွန်တော် ကျေနပ်ရပါပြီ”

အဲဒီလိုနဲ့ ကားထဲမှာ သမက်နဲ့ယောက္ခမ စကား လက်ဆုံကျလာလိုက်တာ သူ့ရဲ့ “ပန်းချီရိုမီ”ကို ရောက်မှန်း မသိ ရောက်လာခဲ့ပါတော့တယ်။ ကော်ဖီဆိုင်ထဲဝင်လိုက် တော့ မာမီခိုင်က ဆိုင်အပြင်အဆင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး ရင်သပ်ရှုမောဖြစ်နေပါတယ်။

“မင်း အရမ်းတော်တယ် ရိုမီ။ ဆိုင်ပြင်ဆင်ဖွဲ့စည်း ပုံက နိုင်ငံခြားစံချိန်မီတယ်။ တို့ ထင်ထားတာထက်ကို ပိုမြင့်လွန်းနေတယ်။ အေးချမ်းသာယာမှုလည်း ရှိတယ်။ ဝင်လာတဲ့လူတွေကိုလည်း ရသအမျိုးမျိုး ပေးစွမ်းနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း အောင်မြင်မှုရတာပေါ့”

မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ပြီး ကော်ဖီသောက်တဲ့အခါ မှာတော့ ရိုမီဟာ ဂျူးနဲ့ စတွေ့ခဲ့တဲ့အချိန်ကလေးကို မြင် ယောင်နေမိပါတော့တယ်။ ဂျူးရဲ့အလှကလည်း ဆိုင်ရဲ့ Decoration နဲ့ အလွန်လိုက်ဖက်ခဲ့သလို မိုးပြာရောင် ဝမ်းဆက်ဝတ်ထားပြီး စိန်တွေ ဖျိုးဖျိုးဖျပ်ဖျပ် လက်နေတဲ့ ဒေါ်ခက်ခက်ခိုင်ရဲ့ ခုံညားလှပမှုကလည်း ဆိုင်ရဲ့ Decoration ကို ကျက်သရေမင်္ဂလာ အရှိန်အဝါတွေ ထပ်လောင်း ဖြည့်ဆည်းပေးလိုက်သလိုပါပဲ။

ပန်းချီပြခန်းထဲဝင်တော့လည်း တအံ့တဩဖြစ်နေလေရဲ့။ စိတ်ဝင်တစားနဲ့ တစ်ကားပြီးတစ်ကား လိုက်ကြည့်နေလိုက်တာများ။ မာမီခိုင်ရဲ့အသက် ဆယ်နှစ်လောက်တောင် ထပ်ငယ်သွားသလို ထင်လိုက်ရပါတယ်။

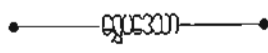
“ပန်းချီပြခန်းကြီးကလည်း တစ်ခမ်းတစ်နား ဆန်းလိုက်တာကွယ်။ ပန်းချီကားတွေကလည်း ရှယ်တွေရည်းထဲ လာတဲ့လူတွေလည်း တော်တော်များတယ်နော်”

“ဒီနေ့က ပန်းချီကားအသစ်တွေ လဲတဲ့နေ့မို့လေ။ နောက်ရက်ဆို ဒီထက် ပိုများလာမှာ။ အဲဒီအခါကျရင် အရောင်းအဝယ်တွေပါ လိုက်လာရော”

“ဪ”

“ဒါနဲ့ မာမီ ပန်းချီကားတွေကို ခံစားတတ်လား။ နားလည်လား”

“ဟင့်အင်း . . . သိပ်မသိဘူး။ ဒီခေတ်မှာ ပန်းချီအမျိုးအစားတွေ အများကြီးပေါ်နေတော့ ပိုဆိုးတယ်။ တို့သိတာက လှတာမြင်ရင် လှတယ်လို့ သတ်မှတ်လို့က်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ လှတာနဲ့ အဆင့်အတန်းရှိတာကိုတော့ ခွဲခြားတတ်တယ်”

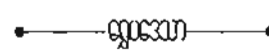

“အဲဒါပဲ ကောင်းတယ်။ နားလည်နေရင် ဇယားရှုပ်တယ်။ တချို့ဆိုတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သူကပဲ ပိုသိသလိုလို့နဲ့ ဝေဖန်ပြီး အငြင်းအခုံတွေဖြစ်နေကြတာ။ ဒါဆိုရင် ကျွန်တော့်လုပ်ငန်းတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မာမီ တစ်ခုခုပြောပါဦး။ အကြံပေးတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဝေဖန်တာပဲဖြစ်ဖြစ်”

“ဝေဖန်စရာမလိုပါဘူးကွယ်။ ဝေဖန်စရာမလိုအောင်ပဲ အားလုံးပြည့်စုံပါတယ်။ မင်းက စီးပွားရေးလာဘ်လည်း မြင်ပါတယ်။ လူငယ်တွေအတွက် ခွင့်တည့်တယ်။ အဆင်ပြေတယ်။ ခေတ်မီပြီး အဆင့်အတန်းလည်း အရမ်းရှိတယ်။ လူငယ်တွေကို သိမ်းပိုက်နိုင်တဲ့လုပ်ငန်းထဲမှာ ဒီလုပ်ငန်းလည်း ပါတယ်လေ။ နောက်ပြီး ပန်းချီပြခန်းပါ တွဲစွင့်လိုက်တာဆိုတော့ လူငယ်တွေတင် မဟုတ်တော့ဘူး။ အရွယ်သုံးပါးစိတ်ဝင်စားတဲ့ရန်တစ်ခု ဖြစ်သွားတာပေါ့။ အဲဒါကြောင့် အရမ်းကောင်းတဲ့လုပ်ငန်းတစ်ခုလို့ ပြောချင်တယ်”

“ဟုတ်”

“တကယ်တော့ ဒီလုပ်ငန်းက တို့လုပ်ချင်တဲ့လုပ်ငန်းပဲ။ အရမ်းစိတ်ဝင်စားတယ်။ ဝါသနာလည်း ပါ

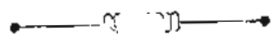
တယ်၊ လုပ်ချင်စိတ်လည်း ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ တို့က အချိန်
တိကျမှုနဲ့ စည်းကမ်းရှိမှုကို လုံးဝ အထိအခိုက် မခံနိုင်ဘူး
ဆိုတော့ တို့စိတ်နဲ့ လူတော်တော်များများနဲ့ သိပ်မဖြစ်ဘူး
ဒါကြောင့်လည်း စီးပွားရေးမလုပ်ဘဲ အေးဆေးနေနေတာ။
ဒီလိုနေနိုင်တာကလည်း မိဘကံဇရာ၊ ဘဝအကျိုးပေးတံ
ဇရာ ကောင်းခဲ့လို့ပေါ့”

“ . . . ”

“နိုင်ငံတစ်ခုတိုးတက်ဖို့ဆိုတာ အချိန်တိကျမှုနဲ့
စည်းကမ်းရှိမှုကလည်း တစ်ခန်းတစ်ကဏ္ဍမှာ ပါဝင်ထယ်
ရှိမိ။ ပြီးတော့ အလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ဖို့ပေါ့။ အဲဒါတွေ
ကိုသာ လူတစ်ဦးချင်းစီ ကိုယ်စီကိုယ်တိုင် တာဝန်သိသိ သင်
ရှိရှိနဲ့ လိုက်နာကျင့်ကြံသွားမယ်ဆိုရင် အဲဒီနိုင်ငံ ဖွံ့ဖြိုးတိုး
တက် သာယာလှပလာမှာပဲ။ တစ်ဦးကောင်း တစ်ယောက်
ကောင်းကတော့ လုပ်လို့မရဘူး။ မင်းလည်း တိုးတက်နေထိုင်
နိုင်ငံတွေကို ကြည့်ရင် မြင်တတ်မှာပါ”

“ . . . ”

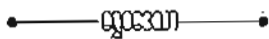
“ဒီတော့ ပြောချင်တာက မင်းရဲ့စီးပွားရေး
ကောင်းတဲ့အတွက် ဒီတိုင်းသာ ဆက်ပြီး ကြိုးစားသွား”

အချိန်ကို လေးစားပါ၊ တန်ဖိုးထားပါ။ စည်းကမ်းရှိပါ။ ဝန်ထမ်း
တွေကိုလည်း အဲဒီအတိုင်း ပုံစံသွင်းပေးပါ။ ပြီးတော့ ကိုယ်
ချောင်းချပေးနေတဲ့ ကော်ဖီအမျိုးအစားပေါ်မှာရော ကိုယ်
တင်ထားတဲ့ပန်းချီကား အပေါ်မှာရော ကွာလတီလုံးဝမလျော့
ပါစေနဲ့။ ကပ်စတစ်မာတွေအပေါ်မှာလည်း ဝန်ဆောင်မှု
လုံးဝမလျော့ပါစေနဲ့။ အဲဒါဆို မင်းရဲ့လုပ်ငန်း ဒီတိုင်းဆက်ပြီး
အောင်မြင်နေမှာပါ”

“ဟုတ် . . . လေးစားပါမယ် မာမီ။ မှတ်သားထား
ပါ့မယ်”

အဲဒီအချိန်ကစပြီး မာမီခိုင်အပေါ်ထားခဲ့တဲ့ သူ့ရဲ့
ခင်မင်လေးစားမှုတွေဟာ နဂိုကထက် ပိုတိုးပွားလာပါတော့
တယ်။ မာမီခိုင်ကလည်း တကယ်ပေါင်းကြည့်မှ အချိန်
တိကျမှုမှာ အစွန်းရောက်နေတာကလွဲရင် အလွန်သဘော
ထား ပြည့်ဝသော၊ အလွန်ချစ်စရာကောင်းသော၊ လေးစား
အားကျဖွယ်ကောင်းသော၊ ဂုဏ်ယူချီးကျူးဖွယ်ကောင်း
သော၊ တစ်သက်တာအဖော်အဖြစ် လက်တွဲဖို့ကောင်း
သော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်မှန်းသိလိုက်ရပါတော့တယ်။
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ဒီလို အမျိုးသမီးတစ်

ယောက်ရဲ့ တူကလေး (သို့မဟုတ်) သမက်ကလေးဖြစ်ရ တော့မှာကို ရင်ထဲမှာ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားနေမိပါတယ်။ ဘေး ကနေ အတူတူ လိုက်ပါလျှောက်လှမ်းနေရတာတောင် ခြေ ထောက်က အလိုလို မြောက်ကြွလာသလိုလို။

နှစ်ယောက်သား စကားတပြောပြောနဲ့ ပန်းချီကား တွေ လျှောက်ကြည့်လို့အပြီးမှာတော့ စဉ်အိုးတန်းလမ်းမှာ ရှိတဲ့ "မစ္စတာဆူရီ" ဆီ ခရီးဆက်ခဲ့ကြပါတယ်။ ပြီးမှ နှစ် နာရီအတွင်း အိမ်အရောက်ပြန်ဖို့ အိမ်နဲ့ထုတ်ပြန်ထားတာ ကြောင့် ရှိမိဟာ တစ်နာရီကျော်ကျော်လောက်နဲ့ အိမ် အရောက်ဝင်နိုင်အောင် မောင်းနှင်ခဲ့ပါတော့တယ်။ အိမ်နား မရောက်မင်မှာတော့ ရင်ထဲမှာ ဆန္ဒလေးတစ်ခု ပြင်းပြင်း ပျံ့ပျံ့ပေါ်ပေါက်လာတာမို့ မာမီခိုင်ကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ တောင်းဆို လိုက်မိပါတယ်။

"မာမီကို ကျွန်တော် တစ်ခုတောင်းဆိုချင်သေး တယ်"

"အင်း . . . ပြောကြည့်လေ"

"ကျွန်တော့်ဘဝက အမေဆိုတာကို မြင်ကို မမြင် ဖူးလိုက်ရတာပါ။ ဒီအရွယ်ထိလည်း အမေအရွယ်တွေနဲ့

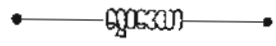

အပေါင်းအသင်းမလုပ်ခဲ့ဖူးဘူး။ တရင်းတနီးမရှိခဲ့ဖူးဘူး။ ဆွေမျိုးသားချင်း အဒေါ်တွေ ဘာတွေလည်း မရှိခဲ့ဘူး။ အိမ် တ စားဖိုမှူးကတော့ ခြွင်းချက်ပေါ့။ ဒက်ဒီနဲ့ သူငယ်ချင်း တွေကြားမှာပဲ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတာပါ။ အခုလို မာမီနဲ့သွား လာခွင့်ရလိုက်တော့ ငါ့မှာ အမေရှိရင်ကောင်းမှာပဲ။ အမေ နို့ရင် ဒီလိုနေမှာပဲလို့ တွေးလိုက်မိတယ်"

"အင်း"

"ပြီးတော့ အရမ်းလည်း ပျော်မိတယ်။ မာမီကို လည်း ချစ်ခင်လေးစားမှုအပြည့်အဝ ဖြစ်မိတယ်။ ဒီလိုပဲ မာမီဆီကလည်း ချစ်ခင်ရင်းနှီးမှုတွေ ကျွန်တော် အပြည့် အဝလိုချင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် လက်ထပ်ဖို့သေချာဝယ်ဆို ပေမယ့် လက်မထပ်ခင် အချိန်တွေမှာ မာမီကို အစစ အရာရာ ကူညီပါရစေ။ မာမီ ဘယ်သွားသွား အခုလိုပဲ လိုက်ဖို့ပေးပါရစေလို့ တောင်းဆိုချင်ပါတယ်"

"အင်း . . . တို့ရင်ထဲမှာလည်း မင်းကို ဂျူးဂျူးနဲ့ တန်းတူထားနိုင်ဖို့ အခု ကြိုးစားနေပါပြီ။ မင်းဟာ အားလုံး အလိုက်သိတတ်တယ်။ လူကြီးလူငယ်မရွေး ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံမှု ပြေပြစ်တယ်။ ဒီအရွယ်နဲ့ စီးပွားရေးကိုလည်း

ကြိုးစားလုပ်ကိုင်နေတယ်။ ဒါတွေကို သိလိုက်ရတဲ့အတွက် တို့အနေနဲ့ မချီးကျူးလို့ မရတော့ပါဘူး။ ကောင်းပြီလေ။ မင်းရဲ့တောင်းဆိုမှုက ဖြစ်လည်းဖြစ်သင့်တယ်။ ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်လည်း ဖြစ်တဲ့အတွက် တို့လက်ခံလိုက်ပါမယ်။ ဒါပေမဲ့ အချိန်တိကျမှုတော့ ရှိပါစေနော်”

“ဟား . . . ဝမ်းသာလိုက်တာ မာမိရာ။ တကယ် အမေတစ်ယောက် ရလိုက်သလိုပါပဲ။ စိတ်ချ မာမိ။ ကျွန်တော့်ဘက်က လုံးဝ တာဝန်ကျေရမယ်”

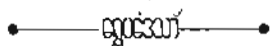
အဲဒီနေ့ကစပြီး ရိုမီဟာ ဒေါ်ခက်ခက်ခိုင်အတွက် အချိန်အလွန်တိကျသော၊ အလွန်အားကိုးရသော ကိုယ်ရံ တော်တစ်ယောက်က လေးစားတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့သလို သူ လိုချင်တဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေကိုလည်း အပြည့်အဝရရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရိုမီဟာ အဲဒီလို အချိန်ရော၊ စည်းကမ်းရော၊ အလုပ်ရော ဒေါ်ခက်ခက်ခိုင် စိတ်ကြိုက်ဖြစ်အောင် ဘယ် လောက်ပဲ တီတိုကျကျ ထမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ပါစေ . . . ဒေါ်ခက်ခက်ခိုင်ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကိုလည်း ဘယ်လောက်ပဲ အပြည့်အဝ ရခဲ့ပါစေ . . .

တစ်နေ့မှာတော့ လောကခံရဲ့ရိုက်ပုတ်မှုလို့ ခေါ်

ရမလား။ ကံကြမ္မာရဲ့ကျိစယ်မှုလို့ ဆိုရမလား။ ဒါမှမဟုတ် အက်ဒီ မကြာခဏဖွင့်တတ်တဲ့ ဝိုင်းထီးဆိုင်ရဲ့ “ကွတ်နိုင်က ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်” ထဲက [အခါတစ်ရာပြုံးပြသု တစ်ခါ ယောင်ပြီး အဖဲ့မှာ ကြင်နာသူဘဝ အပျက်ခံတာ]ဆိုတဲ့ သီချင်းစာသားကလေးကပဲ နိမိတ်ပြခဲ့သလား . . . မသိ တော့ပါဘူး။

ရိုမီရဲ့နှာရီပေါ်မှာ မျက်ရည်စက်များကျခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်ကို အံ့သြဖွယ်ကောင်းစွာ (မထင်မှတ်ဘဲ) ပြုန်းခနဲ ဒိုင်းခနဲ ရင်ဆိုင်လိုက်ရပါတော့တယ်။ အဲဒီနေ့ကတော့ သူ အရမ်း ရင်ခုန်ဖျော်လင့်စောင့်စားခဲ့ရတဲ့ ဝေဒနာပွဲနေ့ကလေး ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

နဂါးပျံပျက်လျှင်ခက်ပျား...

ရိုမီယိုကိုကို
ဂျူးလိယာကိုကို
စည်သူကိုကို (ပန်းချီမီးဖို)
ခက်ခက်ခိုင်
သီတာခင်
ကိုလတ်
ဘရင်
အောင်အောင်
မိမော်

— ရွှေဝေဒယ —

— ရွှေဝေဒယ —

ဒီနေ့ဟာ ဧရာဝတီပွဲနေ့ပဲ ထင်ပါရဲ့။ ဂျူး စိတ်တွေ တစ်မနက်လုံး လှုပ်ရှားနေပါတယ်။ breakfast စားပြီးက တည်းက အားလုံး ကိုယ်စီကိုယ်ငှ ပြင်ဆင်စရာရှိတာတွေ ပြင်ဆင်နေကြပေမယ့်လည်း ဂျူးကတော့ မှန်ရှေ့ထိုင်ပြီး သဘာဝမျက်နှာလေးကို ကြည့်ရှုမဝဖြစ်နေမိတယ်။

ဘရက်ရဲ့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုကလည်း အားရှိစရာ။
“အချိန်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အန်တီလေးနဲ့ ဘယ်တော့မှ ပြဿနာအတက်မခံနိုင်တော့ဘူး” ဆိုပြီး ညကတည်းက အထုပ်

ပိုက်ပြီး ဂျူးနဲ့အတူ လာအိပ်နေလေရဲ့။ ကြီးကြီးခင်ကလည်း မင်္ဂလာစေ့စပ်ပွဲ အချိန်အခါမကျမခြင်း အချိန်ရရင် ရသလို ဂျူးအနားလာပြီး တတွတ်တွတ်နဲ့ သတိပေးစကားတွေ ပြော တတ်တာ မမောနိုင်အောင်ပါပဲ။ အခုလည်း ဂျူး တွေးနေ တုန်းမှာ ကြီးကြီးခင်တစ်ယောက် နောက်တစ်ခေါက် ဝင် လာပြန်လေပြီ။

“မကြာခင်မှာ စေ့စပ်တော့မယ့် မိန်းကလေးက လည်း အေးတိအေးစက်နဲ့ပါလား။ ဘာတွေတွေးနေတာလဲ။ ရေချိုးတော့လေ”

“ချိုးတော့မှာပါ ကြီးကြီးရဲ့။ ဘရက်ရီ ချိုးနေလို့”

“အေး . . . ခိုင်ကတော့ သူ့အစီအစဉ်အတိုင်း မိမော်ကို အရင်ပြင်ခိုင်းနေပြီး ပြီးရင် သူ ပြင်တော့မယ်”

“ဂျူးက နောက်ဆုံးမှ ပြင်ရမှာပဲဟာ။ အချိန်ရပါ တယ် မာမီ၊ ဖေဖေတို့နဲ့ရော ဖုန်းပြောပြီးပြီလား”

“ပြီးပါပြီတော်။ မောင်နှမနှစ်ယောက် အဆင်ကို ချောလို့၊ အစ်ကိုလုပ်တဲ့လူကလည်း ညီမမှ ညီမ။ ညီမ ဘာလုပ်လုပ် အကောင်းအဆိုး ဘာတစ်ခုမှ မဝေဖန်ဘူး။ အပြစ်မမြင်ဘဲ အချစ်ပဲမြင်နေတော့တာ။ ဒါနဲ့ ရိုမီယိုက ဖုန်း

လာသေးလား”

“မနက်စောစောက လာပြီးပြီလေ ကြီးကြီးရဲ့”

“အေး . . . ထပ်လာရင် ထပ်သတိပေးလိုက်ဦး။ ဘာလိုလိုနဲ့ အချိန်နီးလာပြီလို့ အမှားအယွင်း အတိမ်း အစောင်းတစ်ခုမှ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူးလို့ အစစအရာရာ သတိ ရှိပါလို့”

“ဟာ . . . ကြီးကြီးကလည်း နေ့တိုင်းပဲ ပြောနေ ရတာ မနက်ကလည်း သတိပေးပြီးပြီ။ ဒီလိုအချိန်မှာ ခဏ ခဏ ပြောနေရင် ငြိငြင်သွားမှာပေါ့။ မာမီနဲ့လည်း သား အမိလို ဖြစ်နေပြီပဲဟာ။ သိတတ်မှုရှိပါတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးရယ်။ ကြီးကြီးခင်ကတော့ ချိန်းတဲ့အချိန် မရောက်မခြင်း စိတ်အေးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဘရင်တောင် ခိုင်ကိုကြောက်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ စိတ်မချလို့ သမီးနဲ့လာအိပ်တာမို့လား။ ပြီးတော့ ခိုင်ကလည်း ဒီလို အချိန်အခါမျိုးနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်ဒဏ်ရာရခဲ့ဖူးတဲ့လူ ဆို တော့ ကြီးကြီးရင်ထဲမှာ အရမ်းစိုးရိမ်နေမိတယ် သမီးရယ်။ မိန်းကလေးတိုင်းအတွက် ဒီလိုအချိန်ဟာ သိက္ခာအရှိဆုံး၊ တန်ဖိုးအရှိဆုံး၊ မင်္ဂလာအရှိဆုံးမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ကြီးကြီးရယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ကို လျော့ထားပါ။ မာမီကလည်း ဒီလိုနေ့မို့လို့ သူ့ကို သတ်မှတ် ချိန်ထက် တစ်နာရီတောင် ပိုပေးထားတာပဲဟာ။ အဆင် ပြေမှာပါ။ မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ တကယ်လို့ ဖုန်းထပ်လာရင် ဂျူး ထပ်ပြီး သတိပေးလိုက်ပါ့မယ်။ ကဲ . . . ကျေနပ်ပြီလား။ စိတ်အေးအေးထားပြီး မျက်နှာကိုသာ လှလှလေးဖြစ် အောင် ပြင်ခိုင်းနော် ကြီးကြီး”

“အေးပါ . . . အေးပါ”

ဂျူးက နှစ်သိမ့်လိုက်မှ ကြီးကြီးခင် ထွက်သွားပြန် တယ်။ ဒါတောင် မိတ်ကပ်တွေ ဘာတွေ ပြင်ဆင်ပြီးရင် တစ်ခါလာပြီး သတိထပ်ပေးနေဦးမလား မသိပါဘူး။ ခဏ နေတော့ ဘရင်လည်း ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်လာပါတယ်။

“ဟဲ့ . . . ဂျူး ရေချိုးဖို့ပြင်တော့လေ။ ကြည့်စမ်း!

မှန်ကြည့်ပြီး ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ။ အေး . . . ငါ လည်း ခုမှ သတိထားမိတယ်။ နှင် စေ့စပ်တော့မှာမို့လို့ ထင်တယ်။ မျက်နှာလေးက ခါတိုင်းနဲ့မတူဘူး။ ဒီနေ့ကျမှ အရမ်းနုပြီး အရမ်းလှနေသလိုထင်ရတယ်။ နှင် စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေတာမှလား”

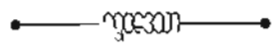
“အင်း . . . စိတ်တွေလည်း လှုပ်ရှားတယ်။ ပြီးတော့ ငါ ဈေးကွင်းမပြီးသေးဘဲနဲ့ မာမီခိုင်က ငါ့ရဲ့အလိုကျ တကယ်ပဲ ဓမ္မစင်ပေးခဲ့ပါလားလို့တွေးပြီးတော့လည်း ရင်တွေ အရမ်းခုန်နေတယ်”

“အဲဒီရင်ခုန်မှုမျိုးကို ငါ ခံစားကြည့်ချင်လိုက်တာ ဟယ်”

“ဒါဆို မြန်မြန်ကြိုးစားလေ။ နင် ဒီလိုအချိန်အခါ မျိုးကို ရောက်လာခဲ့ရင် သေချာပေါက်ခံစားရလိမ့်မယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်မိလို့ ရင်ခုန်ရတာက တစ်မျိုး။ အတူတူနေဖို့ သေချာသွားပြီဆိုတဲ့အသိနဲ့ ရင်ခုန်ရတာက တစ်မျိုး။ မတူဘူး”

“အချစ်ဆိုတဲ့သားကောင်က သင် ပေးလိုက်တာ ထင်ပါရဲ့ဇာတ်။ တို့ရဲ့ သူငယ်ချင်းလေးစကားတွေ တတ်နေလိုက်တာ။ ဒါနဲ့ အန်တီလေးက နင့်မိဘတွေကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိုမခေါ်တာလဲ”

“မခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး။ လာစရာမလိုအောင် စိစဉ်တာ။ မာမီခိုင် စည်းစနစ်ကြီးပုံကို နင်လည်း သိရဲ့သားနဲ့။ ရန်ကုန်မှာ ငါက မာမီရဲ့သမီးဆိုတော့ သူ့အပေါင်း

အသင်းကဏ္ဍတွေနဲ့ သီးသန့်လုပ်ချင်လို့ ဒီပွဲလေးကို စီစဉ်တာလေ။ လကုန်မှ မန္တလေးမှာ ဖေဖေနဲ့မေမေရဲ့ သမီးအရင်းတစ်ယောက်အဖြစ် အကြီးအကျယ် ဓမ္မစပ်မှာ။ လက်ထပ်ပွဲကိုလည်း ဟိုမှာရော ဒီမှာရော စိတ်တိုင်းကျ လုပ်ပေးမယ်လို့ ပြောတယ်”

“အင်း . . . နင် ကံကောင်းတယ်နော်။ အန်တီလေးက နင့်ကို အရမ်းချစ်တာပဲ။ အစီအစဉ်တွေကလည်း အားလုံးပြည့်စုံပြီး ကွက်တိကျတယ်။ ပြီးတော့ နင်တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ဘဝနဲ့ နင်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့အချစ်တွေကလည်း အရမ်းအားကျစရာကောင်းတယ်။ ရီမီယိုနဲ့ ဂျူးလီယက် ဝင်စားခဲ့တာထင်ပါရဲ့”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဆိုတေးရဲ့ မီးအိမ်ရှင်သီချင်းသံနဲ့ ဝန်းဝင်လာပါတော့တယ်။

“အဲမယ် . . . Ringtone သံတွေ ဘာတွေ ပြောင်းလို့ ဘယ်သူလဲ”

“Darling!”

“ဟင်း!”

ဘရင်က မျက်စောင်းထိုးလိုက်တော့ ဂျူးက

မျက်စိတစ်ဖက်ပြန်မှိတ်ပြလိုက်ပြီး ဖုန်းပြောရင်း ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့ပါတော့တယ်။

“ကိုကို”

“တို့ရဲ့ဂျူးလီယက်ကလေး ပြင်နေပြီလား”

“အင်း . . . ခုပဲ ရေချိုးတော့မလို့ ဒါနဲ့ ကိုကို ဖုန်းဆက်လာတာ အတော်ပဲ။ ဒီမှာ ကြီးကြီးခင်က တပူပူနဲ့ တွတ်ထိုးနေတာ။ မာမိက အချိန်နဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်ဒဏ်ရာရခဲ့ဖူးသူမို့လို့ ကိုကိုကို အနီးကပ် ထပ်ပြီး သတိပေးခိုင်းနေတယ်။ ဂျူးပြောရမှာတော့ အားနာပါတယ် ကိုကိုရယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြီးကြီးခင်ပြောသလိုပဲ အစစအရာရာ သတိရှိပါနော်။ အမှားအယွင်းအတိမ်းအစောင်းတစ်ခုမှ မဖြစ်စေဖို့လို့ ဂျူး ထပ်ပြောချင်ပါတယ်”

“ဂျူးရယ် . . . ဒါလေးပြောတာ ဘာဖြစ်လို့ အားနာရမှာလဲ။ ဒီမှာ အားလုံးပြင်ဆင်နေပါပြီ။ အစီအစဉ်တွေလည်း ကွက်တိချထားတာပဲ။ ဒက်ဒီတောင် ရေချိုးနေပြီ။ မနက်လေးနာရီကတည်းက စကားတွေ ထပြောနေတာ”

“ဟုတ်လား . . . ဂျူး ဒက်ဒီကို ယုံပါတယ်။ ကိုကိုတို့ သားအဖနှစ်ယောက်လုံးကို ယုံလည်း ယုံတယ်။ စိတ်

လည်း စိတ်ချတယ်။ ဒက်ဒီမှာလည်း အချိန်တိကျမှုတွေ ရှိသလို၊ ပြောရင် ပြောတဲ့အတိုင်းလည်း လုပ်ပေးတတ်တဲ့ အကျင့်ရှိပါတယ်။ နိုင်ငံခြားမှာရှိနေတာတောင် သူ ကတိပေးထားတဲ့အတိုင်း အရောက်လာသားပဲ။ ကြီးကြီး အရမ်းစိုးရိမ်နေလို့သာ သတိထပ်ပေးရတာပါ”

“ဒါပေါ့ . . . သတိကတော့ ပေးရမှာပေါ့။ ဒီမှာ ဒက်ဒီက ခြောက်နာရီလောက်ကတောင် ထွက်လာမယ် လုပ်နေလို့ မနည်းဆွဲထားရတာ”

“ကြည့်စမ်း! . . . ဒက်ဒီ အဲလောက်တောင် စိတ်ထက်သန်နေတာလား”

“စိတ်ထက်သန်နေတာလည်း ပါတယ်။ ကိုကိုကို တင်းနေတာလည်း ပါတယ်”

“ဟင်! သားအဖနှစ်ယောက် ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ။ ဒက်ဒီ ပြင်ဦးလွင်မသွားခင်တုန်းက ကိုကိုက ဂျူးတို့မိသားစုအကြောင်းနဲ့ မာမိရဲ့စွဲလမ်းမှု ပြဿနာကို ပြောပြဖို့ပြင်တော့ နားထောင်ဖို့ အချိန်မပေးနိုင်ဘူးတဲ့။ သူ့လုပ်ငန်းတွေကိုပဲ ဦးစားပေးပြီး ပြောနေတာ။ မင်းကို ယုံတယ်။ မင်းဘာသာ မင်း လည်သလိုကြည့်လုပ်။

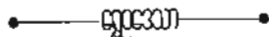
ငါ ဝင်ပါရမယ့်အချိန်ကျမှ ဝင်ပါမယ်ဆိုပြီး လုံးဝကို အပြောမခံတာ”

“ဪ... အဲလိုလား”

“ဒက်ဒီက အဲလိုပဲ။ အခု ပြန်လာမှ အရမ်းကို သိချင်ပြီး တောက်လျှောက်မေးနေတော့ ကိုကိုဘက်ကလည်း ပြန်တင်းပြီလေ။ ဂျူးတို့အိမ်ရောက်မှ အားလုံးသိစေရမယ်လို့။ မာမိုနာမည်ကိုတောင် လုံးဝ မပြောပြဘူးကွာ။ ရှင်းရော။ အဲဒါကြောင့် တင်းနေတာ။ ကိုကိုက Surprise လုပ်ချင်တာလည်း ပါလို့ပါ”

“ကိုကိုတို့သားအဖနှစ်ယောက်ကလည်း သူငယ်ချင်းတွေ၊ ညီအစ်ကိုတွေကျနေတာပဲ။ ဟုတ်ပါပြီ... ကိုကိုတို့ဘက်က Ready ဖြစ်နေပြီဆိုရင် ပြီးတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဂျူးထပ်သတိပေးဦးမယ်။ ကိုကို မာမိုနဲ့ ဘယ်လောက်ပဲရင်းနှီးရင်းနှီး မာမိုဆီက အမေတစ်ယောက်ရဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေကိုလည်း ဘယ်လောက်ပဲရရ အချိန်နဲ့ပတ်သက်လာရင်တော့ မာမိုက လုံးဝ Favour ပေးလိမ့်မယ် မထင်နဲ့နော်”

“နားလည်ပါတယ် ကောင်မလေးရယ်။ ကိုကို သိနေပါပြီ။ စိတ်ချ... ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့။ အချိန်နီးလာပြီ။

မျက်နှာလေးကိုသာ လှလှလေးဖြစ်အောင် ပြင်ခိုင်း”

“လှပြီးသားပဲဟာကို”

“လှပြီးသားတွေထဲက ဒီနေ့ အလှကို တစ်မျိုးမြင်ချင်လို့”

“ပိုလိုက်တာ... ကောင်းပါပြီ။ ဒါဆို ဒါပဲနော် ကိုကို။ မျှော်နေမယ် ဖုန်းထပ်မဆက်တော့ဘူး”

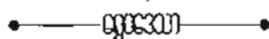
“အိုခေ... စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေနဲ့ မျှော်မနေနဲ့။ ရင်ခုန်ကြည်နူးမှုတွေနဲ့ မျှော်နေနော်”

“အင်း... ဘိုင့်ဘိုင့်”

“အိုခေ... ဘိုင့်ဘိုင့် I Love You”

နောက်ဆုံးတော့လည်း အရာရာဟာ ဂျူးလိုချင်တဲ့ ပုံစံအတိုင်း ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ ရိုမီယိုနဲ့ ဂျူးလီယက်ရဲ့ ချစ်ဇာတ်လမ်းက သုံးလအတွင်းမှာပဲ ဇာတ်ပေါင်းစဉ်ဖြစ်ခဲ့ရုံမက ရိုမီယိုကလည်း မာမိုခိုင်ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေကို အချိန်တိုကလေးအတွင်းမှာ ရရှိခဲ့တာ မယုံနိုင်စရာပါပဲ။

ပြီးတော့ ဧည့်သည်ခံပတ်သက်ပြီး ဆံပင်၊ မိတ်ကပ်၊ အဝတ်အထည် ဒီဇိုင်းနာနဲ့ အစားအသောက်တွေ အားလုံး စီစဉ်ပေးခဲ့တဲ့ ရိုမီယိုရဲ့ စိတ်ကူးအကြံဉာဏ်တွေကလည်း

လုံးဝငြင်းစရာမလိုအောင် (ဝေဖန်စရာမရှိအောင်) ပြည့်စုံ
ခွဲရုံမက ခြံအလှအပနဲ့ အိမ်တွင်း Decoration ကိုပါ ဒီဇိုင်းနာ
ခေါ်ပြီး ပြင်ဆင်မွမ်းမံပေးခဲ့တဲ့ ဗာမီခိုင်ရဲ့ စိတ်ကူးတွေက
လည်း အံ့မခန်းဖွယ်ဖြစ်ခဲ့ပါတော့တယ်။

ရုံမီဟာ မှန်ရှေ့မှာ ဖီးလိမ်းပြင်ဆင်နေတဲ့ ဒက်ဒီ
ကို ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်မိတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ဒက်ဒီဟာ
Body Scrub ရော၊ Shaving ပါ ပါရီမှာ စိတ်တိုင်းကျ
အပီအပြင် ဆွဲလာခဲ့တာမို့ တစ်ကိုယ်လုံး သန့်ရှင်းတောက်
ပြောင်ပြီး လန်းဆန်းတက်ကြွနေပါတယ်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ရှုပ်
နဲ့နာမ် အစေးမကပ်တဲ့ ပန်းချီမီးဖုမှ ဟုတ်သေးရဲ့လားလို့
တောင် တွေးလိုက်မိတယ်။

ပြီးတော့ သားဖြစ်သူရဲ့ဘဝအတွက် အဓိကကျတဲ့
နေထူးနေခြင်းထိုင်ပါရဲ့ အလုပ်ကိစ္စတွေကို အစိမ်းလိုက်
ဖြတ်ချလိုက်သလို၊ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စကားတွေ
ကိုလည်း တစ်လုံးတောင် မပြောတော့ဘဲ ဧရာဝတီတစ်ခုကို
သာ အာရုံစိုက်ခဲ့တာဟာ သူ့အတွက် ကျေနပ်အားရမှု
အပြည့်ဖြစ်စေခဲ့ပါတယ်။

သူ ကြည့်နေရင်းကနေ ဒက်ဒီအတွက် နာမည်
ကြီး ဒီဇိုင်းနာတစ်ဦးနဲ့ တြိုတင်အပ်ထားခဲ့တဲ့ နံ့သာရောင်
ပုဆိုးနဲ့ တိုက်ပုံကို သွားယူပြီး ပေးလိုက်ပါတော့တယ်။

“ဒက်ဒီ . . . ဒီမှာ ဒက်ဒီအတွက် သား သေချာပြင်
ဆင်ထားခဲ့တာ”

“အောင်မာ”

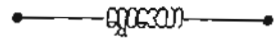
ဒက်ဒီက ခေါင်းဖီးရင်း လှည့်ကြည့်တယ်။

“လျှော့မတွက်နဲ့နော်။ ဒါ မြန်မာပြည်က နာမည်
ကြီးဒီဇိုင်းနာနဲ့ အပ်ပေးတာ။ ဒက်ဒီဘော်ဒီဆိုရင်နဲ့ လုံးဝ စမတ်
ကျစေရမယ်”

“ဟာ! . . . မင်းဟာ ကဘယ်လောက်ပဲ စမတ်
ကျကျပါကွာ။ ဒီအရောင်ကြီးနဲ့ ဒက်ဒီနဲ့ ဖြစ်ဖို့မလား သား
ရဲ့၊ နဂွပြီး မှန်နံ့သာချယ်နေလိုက်တာ။ ငါ ဧရာဝတီမှာလား၊
မင်း ဧရာဝတီမှာလား”

“ဒက်ဒီကလည်း အဝတ်အစားဒီဇိုင်းဆိုတာ သူ
အရွယ်နဲ့သူ၊ သူ့ပွဲနဲ့သူ လိုက်ဖက်အောင် ဝတ်တတ်မှ
ကောင်းတာဗျ”

“အေး . . . မင်းပြောတာ မှန်ပေမယ့် ခုဟာက

လက်ထပ်ပွဲကြီးမှမဟုတ်သေးတာကွ။ စေ့စပ်ပွဲလေးပဲ ရှိ
သေးတာဆိုတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ
မကောင်းဘူးလား။ မင်းတို့ကျတော့ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ
တွေ ဘာတွေနဲ့”

“ဒက်ဒီကလည်း ကြံစဉ်ရစ်ပြန်ပြီဗျာ။ သားတို့က
ရိုမီယိုနဲ့ ဂျူးလိယက်လေး။ ဒက်ဒီပဲ မင်းဘာသာမင်း လည်
သလို ကြည့်လုပ် ငါ ဝင်ပါရမယ့်အချိန်ကျမှ ဖွင့်ပြောဆို။
ဒီအရောင်က ဒက်ဒီတစ်ယောက်တည်းကို ဆင်တာ
မဟုတ်ဘူး။ မာမိုကိုလည်း ဒီလိုအရောင် အဝမ်းဆက်စီစဉ်
ပေးထားတာ။ မိဘချင်းလည်း လိုက်ဖက်ပြီး တင့်တယ်
ခုံညားမှုတွေ ပြည့်ဝသွားအောင်လို့”

“နေစမ်းပါဦး . . . ငါ ရောက်ကတည်းက တမိမိ
နဲ့ ဒီမာမိနဲ့ ငါနဲ့ကို ယှဉ်လို့မပြီးနိုင်ပါလား။ ငါ အသေတင်း
နေပြီနော် ရိုမီ။ အချိန်နီးကပ်လာတာတောင် Surprise က
လုပ်လို့ မပြီးသေးဘူး”

“အဲဒီ Surprise က ဟိုရောက်မှ သိမှာပါဆိုဗျာ”

“ဒီလောက်တောင် ခိုင်လှူလုပ်ချင်ရအောင်။ အဲဒီ
မာမိက ဘယ်လောက်လှနေလို့လဲ။ မင်းနဲ့ရော ဘယ်

လောက် ရင်းနှီးနေလို့လဲ။ သူ့ဆီက ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေ
မင်းက ဘယ်လောက်များရထားလို့လဲ”

“လုံးဝမယုံနိုင်စရာပဲ ဒက်ဒီ။ မာမိုရဲ့အလှကို မြင်
ရင် ဒက်ဒီ ပန်းချီဆွဲပေးချင်စိတ်ကို ပေါက်သွားမှာ။ မသွား
ခင် hint တစ်ခုတော့ ပြလိုက်မယ်ဗျာ။ လူပုံစံနဲ့နာမည်နဲ့
အလိုက်ဖက်ဆုံးလူသားက မာမိပဲ”

“ဟင်း၊”

“သူ့ဆီက ရင်းနှီးမှုတွေရော၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေ
ရော ဘယ်လောက်ရလိုက်သလဲဆိုတာကတော့ သား ဖြေ
ရမယ်ဆိုရင် ဒက်ဒီမနာလိုဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

“ဖင်ခေါင်းကျယ်လိုက်တာကွာ။ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ
မင်းအပေါ်ကို ငါ့ထက်ချစ်သူပေါ်လာရင်တောင် ငါ့လောက်
မချစ်နိုင်ဘူး”

“အဲဒီအပြောတွေကို ကြိုက်တာ။ ဒီနေ့ကတော့
သေလို့ရသွားပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သေချာတာကတော့ မာမိ
က သားကို သူ့သမီးနဲ့တန်းတူ ထားတာပဲ။ ရှင်းရှင်းပြော
ရရင် အမေတစ်ယောက်ရလိုက်သလိုပဲဗျာ”

“ဟား . . . ဒါဆို မီးဖိုက ကြားထဲက ထိ ထပေါက်

တာပေါ့ကွာ”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

“အေး . . . ကောင်းပြီ။ ဒက်ဒီ ဝင်ပါရမယ့်အချိန် ကျပြီ။ ကိုယ့်ကတိနဲ့ကိုယ်ပဲလေ။ သားက ကောင်းသလို စီစဉ်ပေးထားတာဆိုတော့ သားစိတ်ကြိုက်ဖြစ်စေရမှာပေါ့။ ဒီတော့ သားယောက္ခမထက် မပိုတောင် မလျော့စေရအောင် ဒက်ဒီ ဝတ်ပုံမယ်ကွာ။ ဒါနဲ့ မောင့်ကျက်သရေတွေ ဘာတွေ မပါဘူးလားကွ”

“စိတ်ချ ဒက်ဒီ။ တစ်ခုမှ မလစ်ဟင်းရအောင် စီစဉ်ပြီးသား။ ဒါပေမဲ့ ဒီပွဲမှာတော့ မပါဘူး။ မန္တလေးပွဲကျမှ ဒက်ဒီကို မောင့်ကျက်သရေခေါင်းပေါင်းနဲ့ သတို့သား ရှုံးလောက်အောင် အပီရှိုင်းပေးမှာ”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ငါ့သားကတော့

ကွာ”

ဒက်ဒီက သူ့အပြောကြောင့် တဟားဟားအော်ရယ်ပြီး တိုက်ပုံဖြန့်ကြည့်လိုက်။ ပုဆိုးဖြန့်ကြည့်လိုက်နဲ့ ဝတ်စုံကို စတင်ဝတ်ဆင်ပါတော့တယ်။ ပန်းချီမီးဖို အမွှေးအမှင်ကင်းစင်စွာနဲ့ ဒီလိုဝတ်ဆင်လိုက်ပြန်တော့လည်း

ဘရက်ပစ်တို့၊ ကနူးရိုင်တို့ပဲ မြန်မာရိုးရာဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသလိုလို့။ အဲဒီအချိန်မှာ ဦးလတ်ကလည်း သစ်လွင်ခွံညားမှုအပြည့်နဲ့ တံခါးခေါက်ပြီး ဝင်ရောက်လာပါတယ်။

“ဟား . . . ဦးလတ် လန်းနေပါလား”

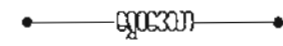
“ဒါပေါ့ကွာ . . . ဒီနေ့ကတော့ မလန်းလို့မရဘူးလေ။ ကဲ . . . ဘယ်လိုလဲ ဒီသားအဖေ ပြင်လို့မပြီးသေးတာလား။ စကားနိုင်လှလို့ မပြီးသေးတာလား”

“နှစ်မျိုးလုံးပဲ ဦးလတ်ရာ။ ဒက်ဒီက သိတဲ့အတိုင်းပဲ သွားခါနီးတာတောင် သူ သိချင်တာ မသိရလို့ ရစ်နေတုန်း။ ဒါပေမဲ့ အခု ပြီးပါပြီ”

“အေး . . . ပြီးပြီ ကိုလတ်။ ပွဲက ဆယ်နာရီဆို

တော့ သူတို့အချိန်သတ်မှတ်ပေးထားတဲ့အတိုင်း အဲဒီအိမ်ကို ကိုးနာရီခွဲဝင်နိုင်ရင် ရပြီ။ အခု ခုနစ်နာရီကျော်ကျော်ပဲ ရှိသေးတာဆိုတော့ လမ်းမှာ ကားကျပ်မှာတော့၊ မီးပွိုင့်မိချိန်တွေ၊ ဘာတွေ ထည့်တွက်ရင် အချိန်က မူလုံနိုင်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား။ ငါ ခေါ်ထားတဲ့ ဒရိုင်ဘာရော ရောက်ပြီလား”

“အိုကေပဲ . . . ဇကြီး။ မင်း စီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း

အားလုံး အချိန်တွက်တိရောက်လာကြပြီ။ ငါ ကောင်းကောင်း ဧည့်ခံထားတယ်။ တို့ဘက်က လူ သိပ်မများတော့ ပွဲက သတ်မှတ်တဲ့အချိန်အတိုင်း အစီအစဉ်တကျနဲ့ သေသေသပ်သပ်ကလေး ပြီးသွားမှာပါ”

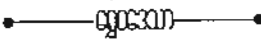
“ဒီလိုပဲဖြစ်ရမှာပေါ့။ အိုခေ . . . ဒါဆို တို့ တန်းထွက်မယ် ကိုလတ်”

“ဒါနဲ့ ဓနပါဦး။ သား ဓေ့စပ်မှာလား။ ဖအေ ဓေ့စပ်မှာလား။ ပြင်ထားလိုက်တာက နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက် မြန်မာလိုဝတ်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ”

“သိပါဘူးကွာ ဘာတွေမှန်း။ ဒီမောင်ပြုသမျှ နုရတော့မှာပဲ”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

သုံးယောက်သား သဘောကျစွာနဲ့ အခန်းထဲက သွက်သွက်လက်လက် ထွက်လာခဲ့ကြပါတော့တယ်။ ဧည့်ခန်းထဲရောက်တော့လည်း အဆင်သင့်စောင့်ကြည့်နေတဲ့ လူကြီးတွေနဲ့ နှုတ်ဆက်စကားပြောဆိုကြပြီး ကားနှစ်စီးဆီ တက်ညီလက်ညီ ချီတက်လာခဲ့ကြတယ်။ ကားနားမှာလည်း ဒရိုင်ဘာက အဆင်သင့်စောင့်ကြည့်လို့။ ဒက်ဒီက

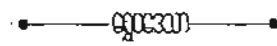
လည်း သူနဲ့သားအဖရယ်လို့ မပြောရအောင် သူ့အတွက် ဒီနေ့မနက် စီစဉ်ပေးထားပုံက ပီပီရီရီနဲ့ စနစ်တကျ ရှိလွန်းလှပါတယ်။

တကယ်တမ်း ဖိတ်ခေါ်ရမယ်ဆိုရင် ဒက်ဒီဘော်ဒါတွေက မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြားလှပေမယ့် ဓေ့စပ်ပွဲကလေးဖြစ်တာမို့ ဒက်ဒီက စာနယ်ဇင်းသမားတစ်ယောက်၊ ရှေ့နေတစ်ယောက်နဲ့ ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးတစ်ယောက်သာ သီးသန့်ဖိတ်ခေါ်ထားခဲ့တာပါ။ အဲဒီ သုံးယောက်ကလည်း ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်နဲ့ ကားတစ်စီး၊ သူတို့သားအဖနှစ်ယောက်နဲ့ ဦးလတ်ကလည်း ကားတစ်စီးနဲ့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ထွက်ခွာကြမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီအစီအစဉ်နဲ့ပဲ ကားထဲကို အလျှိုလျှိုဝင်ထိုင်ပြီး တပျော်တပါးကြီး ထွက်လာခဲ့ကြပါတယ်။ လမ်းပေါ်ရောက်ရောက်မြင်း . . .

“ဂျူးလီယက်ကလေး . . . ကိုကိုတို့ ခုပဲ ထွက်လာပြီ”

လို့ အနီးကပ်စုန်းလှမ်းဆက်လိုက်မိသေးရဲ့။ ဒါပေမဲ့ လမ်းတစ်ဝက်အရောက်မှာပဲ မထင်မှတ်တဲ့ ပြဿ

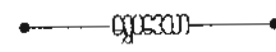
နာတစ်ခုက မထင်မှတ်တဲ့ ထောင့်ကနေ ရုတ်တရက် ဝင်
ရောက်လာပါတော့တယ်။

ရိုမီဟာ အချိန်ရော၊ နာရီရော၊ ဧည့်ခံမှုပုံစံရော၊
လူမှုဆက်ဆံရေးရော အားလုံး အားလုံး ဘယ်လောက်ပဲ
ကွက်တိကျအောင်၊ ဘယ်လောက်ပဲလှပအောင်၊ ဘယ်
လောက်ပဲ သေသေသပ်သပ်ဖြစ်အောင်၊ ဘယ်လောက်ပဲ
ပျော်ရွှင်စရာကောင်းအောင်၊ ဘယ်လောက်ရင်ခုန်စရာ
ကောင်းအောင် စီစဉ်နိုင်ခဲ့ပါစေ သူ ဘယ်လိုမှ မစီစဉ်နိုင်ခဲ့
တာကတော့ (လူတွေ လုံးဝစီစဉ်လို့မရနိုင်တဲ့အရာက) ကံ
ကြမ္မာပဲဖြစ်ပါတယ်။

ဖြစ်ပွားပုံကတော့ လမ်းတစ်ဝက်ရောက်လို့ မီးပျံင့်
တစ်ခုအထိမှာ ဒက်ဒီမျက်နှာကြီးရဲပြီး မအိမသာဖြစ်နေတာ
ကို သတိထားလိုက်မိတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ သူ ငြုန်းခနဲ ထိတ်
လန့်သွားတယ်။ ကြည့်ရတာ ဒက်ဒီဟာ ဝေဒနာတစ်ခုကို
အောင့်အီးသည်းခံထားပုံ ရပါတယ်။

“ဒက်ဒီ ဘာဖြစ်တာလဲ . . . ဒက်ဒီမျက်နှာတစ်မျိုး
ပဲ”

ဒက်ဒီက ပြန်မဖြေဘဲ ဒီတိုင်း ဟန်မပျက် ကိုယ်

ရိုန်သတ်ပါတယ်။

“ဒက်ဒီ တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီ ထင်တယ်။ ဟုတ်တယ်
စကားလည်း မပြောတော့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကွာ . . . စိတ်အေးအေးထား
စမ်းပါ”

“ဒက်ဒီပုံစံ လုံးဝပြောင်းသွားတာ ဘယ်လိုလုပ်
စိတ်အေးနိုင်မှာလဲ”

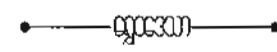
“ဘာဖြစ်တာလဲ”

သားအဖနှစ်ယောက် အမူအရာ ပျက်သွားပုံ
ကြောင့် ဦးလတ်လည်း လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်လာပြီး လှည့်မေး
ပါတယ်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဆိုကွာ . . . ကားသာ စိတ်
ဖြောင့်ဖြောင့်ထားပြီးမောင်း ကိုလတ်။ တစ်ချက် နှစ်ချက်
ဝိုက်ထဲက အောင့်လာလို့ပါ”

“တစ်ချက်နှစ်ချက် အောင့်ရုံနဲ့ ပုံစံက ဒီလိုဖြစ်
စရာလား။ ဒက်ဒီ ကြိုတင်ခံနေပုံရတယ်ဗျာ။ အရမ်းအောင့်
တာလား”

“ကဲပါ သားရယ် . . . စိုးရိမ်စရာ မဟုတ်ပါဘူး။

အပြန်ကျရင် ဆေးခန်းတန်းဝင်လိုက်မယ်ကွာ။ ဒေသ အပြောင်းအလဲနဲ့ အစားအသောက်အပြောင်းအလဲကြောင့် ဝိုက်မကောင်းတာမျိုး ဖြစ်မှာပါ။ အခု နေသာပါတယ်။ ဒက်ဒီက တစ်ခါတလေ အဲဒီလို အောင့်တတ်တာပဲ”

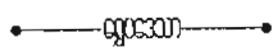
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ဘယ်လိုမှ မနေသာတော့ပါဘူး။ ဒက်ဒီကလည်း ဘယ်လိုပဲ နေသာတယ်ပြောပြော သူ့ဝမ်းထဲက ဝေဒနာက ဘယ်လိုမှမနေသာတဲ့အကြောင်း ချက်ချင်းပြလာပါတော့တယ်။ ခဏအတွင်းမှာ ဒက်ဒီ ဘယ်လိုမှ တင်းခံမနေနိုင်တော့ပဲ အမှုအရာတွေ အရမ်း ပြောင်းလာပြီး ဝိုက်ကို ကုန်းကုန်းကွကွ ဖိနှိပ်ထားပါတော့တယ်။

“ဟာ . . . ဒက်ဒီ မရတော့ဘူးထင်တယ်။ အရမ်း အောင့်လာပြီထင်တယ်”

“အား . . . ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်ကွာ။ အောင့်တာ စိပ်လာသလိုပဲ . . . ကျွတ် . . . ကျွတ်”

“အဲဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့။ ဘာလို့ကြိတ်ခံနေတာလဲ ဒက်ဒီရာ။ ဘယ်အချိန်ကတည်းက အောင့်တာလဲ”

“ကားပေါ်ရောက်ကတည်းက ဖြည်းဖြည်းချင်း . . . အား . . . ကျွတ်၊”

ဒက်ဒီဟာ ပြောရင်းဆိုရင်း လူးကာလိမ့်တာနဲ့ အရမ်းနာလာပါပြီ။ သူလည်း စိုးရိမ်မှုအပေါင်းနဲ့ ထူပူထူထူဆိုက်ပြီး ပြာသာခတ်ရပါပြီ။

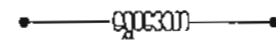
“မရဘူး . . . မရဘူး . . . နီးရာဆေးခန်းဝင်မှ ဖြစ်မယ်။ ဦးလတ် ရှေ့နားမှာ ဆေးခန်းတွေရင် ချက်ချင်းရင်း ပြီးတော့ ရှေ့ကားကို ဖုန်းဆက်ပါ”

“မဖြစ်ဘူး သား။ မလုပ်နဲ့။ ဓေ့စပ်ပွဲ နောက်ကျ သွားရင် သားအတွက် မကောင်းဘူး။ ဒက်ဒီဝိုက်က ခဏနေ ပြန်ကောင်းရင် ကောင်းသွားမှာပါ”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ ဒက်ဒီရာ။ သားကိစ္စမပူပါနဲ့။ သားဘာသာကြည့်စဉ်ပါ့မယ်။ အချိန်ရပါသေးတယ်”

“ဇကြီး . . . မင်း ဘာမှမပြောနဲ့။ လူ့အသက်ထက် ဘာကတန်ဖိုးကြီးနေလို့လဲ။ ဟော . . . ပြောရင်းဆိုရင်း ဟိုမှာ ဆေးခန်းတွေ ပြီ”

ဦးလတ်က ပြောပြောဆိုဆို ဆေးခန်းသေးသေးလေးရှေ့မှာ ကားကို ထိုးရပ်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးမှ ရှေ့ကားက ဒက်ဒီသူငယ်ချင်းတွေဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်တော့ ရှေ့ကားကလည်း ချက်ချင်းရပ်ပြီး သူ့ဖို့ဆီ ဝိုင်းလာကြပါတယ်။

“ဟာ . . . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သူငယ်ချင်း။
စောစောက အကောင်းကြီး”

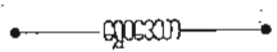
“အေး . . . ချက်ချင်းကြီး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွ။
အရမ်းအောင့်တာလား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ။ ဒီမှာ ဆေးခန်းကို ရောက်ပြီပဲ။
ဘာမှမပူနဲ့ ဇကြီး။ ကျန်းမာရေးက အဓိကပဲ။ ကျန်တဲ့ကိစ္စ
ငါတို့ကြည့်စီစဉ်မယ်”

အဲဒီလို တရုန်းရုန်းနဲ့ ဒက်ဒီကိုတွဲပြီး ဆေးခန်း
လေးထဲ ရောက်လာကြပါတယ်။ ဓနာအတွင်း ရရှိလိုက်တဲ့
ဆရာဝန်ရဲ့စမ်းသပ်မှုအဖြေကတော့ အားလုံးကို ရင်မောပြီး
စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုတွေ ဖြစ်ပွားစေခဲ့ပါတော့တယ်။

“ဖြစ်တဲ့လက္ခဏာကတော့ သာမန်ဆေးကုသမှုနဲ့
မရနိုင်ပါဘူး။ အစာအိမ်နဲ့ ပတ်သက်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါမှ
မဟုတ် အူမှာအနာဖြစ်တာမျိုး။ အူအတက်ပေါက်တာမျိုး
ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ခန့်မှန်းရပါတယ်။ ဒီတော့ ခွဲစိတ်ကုသမှု
ခံယူရလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ဆေးရုံတစ်ခုကို ချက်ချင်း
ပဲ သွားလိုက်ပါ။ မြန်မြန်ရောက်လေ ကောင်းလေပါပဲ”

အားလုံး ဘာမှကို ပြန်မပြောနိုင်ကြတော့ဘဲ

တရုန်းရုန်းနဲ့ ကားဆီ ပြန်ရောက်လာခဲ့ကြပါတယ်။

“အိုဇေ . . . ရပြီ။ ဒက်ဒီအတွက် ဘာမှပူနဲ့။
ဇေ့စပ်ပွဲက နောက်ကျလို့မရဘူး။ ဒီတော့ သားက လူကြီး
တွေနဲ့ သွားလိုက်။ ဒက်ဒီက ကိုလတ်နဲ့ ဆေးရုံတစ်ခုကို
သွားလိုက်မယ်။ မိဘအုပ်ထိန်းသူမပါတာကတော့ သေရေး
ခွင်းရေးမို့လို့ သား ဖြေရှင်းနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ဒက်ဒီ ယုံကြည်
တယ်”

“ဟာ . . . ဒီကောင်”

“ဒီအချိန်မှာ ဒီစကားတောင် ပြောနေဦးမှာလား”

“ပူမနေပါနဲ့ ဇကြီးရာ။ ကားပေါ်သာ မြန်မြန် တက်
မိမ်းပါ”

“မဟုတ်ဘူး။ ငါ ခိုက်အောင့်တာထက် ရင်ဘတ်
ထဲက ပိုအောင့်လာသလိုပဲ။ ငါ့သားစိတ်ကို ငါပဲ သိတယ်။
ဒီပွဲက ပျက်ဖို့မပြောနဲ့ အချိန်တစ်မိနစ်တောင် နောက်ကျလို့
မတော့ပွဲ မဟုတ်ဘူး။ ဒက်ဒီစကားကို နားထောင်ပါ သားရယ်”

“ဒက်ဒီရယ် အဲဒါတွေ မပြောပါနဲ့။ ဆေးရုံကို မြန်
မြန်ရောက်ဖို့ပဲ အာရုံစိုက်ပါ။ ဒီအချိန်မှာ ဒက်ဒီ ပြောသလို
လုပ်နိုင်ပါဘူး။ သားတို့ပြောသလိုပဲ လုပ်ပါ။ သားမှာ ဒီ

အဖေတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတာပါ။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ
ဒက်ဒီကိုထားပြီး သားက ဘယ်လိုနေရာမျိုးကို ဘယ်လို
မျက်နှာမျိုးနဲ့ သွားရက်မှာလဲ”

“ဟုတ်တယ် . . . မင်း ဘာမှမပြောနဲ့တော့ ကြီး
ငါတို့ကြည့်လုပ်ပါမယ်ဆိုကွာ”

အဲဒီလို တရုန်းရုန်းနဲ့ပဲ အားလုံး ပျာယာခတ်စွာ
စိုးရိမ်ကြီးစွာနဲ့ နာမည်ကြီး ဆေးခန်းတစ်ခုဆီ အမြန်ဆုံး
မောင်းထွက်ခဲ့ကြပါတော့တယ်။ နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့
ရှစ်နာရီ မိနစ်လေးဆယ်။

သွားပြီ . . .

သူ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခဲ့ရပြီ။

ရင်တစ်ခုလုံး ပူပြင်းလောင်မြိုက်ရခဲ့ပြီ။

မိနစ် ငါးဆယ်၊ တစ်နာရီလောက်နဲ့ ရန်ကုန်ပြည်

တွင်းရဲ့ အသွားအပြန်ခရီးလမ်းဟာ သူ့အတွက် ဘယ်လို
အဆင်ပြေနိုင်တော့မှာလဲ။ ရိုမီရဲ့ရှင်တွေ ပူပြင်းလောင်မြိုက်
ရုံမက တစ်ခေါင်းလုံး မီးဟုန်းဟုန်း ထတောက်ခဲ့ရပါပြီ။

တစ်ဖက်က ➤ အချိန်တစ်မိနစ် တစ်စက္ကန့်

အထိမခံတဲ့ ယောက္ခမ . . .

ဘဝတစ် သက် တာအတွက်
မက်လာရုံတဲ့ စေ့စပ်ပွဲ . . .

တစ်ဖက်က ➤ မထင်မှတ်တဲ့ ဝေဒနာကို ခံစား

လိုက်ရတဲ့ မွေးသဖွယ်စင် . . .

မိဘရဲ့သေရေး ရှင်ရေးအတွက်

လွန်ခဲ့ပွဲ . . .

ရိုမီဟာ နာရီကိုကြည့်နေရင်း ရင်ထဲမှာ ထိတ်လန့်
တုန်လှုပ်စွာနဲ့ပဲ ဂျူးလီယက်ဆီ ဖုန်းခေါ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါ
တော့တယ်။

“လှလိုက်တာ ဂျူးရယ်။ ဒီတစ်ခါ ပန်းချီမီးကြီးနဲ့

မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ရတော့မှာဆိုတော့ နင့်မျက်နှာကို
အရင်လို ဝါးတားတားမဟုတ်တော့ဘဲ ကွက်တိတူအောင်
တို ဆွဲပေးတော့မှာ။ ကိုရိုမီကလည်း ဒီပုံစံကိုမြင်ရင် သည်း
သည်းလှုပ်ဖြစ်တော့မှာပဲ”

“ . . . ”

“ခဏ္ဍာရီပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရိုမီနဲ့ ဂျူးလီ

ယက် ဝင်စားတာ သေချာလောက်တယ်။ အရင်ဘဝတာ မိဘတွေရဲ့ သဘောတူညီမှု မရခဲ့သမျှ ဒီဘဝမှာ အားလုံးရဲ့ အလိုလိုက် ဂရုစိုက်မှုတွေကို ခံနေရတာ”

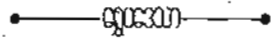
“... ”

“ရေမချိုးခင်ကလည်း မှန်ကြည့်နေတာ တစ်နာရီ၊ အလှပြင်ပြီးပြန်တော့လည်း မှန်ရှေ့မှာ မခွာဘူး။ လှပါတယ် သမီးရယ်။ စကားလေးဘာလေးလည်း ပြောပါဦး။ နာရီလေး ဘာလေးလည်း ကြည့်ပါဦး”

“... ”

“ကြည့်စမ်း၊ ခုထိ မှန်ကြည့်လို့ မဝသေးဘူးလား ဒေါ်ရွှေဂျူး။ ဘရင်ဂီရေ သမီးရဲ့သူငယ်ချင်း စိတ်ကော ကောင်းသေးရဲ့လားကွယ်။ ရှိမိနဲ့တွေ့တိုင်း မျက်နှာပြင်တာ လည်း သိပ်မရှိခဲ့ပါဘူး။ မှန်ကြည့်တာလည်း၊ သိပ်မတွေ့ခဲ့ ပါဘူး။ ဒီနေ့မှ ဘယ်လိုဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ကေန္တ နိုင်ငံကျော် ပန်းချီဆရာကြီး မီးပေါလောတော့မှာဖို့လို့ ဒီလောက်လှချင် နေတာထင်ပါရဲ့”

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်။ အန်တီကြီးပြောတာ မှန်တယ်”

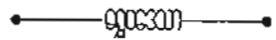
နာမည်ကြီးမိတ်ကပ်ဒီဇိုင်းနာတစ်ယောက်ရဲ့ လက် ရာနဲ့အတူ ဖြူလွှာနေတဲ့ အနောက်တိုင်းဂါဝန် ပုံဆန်းဆန်း လေးနဲ့ လှချင်တိုင်း လှနေတဲ့ ဂျူးကို ဘရင်ဂီက တစ်ခွဲခွဲမှ ကြည့်ပြီး အားကျလို့ မဆုံး ဖြစ်နေပါတယ်။

ကြီးကြီးခင်ကလည်း တူမချောလေးရဲ့အလှကို မကြာခဏ ဝင်လာကြည့်လိုက် ပြန်ထွက်သွားလိုက်နဲ့ တာတွတ်တွတ်ပြောပြီး ကြည့်မဝ ရှုမဝဖြစ်နေပါတယ်။

မာမီခိုင်ကတော့ တစ်ခေါက်သာလာကြည့်ပေ မယ့် သမီးချောလေးရဲ့အလှကို ကျေနပ်အားရမှုအပြည့်ရှိတဲ့ အပြုံးနဲ့ အသိအမှတ်ပြုသွားပြီး ဧည့်ခန်းထဲမှာ သူ့အပေါင်း အသင်းများကိုသာ ဧည့်ခံနေပါတော့တယ်။

ဂျူးကရော ဘာထူးလို့လဲ။ ကြီးကြီးခင်နဲ့ ဘရင်ဂီ အနားလာပြီး ဘယ်လောက်ပဲ နားပူအောင်လုပ်လုပ် တစ် ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘဲ . . .

- ဒီစေ့စပ်ဂါဝန်လေးနဲ့ ငါနဲ့ အရမ်းလိုက်ဖက်ပါလား။
- ဒီခေတ်မိတ်ကပ်ပညာတွေက အရမ်းအံ့ဩစရာ ကောင်းပါလား . . .
- ပါးပါးလေးလိမ်းရုံနဲ့ ဝိုလှပြီး ရုပ်ပြောင်းသွားသလို

ထင်ရပါသလား . . .

ဆိုတဲ့အတွေးတွေနဲ့ မှန်ကြည့်ရင်း ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုယ် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားနေတာ ဖြစ်ပါတယ်။

“ဟဲ့ . . . ဂျူးဂျူး”

“အိုး . . . လန့်သွားတာပဲ ကြီးကြီးရယ်”

ဒီတစ်ခါတော့ ကြီးကြီးခင်ပုံစံက ပြူးပြူးပြာပြာ
ဝင်ရောက်လာတာမို့ ဂျူး ပြန်မပြောလို့ မရတော့ပါဘူး။

“အချိန်က အရမ်းနီးလာပြီ သမီးရဲ့၊ ခုထိရောက်
မလာကြသေးဘူး။ ဟိုမှာ ခိုင်က နာရီကြည့်လိုက် လမ်း
ကြည့်လိုက် ကြီးကြီးခင်ကို ကြည့်လိုက်နဲ့ သူ့အကြည့်နဲ့တင်
ကြီးကြီးခင် ရင်တွေ တုန်လာပြီ သမီးရယ်”

“ဘာများလဲလို့ . . . ရောက်လာတော့မှာပါ ကြီး
ကြီးရယ်။ အချိန်လိုပဲသေးတယ်။ စောစောက ထွက်လာပြီ
လို့ ဖုန်းဆက်သားပဲ”

“အေး . . . ဒီမှာက ခိုင် ဖိတ်ထားတဲ့လူတွေ စုံ
သလောက် ရောက်နေပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖုန်းထပ်ဆက်
ကြည့်လိုက်ပါဦးလား။ လမ်းမှာ တစ်ခုခုဖြစ်နေမှာ ကြီးကြီး
ခင် စိုးရိမ်တယ် သမီးရယ်။ တော်ကြာ မယ်တိကျ မယ်

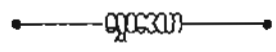
စည်းကမ်းက အချိန်နီးပြီဆိုရင် ဘယ်ဖုန်းမှ လက်ခံမှာ
မဟုတ်တော့ဘူး”

“ကြီးကြီးကလည်း လမ်းပေါ်ရောက်နေပြီပဲဟာ။
ခုချိန်မှာ ဖုန်းလှမ်းဆက်တာမျိုးက တစ်ဖက်သားကို စိတ်
အနှောင့်အယှက် ပေးသလို ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ကိုကိုက
မာမိုစိတ်ကြိုက်ဖြစ်ခဲ့ပြီပဲ။ ကြီးကြီး အသိဆုံးပဲမလား။ အချိန်
တိကျတဲ့နေရာမှာ မာမိုထက် မသာရင်တောင် လုံးဝ
မလျော့စေရပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . အန်တီလေးက အချိန်နဲ့
ပတ်သက်ပြီး ခံစားချက်ရှိခဲ့လို့ အရမ်းစိုးရိမ်ပြီး တွေး
ကြောက်နေတာပါ။ မကြာခင်ရောက်လာတော့မှာပါ။ စိတ်
လျော့ထားပါ အန်တီကြီးရယ်”

“အေးပါကွယ် . . . အေးပါ . . . အေးပါ”

ကြီးကြီးခင် နောက်တစ်ခေါက်ပြန်ထွက်သွားပြန်
တယ်။ ဘရဟ္မာကလည်း ကြီးကြီးခင် စိတ်လျော့သွား
အောင်လို့သာ ဖြေသိမ့်လိုက်တာထင်ပါရဲ့။ မျက်နှာမှာ စိုးရိမ်
မှုတွေ ဖုံးလွှမ်းလာပြီး ကြီးကြီးခင်နောက်ကို လိုက်ပါသွား
ပြန်တယ်။ ခဏနေတော့ အရှေးတကြီး ဝင်လာပြန်တယ်။

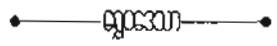

“ဂျူးရေ . . . အန်တီကြီး ပြောတာ ဟုတ်တယ်။
ဧည့်ခန်းထဲမှာ လူတွေ တော်တော်စုံနေပြီ။ အန်တီလေးက
လည်း နာရီကိုကြည့်လိုက်၊ လမ်းကိုလှမ်းကြည့်လိုက်၊ ငှက်
ကြည့်လိုက်၊ အန်တီကြီးကို ကြည့်လိုက်နဲ့ မျက်နှာပုံစံ လုံးဝ
ပြောင်းသွားပြီး ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အန်တီလေး ဒီထက်ပိုပြီး
မျက်နှာမပျက်အောင် နင် ခကာလောက် ထွက်ပေးလိုက်ပါ
လား”

“ဟင့်အင်း . . . မဖြစ်ဘူး ဘရင်နီ၊ မာမိက တစ်
ဖက်က လူကြီးတွေရောက်လာမှ သူ့ကိုယ်တိုင် လာခေါ်
မယ်လို့ စည်းကမ်းထုတ်ထားတယ်လေ။ လာခါနီးပါပြီ”

တကယ်တမ်းကျတော့ ဂျူးလည်း ပြောသာပြော
လိုက်ရတာ အချိန်က တကယ်ပဲ အရမ်းနီးလာပြီမို့ ရင်ထဲ
မှာ စိုးရိမ်စိတ်တွေ ဖိဆီးလာပါပြီ။ နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်
တော့ ကိုးနာရီ ငါးမိနစ်၊ ဘုရားရေ . . . အချိန်တွေ
ဘာဖြစ်လို့အကုန်မြန်ရတာလဲ။ နှစ်ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်နဲ့
ကိုကို ရောက်လာနိုင်ပါတော့မလား။

ကြည့်စမ်း . . . ကြည့်နေရင်းနဲ့ စုနစ်မိနစ်ဖြစ်သွား
ပြီ။

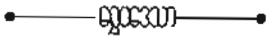

ဟင့်အင်း . . . ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ကိုကို ရောက်
လာမှာပါ။

ကိုးနာရီ မိနစ်သုံးဆယ်မပြည့်ခင် ကိုကို တကယ်
ရောက်လာမှာပါ။

ဂျူးရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်စိတ်တွေ ဖိစီးလာရုံတင်မက
တော့ဘဲ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှုတွေပါ ဝင်ရောက်တိုက်
ခိုက်လာပြီမို့ အခန်းအပြင်ထွက်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲက အခြေ
အနေကို ရေရှင်းကြည့်လိုက်မိပါတော့တယ်။ ဘရင်နီက
လည်း ဂျူးနောက်မှာ လာရပ်တယ်။

မာမိ မမြင်အောင်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာတော့
မာမိဟာ တကယ်ပဲ ဧည့်သည်တွေကို ဣန္ဒြေမပျက် ဧည့်ခံ
နေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မာမိ ဘယ်လောက်ပဲထိန်းထားနိုင်ပါ
စေ နာရီကိုကြည့်လိုက်၊ အိမ်ရှေ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၊ ကြီး
ကြီးခင်ကို ကြည့်လိုက်နဲ့ အပူရပ်ကို ဟန်လုပ်နေရတဲ့ အမူ
အရာတွေက မျက်နှာပေါ်မှာ သိသိသာသာထင်ဟပ်လို့
လာပါပြီ။ ကြီးကြီးခင်ရဲ့ လဝန်းပမာ ခုံညားတဲ့မျက်နှာကြီးက
လည်း မှန်မှန်မှိုင်းမှိုင်းနဲ့ သေးငယ်လို့နေပါပြီ။ ဧည့်သည်
တွေကလည်း ငြိမ်တဲ့လူက ငြိမ်လို့။ မျက်လုံးတွေ တောင်

ကြည့် မြောက်ကြည့်နဲ့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်တဲ့လူက ဖြစ်လို့။
 ဂျူးရင်ထဲမှာလည်း စိုးရိမ်စိတ်တွေရော၊ ကြောက်
 စိတ်တွေရော၊ ရှက်စိတ်တွေရော မုန်တိုင်းထန်ပြီး တလှုပ်
 လှုပ်တုန်ခါလို့လာပါပြီ။ အဲဒီလို ကြည့်နေရင်းကနေ မာမီ
 ဟာ ဘယ်လိုမှ မထိန်းနိုင်တော့တဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ ဖျတ်ခနဲ ထလာ
 ပါတော့တယ်။ ကြီးကြီးခင်ကလည်း မာမီနောက်က ထက်
 ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာတယ်။ ဂျူးတို့နှစ်ယောက်လည်း
 ပြုန်းခနဲ အခန်းထဲပြေးဝင်ခဲ့ပါတော့တယ်။ နာရီကို ကြည့်
 လိုက်တော့ ကိုးနာရီ ဆယ်ရှစ်မိနစ်။

သွားပြီ . . . ကိုကိုဘာဖြစ်လို့ရောက်မလာသေး
 တာလဲ။

ဆယ်မိနစ်အတွင်းမှာ ကိုကို အရောက်လာနိုင်ပါ
 တော့မလား။

ဆယ်မိနစ်လောက်နဲ့ ရိုမီယိုကိုကိုနဲ့ ဂျူးလီယက်
 ပျိုပျိုတို့ရဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်းကို ကမ္ဘာကျော်ရိုမီယိုနဲ့ ဂျူးလီ
 ယက်ရဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်းလို အဖြစ်ခံရတော့မှာလား။
 ဟင့်အင်း . . . မဖြစ်ရပါဘူး။ အဲဒီလိုမဖြစ်ရပါဘူး။ အားလုံး
 အဆင်ပြေသွားမှာပါ။

“အချိန်မရှိတော့ဘူး ဘရက်။ ဘယ်လိုလုပ်ကြ
 မလဲ”

“ . . . ”

“တကယ်ပဲလား . . . တကယ်ပဲ စိုးရိမ်ရတဲ့အခြေ
 အနေ ဖြစ်ခဲ့ပြီလား”

“မသိဘူး . . . မသိဘူး။ ငါ ကြောက်လာပြီ ဂျူး
 ရယ်။ ကြောက်လွန်းလို့ ဘာဆိုဘာမှမပြောတတ်တော့ဘူး”

ဘရက်စကားအဆုံးမှာပဲ မာမီခိုင်နဲ့ ကြီးကြီးခင်
 အခန်းထဲကို ဝင်ရောက်လာပါတော့တယ်။ ဂျူးဇရေကို ခပ်
 ဆောင့်ဆောင့်လာရပ်ပြီး ဂျူးဖျက်နာကို စူးစူးနှင့်နှင့် စိုက်
 ကြည့်လိုက်တဲ့ မာမီရဲ့မျက်လုံးတွေက ဂျူးကို ပြာကျမသွား
 ခဲ့စေပေမယ့် ဆွံ့အသလို့တော့ ဖြစ်သွားခဲ့စေပါတယ်။
 အဲဒီလို စိုက်ကြည့်ရင်းကနေ သူ့လက်မှတ်ထားတဲ့ (စိန်
 တွေစီထားတဲ့) အိုမီဂါနာရီကို ထောင်ပြပါတယ်။ ဂျူး မာမီ
 ဖျက်နာကို ဘယ်လိုမှ ရင်မဆိုင်ရဲတော့ဘဲ ခေါင်းငုံ့ထား
 လိုက်မိပါတယ်။

“ငါ အရမ်းသည်းခံနေရပြီ မိဂျူး။ စိတ်ကို မနည်း
 ထိန်းထားရတယ်”

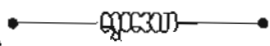
“ . . . ”

“ဒီအခြေအနေကို ငါ မလိုချင်ဘူး။ ဒီလိုခံစားမှုမျိုးကို ငါ အရမ်းကြောက်တယ်။ ဒါကြောင့် ငါ့ဘက်က အခွင့်အရေးတွေ အများကြီးပေးခဲ့ပါတယ်။ ယုံကြည်မှုတွေလည်း အများကြီးပေးခဲ့တယ်။ အချိန်ပိုတွေလည်း ပေးခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု . . . အခု . . . တော်ပြီ”

“ဂျူး သိပါတယ် မာမီရယ်။ ကိုကိုက ထွက်လာပြီလို့ ဖုန်းဆက်ထားပါတယ်။ ဆယ်မိနစ်အတွင်းမှာ ရောက်လာနိုင်ပါတယ်။ ကိုကိုက မာမီလိုပဲ အချိန်ကို အရမ်းတန်ဖိုးထားတဲ့သူပါ”

“တော်ပြီ . . . မပြောနဲ့။ အဲဒီဆယ်မိနစ် ငါ ထပ်စောင့်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို မာမီနဲ့ကြီးကြီးခင် ထွက်သွားပါတော့တယ်။ ဂျူးရဲရှင်တွေ တုန်လှုပ်နေသလို အသံတွေပါကတုန်ကယင်ဖြစ်ခဲ့ရပါပြီ။ ဘရင်ကိုလည်း နေရာနေရာမရှိဖြစ်ခဲ့ရပါပြီ။ နောက်ဆုံးတော့ ဂျူးစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ယုံကြည်ထားခဲ့တဲ့ကိစ္စ၊ ပြီးတော့ မာမီနဲ့ကြီးကြီးခင် သေကောင်ပေါင်းလဲ စိုးရိမ်ပူပန်ခဲ့တဲ့ကိစ္စ၊ အဲဒီ

ကိစ္စနှစ်ခုဟာ ခဏအတွင်းမှာ တကယ်ပဲ သေချာပေါက်ဖြစ်လာခဲ့ပါတော့တယ်။

အဲဒါကတော့ မာမီခိုင် အပြင်ထွက်သွားစဉ်မှာ ကိုကိုဆီက ဖုန်းဝင်လာခဲ့တာပါပဲ။ ဂျူးရင်ထဲ ဒိုင်းခနဲဖြစ်ပြီး ဖုန်းကို ပျာပျာသလဲ ဆွဲယူလိုက်မိတယ်။ ဘရင်ကိုလည်း အနားရောက်လာတယ်။

“စပီကာဖွင့်လိုက် ဂျူး”

“ဂျူး”

“ကိုကို ရောက်ခါနီးပြီမှလား။ ဂျူးတို့လမ်းထိပ်ကို ရောက်လာပြီမှလား”

“ဂျူး . . . ကိုကို ပြောတာကို နားထောင်ပါဦး”

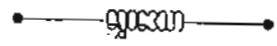
“ဟင့်အင်း . . . ဂျူးပြောတာပဲ နားထောင်ပါ။

တိုကိုက အိမ်ရောက်မှ ပြောပါ။ အချိန်စေ့တော့မယ် ကိုကိုရဲ့ ဘာဖြစ်လို့နောက်ကျနေတာလဲ။ ဒီမှာ မာမီက Warning ပေးနေပြီ”

“ဂျူးရယ် . . . ကိုကို တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဟင်၊ ဘာလဲ . . . ဘာကိုတောင်းပန်တာလဲ”

“ . . . ”

“ပြောပါ ကိုကို။ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ကိုကို တကယ်ပဲ တောင်းပန်ပါတယ်။ စိတ်မကောင်းလည်း အရမ်းဖြစ်နေပါတယ်။ ကိုကိုဟာ မာနီစိတ်တိုင်းကျရာ အချစ်ရဲ့အလိုတော်အတိုင်းရော စိစဉ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကံကြမ္မာကို မစိစဉ်နိုင်ခဲ့ဘူး”

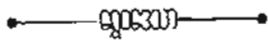
“...”

“ကိုကိုတို့ ထွက်လာတုန်းမှာပဲ လမ်းတစ်ဝက်မှာ ဒက်ဒီ ဝိုက်အရမ်းအောင့်လာလို့ ဆေးရုံပို့လိုက်ရပြီ။ စိုးရိမ်ရတယ်။ ရိုးရိုးအောင့်တာ မဟုတ်လို့ Operation လုပ်ရတော့မယ်။ အဲဒါ...”

ဂျူး ခေါင်းထဲ မူးမိုက်ပြာဝေသွားတာမို့ လဲမကျအောင် မနည်းကြိုးစားထိန်းလိုက်ရပါတယ်။ ဘရကီဘတော့ အနားက ခုံပေါ်ကို အရပ်ကြိုးပြတ် ပစ်ကျသွားလေခဲ့။

“ကိုကို... ကျွန်၊... ဘယ်လိုပြောရတော့မလဲ ဂျူးရယ်။ ကိုကို ဘာလုပ်ရတော့မလဲ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ကိုကိုရယ်။ ဂျူး နားလည်ပါပြီ။ ဒါ သေရေးရှင်ရေးကိစ္စပဲ။ ဘယ်တတ်နိုင်တော့မှာလဲ။ ဂျူးမာနီကို ဒီလိုပဲ ရင်ဆိုင်ရတော့မှာပေါ့”

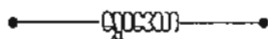
“ဒါပေမဲ့ ဒက်ဒီရဲ့ Result ကို သိသချင်း ကိုကို အရောက်လာခဲ့မှာပါ။ အခုလည်း လူကြီးတွေလာဖို့ စီစဉ်နေပါပြီ။ မရနိုင်တော့မှန်းသိပေမယ့် ကိုကိုဘက်က တာဝန်ကျေအောင် တောင်းပန်မှာပါ။ မာမီရဲ့ခွဲလမ်းမှုပြဿနာကိုလည်း ကိုကို သိပြီးသားဆိုတော့ ဂျူးက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုဘက်က ရှိနေပေးမယ်လို့ ကိုကို ယုံကြည်ပါတယ် ဂျူးရယ်”

“...”

“ပြီးတော့ အခု ပျက်သွားတဲ့အစီအစဉ်အတွက် ဂျူးနဲ့မာမီတို့ရဲ့ အရက်သိက္ခာကို ကိုကို မရ ရအောင် ပြန်ဆယ်ပေးပါမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်”

“ရပြီ ကိုကို။ အဲဒါတွေ မပြောပါနဲ့တော့။ ဒက်ဒီကိုသာ ဂရုစိုက်ပါ။ ဂျူးဘက်က ကိုကိုပြောသလို ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲပါဘူး။ အချိန်မရွေး ကိုကိုဘက်က ရပ်တည်ပေးမယ်ဆိုတာ ယုံလိုက်ပါ ကိုကို”

ဂျူးဟာ ဖုန်းပြောပြီးပြီးချင်းပဲ အခန်းထဲကနေ အပြေးတစ်ပိုင်းနဲ့ ထွက်လာခဲ့မိပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကိုးနာရီခွဲသွားပြီထင်ပါရဲ့။ မာမီနဲ့ ကြီးကြီးလည်း ဂျူးတို့ဆီ

ခပ်သွက်သွက်လှမ်းလာနေပါတယ်။

“မာမီ . . . ကြီးကြီး . . .”

“ . . . ”

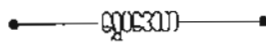
“မာမီ . . . ကိုကို့ဆီက ခုပဲဖုန်းရပါတယ်။ လမ်းမှာ ဒက်ဒီ . . .”

“တော်ပြီ . . . မပြောနဲ့။ နင့်ပါးစပ်ကို ပိတ်”

ကြည့်စမ်း . . . မာမီဟာ အချိန်ကွက်တိစေသွားတာနဲ့ ဂျူးကိုကြည့်တဲ့မျက်ဝန်းတွေရော၊ အော်လိုက်တဲ့ အသံကြီးရော အရမ်းကို ကြောက်စရာကောင်းသွားပါတယ်။ ပြီးတော့ ထင်သလို ဂျူးဆီလာတာမဟုတ်ဘဲ ဂျူးရှေ့ကနေဖြတ်ပြီး အနောက်ခန်းထဲကို ခပ်မြန်မြန်ပြေးဝင်သွားပါတယ်။

အဲဒီပုံစံကြောင့် ဂျူးတို့အားလုံး ပြူးပြူးယုယုဖြစ်ပြီး မာမီနောက်ကို အပြေးလိုက်ကြည့်ခဲ့တဲ့အချိန်မှာ မာမီဘေစင်မှာ တပေါ့ပေါ့အန်ချနေတာကို တွေ့လိုက်ရပါတော့တယ်။ အန်တဲ့အထဲမှာ တံတွေးကလွဲလို့ ဘာမှပါ မလာခဲ့ပါဘူး။ ခံစားချက်တွေကို အန်ချလိုက်တဲ့သဘောပဲပေါ့။

“နိုင့်”

“မာမီ”

“အန်တီလေး”

“မပြောနဲ့ . . . ငါ့ကို ဘာမှမပြောနဲ့”

“ . . . ”

“ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်အောင်လုပ်ရတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို ဒီလိုခံစားမှုမျိုးပေးရတာလဲ”

ဆိုပြီး နားနှစ်ဖက်ကို ပိတ်ရင်း အသံကုန်အော်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဂျူးမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လိုက် ကြီးကြီးခင် မျက်နှာကိုစိုက်ကြည့်လိုက်နဲ့ မာမီဟာ အသက်ရှူတွေမြန်ပြီး ခံစားမှုကို ကြိုးစားချုပ်ထိန်းနေပါတယ်။

ကြည့်စမ်း . . . ဂျူး တစ်သက်မှာ မာမီရဲ့အချိန်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ခံစားမှုကြီးကို ဒီတစ်ခါ အဆိုးဝါးဆုံးမြင်လိုက်ရတာပါပဲ။ အဲဒီလို ဂျူးနဲ့ကြီးကြီးခင်ကို စိုက်ကြည့်နေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေကလည်း ပါးစပ်ကပြောဖွဲ့တဲ့စကားတွေထက် အဓိပ္ပာယ် အများကြီးသက်ဝင်နေပါတယ်။

ဂျူးကိုကြည့်နေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေက ဝါးစားတော့မလို မာန်ဖီနေတဲ့မျက်ဝန်းမျိုး (၇၈၆နည်းအားဖြင့်) ထုရိုက်ဆောင့်ကန်ပြီး အော်ဟစ်သောင်းကျန်းဖြစ်ချင်တဲ့ မျက်ဝန်းမျိုး

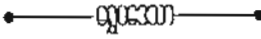

ကြီးကြီးခင်ကို ကြည့်တဲ့ မျက်ဝန်းတွေက ရီဝေ
မိုင်းညှို့ပြီး နှာကျင်ဆွေးမြည့်နေတဲ့မျက်ဝန်းမျိုး (တစ်နည်း
အားဖြင့်) ကလေးတစ်ယောက်လို ရင်ခွင်ထဲဝင်ပြီး တိုင်
တံန်း ငိုကြွေးတော့မယ့် မျက်ဝန်းမျိုး။

ပြီးတော့ ဂျူးကို စူးစူးနှင့်နှင့် စိုက်ကြည့်လိုက်။
ကြီးကြီးခင်ကို မျက်ရည်ဝဲစွာ စိုက်ကြည့်လိုက်နဲ့ အရောင်
အမျိုးမျိုးပြောင်းပြီး ဖျတ်ခနဲ အခန်းအပြင်ကို ပြန်ထွက်သွား
ပါတော့တယ်။ ဧည့်ခန်းထဲ ပြန်ရောက်သွားတဲ့အချိန်မှာ
တော့ မာမီဟာ သူ့ရဲ့သတ်မှတ်ချိတ်ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ပြီလို့ လုပ်
နေကျ ထုံးစံအတိုင်း အလုပ်တစ်ခုကို ပြတ်ပြတ်သားသား
ပြုလုပ်လိုက်ပါတော့တယ်။

“ကြွရောက်လာတဲ့ လူကြီးမင်းများနဲ့ မိတ်ဆွေ
အပေါင်းအသင်းများကို အနားအညွတ် မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်
ရှင်။ ဒီနေ့ စေ့စပ်ပွဲအစီအစဉ်ကို အကြောင်းမညီညွတ်လို့
အခုပဲ ဖျက်သိမ်းလိုက်ပါပြီ။ နားလည်ပေးလိမ့်မယ်လို့ ထုံ
ကြည့်ပါတယ်။ အထူးပဲတောင်းပန်ပါတယ် ရှင်”

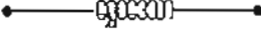
သွားပြီ။ အားလုံးပါဝင်ဟောင်းလောင်းဖြစ်ခဲ့ ရပြီ။
“ခွင့်”

ကြီးကြီးခင်ကလည်း နာမည်တစ်လုံးသာ တ၊
လိုက်နိုင်ပြီး ဧည့်သည်တွေရှိနေတာကတစ်ကြောင်း၊ ပြဿ
နာဖြစ်ပြီးတိုင်း ပြောရေးဆိုခွင့် မရှိတာက တစ်ကြောင်းတို့
ကြောင့် ကိုယ်ရှိန်ပြန်သပ်လိုက်ပါတယ်။ တစ်ဖက်က
လူကြီးတွေ ရောက်မလာလို့ တောင်ကြည့် မြောက်ကြည့်
နဲ့ ရွစ်ရွစ်ဖြစ်နေတဲ့ ဧည့်သည်တော်တွေကလည်း မာမီ
ပြောသလို နားလည်မှုရှိစွာနဲ့ပဲ အလျှိုလျှို ထွက်ခွာသွားကြ
ပါတော့တယ်။ ဘရဂီလည်း ကြောက်လန့်ပြီး အလိုက်
တသိရှောင်သွားခဲ့ပါတယ်။

“ဧည့်ခံဖို့ လွှတ်ထားတဲ့ ဟိုဘက်ကဝန်ထမ်းတွေ
လည်း ခုချက်ချင်း ပြန်။ အို . . . အားလုံးသွားကြီး မြန်မြန်
ပြန်ကြ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မမြင်ချင်ဘူး။ မိမော် တံခါးတွေ
အကုန်ပိတ်၊ ဘယ်သူ့လာလာ လက်မခံနဲ့တော့”

ကြည့်စမ်း . . . မာမီ အော်ဟစ် မာန်ဖီနေပုံက
တကယ်ကြောက်စရာကောင်းလှပါတယ်။ ခဏအတွင်းမှာပဲ
သာယာအေးချမ်းနေတဲ့ အချိန်ကလေး လှပပျော်ရွှင်နေတဲ့
ဂျူးတို့နေရာကလေးဟာ ချက်ချင်း အထီးကျန်ခြောက်သွေ့
မှုတွေ ဝံ့လွှမ်းသွားခဲ့ရပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ဧည့်သည်တွေ လုံးလုံး

ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့အချိန်မှာတော့ အိမ်ရှေ့ကို ကားတစ်စီး ထိုးရပ်လာပြီး လူကြီးတွေ ဆင်းလာတာကို မြင်လိုက်ရပါတယ်။ ခြံတံခါးပိတ်နေတဲ့ မိမော်က အဲဒီလူတွေနဲ့ ပြောရင်း ဆိုရင်း အိမ်ထဲကို ပြေးဝင်လာပါတယ်။

“အန်တီလေး . . . ဟိုဘက်က လူကြီးတွေ ရောက်လာပါပြီ။ အရေးပေါ်ကိစ္စဖြစ်ခဲ့လို့ နောက်ကျသွားပါတယ်တဲ့။ တောင်းပန်ပါတယ်။ တံခါးဖွင့်ပေးပါတဲ့”

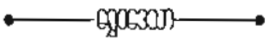
“ငါ ဘာပြောထားလဲ။ မလိုချင်ဘူး။ ခုချက်ချင်း ပြန်ခိုင်းလိုက်။ မပြန်ရင် အိမ်ရှေ့လာပြီး နောင်ယုတ်မှုတွေ၊ အသရေဖျက်မှုတွေနဲ့ ရဲတိုင်မယ် တရားစွဲမယ်လို့ ပြော”

မိမော် ချက်ချင်းပြေးထွက်သွားတယ်။ အဲဒီလို အချိန်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဗူးဆို ဗရံမသီးတတ်တဲ့ တစ်ချက်လွတ် အမိန့်တွေနဲ့ပဲ။ ဂျူးတို့အိမ်ဟာ တစ်အိမ်လုံး တံခါးတွေ အထပ်ထပ်ပိတ်ဆို့ပြီး မွန်းကျပ်လှောင်ပိတ်တဲ့ အကျင်းထောင်တစ်ခုလို ဖြစ်သွားခဲ့တော့တယ်။

“ခိုင်”

“ . . . ”

“ခိုင်ရယ် . . . မမခင် တောင်းဆိုပါတယ်။ ဒီတစ်ခါ

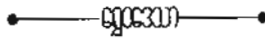
တော့ ဘဝမှာနောက်ဆုံးအနေနဲ့ ဂျူးပြောတာလေးကို နားထောင်ပေးလိုက်ပါလား။ ဟိုဘက်က တကယ်ပဲ အရေးပေါ်

“တော်ပါတော့ . . . ပြောမရမှန်းသိရက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဇွတ်ပြောချင်တာလဲ။ မမခင် အဲဒီလိုပြောနေတာဟာ ခိုင်ကို သေခိုင်းတာနဲ့အတူတူပါပဲ။ ခိုင်ရဲခဲစားချက်ကို မမခင် အသိဆုံးဖြစ်ရဲ့သားနဲ့ ခိုင် အားလုံးကို စိတ်ချမ်းသာမှု အပြည့်အဝပေးခဲ့ရဲ့သားနဲ့ ခိုင်ကျမှ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို . . . ”

မာမိုရဲ့အသံဟာ အံ့ဩစရာကောင်းအောင် ဆို့နှင့် သွားပါတယ်။

“မိန်းမတွေနေတဲ့ အိမ်ဆိုပြီး အလေးမထားတာ လား။ ခိုင်တို့ကို ဘယ်လိုမျိုးရိုးထင်နေလို့လဲ။ ဒီနေရာက ဘယ်လိုနေရာမို့လို့လဲ။ ဒီအချိန်က ဘယ်လိုအချိန်မို့လို့ ဒီလို ကပျက်ကချော်တွေ လုပ်တာလဲ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရဲ့ တစ်ဘဝလုံးနဲ့ ရင်းနှီးရတဲ့အချိန်၊ ဣန္ဒြေသိက္ခာအရှိဆုံး အချိန်၊ အားလုံးက အလေးထားပြီး ဂရုစိုက်နေတဲ့အချိန် ကျမှ”

ပြောရင်း မာမိုရဲ့ မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှံလာသလို အသံလည်း တိမ်ဝင်သွားပါတော့တယ်။

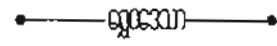
ကြီးကြီးခင် မျက်နှာလည်း ညိုမည်းပြီး မာမိုကို ရင်ဆိုင် မကြည့်ရဲတော့သလို ဂျူးလည်း ခွေယိုင်လဲကျတော့မယ့် ဒူးကို ကြိုးစားစိန်နားထားရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မာမိုဟာ မျက်ချင်းပဲ ပြန်ထိန်းနိုင်ပါတယ်။

“အောက်တန်းစားတွေ၊ အခြေအမြစ်မရှိတဲ့ဟာ တွေ၊ အဆင့်အတန်းမရှိတဲ့စရိုက်တွေ၊ ငါဟာ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် နေထိုင်နိုင်ခဲ့တယ်၊ ယုံ ကြည်မှုတွေ သတိတွေလည်း ရှိခဲ့တယ်။ ဘယ်အရာမဆို လည်း အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးနိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက လူယုံလွယ်တဲ့ အားနည်းချက် ကြီးကိုတော့ မဖျောက်ဖျက်နိုင်ခဲ့ပါလား။”

“...”

“ဟုတ်တယ်။ ငါ အောက်တန်းစားတွေကို ယုံ လိုက်မိပြီ။ အဲဒီလူ ယုံလွယ်တဲ့အားနည်းချက်ကြီးက ငါ့ကို သတ်လိုက်ပြန်ပြီ။ ငါ့ဘဝ နှစ်ခါ သေပြီ။ နှစ်ခါ အရှက်ကွဲ ရပြီ။ သိလား မိဂျူး။ ငါ့အရှက်တွေ နှစ်ခါပြန်ကွဲရပြီ။ အဲဒါ နှင့် သိလား။”

မာမိုက ပြောရင်းနဲ့ စောစောကလို အော်ဟစ်

မာန်ဖိုပြီး ဂျူးပန်းနှစ်ဖက်ကို ကိုင်ဆောင်ပါတယ်။ ဒီတစ်ခါ တော့ ဂျူး ဘယ်လိုမှမနေနိုင်တော့ပါဘူး။

“ဟင်၊ မိဂျူး နှင့် သိရဲလား။ အေး . . . ငါ့အရှက် နှစ်ခါကွဲရတာထက် အခု နှင့် အရှက်ကွဲတာ ပိုဆိုးတယ်။ နှင့် နာမည်ပျက်ပြီ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို နှင့် ဘယ်လိုရင်ဆိုင် မလဲ။ အဲဒါတွေ နှင့် သိရဲလား။ နှင့်မှာ ခံစားမှုရောဂါရဲလား။”

“အဲဒါ မာမို ငယ်ငယ်တုန်းက ဒီလိုဖြစ်ခဲ့ဖူးလို့လား။”

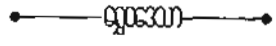
“ဟင်”

ဂျူးပါးစပ်က ရုတ်တရက် လွတ်ထွက်သွားတဲ့ စကားကြောင့် မာမို ဂျူးမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ပြီး ဆွံ့အ သွားမိတော့တယ်။

“မဖြေချင် မဖြေပါနဲ့ မာမို၊ ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂျူး တို့တော့ စကားနည်းနည်းပြောစွင့်ပြုပါ။ ဂျူးမှာ ခံစားမှု ရှိ ပါတယ်။ သိလည်း သိတတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မာမိုလို ခံစား နှုတ်။ မာမိုလို သိတတ်မှုမျိုးတော့ ဂျူး ရင်ထဲမှာ ဖြစ်မလာ ပါဘူး။”

“...”

“အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကိုကိုရဲ့ အခက်

အဖဲကို သိလိုက်ရလို့ပါ။ သိလိုက်တဲ့အတွက် နားလည်ပေး နိုင်တယ်”

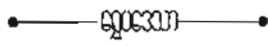
“မပြောနဲ့”

“ကိုကိုဟာ ဂျူးတို့ဆီကို အချိန်မီရောက်လာခဲ့ပေ မယ့် လမ်းမှာ ရုတ်တရက် ဒက်ဒီ”

“ဟင့်အင်း . . . မပြောနဲ့လို့ ငါ ပြောနေတယ်။ နင့်ပါးစပ်ကို ပိတ်မိ ဂျူး . . . လာစမ်း။ ဒီအချိန်ကစပြီး ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်တာတွေ ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောရဘူး။ ဘယ်မှလည်း မလုပ်ရဘူး။ နင့်အခန်းထဲမှာလည်း မနေရ ဘူး။ ငါ့အခန်းထဲမှာ ထားမယ် . . . ကဲ . . .”

မာမီဟာ ပြောရင်း ဆိုရင်း ဂျူးကို တွန်းထိုးဆွဲခေါ် လာခဲ့ပြီး သူ့ခုတင်ပေါ် တွန်းလှဲပစ်လိုက်ပါတော့တယ်။ ပြီးတော့ တံခါးကို ဒိုင်းခနဲမြဲချစ်အောင် ပိတ်ပြီး အပြင်ထွက် သွားပါတယ်။ ဂျူး ရင်မောစွာနဲ့ သက်ပြင်းသာချလိုက်မိ တယ်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ဂျူးဟာ မာမီအခန်းထဲက လုံးလုံး မထွက်ရတော့ဘဲ အခန်းထဲမှာသာ လာပို့တဲ့ အစာရေစာကို မှီဝဲပြီး မာမီနဲ့ပဲ အတူတူအိပ်ရပါတော့တယ်။

တကယ်တော့ ဂျူးဟာ နောက်တစ်ခါ အချိန်နဲ့

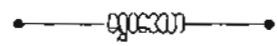

ပတ်သက်ပြီး မာမီနဲ့ ပြဿနာတက်လာခဲ့ရင် လုံးဝ သည်းခံ မနေတော့ဘဲ ပေါက်ကွဲပစ်လိုက်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ် ချက်ချထားခဲ့ပေမယ့် တကယ်တမ်း မာမီရဲ့သွေးရှူးသွေး တန်းဖြစ်နေပုံတွေ၊ ကြေကွဲထိခိုက်နေပုံတွေ၊ ခံစားချက် အတိုင်းထက်အလွန်ပြင်းထန်နေပုံတွေကို လတ်လတ် ဆတ်ဆတ်ကြီး တွေ့မြင်လိုက်ရတဲ့အခါမှာတော့ မာမီကို အရမ်းသနားသွားပြီး ပေါက်ကွဲပစ်ဖို့ မဆိုထားနဲ့ ခွန်းတုံ့ပြန် ဖို့ စိတ်ကူးတောင် မရှိတော့ပါဘူး။

ဟိုဘက်က ➤ မိဘရဲ့ သေရေးရှင်ရေးကို လွန်ဆွဲနေရတဲ့ ချစ်သူ . . .

ဒီဘက်က ➤ မိဘအရင်းထက် အချစ်ပိုပြီး ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့ရတဲ့ မိခင်အပျိုကြီး . . .

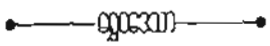
နောက်ဆုံးတော့ ဂျူးဟာ မာမီကို တစ်လုံး တစ် ပါး မှ ခွန်းတုံ့ပြန်မှုမလုပ်ခဲ့ပေမယ့် မာမီ မသိအောင် တိတ် တာဆိတ် တုံ့ပြန်မယ့်အလုပ်တစ်ခုကိုတော့ မဖြစ်မနေ ကြံ စည်လိုက်မိပါတော့တယ်။

အူအတက်ကို အချိန်မီခွဲစိတ်ကုသမှု လုပ်နိုင်ခဲ့
တာကြောင့် ဒက်ဒီရဲ့အခြေအနေဟာ ညတွင်းချင်းပဲ ပြန်
ကောင်းလာခဲ့ပါတယ်။ ဒီခေတ်ရဲ့ ခွဲစိတ်မှုနည်းပညာအသစ်
အဆန်းတွေနဲ့ အကောင်းဆုံးဆေးဝါးတွေကြောင့်လည်း
ဆေးခန်းမှာ ဆေးသွင်းပြီး အနာကျက်အောင် ဆေးထည့်
ရင်းနဲ့ ငါးရက်မြောက်သွားတဲ့နေ့မှာပဲ ဆင်းခွင့်ရခဲ့တယ်။

ဒက်ဒီ အိမ်ပြန်ရောက်လို့ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်နဲ့
အနားယူနေတဲ့အချိန်မှာတော့ ရိုမီဟာ ဦးလတ်နဲ့ ဒက်ဒီ
မသိအောင် ညဘက်ကိုးနာရီလောက်မှာ ဂျူးတို့အိမ်ကို
ထွက်လာခဲ့ပါတော့တယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
အပေးအယူတွေ နားလည်မှုတွေ ရှိထားခဲ့လို့ ချစ်သူကို
စိတ်လုံးလုံးချပေးမယ့် တစ်ယူသန် တစ်ထစ်ချ မာမီနဲ့တော့
ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင်ဖြစ်ခဲ့ရပါပြီ။

အစီအစဉ်ပျက်သွားကတည်းက သူ နေမရ ထိုင်
မရ၊ ဒက်ဒီအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်ရ၊ ဂျူးနဲ့လည်း အဆက်
အသွယ်လုပ်လို့မရ၊ ဘရကီဆီလည်း အကူအညီတောင်း
လို့ မရနဲ့ အရွေးတစ်ပိုင်းလိုဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။ ဒါကြောင့် မာမီရဲ့
စွဲလမ်းမှုပြဿနာကို သိထားခဲ့ပေမယ့် မာမီဆီက နွေးထွေး

တဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေကိုလည်း ပြန်မရနိုင်တော့မှန်း သိ
ပေမယ့် . . .

သူဟာ တာဝန်သိသူ၊ သစ္စာရှိသူ၊ ကတိတည်သူ၊
ရိုးသားဖြောင့်မတ်သူ၊ ရဲရင့်ပြတ်သားသူ၊ ပြီးတော့ အချိန်ကို
လေးစားတန်ဖိုးထားသူဖြစ်ကြောင်းဆိုတာကိုတော့ မာမီ သိ
အောင် တစ်နည်းနည်းနဲ့ ပြချင်ပါသေးတယ်။

ရိုမီဟာ အဲဒီအတွေးနဲ့ပဲ ဆယ်နာရီလောက်မှာ
ဂျူးတို့အိမ်ရှေ့ကို ရောက်ရှိလာခဲ့ပါတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း
ထွန်းသင့်တဲ့မီးလောက်သာ ထွန်းထားပြီး တံခါးတွေလည်း
အထပ်ထပ်ပိတ်ဆို့နေပါတယ်။ ညဆယ်နာရီလောက်ဆို
တာ လူတော်တော်များများ အိပ်ချိန်မဟုတ်သေးဘဲနဲ့ ဂျူး
တို့အိမ်အတွင်းပိုင်းမှာတော့ လုံးဝ မှောင်အတိကျလို့။
အခြေအနေက ဖုန်းလည်းဆက်မရ၊ ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်း
လည်း မသိတာနဲ့ ရိုမီဟာ ဘာကိုမှမမြင်နိုင်တော့ဘဲ အချစ်
စွန့်အားတွေထည့်ပြီး အသံကုန် အော်ခေါ်လိုက်ပါတော့
တယ်။

ဂျူး
...

“ဂျူးရေ တံခါးဖွင့်ပေးပါဦး။ မာမီ၊ ကြီးကြီးခင်”

“...”

“မာမီ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ တံခါးဖွင့်ပေးပါ”

“...”

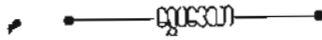
“မာမီ ကျွန်တော့်ကို စကားနည်းနည်းပြောခွင့်ပေးပါ။ တံခါးဖွင့်မချင် မဖွင့်ပါနဲ့ ကျွန်တော် အိမ်ထဲမဝင်ပါဘူး။ ခဏလောက်တော့ ထွက်ကြည့်ပေးပါ မာမီ”

“...”

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ မာမီ ကျေနပ်လောက်အောင် တောင်းပန်ပါမယ်။ အဲဒီနေ့က တကယ်ပဲ သေရေးရှင်ရေးဖြစ်ခဲ့လို့ပါ။ မာမီ၊ ကြီးကြီးခင်”

ဘယ်သူကြားကြား ဘယ်သူကြည့်ကြည့် ကရုမစိုက်ဘဲ အချွေးတစ်ယောက်လို အော်နေတုန်းမှာ မီးတွေ အဆင့်ဆင့်လင်း၊ တံခါးတွေ အထပ်ထပ်ဖွင့်ပြီး မိမော်တစ်ယောက် အပြေးထွက်လာပါတော့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခြံတံခါးလုံးဝဖွင့်မပေးပါဘူး။

“အစ်ကို . . . ပြန်လိုက်ပါတော့။ အိမ်အခြေအနေ

က တစ်နေ့ရွှေ တစ်နေ့ငွေပါ။ ဒီလိုအော်နေလည်း အားလုံး အရှက်ထပ်ကွဲဖို့ပဲ ရှိပါတယ်။ အန်တီလေးရဲ့စိတ်ကတော့ ဘယ်တော့မှ ပြောင်းလာမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“သူ့ကို မရ ရအောင် တောင်းပန်မယ့် ငြိစိတ်ကူးကလည်း ဘယ်တော့မှ ပြောင်းသွားမှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ တံခါးဖွင့်ပေးပါ။ မင်း ဘာမှမဖြစ်စေရပါဘူး”

“ဒီတိုင်း ပြန်သွားတာ ကျွန်မကို ကျေးဇူးတင်ရာ ကျပါတယ်။ တောင်းပန်ပါတယ် အစ်ကိုရယ်။ အန်တီလေးက အမိန့်ထုတ်လိုက်လို့ပါ။ အေးဆေးပြန်ဖို့စိတ်ပါနော်။ မပြန်ဘဲ ဒီလိုသာအော်နေမယ်ဆိုရင် သက်ဆိုင်ရာကို အကြောင်းကြားလိုက်တော့မယ်တဲ့”

“ဘယ်သူပဲ အကြောင်းကြားကြားကွာ။ ကုလသမဂ္ဂပဲ လှမ်းတိုင်တိုင် မာမီ ထွက်မလာမချင်း မပြန်ဘူး။ မာမီ . . . မာမီ . . . ကြီးကြီးခင် . . . ဂျူးလီယက်”

သူပြောရင်းဆိုရင်း အော်ခေါ်လိုက်တာမို့ မိမော် ပြေးဝင်သွားပါတော့တယ်။

“ဒေါ်ခက်ခက်ခိုင် . . . ဒေါ်သီတာခင်”

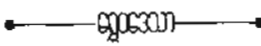
ရိုမီယာ အော်လိုက်၊ နားလိုက်နဲ့ မပြန်ဘဲ ဇွဲကောင်း
 စွာ ရပ်နေမိပျံ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သိပ်မကြာလိုက်ပါဘူး။ ဒေါ်
 ခက်ခက်ခိုင်ခိုင် လက်စွမ်းပြမှုကြောင့် သူ့အနားကို ရဲကား
 တစ်စီးထိုးရပ်လာပြီး သူ့ကိုရော သူ့ကားကိုပါ ဖမ်းဆီးခေါ်
 ဆောင်လာခဲ့ပါတော့တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကို ရပ်ကွက် ဆူပူ
 မှု၊ အိမ်ရှေ့လာပြီး အော်ဟစ်ရမ်းကားမှုနဲ့ အချုပ်ထဲမှာ တစ်
 ည သိပ်လိုက်ပါတယ်။ သူ တစ်ခွန်းမှပြန်မပြောခဲ့ပါဘူး။

မနက်ကျမှ အပြေးအလွှားရောက်လာတဲ့ ရပ်ကွက်
 အုပ်ချုပ်ရေးမှူးနဲ့ ဦးလတ်က သက်ဆိုင်ရာလူကြီးတွေနဲ့
 ပြောဆိုဆွေးနွေးမှုတွေ၊ ဝန်ခံကတိလုပ်မှုတွေ၊ လက်မှတ်
 ထိုးမှုတွေ ပြုလုပ်ပြီး သူ့ကို ခေါ်ထုတ်ခဲ့ပါတယ်။

“မင်းကွာ ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်း၊ မလုပ်
 သင့် မလုပ်ထိုက်တာကို လုပ်ရတယ်လို့”

“တခြားအမှုတွေနဲ့ အချုပ်ထဲမှာ အိပ်ရတာထက်
 အချစ်အတွက်နဲ့ အချုပ်ထဲမှာ အိပ်ရတာက ရာဇဝင်လှပီ
 တယ် ဦးလတ်ရား၊ နောင်လာနောက်ကသားတွေကို ပြော
 ကောင်းတာပေါ့”

“အေး . . . မင်း ပြောကောင်းတာက နောက်”

အခုလောလောဆယ် ကြီးနဲ့ကတော့ ပြောကောင်းမှာ
 မဟုတ်တော့ဘူး”

ဦးလတ်ပြောသလိုပဲ။ အိမ်ရောက်တော့ ဧည့်ခန်း
 ထဲမှာ လမ်းလျှောက်ရင်း စောင့်ကြည့်နေတဲ့ ဒက်ဒီကို ရင်ဆိုင်
 လိုက်ရပါတော့တယ်။ ဒက်ဒီလှမ်းကြည့်နေတဲ့ မျက်ဝန်း
 တွေက စူးရှပြင်းပြနေတာမို့ သူ ငြိမ်ဝပ်စွာပဲ ခေါင်းငုံ့ပြီး
 ဆိုတာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ အားလုံးသိရှိနားလည်သွားပြီ
 ဆိုတဲ့ ဒီရိုင်းမျိုးနဲ့ ဆိတ်ငြိမ်နေကြတဲ့အချိန်လေးကို ဒက်ဒီ
 ကပဲ တောက်ခတ်သံပြင်းပြင်းနဲ့ ဖြိုခွင်းလိုက်ပါတယ်။

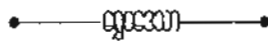
“တောက်!”

“ . . . ”

“ခွေးကောင် . . . မင်း တစ်ကိုယ်လုံးကို တရော်
 ကင်ပွန်းနဲ့ ရေချိုးပစ်၊ ဒါမှမဟုတ် ကိုရီးယားရောဂါရှိရင်
 ပဲပြားဝယ်စား”

“ . . . ”

“ငါ မင်းကို မပြောဖူးတဲ့စကားလုံးတွေ ပြောမိ
 တော့မယ်၊ မရိုက်စဖူး ရိုက်မိတော့မယ်။ စိတ်ကို တော်
 တော် ထိန်းထားရတယ်ကွ . . . ဟေ့ကောင်”

“သား တောင်းပန်ပါတယ်”

“မင်း ဒီစကားတစ်ခွန်းပဲ ပြန်ပြောမယ်ဆိုတာ ငါ သိတယ်။ ငါ့သား တော်စာယ်၊ ယုံကြည်ရတယ်၊ အားကိုး ရတယ်၊ ဖအေကို စိတ်ချမ်းသာမှုအပြည့်အဝ ပေးနိုင်တယ် ဆိုပြီး နေရာတိုင်းမှာ လုံးလုံးစိတ်ချထားခဲ့တာ။ ဓုမှ လုံးလုံး သောက်သုံးမကျတဲ့ကောင်မုန်း သိရတော့တယ်။ မင်းဟာ သောက်ရူးပဲ ရှိမိ”

“...”

“လူ့ဘဝမှာ အချစ်ရူးရူးတဲ့ ရာဇဝင်မျိုးပဲ ကြားဖူး တယ်။ မင်းကျမှ ယောက္ခမရူးရူးတဲ့ ရာဇဝင်ရှိအောင် လုပ် ပြုလိုက်တာလား။ တောက်! . . . ဓမ္မေးရကျိုးနပ်လိုက်တာ ကွာ။ ငါ့မှာတော့ ဝေဒနာကို စံစားရတာတစ်မျိုး။ သား အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတာက တစ်မျိုး။ ခုတော့ ဖအေ က ဆေးရုံဆင်းရုံရှိသေးတယ် သားက အချစ်ထဲက ထွက် လာပြီ။ လူ့ကြားလို့ ကောင်းသေးလား”

“သား တောင်းပန်ပါတယ် ဒက်ဒီရယ်။ သား တစ် ချိန်လုံး ဒက်ဒီဘေးနားမှာရှိနေပေးခဲ့တာပါ။ ဒက်ဒီအခြေ အနေ လုံးလုံးစိတ်ချပြီဆိုမှ ဒီလိုလုပ်ခဲ့တာပါ။ သားကို ခွင့်

မလွှတ်ချင် မလွှတ်ပါနဲ့။ နားလည်မှုတော့ ပေးပါ။ ဒီလို လုပ် လိုက်ရမှ သားရင်ထဲက တင်းကျပ်နေတဲ့ ဝေဒနာတွေ လျော့သွားမှာဆိုလို့ပါ”

“...”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားကတော့ ဒက်ဒီ ဒီလိုပြန် ကောင်းပေးတဲ့အတွက် အရမ်းဝမ်းသာတယ်။ အရမ်းပျော် တယ်။ သားကဏ္ဍကိုတော့ ဒီတိုင်းပဲ လွှတ်ထားပေးပါ။ သား ကို ယုံတယ်။ စိတ်ချတယ်လို့ ဒက်ဒီပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း သား အခြေအနေကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကောင်းအောင် ပြန် ပြုပြင်ပုံမယ်။ ဒက်ဒီက ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကိုယ်ပဲ ဂရုစိုက်ပါ”

“အေး . . . မင်းပါးစပ်က အဲဒီလိုပြောပေမယ့် မင်း ရင်ထဲမှာ ဘာဖြစ်နေလဲဆိုတာ ငါမြင်ရနေတယ်ကွ။ မင်း ငါ့အတွက် ဘယ်လောက်ပဲပျော်ပျော် ငါက မင်း ဒီလိုဖြစ် နေတာကို ကြည့်ပြီး ပျော်နိုင်ပါ့မလား။ သားအဖလေးနစ် ယောက်တည်းရှိတာ တစ်ယောက် တစ်ကဏ္ဍရော ခွဲထား နိုင်ပါ့မလား”

“...”

“တောက်! . . . သားရေး နားရေး မသိတဲ့ မိန်းမ

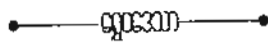
လူဝတ္ထုရားနားမလည်တဲ့မိန်းမ၊ သေရေးရှင်ရေး ထည့်
မတွက်ဘဲ ကိုယ့်အတ္တကို ဦးစားပေးတဲ့ မိန်းမ၊ လူလည်မ၊
စခန်းတိုင်တာတောင် ကိုသက်ဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ တိုင်ချက်ဖွင့်
တာ၊ ဒီလို မိန်းမမျိုးက ငါ့လိုသားမျိုးကို အချုပ်ထဲထည့်ရ
တယ်လို့ကွာ။ မင်းအစား ငါ ရင်နာလွန်းလို့၊ ဒီတစ်ခါ ဝိုက်ခွဲ
ပြီးလို့ ငါ့ရင်ကို ခွဲရတော့မယ်ထင်တယ် ရိုမီ”

သူ့ဘဝတစ်သက်မှာ ဒီလို တစ်ခါမှဒေါသမထွက်
ဖူးတဲ့ ဒက်ဒီ၊ ဒီလို အော်ဟစ်ပေါက်ကွဲမှုမျိုးကို တစ်ခါမှ မပြု
လုပ်ဘူးခဲတဲ့ ဒက်ဒီဟာ ဒီနေ့ကျမှ တစ်ထူးတစ်ဆန်း ပြင်း
ပြင်းထန်ထန် ခံစားပေါက်ကွဲနေပုံကြောင့် သူ ဒက်ဒီကို စိုက်
ကြည့်ပြီး အံ့သြမှင်တက်သွားရပါတယ်။

“စိတ်ထိန်းပါ ဇနီးရော။ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်။
မင်းစိုက်ခွဲထားတာ ငါးရက်ပဲ ရှိသေးတယ်ဆိုတာလည်း
ထည့်တွက်ဦးလေ။ ဒီအချိန်က မင်း ကောင်းကောင်းအနား
ယူရမယ့်အချိန်ကွ။ မင်းကျန်းမာမှ ဖြစ်မယ်”

“ရတယ် ကိုလတ်။ ငါ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ကောင်း
သွားပြီ။ အခု ပါးစပ်နဲ့ ဦးနှောက်နဲ့ အလုပ်လုပ်နေတာ”

“စိတ်နဲ့အလုပ်လုပ်ရတဲ့လူတွေကလည်း ခန္ဓာ

ကိုယ် ထိခိုက်စေသလို ကိုယ်ကာယနဲ့ ရင်းပြီး အလုပ်လုပ်
ရတဲ့လူတွေကလည်း စိတ်ကို ထိခိုက်ပေးပါတယ်ကွာ။ ငါ
စကားကို နားထောင်ပါ။ ကလေးကို ဒီတစ်ခါတော့ သူ ခံစား
ရတဲ့အတိုင်းအတာနဲ့ ယှဉ်ပြီး နားလည်မှုပေးလိုက်ပါ။ သူ
အားလုံး သိတတ်ပါတယ်”

“သား တကယ်ပဲ တောင်းပန်ပါတယ် ဒက်ဒီရယ်။
ဒါ နောက်ဆုံးပါ။ ကတိပေးပါတယ်။ သားနဲ့ မာမီရဲ့ဆက်ဆံ
ရေးကို သားသာ အသိဆုံးမို့လို့ ဒီလိုသွားတောင်းပန်ရတာ
ပါ။ ပြီးတော့ မာမီက အချိန်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ခံစားချက်တွေ
လည်း ရှိခဲ့လို့ပါ။ အဲဒါကြောင့်လည်း သူ သားကို ကြိုတင်
မသိနိုင်တဲ့အဖြစ်အပျက်ကလေးတွေအတွက် အချိန်တွေ
ကို အမြဲတမ်း အပိုဆောင်းပြီးပေးခဲ့ပါတယ်”

“...”

“အခုဖြစ်သွားတဲ့ကိစ္စကတော့ အားလုံးမှန်နေတဲ့
အတွက် ကံကြမ္မာကိုပဲ ပုံရချတော့မှာပါ။ မာမီက အချိန်
တိကျမှုကို အစွဲအလမ်းကြီးတာကလွဲရင် သဘောထား
အရမ်းပြည့်ဝပြီး လေးစားဂုဏ်ယူစရာကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီး
ပါ ဒက်ဒီ”

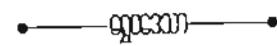

“အေး... မင်းက အဲဒီမိန်းမနဲ့တွေ့လိုက်တာတည်း။ က ဂျူးလီယက်အကြောင်းတောင် သိပ်မပြောတော့ဘဲ တစ်တည်းမိနေတာ။ ဂုဏ်ယူလေးစားမှုတွေလည်း အတိုင်း ထက်လွန်ရုံမကဘူး အမေတစ်ယောက်လို့တောင် တင်စား လိုက်တာ မဟုတ်လား။ အခုတော့ အဲဒီအမေက မင်းကို သတ်လိုက်ပြီလေ။ မင်း မနာဘူလား ရှိမိ”

“သားက သူ့ရဲ့ခံစားမှု အစွဲအလမ်းကို သိပြီးသား မို့လို့ နာလို့မရဘူး ဒက်ဒီ”

“သေလိုက်ပါတော့ကွာ။ ဒါကြောင့် ငါ ပါရီက ပြန် လာတုန်းက အခါခါမေးတယ်။ ချက်ချင်းသွားပြီး ရင်းနှီးမှု ယူမယ်လို့ ပြောတာကို လက်မခံဘဲ Surprise ဆိုပြီး ဆောင့် ကြားကြားလုပ်ခဲ့တယ်။ ငါ မေးတဲ့နေ့ကသာ ပြောလို့ ငါ သွားတွေ့ခဲ့ရင် ဒီပြဿနာ ငါရှင်းလို့ရတယ်ကွ။ တောက်! ဒီဒိုက်က ခွင်ကောင်းကျမှ ထဖောက်ရတယ်လို့ကွာ”

“အဲဒီလိုတော့ မပြောနဲ့ ကြီး။ ဒါ သူ့ဘာသာ ဖြစ်လာတာ။ မမြင်နိုင်တဲ့ ကံကြမ္မာပဲ။ စိတ်ကိုသာ လျှော့ လိုက်ပါတော့ သူငယ်ချင်းရာ။ အားလုံးပြီးသွားပြီပဲ။ မင်း အနားယူလိုက်ပါတော့”

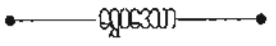
“ဟုတ်ပါတယ် ဒက်ဒီရယ်။ ပြီးခဲ့တာတွေကို ပြန် မပြောပါနဲ့တော့။ အဲဒီတုန်းက ဒက်ဒီကို ရုတ်တရက် အံ့သြ ပြီး အရမ်းပျော်ရွှင်သွားစေချင်တဲ့ဆန္ဒနဲ့ လျှို့ဝှက်ထားခဲ့မိ တာပါ။ ပြီးတော့ မာမို့ရဲ့လှပခံ့ညားမှုတွေကိုလည်း ဒက်ဒီကို တကယ်ပဲ ကြားချင်ခဲ့လို့ပါ”

“အေး... ထားလိုက်တော့။ အခုပွဲက သိမ်းသွား ပြီ။ Surprise လည်း လုပ်စရာမလိုတော့ဘူး။ ဒီတော့ မင်း ငါ့ကို ဖွင့်ပြောလို့ရပြီမို့လား”

သူ ပြုံးလိုက်မိပါတယ်။

“ပြောစမ်း ရှိမိ။ အဲဒီမိန်းမက အချိန်တွေ ဘာတွေ အပိုဆောင်းပေးရအောင် အချိန်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ခံစားချက် တွေ ဘယ်လောက်ရှိခဲ့လို့လဲ။ ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးမို့လို့လဲ။ နာမည်က ဘယ်သူလဲ”

“အချိန်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ခံစားချက်တွေ ဘယ် လောက်ရှိခဲ့လဲဆိုတာကတော့ အခု ပျက်သွားတဲ့စေ့စပ်ပွဲ နဲ့တင် အဖြေက လုံလောက်ပါတယ်။ ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးလဲ ဆိုတာကတော့ သား ပြောပြနေတာနဲ့တင် ဒက်ဒီ ရိပ်မိ လောက်ပါတယ်။ နာမည်ကတော့ သားပြောပြခဲ့ဖူးပါတယ်။

လူနဲ့နာမည်နဲ့အလိုက်ဖက်ဆုံးပါလို့။ ဒေါ်ခက်ခက်ခိုင် တဲ့”

“ဟာ!”

ဒက်ဒီဟာ သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေရာမှ မျက်နှာ အရောင်ချက်ချင်းပြောင်းသွားပြီး ဦးလတ်ကို လှမ်းကြည့်ပါ တယ်။ ပြီးတော့ သူ့မျက်နှာကို ပြန်လည်စိုက်ကြည့်ပြန်တယ်။

“ခက်ခက်ခိုင်!”

“ဟုတ်တယ် . . . ဒက်ဒီ သိလို့လား?”

“နောက်အခေါ်တစ်ယောက် ရှိသေးတယ်ဆို၊ သူ

နာမည်ကရော”

“ဒေါ်သီတာခင်တဲ့”

“သီတာခင်!”

ဓုတိယအကြိမ် ဦးလတ်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက် ပြန်တယ်။ ဒီနေ့ ဒက်ဒီရဲ့ပုံစံတွေဟာ သူ့ကို အံ့ဖွယ်သုတ ဖြစ်စေပါတော့တယ်။

“သူတို့က ဘယ်ဇာတိလဲ”

“မန္တလေးဇာတိပါ”

“အိုခေ . . . ကောင်းပြီ ငါ့သား . . . မင်း အဲဒီ

ဂျူးလိယက်ပျိုပျိုကို ရအောင်ခိုး”

“ဗျာ”

“ငါ ဗမာစကားပြောနေတာ။ မင်းရဲ့ချစ်သူကို အမြန်ဆုံးနည်းနဲ့ ရအောင်ခိုး”

“ဟာ . . . မဖြစ်ဘူး ဒက်ဒီ။ မာမိက သူ့သမီးကို ခိုးရာနောက်လိုက်တာ မကြိုက်ဘူး။ သားကလည်း ခိုးပြေး မယ့် အဆင့်အတန်းမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောထားတာ။ မာမိ အပေါ်မှာ စကားလွန်ထားတာတွေ အများကြီးရှိတယ် ဒက်ဒီ။ မဖြစ်ဘူး သားဘာသာရအောင်ကြည့်လုပ်မယ်”

“ဟာ! ဒီကောင် . . . မင်း ယောက်ျားမဟုတ်ဘူး လား။ မင်း ခံလိုက်ရတာ မမှတ်ဘူးလား။ ငါ့ရဲ့ တစ်ချက် လွှတ်အမိန့်။ အဲဒီမိန်းကလေးကို ရအောင်မခိုးနိုင်ဘူးဆိုရင် မင်းနဲ့ငါ သေခန်းပြတ်ပဲ”

ဒက်ဒီဒီဖိုင်း ပြောင်းသွားပုံကြောင့် သူ မောပန်းရ ကျိုးတွေ နပ်ပြီး ရင်ထဲမှာ ကြည့်နူးလာမိပါတယ်။

“ဒက်ဒီကလည်းဗျာ . . . သား ကြားဖူးတာတော့ သဘောမတူတဲ့မိန်းကလေးကို ယူရင် သေခန်းပြတ်ဆိုတာ ပဲရှိတာပါ။ ဒက်ဒီကျမှ ရအောင်မခိုးရင် သေခန်းပြတ် ဆိုတော့”

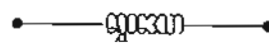
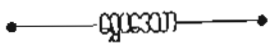

“မင်းလိုပေါ့ကွာ . . . မင်းတောင် ယောက္ခမရူး
ရူးသေးတာပဲ”

“ဒါဆို အကြောင်းတစ်ခုတော့ ရှိရမယ် ဒက်ဒီ၊
အကြောင်းရင်းက ဘာလဲ”

“အေး . . . အကြောင်းရင်းကိုလည်း ပြောပြမယ်၊
သားလုပ်ရမယ့်အစီအစဉ်တွေကိုလည်း တစ်ခုချင်း ပြော
မယ်၊ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ”

ဒါပေမဲ့ သူ ကံကောင်းချင်တော့ ဒက်ဒီပြောသလို
ဂျူးကို မရ ရအောင်နိုးဖို့အတွက် အချိန်ကုန် လှုပ်နှိုးခံပြီး
ကြံစည်မှုတွေ မလုပ်လိုက်ရပါဘူး။ ရီမီယိုနဲ့ ဂျူးလီယက်
ဟာ စိတ်ချင်းပဲ ဆက်နေခဲ့သလား၊ နှလုံးသားချင်းပဲ တစ်
ထပ်တည်းကျနေခဲ့သလား၊ မကြာခင်မှာပဲ ရီမီယိုရင်ခွင်ထဲ
ကို ဂျူးလီယက် အလိုလိုရောက်ရှိလာတဲ့အဖြစ်ကို ရင်ခုန်
လှုပ်ရှားဖွယ်ကောင်းစွာ ရင်ဆိုင်လိုက်ရပါတော့တယ်။

၄

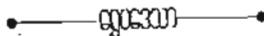
“အား . . . အား”

“ . . . ”

“အား”

ခိုင်က မနက်ငါးနာရီတိတိမှာ အရက်ဆွမ်းကပ်ပြီး ဘုရားဝတ်ပြုနေကျဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ နေ့စဉ်ပုံမှန်အလုပ်ကို လုပ်ဖို့ ထွက်လာခဲ့စဉ်မှာပဲ အခန်းထဲက ဂျူးရဲ့ အော်သံကို ကြားလိုက်တာမို့ ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်သွားခဲ့တယ်။

“အား . . . နာလိုက်တာ။ မာမိရေ . . . မာမိ . . .

ကြီးကြီး”

ခိုင် မျက်လုံးပြူးသွားသလို မမခင်လည်း ကြားပြီး အပြေးရောက်လာပါတယ်။ မိမော်လည်း ရောက်လာတယ်။

“မမခင် အထဲမှာ ဂျူး ဘာဖြစ်တာလဲ မသိဘူး”

“အေး . . . မမခင်လည်း ကြားလို့”

နှစ်ယောက်သား တံခါးဖွင့်ပြီး ဝင်လာခဲ့တော့ ဂျူးက ခုတင်ပေါ်မှာ ဓွေဓွေလေးနဲ့ ဝိုက်ကို ဖိနှိပ်ပြီး ရှုံ့နေတာကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။

“ဟဲ့ . . . ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

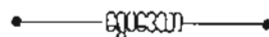
“ဂျူးဂျူး . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီး”

“ဝိုက်အောင့်တာ။ ဂျူး ဝိုက်ထဲက ထိုးအောင့်နေတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ အောင့်တာပါလိမ့်။ တစ်ညလုံး အကောင်းကြီးဟာကို။ ဝိုက်ဆာလို့များလား။ မိမော် တစ်ခုခု လုပ်၊ အပူဖြစ်ဖြစ်၊ အအေးဖြစ်ဖြစ်”

“ဟင့်အင်း . . . ဆာလို့လည်း မဟုတ်ဘူး။ ဂျူးက ဆာရင် တုန်တတ်တာကို”

“အို . . . ဘာမှမပြောနဲ့။ ဝိုက်ထဲမှာ အစာမရှိလို့

အောင်တာဖြစ်ရမယ်။ ညည်း ခုရက်အစားအသောက်နည်း
နေတာ။ ခဏလေးပဲ စောင့်။ ကြီးကြီးခင် အစာပျော့ပျော့
လေးတစ်ခု လုပ်လာခဲ့မယ်”

“ဟင့်အင်း . . . ဂျူး မစားချင်ဘူး ကြီးကြီးခင်။
စားနိုင်မှာလည်း မဟုတ်ဘူး။ အား . . . အောင်လိုက်တာ။
အရမ်းအောင်လာပြီ”

“ဝမ်းရော မှန်ရဲ့လား။ ဝမ်းချုပ်လို့ အောင်တာများ
လား သမီးရယ်”

“မှန်ပါတယ် မာမီရဲ့။ ညအိပ်ရာမဝင်ခင်ကတောင်
သွားသေးတယ်”

“ဒါဆို ဟိုခင်း ဟိုဟာကြောင့်များလား ဂျူးဂျူး”

“ဟာ . . . ကြီးကြီးကလည်း ဘယ်ခင်း ဘယ်ဟာ
လဲ”

“အေဗာကိုပြောတာ။ မိုးလေဝသကိုပြောတာ”

“မိုးလေဝသအခြေအနေ ကောင်းတာ ကြီးကြီး
သိရဲ့သားနဲ့။ အား . . . အောင်လိုက်တာ ကြီးကြီး အရမ်းပဲ။
ပြောရင်းနဲ့ ထိုးထိုးစောင့်လာတယ်။ အား . . . မာမီ . . .
မာမီ . . . ဂျူး သေတော့မယ် . . . အောင်တယ်”

တကယ်ပဲ ဂျူးဟာ ပြောရင်းနဲ့ ခွေခေါက်လူးလိမ့်
ပြီး ဝေဒနာခံစားနေရပါပြီ။ နဖူးက ဆံပင်စပ်တွေမှာလည်း
ရေချိုးပြီးစလို ချွေးတွေ ရွဲနေပါတယ်။ ခိုင်ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်
စိတ်တွေ ဖိဆီးပြီး ထိတ်လန့်လာပါပြီ။

“ဘုရားရေ! . . . နဖူးမှာလည်း ချွေးတွေရွဲလို့။
အရမ်းခံနေရပြီထင်တယ်။ ခိုင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ အချိန်
မတော်ကြီး”

“ဟုတ်တယ် မမခင်။ မတုတ်နိုင်ဘူး။ Family
Doctor ပဲ ပင့်ရမှာပဲ။ ငါးနာရီလောက်ရှိပြီဆိုတော့ ရနိုင်
ပါတယ်”

“မိမော်ကို လွှတ်ချင်လွှတ်။ ဒါမှမဟုတ် မမခင်
လိုက်သွားမယ်။ ခိုင်က ဂျူးနားမှာရှိနေမှဖြစ်မှာ”

“ဟင့်အင်း . . . ဘယ်သူမှမသွားနဲ့။ ကိုသက်ကို
ပဲ လှမ်းခေါ်တော့မယ်”

ခိုင် ပျာယာဆတ်သွားပြီး ချက်ချင်းပဲ တစ်ဖက်ခြံက
မောင်နှမလိုဖြစ်နေတဲ့ ကိုသက်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပါတော့
တယ်။

“ဟယ်လို . . . ဟလို . . . ကိုသက်”

“...”

“ကိုညွှန် . . . ကိုသက် နီးပြီလား”

“...”

“ကိုသက်ရေ . . . ဒီမှာ ဂျူး ရှုတ်တရက် ဝိုက် အရမ်းအောင့်လာလို့။ အိမ်သုံးဆေးနဲ့ ရမယ့်ပုံမပေါ်ဘူး။ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ပဲ။ အဲဒါ ကိုသက် မကြီးတို့ ဆရာဝန်ကို ပင့်ပေးပါဦး”

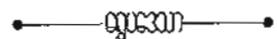
“...”

“အိုခေ . . . အိုခေ . . . ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုသက်ရယ်”

“...”

“ရပြီ မမခင်။ သမီး ခဏလေးပဲ သည်းခံနော်။ ကောင်းသွားမှာပါ”

အားလုံး ဂျူးအနားမှာဝိုင်းပြီး ဘုရားစာရွတ်သူတစ်ဦး၊ ရော့သူက ရော့၊ ခြောက်သူက ခြောက်၊ အချို့ရည်တိုက်လည်း မပျောက်၊ ပရိတ်ရည်တိုက်လည်း မသက်သာ၊ ဓမ္မဓမ္မခေါက်ခေါက်နဲ့ တအားအားသာ အော်နေပါတော့တယ်။

ဒီအရွယ်ထိ ကြီးပြင်းအောင် စောင့်ရှောက်လာရတဲ့ တစ်သက်မှာ ဂျူး ဒီလိုခိုက်အောင့်တာမျိုး တစ်ခါမှ မကြုံဖူးတာမို့ ခိုင် အရမ်းပဲ အံ့ဩမိသလို စိုးရိမ်သောကတွေလည်း အတိုင်းထက်လွန်ခဲ့ရပါတယ်။ ဆရာဝန် ရောက်လာပြန်တော့လည်း ကြားလိုက်ရတဲ့အဖြေက ခိုင်ရဲ့သောကတွေကို ပိုပြီး မြင့်တင်ပေးလိုက်သလိုပဲ။

“ဒီကလေး ဝိုက်အောင့်တဲ့လက္ခဏာက တော်တော်ထူးဆန်းတယ်။ စိုးရိမ်ရတဲ့အခြေအနေမှာ ရှိတယ် ခိုင်။ ဆေးရုံသာ အမြန်ဆုံးတင်လိုက်ပါ”

“ရှင်”

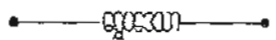
“ဘုရားရေ”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

အတွေ့အကြုံမရှိတဲ့ ခိုင်တို့ ယုယာခတ်ခဲ့ရပါပြီ။

“ဒီလိုလုပ် မကြီး။ အခု အရေးပေါ်ဆိုတော့ ဂျူးကို မကြီးနဲ့ ကျွန်တော် ခေါ်သွားလိုက်မယ်။ ဟိုရောက်လို့ အခြေအနေသိရမှ အန်တီခင်တို့ကို ပြန်ခေါ်မလိ”

“အဲဒါ ကောင်းတယ် ကိုသက်။ မကြီးလည်း အဲဒီလိုစဉ်ထားတယ်။ မမခင်နဲ့မိမိက အစားအသောက်

နဲ့ လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေကို မြန်မြန်ပြင်ထားလိုက်။ ဟို
ရောက်ရင် ခိုင် ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”

အဲဒီအစီအစဉ်နဲ့ပဲ ခိုင်တို့အားလုံး တရုန်းရုန်း
ဖြစ်ပြီး အထူးကုဆေးခန်းတစ်ခုကို ထွက်လာခဲ့ကြပါတော့
တယ်။ ရောက်ရောက်ချင်း ကိုသက်ရဲ၊ အကူအညီနဲ့ပဲ
အကောင်းဆုံးတွေကို အမြန်ဆုံးပြုလုပ်ခဲ့ပါတယ်။ မကြာခင်
မှာပဲ ဆရာဝန်က ခိုင်ကို ဆေးစစ်ချက်ယူဖို့နဲ့ ဆွေးနွေးဖို့
အတွက် ဆရာမတစ်ယောက်ကို ခေါ်ခိုင်းပါတယ်။

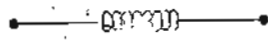
“ဂျူး . . . သမီး ဖာမီ ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ သွားတွေ
လိုက်ဦးမယ်နော်။ ဆရာမနဲ့နေခဲ့။ ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့။ ဆရာမ
က သမီးကို ကောင်းကောင်းစောင့်ရှောက်မှာပါ”

“ဟုတ်”

ဒေါ်ခက်ခက်ခိုင် အပြင်ထွက်သွားတဲ့အချိန်မှာ
တော့ ဂျူးဟာ မအိမ်သာနဲ့ ရှုံ့မဲ့ပြီး ကုန်းကုန်းကွကွ ထ
ထိုင်လိုက်ပါတယ်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ညီမလေး။ ဝိုက်အောင့်နေတာ
ငြိမ်ငြိမ်လေးလှဲနေပါလား”

Nurse ကလည်း ပျာပျာသလဲ ဖေးဖေးမမတွဲထူ

ပါတယ်။

“ဟို . . . ကျွန်မ Toilet သွားချင်လို့”

“ဪ . . . ဒါဆို လာလေ . . . ကျွန်မပို့ပေးမယ်”

“ရပါတယ် ဆရာမ။ ကျွန်မက လူလိုက်စောင့်ပေး
ရင် ကောင်းကောင်းအဆင်ပြေလို့ပါ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။
ဧည့်ခန်းမှာပဲ ထိုင်စောင့်ပေးပါ”

“နားလည်ပါပြီ ညီမ။ ဒါဆို ဂရုစိုက်နော်။ တစ်ခုခု
ဆိုရင် ဘဲလ်နှိပ်လိုက်”

“ဟုတ်”

Nurse တစ်ဖက်လှည့်သွားချိန်မှာ ဂျူးရဲ့ အကြံ
အစည်အောင်မြင်သွားပြီမို့ ကျိတ်ပြုံးလိုက်မိပါတယ်။ အထူး
ခန်းမို့ အပြင်ထွက်ဖို့ အခက်အခဲဖြစ်နေပေမယ့် nurse
ဆိုတာ ဝင်ထိုင်လိုက်ချိန်မှာပဲ ဂျူးဟာ အချစ်ခွန်အားတွေ
အပြည့်အဝညှစ်ထုတ်ပြီး ဒီတိုင်း တန်းခနဲနေအောင် ထွက်
ပြေးလာခဲ့ပါတော့တယ်။

“ဟင်၊ . . . ညီမလေး ဘာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

လှုပ်တစ်ပြက်ရိုက်ချက်မှာပဲ Nurse အိုက်မိပြီး
လုံးဝမမိတော့ပါဘူး။ ဒေါ်ခက်ခက်ခိုင် ပြန်လာတဲ့အချိန်မှာ

တော့ အခန်းရှေ့မှာ တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့်နဲ့ မျက်ကလဲ
ဆန်ပြာဖြစ်နေဖို့ သူနာပြုဆရာမလေးကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရ
ပါတယ်။ လှောင်အိမ်ထဲက အချစ်ငှက်ငယ်လေးကတော့
အချစ်ကောင်းကင်ကြီးဆီ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဖျံသန်း
လွတ်မြောက်သွားခဲ့ပါပြီ။

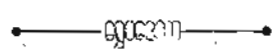
“ဆရာမလေး . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟို . . . ဟို . . . တောင်းပန်ပါတယ် အန်တီ
ရယ်။ ကျွန်မ . . .”

ဆရာမလေးရဲ့မူမမှန်ပုံကြောင့် စိတ်ထဲမှာ မသက်
ဖြစ်လာပြီး သူမရဲ့စကားကိုဆုံးအောင် နားမထောင်တော့ဘဲ
အခန်းထဲဝင်လာခဲ့ပါတယ်။ အခန်းထဲရောက်တော့ ဂျူး မရှိ
တော့ပါဘူး။

“ဟင်! ဂျူးရော . . . ဂျူးဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။
ကျွန်မသမီး ဘယ်မှာလဲ ဆရာမလေး”

ခိုင်က စိုးရိမ်စိတ်နဲ့မေးလိုက်သလို ဆရာမလေး
ကလည်း ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ ပြန်ဖြေဖို့ ကြိုးစားနေ
ဆဲမှာပဲ ခိုင်ရဲ့မျက်လုံးဟာ ခုံတင်ပေါ်ကစာခေါက်ကလေး
ကို သွားမြင်ပါတယ်။ ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူဖတ်လိုက်တော့ . . .

ကိုကိုက ရိုမီယို
ပျိုပျို ဂျူးလိယက်
ဒါပေမဲ့ . . .

ကမ္ဘာကျော် ရိုမီယိုနဲ့ ဂျူးလိယက်လို

“တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်တွဲပြီး
သေပွဲဝင်မယ့် ချစ်သူတွေတော့ မဟုတ်ပါဘူး
တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်တွဲပြီး
ဘဝတိုက်ပွဲကို ဆင်နွှဲတော့မယ့်

ချစ်သူတွေပါ . . .

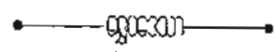
“ဆိုတဲ့ ရှင်းရှင်းလေးနဲ့ အစိတ်ဖွယ်ပြည့်ဝတဲ့ စာသား
တွေကို တွေ့လိုက်ရပါတော့တယ်။ ကြည့်စမ်း . . .

“တောက်!”

ခိုင်ဟာ ခွေယိုင်လဲကျတော့မယ့် ဒူးတွေကို
ကြိုးစား ထိန်းလိုက်ရပါတယ်။

မျက်လုံးတွေလည်း ဝေဝါးလာခဲ့တယ်။

ရှက်စိတ်တွေ၊ ဒေါသစိတ်တွေ၊ ခံပြင်းမှုတွေ၊ ယူ
ကျုံးမရဖြစ်မှုတွေက ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်ပြိုင်တည်း ဝါးဖျို့
လာတာမို့ ခိုင် ဘာဆိုဘာမျှမမြင်နိုင်တော့ပါဘူး။

ဘာသံမှလည်း မကြားနိုင်တော့ပါဘူး။

တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူလှိုက်မောတုန်ယင်ပြီး ဘာတွေ ဘယ်လို ဖြစ်လို့ဖြစ်ကုန်မှန်း မသိတော့သလို အိမ်ကိုလည်း ဘယ်လိုရောက်လို့ ရောက်မှန်း မသိ ရောက်လာခဲ့ပါတော့တယ်။ မမခင်နဲ့ မိမော် ပျာပျာသလဲ ဆီးကြိုမှ ခိုင်အသိပြန်ဝင်လာခဲ့ပါတယ်။

“ကြည့်စမ်း၊ ခိုင် ကိုယ်တိုင်ပြန်လာတယ်။ ဂျူးရော သက်သာသွားပြီလား။ ဖုန်းစောင့်လိုက်ရတာ ခိုင်ရယ်။ ဒီမှာ အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးပြီ”

ခိုင် ဘာမှပြန်မပြောနိုင်တော့ဘဲ ဆိုဇာပေါ် အရုပ်ကြိုးပြတ်ကျွေးပါတော့တယ်။ မိမော်က အပြေးအလွှား သံပုရာရည်ယူပြီး တိုက်ပေမယ့် ခိုင် မသောက်နိုင်တော့ပါဘူး။

“ခိုင် . . . ဘာဖြစ်တာလဲ ပုံစံက။ စိတ်ပူလိုက်တာ ခိုင်ရယ်။ ဂျူး ဘယ်လိုနေလို့လဲ။ ဒီအတိုင်းထားခဲ့တာလား”

“ဒီတိုင်းထားခဲ့ပြီ မမခင်”

“ဟင်! . . . ဒါ . . . ဒါဆို . . . ဂျူး . . . ဂျူး . . .

ကေန္တ

“ဟုတ်တယ် မမခင်။ ဂျူး ဆုံးပြီ”

“ဘာ!”

ခိုင်က အပြောနဲ့အတူ စာခေါက်ကလေးကို မမခင်လက်ထဲ ထိုးပေးလိုက်ပြီး ချုံးပွဲချ ငိုလိုက်မိပါတော့တယ်။ မမခင်ကလည်း စာကို မဖတ်နိုင်ဘဲ အရင်ဆုံး အော်ဟစ်ငိုကြွေးပါတယ်။ မိမော်ကလည်း မျက်စိမျက်နှာပျက်ပြီး ပျာယာခတ်နေပါတယ်။

“အောင်မယ်လေး . . . ငါတို့သမီးလေး . . . ငါတို့ရဲ့ ဂျူးလီယက်မင်းသမီးလေး အဖြစ်ဆိုးလှချည်လား။ လှလှပပ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်လေးကိုမှ ဒီသေမင်းက ကြိုက်ရသလား။ ငါ့ကိုသာ ကြိုက်လိုက်ပါတော့လား။ သေမင်းရဲ့ ခိုက်အောင့်တာက ချက်ချင်းခွဲရင် ကောင်းပါတယ်။ ဆေးရုံတိုလည်း အချိန်မီရောက်ရဲ့သားနဲ့ . . . အောင်မယ်လေး”

“ . . . ”

“ငါ မယုံဘူး ခိုင်။ မယုံနိုင်ဘူး။ ငါတို့ သမီးလေး မသေရဘူး။ သမီးရေ . . . ဂျူး . . . ကြီးကြီးခင်နဲ့သာ လိုက်ပါတော့ သမီးရယ်”

“အန်တီကြီးရယ် စိတ်ထိန်းပါ။ အန်တီလေးပေး

တဲ့ စာကို အရင်ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါဦး-

မိမော် ဝင်ပြောမှ မမခင်က မျက်ရည်တွေ... ကပျာကယာ သူတို့ပြီး ဖောဖောက စာရွက်ခေါက်ကလေးကို စူးစူးစိုက်စိုက် ဖွင့်ဖတ်ပါတော့တယ်။

“ဟင်”

ဖတ်ပြီးခါမှ မျက်လုံးပြူးပြီး ရင်ဘတ်စည်တီးရင် နောက်တစ်ကြိမ် အော်ဟစ်ပြန်တယ်။

“ကြည့်စမ်း... ကြည့်စမ်း... လက်စသက်တော့ ဒီလိုကိုး။ အမှိုက်မ... အမှိုက်မ... ယုံကြည်မှုကို အလွဲသုံးစားလုပ်သွားတဲ့ လူလည်မ။ ငါတို့ အပျိုကြီးတွေကို ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မျက်နှာပြစရာမရှိအောင် အရှက်ခွဲသွားတဲ့ လူဆိုးမ”

“...”

“ကြည့်စမ်းပါဦး... ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်း။ ဆရာဝန်မနေရ၊ အိမ်နီးချင်းမနေရ၊ ဆေးရုံ မနေရ၊ အရှက်ကို ပြောင်းဆန်အောင်ခွဲသွားတာ။ အချစ်မိုင်းမိရင် ဉာဏ်နီ ဉာဏ်နက်တွေ အကြိုအကြားက ထွက်တက်တယ်ထင်ပါရဲ့။ ခံရချက်ပြင်းပါဘိတော့။ ဒါနဲ့ ဒီအတိုင်း ပြန်

လာခဲ့တာလား ခိုင်။ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ အဲဒီအိမ်ကို ငါ ချက်ချင်းလိုက်မယ်”

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း... ခိုင် မသိတော့ဘူး မမခင်ရယ်။ ဘာမှမသိတော့ဘူး။ သေချင်တာပဲ သိတော့တယ်။ ခိုင်ရင်ဘတ်ထဲမှာ ဘာမှမကျန်တော့ဘူး။ ခိုင် ရှက်လွန်းလို့ သေပါတော့မယ်။ ခိုင်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်ကြတာလဲ”

“...”

“ခိုင်ဘဝတစ်ခါသေခဲ့ပြီ။ အခုလည်း ဂျူးမကြောင့် နောက်တစ်ခါ ထပ်သေပြန်ပြီဆိုတော့ ခိုင် ဘယ်လိုရပ်တည်ရတော့မှာလဲ။ ပြီးတော့ ကိုကြီးတို့ ကိုလေးတို့ကိုရော ခိုင် မျက်နှာ ဘယ်လိုပြရတော့မလဲ”

ခိုင် မဆိုတင်ကဲ ခံစားကြေကွဲနေပုံကြောင့် မမခင်က သက်ပြင်းရပြီး ခိုင်ကို ထွေးဖက်နှစ်သိမ့်ပါတယ်။

“ခိုင်ရယ်... မမခင်လည်း ခိုင်နဲ့အတူတူပါပဲ။ ဘာထူးလို့လဲ။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်လာမှတော့ ဒီလိုပဲ ရင်ဆိုင်ရကော့မှာပေါ့။ တစ်ခုခုကို အချိန်မီ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ကြရအောင်။ ခိုင် တင်းခံမနေပါနဲ့။ စိတ်လျှော့ကြည့်လိုက်ပါလား။

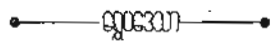
ခိုင်ရယ်။ ခိုင် ပင်ပန်းလှပါပြီ။ ခိုင် ပင်ပန်းတာကို မမခင် မကြည့်ရက်တော့ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီလေးရယ်။ အန်တီကြီး ပြောသလို စိတ်လျော့လိုက်ပါတော့နော်။ ဂျူးအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် တစ်ခုခုလုပ်ပေးလိုက်ပါ။ အခုဆို ရင် အချိန်မီပါသေးတယ်။ ဂျူး ထွက်သွားတာ သိပ်မှ မကြာ သေးတာ။ သက်ဆိုင်ရာနဲ့ ဟိုဘက်ကို အပြန်ဆုံးဆက်သွယ် ကြည့်လိုက်ပါလားဟင်”

“ဟုတ်တယ် . . . မှန်တယ်။ အချိန်မီသေးတယ်။ ဂျူးရဲ့သိက္ခာရော၊ ငါတို့အိမ်ရှေ့ အရှက်သိက္ခာတွေရော ငါ ပြန်ဆယ်မှဖြစ်မယ်။ ပြီးတော့ မန္တလေးကလူတွေ မသိခင် အခြေအနေကို မြန်မြန်ထိန်းရလိမ့်မယ် . . . ဟုတ်တယ်”

ခိုင်ဟာ ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ အရှက်သိက္ခာတွေ၊ ခံစားကြကွဲမှုတွေကို ချုပ်ထိန်းပြီး အခန်းထဲ ခပ်သွက် သွက်ဝင်လာခဲ့ပါတယ်။ မမခင်ကလည်း ခိုင်ကို စိတ်မချွော နဲ့ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာတယ်။

“ခိုင် . . . ဘာလုပ်မှာလဲ။ သေချာစဉ်းစားပါဦး”
ဆိုပြီး ခိုင်ခုံတင်မှာ ဝင်ထိုင်ပါတယ်။ ခိုင် စကား

မပြန်တော့ဘဲ ရိုမီရဲ့ဖုန်းနံပါတ်ကိုသာ နှိပ်လိုက်ပါတော့ တယ်။ လိုင်းချက်ချင်း ဝင်သွားတော့ ပြန်မထူးဘဲ ချောင်း ဟန့်သံတစ်ချက်သာ ထွက်လာပါတယ်။ ဘာသံပဲဖြစ်ဖြစ် မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်တစ်စွန်းတစ်စ မြင်ရပြီမို့ ခိုင် ရင်ထဲ လန်းသွားခဲ့ပါတယ်။

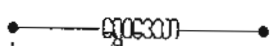
“ဟလို . . . ရိုမီ”

“...”

“အေး . . . နားထောင်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူး တင်တယ်။ အခု မင်းတို့ ဘယ်မှာလဲ။ မင်းလက်ထဲကို ဂျူး ရောက်လာပြီမို့လား။ ထွက်သွားတာ မကြာသေးတဲ့အတွက် ခုချက်ချင်း ပြန်ဖို့ပေးပါ ရိုမီ။ မင်းတို့အတွက် မာမီ တစ်ခုခု စီစဉ်ပေးပါမယ်”

“...”

“သား . . . ရိုမီ မာမီ တောင်းဆိုပါတယ်။ ဂျူးကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင်၊ ဂျူးကို ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိရှိ လက်ထပ် ချင်တယ်ဆိုရင် ပြန်ဖို့ပေးပါ သားရယ်။ မာမီ ဂျူးကို ဘယ် လိုမွေးမြူခဲ့ရတယ်ဆိုတာ မင်း သိတယ်နော်။ ဒီအရွယ်ထိ လှလှပပနဲ့ ကျန်းကျန်းမာမာကြီးပြင်းအောင် ကျွေးမွေး

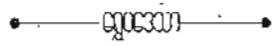
စောင့်ရှောက်ခဲ့ရတဲ့ နောက်ဆုံးရလဒ်က ဒါပဲလား။ မာမီ အတွက် ဒါပဲကျန်တာလား”

“ . . . ”

“ဟင့်အင်း . . . အဲလိုတော့ မာမီ လက်မခံနိုင်ဘူး ရိုမီ။ အမြန်ဆုံးပြန်ပို့ပေးပါ။ မာမီ တကယ်တောင်းဆိုပါတယ်။ မင်း တစ်ခုခု ပြန်ပြောပါ”

ခိုင် သိပ်စိတ်မရှည်တော့ပါဘူး။ မနည်းသည်းခံပြီး ကြိုးစားပြောနေရတာဖြစ်ပါတယ်။ အေးလေ . . . ဒီအချိန်မှာ သူတို့လက်ခုပ်ထဲက ရေဖြစ်သွားပြီပဲ။ ကောင်းပြီ . . . ဒါ နောက်ဆုံးပဲ။

“သား . . . ရိုမီ မာမီပြောတာ ကြားလား။ နားထောင်နေတာမို့လား။ ဂျူးက မာမီသမီးအရင်းမဟုတ်ဘူး နော်။ သူ့အတွက် မာမီမှာ ဘယ်လောက်တာဝန်ကြီးသလဲဆိုတာ မင်း အသိဆုံးပါ။ ဒီလိုသာ မင်းလုပ်နေမယ်ဆိုရင် သူမိဘကို မာမီ ဘယ်လိုမျက်နှာပြရမလဲ။ မာမီရဲ့အရှက်ကို ဆယ်ပေးတဲ့အနေနဲ့ ဂျူးကို ပြန်ပို့ပေးပါလား သားရယ်။ မာမီ မလိမ်ပါဘူး။ မင်းတို့အတွက် တကယ်ပဲ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးပါ့မယ်”

ခိုင်ဟာ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ပြောပြီး ဖုန်းပိတ်ဖို့ ပြင်လိုက်မှ တစ်ဖက်က ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ရယ်သံကြီး ထွက်လာတာကို ကြားလိုက်ရပါတော့တယ်။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

“ဟင်!”

ခိုင် ကြောင်ပြီး ထိတ်လန့်သွားမိတယ်။ အသံပြောင်းလို့ရတဲ့ Software တွေ ဘယ်လောက်ပဲသုံးသုံး ဒီအသံကတော့ ရိုမီအသံမဟုတ်မှန်း ခိုင် ကောင်းကောင်းကြီးကို သိပါတယ်။ ဘုရားရေ . . . ရိုမီမှတ်လို့ အိတ်သွန် ဖာမောက် အကုန်ပြောနေမိတာ ဘယ်လောက်ရှက်ဖို့ ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။

“ဘယ်သူလဲ။ ရိုမီမဟုတ်ဘူး . . . ရှင်ဘယ်သူလဲ”

“ . . . ”

“ဘာကိုစွ အယောင်ဆောင်ပြီး နားထောင်နေရတာလဲ”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

“ဟင်! . . . ရှင် ဘယ်သူလဲလို့ မေးနေတယ်၊ တောက်! . . . ပမာမခန့်နဲ့”

ခိုင် ဆတ်ဆတ်ခါနေဆဲမှာပဲ အဲဒီလူဆီက ဒုတိယ အကြိမ် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ရယ်သံကြီး ထွက်လာရုံ မက နောက်ထပ် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ စကားလုံးတွေ နဲ့ပါ ခိုင်ကို လှမ်းပက်ပါတော့တယ်။

“လူမှုရေးမရှိတဲ့ မိန်းမ၊ လူဝတ္တရား မသိတတ်တဲ့ မိန်းမ၊ အတ္တကြီးတဲ့မိန်းမ၊ ဘာအချိန်တိကျတာလဲ။ ခင်ဗျား လို မိန်းမက အချိန်ကို ဘယ်လောက်ထိ လေးစားတန်ဖိုး ထားနိုင်မှာလို့လို့လဲ။ ခင်ဗျားက အချိန်တိကျမှုကို ရူးသွပ် တာ မဟုတ်ဘူး။ သေရေးရှင်ရေး နားမလည်နိုင်အောင် အတ္တကြီးတာ . . . ရှင်းလား”

“ကြည့်စမ်း . . . မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ။ အယုတ် တမာ . . . ကျွန်မကို ဘာအောက်မေ့နေလဲ။ ဘယ်လို အဆင့်အတန်းမျိုးထင်လို့ စကားကို မဆင်မခြင်ပြောရတာ လဲ။ ရှင် လူပါးမဝနဲ့နော်။ ယောက်ျားတန်ဖိုး နှုတ်သီးကောင်း လျှာပါးနဲ့။ ရှင် ဘယ်သူလဲ။ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မြန်မြန်ပြော”

“ကျုပ် ပန်းချီဆရာမီးဖေ”

“ရှင်”

ခိုင် ရုတ်တရက် အံ့သြသွားပါတယ်။ ပြီးမှ ပြန်

ထိန်းလိုက်တယ်။

“ဪ . . . ရိုမီယိုအဖေကလေး။ ဆောရီးပါရှင်။ လူ မမြင်ဘူးပေမယ့် အနုပညာကိုရော ခမ်းခမက်အနေနဲ့ရော လေးစားပါတယ်။ ဒါနဲ့ ပန်းချီဆရာ ကိုမီးဖေက ပြီးခဲ့တဲ့ကိစ္စ ကို တော်တော်စိတ်ဆိုးနေပုံရတယ်။ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ပြီးခဲ့တာ ပြီးသွားပြီပဲ။ အခု ကျွန်မသမီး ရှင်တို့လက်ထဲ ရောက်နေပြီလေ”

“အေး . . . တစ်ခုတော့ မှတ်ထားနော်။ ကျုပ် သားက ခင်ဗျားသမီးကို ခိုးရတာ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားသမီး က ကျုပ်သားကို ခိုးတာ”

“ဟုတ်ပါပြီ။ ပြောချင်သလိုသာပြောပါတော့။ ဖြစ် သွားပုံက မိန်းကလေးရှင်ဘက်က ဘယ်လိုပြောအား ရှိ တော့မှာလဲ။ ကောင်းပြီလေ။ ရိုမီယိုအဖေဆိုတော့လည်း ကျွန်မ ထွေထွေထူးထူး ပြောစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့။ စော စောက ကျွန်မပြောတာတွေကို ရှင် နားထောင်ပြီးပြီဆိုလို့ နားလည်ပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“အေး . . . နားလည်ဘယ်။ ခင်ဗျား ဘာမှပြော စရာမလိုအောင် အားလုံး သိပြီးသား။ ကျုပ်တို့မှာ လူမှုရေး

စိတ်ဓာတ်အပြည့်အဝရှိတယ်။ ဒီတော့ ခင်ဗျားဖြစ်ချင်တဲ့ ပုံစံက ဘယ်လိုလဲ”

“ဒါလည်း ခုနကပြောပြီးပါပြီ။ ကျွန်မသမီးကို ချက်ချင်းလာဖို့ပေးပါ။ ဂျူးက ကျွန်မရဲ့သမီးအရင်းမဟုတ် တဲ့အတွက် ကျွန်မမှာ တာဝန်အရင်းကြီးနေလို့ပါရှင်။ ကျွန်မ အရှက်မကွဲပါရစေနဲ့။ သူမိဘကို ကတိတွေပေးထားခဲ့ဖူးပါ။ သူမိဘမသိခင် အချိန်မီလာဖို့ပေးဖို့ တောင်းဆိုပါတယ်ရှင်”

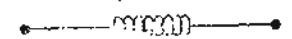
“... ”

“လာဖို့တဲ့နေရာမှာလည်း ထွက်သွားတဲ့လူ ဒီ အတိုင်း ပြန်လာတဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ ဖို့ပေးရင် ရပါပြီ။ ထုံးတမ်းစဉ် လာလို လူကြီးတွေ ဘာတွေနဲ့ လာအပ်တာမျိုး မလိုပါဘူး။ ပြီးမှ ကလေးတွေအတွက် သေချာစဉ်းစားပြီး အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးပါမယ်”

“စိတ်မကောင်းပါဘူး။ အဲဒီလိုလုပ်ပေးချင်ပေမယ့် ချက်ချင်း မရနိုင်တော့ဘူး”

“ရှင် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အခု ကျုပ်တို့ မန္တလေးကို ထွက်လာပြီ။ ရန်ကုန် ကို ကျော်ခဲ့ပြီ”

“ဒါဆိုလည်း ပြန်လှည့်လာဖို့ပါ ကိုမီးဇေရယ်။ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်”

“မရတော့ဘူး။ ကျုပ်သားက လုပ်ရင် အပြတ်ပဲ”

“အဲဒါဆိုလည်း တစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်း ကလေး တွေကို သေချာဈေးဝယ်ပြီး ပြန်ဖို့ပေးပါ။ ဒီက အခြေအနေ ကို ကြည့်ထိန်းထားပါမယ်။ ကျွန်မ သူတို့ကို မခွဲပါဘူး။ ကတိပေးပါတယ်”

“ကတိပေးတာကို ကျုပ်က ကြိုက်ပေမယ့် ကလေး တွေကတော့ ခင်ဗျားကို ကြောက်သွားပြီ။ တစ်ခုတော့ ရှိ တယ်။ ကျုပ်စီစဉ်ရင် သေချာပေါက်ရနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အပေးအယူရှိပါတယ် အမျိုးသမီး။ ကျုပ်နဲ့အပေးအယူ လုပ် နိုင်မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားသမီး တစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်း ပြန် ရစေရမယ်”

“နေစမ်းပါဦး ကိုမီးဇေ။ ရှင်က ဘာကိစ္စ ကျွန်မကို အမျိုးသမီးလို့ ခေါ်ရတာလဲ”

“ဟာ . . . ခင်ဗျားက အမျိုးသမီးမဟုတ်လို့ အမျိုးသားလား။ အမျိုးသမီးမို့လို့ အမျိုးသမီးခေါ်တာ ဘာ ဖြစ်လဲ”

“မခေါ်နဲ့ မကြိုက်ဘူး။ ရှင် မြန်မာလူမျိုး မဟုတ်ဘူးလား။ မြန်မာလူမျိုးဆိုရင် မြန်မာစကားလုံးတွေထဲမှာ အဓိပ္ပာယ်အမျိုးမျိုးဖော်လို့ရတဲ့ စကားလုံးတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ ရှင် မသိဘူးလား။ ကျွန်မ အဖေကလေ တစ်ခါတလေ ကျွန်မအမေကို အမျိုးသမီးလို့ခေါ်တာ . . . သိလား”

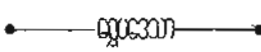
“ဪ . . . အဲလိုလား။ ထားပါတော့ဗျာ။ ကျုပ်က အဲလောက်ထိ တွေးနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ကဲ . . . ဘယ်လိုလဲ ဒေါ်ခက်ခက်ခိုင်။ ကျုပ်ရဲ့အပေးအယူကို သဘောတူလား”

“ရှင်ကလေ မီးစတစ်ဖက် ရေမှတ်တစ်ဖက်နဲ့လူပဲ။ နာမည်နဲ့လိုက်ပါ”

“ဟာ . . . ဘာလဲ” ခင်ဗျားကရော မြန်မာလူမျိုး မဟုတ်ဘူးလား။ မြန်မာစာ မတတ်ဘူးလား။ ကျုပ်နာမည် မီးစမဟုတ်ဘူး။ စလုံးနဲ့ မီးစ မဟုတ်ဘူး။ ဇကွဲနဲ့ မီးဇ . . . မှတ်ထား”

“အို! မီးစမကလို့ မီးပွားပဲဖြစ်ဖြစ် မီးခဲပဲဖြစ်ဖြစ် ထားလိုက်ပါတော့။ ရှင့်အပေးအယူက ဘာလဲ . . . ပြော”

“ကျုပ်ချိန်းတဲ့နေရာကို ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း

အချိန်နာရီတိတိကျကျ ရောက်လာဖို့ပဲ။ ရောက်လာနိုင်ရင် ခင်ဗျား သမီး ပြန်ရမယ်”

“အောင်မယ်လေး! . . . ဘာကိစ္စမလာနိုင်ရမှာလဲ။ ခက်ခက်ခိုင်တဲ့ မှတ်ထား။ အချိန်တိကျတဲ့နေရာမှာ နှစ်ယောက်မရှိဘူး။ ဘယ်နေရာလဲ ပြောလိုက်”

“မန္တလေးတောင်ခြေ ကုသိုလ်တော်ဘုရားဝန်း၊ ကမ္ဘာ့အကြီးဆုံး စာအုပ်ကြီးရှိတဲ့နေရာပေါ့”

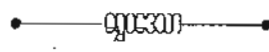
“ဟင်”

လမ်းလျှောက်ပြောနေတဲ့ ခိုင်ခြေလှမ်းတွေ တို့ခနဲ ရပ်တန့်သွားပါတော့တယ်။ ရင်ထဲမှာလည်း တလှုပ်လှုပ် တုန်ခါလာသလို ပြန်ပြောဖို့လည်း နှုတ်က ဆွဲအသွားသလို ဖြစ်ခဲ့ရပါပြီ။ အဲဒါ တစ်ချိန်က တစ်ချိန်တုန်းက ခိုင်ဘဝ ပထမဆုံးအကြိမ် သေခဲ့တဲ့နေရာ။

စည်သူကိုကို . . . စည်သူကိုကို . . .

“The Biggest Book on the World! မနက်မြောက်နာရီအရောက် နောက်ကျရင် လုံးဝတာဝန်မယူဘူး။ ဆယ်မိနစ် စဉ်းစားချိန်ပေးမယ် အိုခေ”

နောက်ထပ်ထွက်ပေါ်လာတဲ့ စကားတွေက ခိုင်

ခေါင်းကို အိုးထိန်းစက်လို သွက်သွက်ခါစေရုံစေကာ မမခင် အနားကို အရပ်ကြိုးပြတ်သလို ကျသွားစေပါတော့တယ်။

“ခိုင် . . . ဘာဖြစ်တာလဲ။ မူးသွားလို့လား”

“ဟင့်အင်း . . . ဟင့်အင်း”

သူ ဘယ်သူလဲ။ ဘာကြောင့် ဒီနေရာကို အတိ အကျ ပြောနိုင်တာလဲ။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ခိုင်ရယ်။ မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ။

ဟိုဘက်က ဘာပြောလိုက်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီနေရာကိုချိန်းရတာလဲ မမခင်။ ပန်းချီဖီးဇက တစ်ချိန်တုန်းက မောင် . . . ဟုတ်တယ်။ ခိုင်က မောင်လို့ မက်မက်မောမော ခေါ်ခဲ့ဖူးတဲ့ စည်သူကိုကို”

“ဘုရားရေ . . . ရှိမို့အဖေက ကိုစည် . . .”

“ဟင့်အင်း . . . မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီ စည်သူကိုကို ချိန်းခဲ့တဲ့နေရာ၊ ခိုင်ကို ခိုးပြေးဖို့ ချိန်းခဲ့တဲ့နေရာ၊ အဲဒီနေရာကို ပန်းချီဖီးဇက မနက်ခြောက်နာရီအရောက်ချိန်းလိုက်လို့။ The Beggest Book on the World! ဆိုတာ ခိုင်တို့ နှစ်ယောက်သာ သိခဲ့တာပါ။ ဒီဖီးဇက ဘာဖြစ်လို့ သိနေတာလဲ”

“အို! . . . နှစ်တွေ အတော်ကြာခဲ့ပြီပဲ ခိုင်ရယ်။ မန္တလေးက သမီးရှည်းစား မှန်သမျှ မရောက်ဘူးတဲ့လူ မရှိ စလောက်ဖြစ်ခဲ့တဲ့နေရာပဲ။ ခေတ်အဆက်ဆက် နာမည်ကြီးနေခဲ့တဲ့နေရာကို ဒီခေတ်မှာ ဒီအသုံးအနှုန်းလောက်ကတော့ လူတွေ များများ သိကုန်ရောပေါ့”

မမခင် ဘာပဲပြောပြော ခိုင်ကတော့ ခိုင်အတွေးထဲမှာ အရင်တုန်းက အဲဒီနေရာလေးကို ပြန်မြင်ယောင်နေမိပါတယ်။ ခိုင် ချစ်သူနောက်ကို လိုက်ဖို့ မောင် ချိန်းခဲ့တဲ့နေရာ၊ မောင် ရောက်မလာလို့ ခိုင်အသည်းတွေ တစ်စစီ ကြွေကျခဲ့ရတဲ့နေရာ၊ ခိုင် အရှက်ကွဲခဲ့ရတဲ့နေရာ။

ကြည့်စမ်း . . . အဲဒီနေရာကို ပန်းချီဖီးဇက ချိန်းလိုက်ပြီပဲ။

“ဟင့်အင်း . . . မဖြစ်ဘူး မမခင်။ ခိုင်အသည်းရော အရှက်ရော ကွဲခဲ့တဲ့နေရာကို ဒီတစ်သက် အိပ်မက်ထဲ တောင် လှည့်မကြည့်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့တာ။ ခိုင်က ဘယ်လိုခံစားမှုမျိုး ဘယ်လိုမျက်နှာမျိုးနဲ့သွားရမှာလဲ”

“အေး . . . ကိုယ့်သမီးကို ပြန်လိုချင်တဲ့ခံစားမှုမျိုး နှစ်ဦးနှစ်ဖက်ပြေလည်စေချင်တဲ့ မျက်နှာမျိုးနဲ့သာ သွား

၃၄၂

လေအိဇော်

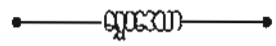
တော့ ခိုင်။ မမခင် ပြောပြီးပြီပဲ။ စိတ်လျော့လိုက်ပါတော့လို့။ ဘာဖြစ်လို့ ပြီးခဲ့တာတွေကို ပြန်တွေးပြီး ခံစားနေတာလဲ။ ဒီအချိန်မှာ တို့သမီးကိုသာ အချိန်မီပြန်ရဖို့အရေးကြီးတာမို့လား ခိုင်”

ခိုင် သက်ပြင်းသာချလိုက်မိပါတော့တယ်။ ဘုရားဇေ . . . နာရီတောင် မကြည့်မိပါလား။ ဘုရား . . . ဘုရားဆယ်မိနစ်များပြည့်သွားပြီလား။ နောက်ဆုံးတော့ မမခင် ပြောသလို ဂျူးမျက်နှာကိုသာ မြင်ယောင်ပြီး ကပ္ပာကယာဖုန်းခေါ်လိုက်ပါတော့တယ်။

“ဪ . . . ပြော . . . ဒေါ်ခက်ခက်ခိုင် စဉ်းစားပြီးပြီလား။ ကျုပ် ရဲ့ဖဲ ဖုန်းပိတ်တော့မလို့”

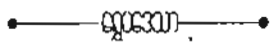
“ကောင်းပြီ . . . အဲဒီနေရာကို ကျွန်မ အချိန်မီရောက်လာစေရမယ်”

ဒါပဲ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး ခရီးထွက်ဖို့ စီစဉ်ကြပါတော့တယ်။

အရေးပေါ်ခရီးစဉ်လည်း ဖြစ်သလို၊ အရေးပေါ်အကြောင်းတရားလည်း ဖြစ်နေတာကြောင့်၊ ပြီးတော့ ခရီးသွား လက်မှတ်တွေလည်း ချွန်ချင်းမရနိုင်တော့တာကြောင့်၊ ခိုင်ဟာ ခရီးစဉ်ချောချောမောမော ဖြစ်သွားဖို့ အတွက် ဘက်ပေါင်းစုံကနေ ထောင့်စိကွက်စိ စီစဉ်ခဲ့ရပါတယ်။

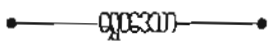
ဘဝရဲ့ခံစားမှုတွေရော၊ သမီးအတွက် စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေရော၊ ခိုင် တစ်ကိုယ်လုံးကို ဖိဆီးနေတာမို့လည်း

အိမ်က ကားနဲ့သွားဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့တာကြောင့်၊ နောက်ဆုံး အန္တရာယ်ကို ကြိုတင်ကာကွယ်တဲ့အနေနဲ့ ခရီးသွားကုမ္ပဏီ တစ်ခုမှ ကားရော ဒရိုင်ဘာရော ငှားပြီး မိမိတို့နှစ်ယောက် တည်း ထွက်လာခဲ့ကြပါတော့တယ်။

ဒါပေမဲ့ ခိုင်ဟာ ဘက်ပေါင်းစုံကနေ ဘယ် လောက်ပဲ ထောင့်စိကွက်စိအောင် စီစဉ်နိုင်ခဲ့ပါစေ။ ကိုယ့် အတွက် ကျရောက်လာမယ့် အန္တရာယ်တွေကိုလည်း ဘယ် လောက်ပဲ ကြိုတင်ကာကွယ်နိုင်ခဲ့ပါစေ။ လမ်းခရီးမှာလည်း ဘုရားစာပေါင်းစုံကို အာစေးထွက်အောင် ဘယ်လောက်ပဲ ရွက်နိုင်ခဲ့ပါစေ။

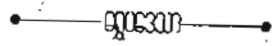
ဖြစ်ချင်တော့ ကံကိုပဲ ရိုးမယ်ခွဲရတော့မလား။ ဒါမှ မဟုတ် တစ်ခုခုကို သေကောင်ပေါင်းလဲကြောက်လေ။ အဲဒီ တစ်ခုခုကို ကြံဖန်ရင်ဆိုင်ရလေ။ တစ်စုံတစ်ရာကို ဖြစ်မှာ ကို စိုးရိမ်လေ အဲဒီတစ်စုံတစ်ရာက တကယ်ပဲ ကြံဖန်ဖြစ် တတ်လေ ဆိုတဲ့ စိတ်ခံစားမှုအယူအဆတွေကိုပဲ လက်ခံရ တော့မလား။ တကယ်ပါပဲ အရာရာပြင်ဆင်ထားခဲ့တဲ့ ခိုင် ဟာ နောက်ဆုံးပိတ် စိတ်ထဲမှာကျန်နေတဲ့ စိုးရိမ်စိတ် ကလေးတစ်ခုကပဲ ခိုင်ကို ဒုက္ခပေးတော့တာဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒါကတော့ ခိုင်တို့ကားဟာ မန္တလေးမြို့အဝင် မှာပဲ မတော်တဆ ယာဉ်တိုက်မှု အသေးစားကလေး ဖြစ် သွားခဲ့တာပါပဲ။ တိုက်ပြီဆိုတဲ့အသိနဲ့ ခိုင်းခနဲပြည်သွားတဲ့ အသံကို ကြားလိုက်ရတာပဲ ရှိပါတယ်။ ကျန်တာတွေ ခိုင် ဘာမှ မသိတော့ပါဘူး။ ခိုင် သတိရလာတဲ့အချိန်ဟာ ဆေးခန်းတစ်ခုထဲမှာ Drip ပိုက်တန်းလန်းနဲ့ ရောက်ရှိနေ တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ခိုင် ပြုန်းခနဲထိတ်လန့်သွားမိတယ်။ ဘေးကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ခေါင်းနဲ့လက်မှာ ပတ်တီးတွေနဲ့ အတူ Drip တန်းလန်းနဲ့ မှေ့ပျောနေတာလား။ အိပ်မောကျ နေတာလား မသိတဲ့ မိမိမော်။ ဘုရားရေ . . . လက်က နာရီ ကို ကြည့်လိုက်တော့ မနက် ငါးနာရီ ဆယ့်ငါးမိနစ်။ သွားပြီ ခိုင်ဟာ လှုပ်ရမယ့်လှုပ်ငန်းစဉ် ခေါင်းထဲမှာ သွားခနဲပေါ်လာ ပြီး ငေါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်ပါတယ်။ ဘေးကစားပွဲပေါ် ကြည့်လိုက်ပြန်တော့ ခိုင်ရဲ့ပစ္စည်းတချို့နဲ့အတူ ဖုန်းလေး တင်ထားတာကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။

ခိုင် ဘာမှမတွေးတော့ဘဲ အဲဒီဖုန်းကို ဆွဲယူလိုက် သလို၊ လက်က ဆေးသွင်းပိုက်ကိုလည်း ဒီအတိုင်းဆွဲဖြုတ်

ပြီး ထွက်လာခဲ့ပါတော့တယ်။ အခန်းအပြင်မှာပဲ ဝင်လာတဲ့ သူနာပြုဆရာမလေးနဲ့ တွေ့ပါတယ်။ ခိုင့်ကို ကြည့်ပြီး လန့် သွားလေရဲ့။

“ဟင်! . . . အန်တီ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ။ ဆေးသွင်းထားတာလေ”

“တောင်းပန်ပါတယ် ဆရာမလေးရယ်။ အန်တီ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ကောင်းသွားပါပြီ။ အားလုံး သတိရသွား ပါပြီ”

“ဒါပေမဲ့ . . . ဆေးကိုတော့ ကုန်အောင် သွင်းရ ပါမယ် အန်တီ။ အန်တီက ထိတ်လန့်ပြီး သတိမေ့သွားရုံ သာ ရှိပေမယ့်။ အားလည်းနည်းနေပါတယ်။ ကိုယ်တွေ လက်တွေ့လည်း နာရနမှာပါ”

“ရပါတယ် . . . အန်တီ။ ဆရာမလေးကို တစ်ခု တောင်းဆိုပါရစေ။ အန်တီဟာ အန်တီသမီးရဲ့ သေရေး ရှင်ရေးနဲ့ ခရီးထွက်လာရင်း ဒီလိုဖြစ်ရတာပါ။ ဟို . . . ဒါနဲ့ စိတ်လောနေလိုက်တာ။ တစ်ဖက်ခုတင်က အန်တီတူမ လေးပါ။ သူ့ရဲ့အခြေကရော”

“မစိုးပါဘူး၊ အန်တီ။ လက်ချ်ပွန်းပဲ့သွားတယ်။

နားထင်သုံးချက် ချုပ်လိုက်ရတယ်။ မကြာခင် ကောင်းသွား မှာပါ။ ဆေးအရှိန်ကြောင့် အိပ်နေတာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာမလေးရယ်။ အန်တီ အခက်အခဲကို ကူညီပါနော်။ အန်တီသမီးကို သွားတွေ့ပါ ရစေ။ တစ်နာရီလောက်ပါပဲ။ ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်”

“မဖြစ်ဘူး အန်တီရဲ့။ ခုဟာက ယာဉ်တိုက်မှုဆို တော့ အန်တီတို့ဘက်က မမှားပေမယ့် အမှုကတော့ ဖြစ် သွားတာပဲ။ စခန်းက သက်ဆိုင်ရာလူကြီးတွေနဲ့ ဆရာဝန် ကြီးရဲ့ ခွင့်ပြုချက်တွေရပြီးမှ သွားလို့ဖြစ်မှာပါ”

“သမီးရဲ့ သေရေးရှင်ရေးကိုစွမ့် နားလည်မှုပေးပါ။ အန်တီ ဂေဟနေ တကယ်ပဲပြန်လာမှာပါ။ အန်တီတူမလေး ကလည်း ရှိသေးတော့ သူ့ကို ပစ်သွားလို့မရပါဘူး။ အန်တီ ဖုန်းတစ်လုံးကလွဲပြီး ဘာမှယူမသွားပါဘူး။ စိတ်ချပါ ဆရာမ လေးရယ်။ သမီးအခြေအနေက မကောင်းလို့ပါ”

“အန်တီက တကယ်စိတ်လှုပ်ရှားနေတာပဲ။ ခုမှ သတိရတာဆိုတော့ စိတ်ထိန်းပါ အန်တီ။ ကျွန်မ နားလည် ပေးပါ့မယ်။ ခဏတွေ့ပြီး ပြန်လာခဲ့ပါနော်”

“ခမ်းသာလိုက်တာ၊ ဆရာမလေးရယ်။ ကျေးဇူး

အများကြီးတင်ပါတယ်”

အဲဒီလိုနဲ့ပဲ ခိုင်ဟာ ရရာကားတစ်စီးငှားပြီး ချိန်းတဲ့ နေရာကို ထွက်လာခဲ့ပါတော့တယ်။ ကားပေါ်ရောက်လို့ နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ ငါးနာရီ လေးဆယ်း ဘုရား . . . ဘုရား . . . မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်နဲ့ The Beggest Book on the World! ကို မရောက်နိုင်တော့ဘူး။ ခိုင်ရင်မှာ ဖော်မပြနိုင်တဲ့ ခံစားမှုကြီး ဝင်ဆောင့်လာပါတယ်။ နောက် တစ်ကြိမ် မမှလဲချင်သလို ဖြစ်သွားပါတယ်။

ဘုရားဓရ . . .

တစ်ချိန်က . . . တစ်ချိန်က ခိုင်ရဲ့မောင်ဟာ . . .

ဒီလို ခံစားမှုမျိုး ရရှိခဲ့ပါသလား . . .

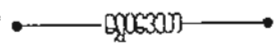
ဒီလို အဖြစ်အပျက်မျိုး ကြုံခဲ့ရပါသလား . . .

ပြီးတော့ ဂျူးရဲချစ်သူရော . . .

မကြာခင်က ဒီလို ခံစားခဲ့ရပါသလား . . .

ဒီလိုဖြစ်ခဲ့ပါသလား . . .

ခိုင်ဟာ တွေးရင်းနဲ့ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာပဲ တစ်ယူ သန်စွဲမှတ်ခဲ့တာတွေ၊ အတ္တတွေ၊ ဗာနတွေ၊ ပြီးတော့ နောင်တတွေ၊ စာနာမှုတွေ၊ အားလုံး . . . အားလုံး ရော

ပြွန်းပြီး မခံစားနိုင်တော့ဘဲ ဖုန်းခေါ်လိုက်မိပါတော့တယ်။

“ဟလို . . . ကိုမီးဇ”

“ပြောပါ . . . ဒေါ်ခက်ခက်ခိုင် အချိန် သိပ်မလို တော့ဘူး”

“ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်မ အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဘာတောင်းပန်တာလဲ။ လိုရင်းကိုပဲ ပြော”

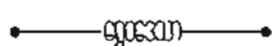
“ကျွန်မသမီးလေးကို ပြန်ပေးပါရှင်”

“ချိန်းတဲ့အချိန်ရောက်ရင် ရစေရမယ်လို့ ကျုပ် ပြောပြီးပြီ”

“ကျွန်မပြောတာကို အရင်နားထောင်ပေးပါဦးရှင်။ ကျွန်မ ရန်ကုန်ကနေ သေချာပြင်ဆင်ပြီးလာခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ လမ်းခရီးမှာ မထင်မှတ်ဘဲ ယှဉ်တိုက်မှုဖြစ်သွားခဲ့ ပါတယ်။ အခု ကျွန်မ ဆေးရုံကထွက်လာခဲ့တာပါ”

“အဲဒါတွေ ကျုပ် မသိဘူး။ အချိန်လည်းမရှိတော့ ဘူး။ မိနစ်နှစ်ဆယ်အတွင်း ရအောင် လှုပ်ရှား”

ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး ဖုန်းပိတ်သွားပါတယ်။ ခိုင် မောပန်းရုည့်နဲ့ခဲ့ရပါပြီ။ ရပါပြီ။ အယ်လိုမှ ရအောင်လှုပ်ရှား

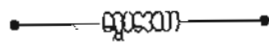
လို့ မရတော့ပါဘူး။ ချိန်းတဲ့နေရာကို ရောက်လာတဲ့အချိန် ဟာ ခြောက်နာရီ ဖိနပ်နှစ်ဆယ်ဖြစ်သွားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခိုင် ကံကောင်းချင်တော့ ပန်းချီမီးဖာဟာ ခိုင်လို အချိန် ကွက်တီစေ့တာနဲ့ လှည့်မကြည့်တတ်တဲ့ လူစားမဟုတ်တာ ပါပဲ။ ခိုင် ခဏနဲ့ ဖုန်းခေါ်လို့ရခဲ့ပါတယ်။

“ကိုမီးဖာ . . . ကျွန်မ တကယ်ပဲ တောင်းပန်ပါ တယ်ရှင်။ လမ်းမှာ အခက်အခဲအများကြီး ရင်ဆိုင်ခဲ့ရလို့ပဲ။ အချိန်ကွက်တီရောက်မလာနိုင်ခဲ့ဘူး။ တောင်းပန်ပါတယ်။ ဘယ်လောက်ထိ တောင်းပန်မှ ပြေလည်အောင် လုပ်ပေး နိုင်မှာလဲ”

တစ်ဖက်က ဆိတ်ငြိမ်နေပါတယ်။

“ပြောပါ ကိုမီးဖာ။ ကျွန်မ သမီးအတွက် ဘာမဆို ရင်ဆိုင်ပါတော့မယ်။ သူမိဘမသိခင် ဂျူးကို ပြန်ရရင် တော်ပါပြီ။ သူမိဘကို ကျွန်မ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ရင်ဆိုင်ဖို့ စွန့်အားမရှိဘူးဆိုတာ ရှင် နားလည်နိုင်ပါတယ်”

တစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောတာမို့ ခိုင်ဟာ တစ်ယောက် တည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ဆီ လှမ်း လာမိပါတယ်။ မသိစိတ်က ထင်ပါရဲ့။ အဲဒီသစ်ပင်ကြီးကို

သေချာကြည့်မိမှ တစ်ချိန်တုန်းက ခိုင် မောင့်ကို စောင့်နေ ခဲ့တဲ့သစ်ပင်ကြီးမှန်း သိလိုက်ရပါတော့တယ်။ သွားပြီ . . . ခိုင်ခြေလှမ်းတွေ လုံးဝလှည့်လို့မရတော့ပါဘူး။ အဲဒီအချိန် မှာ ပန်းချီမီးဖာအသံ ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။

“ကောင်ဒါပြီ . . . အပေးအယူထပ်လုပ်မယ်”

“ဘယ်လိုအပေးအယူလဲ”

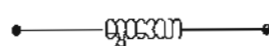
“ခင်ဗျားရဲ့ သမီးကို လိုချင်ရင် ကျုပ်ကို ခင်ဗျား ယူရမယ်”

“ရှင်”

“ . . . ”

“ကြည့်စမ်း! . . . ရှင် . . . ရှင်”

ခိုင် ဘယ်လိုမှ ဆက်ပြောလို့မရတော့ပါဘူး။ ပန်းချီမီးဖာ ဖုန်းပိတ်သွားချိန်မှာပဲ သစ်ပင်အကွယ်က လူ တစ်ယောက် ထွက်လာတာကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရပါတော့တယ်။

ရိုမီယိုနဲ့ ဂျူးလီယက်
ကိုကိုနဲ့ ခက်ခက်

“ဟင်”

မျက်လုံးလေးဝိုင်းပြီး အံ့သြသွားတဲ့ တစ်ချိန်က
ချစ်သူကို သူ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ရင်ဆိုင်ပစ်လိုက်ပါတယ်။ ကြည့်စမ်း
ဒီအရွယ်ထိအောင် ကျက်သရေမဂ်လာရှိရှိ လှပဆဲ။ နုပျို
လတ်ဆတ်ဆဲပါလား။ ဒါကြောင့်လည်း သားက ယောက္ခမ
ရှေးရှေးတာကိုး။

“ရှင် . . . ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ဒီနေရာကို ရောက်
နေတာလဲ”

“ပန်းချီမီးဖိုချိန်တာ စည်အိုကိုကိုပဲ”

“ဘာ!”

သူမ လန့်ပြီးထွက်ပြေးသွားတော့မယ့်အချိန်မှာပဲ သူဟာ သူမရဲ့လက်ကို မလွတ်တမ်း ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပါတော့တယ်။

“လွတ်”

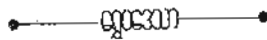
“မလွတ်ဘူး။ ဒီအချိန်ကပြေး ဒီလက်ကို တစ်သတ်လုံး မလွတ်တော့ဘူး။ မင်း ဘယ်ပြေးမလဲ။ မင်း လှူပြည်မှာ ရှိနေသရွေ့ ငါ့လက်က မလွတ်ဘူး။ မင်းကို ဒီအချိန်ထိ နေရာတိုင်းမှာရှာခဲ့ပါတယ်။ ကိုလတ်၊ ငါ ဒါမှမဟုတ် တစ်နည်းနည်းနဲ့ တွေ့ကိုတွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံး ဘယ်လိုမှ ဣမတွေ့နိုင်တော့ဘူးလို့ ထင်တဲ့ အချိန်မှာ ငါ့သားက ရှာပေးခဲ့တာပဲ”

“ရှင် ဘာမှမပြောပါနဲ့။ ကျွန်မလက်ကို လွတ်အောင်”

“မလွတ်ဘူးလို့ ပြောပြီးပြီ။ ဒီအချိန်က မင်းပဲခေါ်ပိတ်ပြီး ငါပြောတာကိုပဲ နားထောင်ရမယ့်အချိန်”

သူမ ငြိမ်သွားပြီး သူ့ကို ခပ်စူးစူးစိုက်ကြည့်တယ်။

“တစ်ချိန်က ဒီနေရာကို ငါ အရောက်လာခဲ့”

တယ်။ ဒါပေမဲ့ လမ်းမှာ မထင်မှတ်ခဲ့တဲ့ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှုကြီးကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတယ်။ မင်း အခုဖြစ်ခဲ့တဲ့ အခက်အခဲထက် ပိုဆိုးပါတယ်။ ဒါတွေကို ရှင်းပြဖို့ ကြိုးစားတော့လည်း မင်းရဲ့ တစ်ယူသန်အစွဲတွေ၊ အတ္တတွေ၊ မာနတွေနဲ့ လှည့်မကြည့်ခဲ့ဘူး”

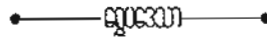
“... ”

“မင်းဆီကိုလာရင်းနဲ့ လမ်းမှာ ငါ့အဖေမြင်းလှည်းမောင်းရင်း ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်ခဲ့တာကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတယ်။ ငါ ဘယ်လိုဖြေသိခဲ့ရမလဲ။ သားအဖနှစ်ယောက် တည်းရှိတာ၊ ဖအေက သေ၊ ချစ်သူက စွန့်ပစ်၊ ငါ ဘယ်လိုမှ နေမရခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ကလေးကို မွေးစားပြီး ငါ့စိတ်ဒဏ်ရာတွေကို ကုသခဲ့ရတယ်”

သူမရဲ့ မျက်ဝန်းတွေဟာ ချက်ချင်းပဲ ရီဝေမှိုင်းညှို့သွားခဲ့ပါပြီ။ ပြီးတော့ သူ့ကို ရင်ဆိုင်မကြည့်တော့ဘဲ မျက်လွှာချသွားပါတယ်။

“အခု ငါ့သား . . . ငါ့သားကျတော့လည်း ငါ့လို ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ အခြေအနေတွေက လာတူနေတာလဲ။ တူမှာပေါ့လေ။ ဒီလိုဖြစ်အောင် ဖန်တီးခဲ့သူက ခက်”

ခက်ခိုင်ဖြစ်နေတာကိုး၊ ဒါပေမဲ့ သားက ကံကောင်းပါတယ်။ ငါ့တုန်းကလို အိမ်ခြေအနေမဆိုးခဲ့ဘူး။ ငါတို့သားအဖ မင်းတို့ အိမ်လာတဲ့လမ်းမှာပဲ ငါ ရှတ်တရက် ဗိုက်အောင်လာလို့ ဆေးရုံတက်လိုက်ရတယ်။ အူအတက်ကြောင့် ဗိုက်ခွဲလိုက် ရတယ်။”

သူမ ဖျတ်ခနဲ သူ့ကိုပြန်ကြည့်ပါတယ်။ ဒီတစ်ခါ မျက်ဝန်းတွေကိုတော့ သူ ကောင်းကောင်းဖတ်တတ်ခဲ့ပါပြီ။ ဝမ်းနည်းမှုတွေ၊ ငဲ့ညွှာမှုတွေ၊ စာနာနားလည်မှုတွေ ပြည့်ဝ နေတဲ့ မျက်ဝန်းပေါ့။

“ဒီလောက်ဆို မင်း နားလည်ခွင့်လွှတ်နိုင်ပြီလား။ အားလုံးစုစည်းတိုင်ပင်ပြီး ဒီနေရာကို ချိန်းလိုက်တာ။ ငါ မင်းဆီကို အရောက်လာပါသေးတယ်ဆိုတာကို ပြချင်လို့။ ငါ မင်းကို တစ်သက်လုံးချစ်နေဆဲပါ။ ခိုင်။ ရင်သို့တိုးဝေ့ဆဲ ပါ ခိုင်ပေါ့။ အချစ်ဆိုတာ အရွယ်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး။ လေးဆယ် ကျော်အချစ်က ပိုပြီး နုပျိုပါတယ်။ လန်းပါတယ်။”

“... ”

“မင်း ငါ့ကို မောင်လို့ပြန်ခေါ်ပေးပါ။ မင်း ငါ့လက် ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ မလွှတ်နိုင်ဘူး။ ဘယ်လိုအကြောင်းမျိုးနဲ့

ပဲ ဖြစ်ဖြစ် မောင်ရင်ခွင်ထဲကနေ ခိုင်ကို ထွက်သွားခွင့် မပြု တော့ဘူး။”

သူ စကားဖြတ်လိုက်တဲ့အချိန်မှာပဲ။ ကိုလတ်၊ မမခင်နဲ့အတူ ရိုမီယိုနဲ့ ဂျူးလီယက်တို့ဟာ ကောင်းချီး ထောပနာ လှည့်ခုပ်သံပေးရင်း သူတို့ဆီ ရောက်လာခဲ့ကြ ပါတယ်။

“ကြည့်စမ်း... မမခင်၊ နင်တို့တွေ ဘယ်လို...”

အံ့ဩမှုတွေ၊ ရှက်ရွံ့မှုတွေ ဖုံးလွှမ်းသွားတဲ့ သူမ မျက်နှာဟာ ရှိရင်းစွဲအရွယ်ထက် အများကြီး နုပျိုသွားသလို ပါပဲ။

“စိတ်လျှော့လိုက်ပါတော့ ဟာမီ၊ ဒီအချိန်မှာ ဘာမှ ပြောနေဖို့ လိုမယ်မထင်ပါဘူး။ အချိန်ကို တန်ဖိုးထား လေးစားတဲ့ မာမီစိတ်ကိုတော့ ဂုဏ်ယူပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အချိန်ကို အစွန်းတစ်ဖက်ရောက်အောင် စွဲလမ်းလွန်းရင် လည်း မဖြစ်သင့်တာတွေဖြစ်ပြီး အချိန်တွေလည်း တန်ဖိုး မဲ့စွာနဲ့ ကုန်ဆုံးတတ်ပါတယ်။ အခု ဂျူးတို့အဖြစ်အပျက်က သက်သေပြနေပြီပဲ ဟာမီ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဟာမီ၊ ဂျူးပြောတာ မှန်ပါတယ်။”

ပြီးတော့ မာမိဟာ အချိန်ကို တန်ဖိုးထားသလို အချစ်တစ်ခုကိုလည်း ရချိန်ထိစွဲလမ်းပြီး တန်ဖိုးထားနေတယ်ဆိုတာ မာမိတစ်ကိုယ်တည်းနေပြီး ကျိတ်ခံစားနေတတ်တာတွေက သက်သေပြနေပြီပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ခိုင်ရယ်၊ စိတ်လျော့လိုက်ပါတော့ အချိန်တိကျတာ ကောင်းသလို၊ အစွန်းရောက်တဲ့ထိ စွဲလမ်းလွန်းပြန်ရင်လည်း မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ပြီး မခံစားသင့်တာတွေ ခံစားရပါတယ်ကွယ်။ အားလုံးဖြစ်စေချင်သလို ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတော့နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် မခိုင်၊ စိတ်လျော့လိုက်ပါတော့ ကျွန်တော် ဒါနို့က်တာ မောင်သီဆီ ခေါင်းစဉ်လိုက်ဖို့လိုက်တော့မယ်။ (အချိန်တိကျတာ ကောင်းတယ်၊ အချိန်တိကျတာ မကောင်းဘူးလို့)”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

အားလုံးရယ်သံတွေ ထွက်လာသလို လက်ခုတ်သံတွေလည်း ထပ်မံထွက်လာခဲ့ချိန်မှာတော့ ခိုင်တစ်ယောက် ရှက်ပြီး ထွက်ပြေးသွားပါတယ်။ သူမငှားလာတဲ့ကားဆီ တမူးရှူးထိုးဝင်မယ်ကြံတော့ အားလုံးက အဝင်မခံဘဲ သူ

ကားဆီဆွဲခေါ်လာပြီး ဇွတ်သွင်းထည့်ပါတယ်။ ကားထဲမှာ မောင်နဲ့ခိုင် နှစ်ယောက်တည်းသာ။

သူ ပျော်လွန်းလို့ ကားတောင် မောင်းနိုင်ပါတော့ မလား။ ချစ်ရည်လူးတဲ့မျက်ဝန်းတွေနဲ့ သူမကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူမပြန်ကြည့်လိုက်တဲ့အကြည့်က . . .

“အား”

ပန်းချီမီးဖိုကြီး ရင်ခုန်လွန်းလို့ အရည်ပျော်ကျသွားခဲ့ရပါပြီ။

ကြည့်စမ်း . . . အပြန်အလှန်စိုက်ကြည့်နေကြတဲ့ လေးဆယ်ကျော် ချစ်မျက်ဝန်းတွေကို ရိုမီယိုနဲ့ ဂျူးလိယက်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက လိုက်လို့မမီခဲ့ပါဘူး။

ပန်းချီမီးဖိုဟာ ခိုင် ပျော်ရွှင်ဖို့အတွက် ရိုမီ အဆင်သင့်ထည့်ပေးထားတဲ့ “ဒေါသစိတ်ကလေး ၃၆၀ မိနစ်” ဆိုတဲ့ သီချင်းကို ဖွင့်ပေးပြီး မောင်းလာခဲ့ပါတော့တယ်။

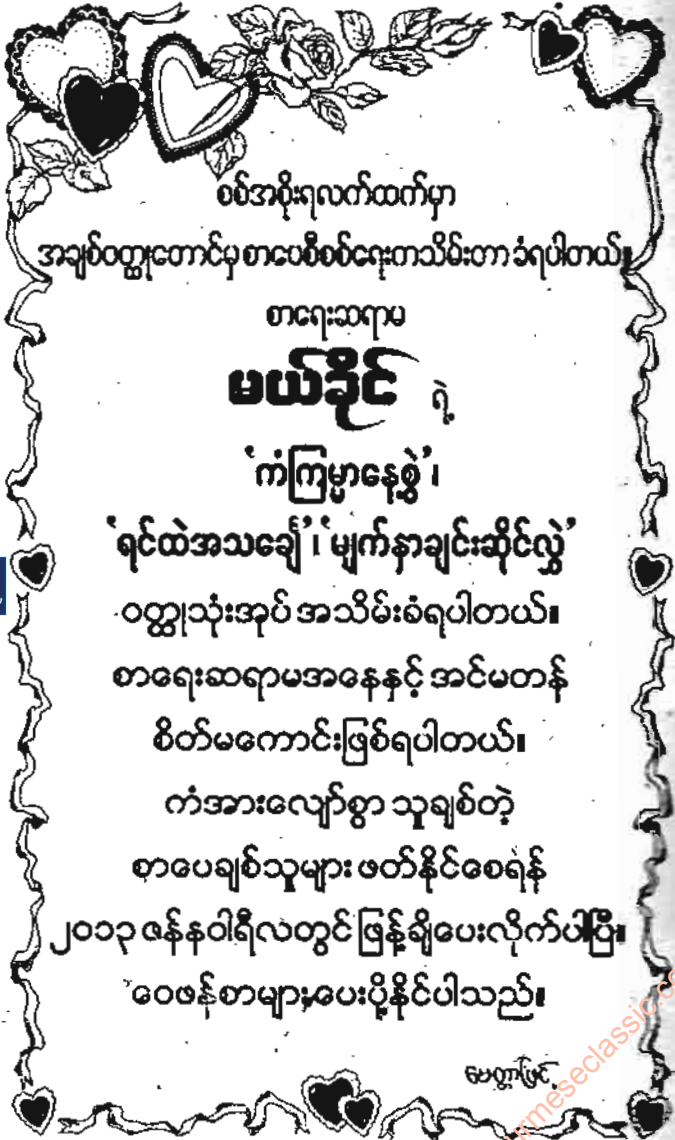
လက်တစ်စုံဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ . . .

လောကီဇာတ်

လေဒီဇော်
ရေပြိုးသားစာအုပ်များ

- ၁။ အမုန်းတွေ့ရင်
- ၂။ ရူးရူးမှူးမှူး ရင်ထဲကဦး
- ၃။ နှလုံးသားပြတိုက်
- ၄။ အားလုံးရဲ့ကောင်းဘွဲ့ပိုင်မင်းသမီး
- ၅။ အချစ်စစ်၏ ရည်ညွှန်းရာ
- ၆။ တဒင်္ဂပေမယ် ရင်ထဲမှာတော့ အထင်ကရစိုး
- ၇။ ချစ်သူရဲ့ နှလုံးသားလျှို့ဝှက်ခန်း
- ၈။ အချစ်၏အသံတိတ်ပေါက်ကွဲမှုတစ်ရပ်
- ၉။ နေမင်းထက်ပြင်းသောလမင်း
- ၁၀။ ရင်ခုန်သံပြိုင်ဘက်
- ၁၁။ ဥသြငှက်ကလေး
- ၁၂။ အချစ်မူးသူများ
- ၁၃။ အချစ်အားလုံး ငါ့အပေါ်လိုက်ပါ
- ၁၄။ နင်းဆီပုံပြင်
- ၁၅။ ကောင်းကင်ရဲ့အဆင်းကြောင့် အရောင်ပြောင်းခဲ့ရတဲ့ ပင်လယ်
- ၁၆။ မျက်နှာကဝန်းရဲ့ ခွန်းခြွေစကား
- ၁၇။ ချစ်ခြင်းရဲ့ သီအိုရီ
- ၁၈။ မောင်မောင်မမမြင့်မြတ်မယ်
- ၁၉။ ပျိုပျိုလူလည် ချစ်စားပြလေး
- ၂၀။ မြားနတ်မောင်ပစ်ခွင်းသော ချစ်ခြင်းပွဲ ခဏ္ဍာရီ
- ၂၁။ ရက်ရက်စက်စက် ရက်စက်သူ
- ၂၂။ ရန်ကုန်ည
- ၂၃။ ဆယ်ကျော်သက် ခိုင်ယာရီ
- ယခုလထွက်မည့်စာအုပ်
- ၂၄။ ရိုမီယိုနဲ့ ဂျူလီယက် ကိုကိုနဲ့ခက်ခက်

စစ်အစိုးရလက်ထက်မှာ

အချစ်ဝတ္ထုတောင်မှစာပေစိစစ်ရေးကသိမ်းတာခံရပါတယ်။

စာရေးဆရာမ

မယ်ခိုင် ရဲ့

'ကံကြမ္မာနေ့စွဲ' ၊

'ရင်ထဲအသချေ့' ၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်လွှဲ

ဝတ္ထုသုံးအုပ် အသိမ်းခံရပါတယ်။

စာရေးဆရာမအနေနှင့် အင်မတန်

စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါတယ်။

ကံအားလျော်စွာ သူချစ်တဲ့

စာပေချစ်သူများ ဖတ်နိုင်စေရန်

၂၀၁၃ ဇန်နဝါရီလတွင် ဖြန့်ချိပေးလိုက်ပါပြီ။

'ဝေဖန်စာများပေးပို့နိုင်ပါသည်။

ဗေဒနာပြု